

สคบ. กับการคุ้มครองผู้บริโภค

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

จัดพิมพ์เผยแพร่

พุทธศักราช ๒๕๖๔

ISBN ๙๗๘-๙๗๔-๙๗๗๒-๔๗-๘

พิมพ์ครั้งที่ : ๑๙

ธันวาคม : ๒๕๖๔

จำนวน : ๕๐๐

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์ รุ่งแสงทอง พรินติ้ง จำกัด

๙๙ หมู่ ๑ ตำบลเสาธงหิน

อำเภอบางใหญ่ นนทบุรี ๑๑๑๔๐

โทร ๐ ๒๕๗๑ ๔๓๘๙

คำนำ

การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการภายใต้ระบบการค้าเสรีในปัจจุบัน มีรูปแบบและวิธีเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ผู้ประกอบธุรกิจจึงต้องพัฒนาเทคโนโลยีทางการตลาดและการโฆษณา การเพิ่มช่องทางการขายสินค้าหรือการให้บริการในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งการพัฒนาสินค้าหรือการให้บริการรูปแบบใหม่ เพื่อจูงใจผู้บริโภคให้เข้าซื้อสินค้าหรือใช้บริการ และเพื่อให้สามารถแข่งขันกับผู้ประกอบธุรกิจรายอื่นได้ ประกอบกับผู้บริโภคอาจไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่เพียงพอ ไม่มีข้อมูลกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และที่สำคัญผู้บริโภคไม่มีอำนาจในการต่อรองกับผู้ประกอบธุรกิจในลักษณะที่เท่าเทียมกัน จึงเป็นช่องทางให้ผู้ประกอบธุรกิจใช้ข้อได้เปรียบดังกล่าวกระทำละเมิดสิทธิผู้บริโภค เป็นเหตุให้ผู้บริโภคได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย ดังนั้น เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวจึงได้มีการตรากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้บริโภคตามสมควร

ด้วยเหตุผลตามที่กล่าวมาจึงมีการตรากฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคจำนวนหลายฉบับ โดยกฎหมายแต่ละฉบับกำหนดให้หน่วยงานของรัฐมีหน้าที่และอำนาจให้ความคุ้มครองผู้บริโภคที่แตกต่างกันไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ซึ่งอาจเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคโดยตรงหรืออาจเป็นการกำกับดูแลผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคในทางอ้อม โดยมีพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นกฎหมายกลางในการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค โดยได้กำหนดสิทธิพื้นฐานของผู้บริโภคที่จะต้องได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไว้หลายประการ ทั้งสิทธิที่มีวัตถุประสงค์ในการป้องกันมิให้ผู้บริโภคถูกละเมิดสิทธิ และสิทธิในการแก้ไขปัญหาเมื่อผู้บริโภคถูกละเมิดสิทธิ รวมทั้งกำหนดให้องค์กรของรัฐ ได้แก่ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) มีหน้าที่และอำนาจเข้าไปกำหนดกลไกในการป้องกันปราบปรามและเยียวยาแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ผ่านมาตรการทางกฎหมาย ได้แก่ การกำหนดโทษในทางอาญาแก่ผู้ฝ่าฝืนหรือกระทำความผิดตามกฎหมาย การกำหนดมาตรการทางปกครองให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติตามหรือดำเนินการ และการกำหนดมาตรการในการดำเนินคดีทางแพ่งเพื่อแก้ไขเยียวยาความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ โดยการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านการโฆษณา ด้านความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ด้านฉลาก ด้านสัญญา และด้านการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค เป็นต้น รวมทั้งการคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงได้จัดทำหนังสือ “สคบ. กับการคุ้มครองผู้บริโภค” โดยการรวบรวมประวัติ ความเป็นมา ขอบเขตอำนาจหน้าที่ กฎหมาย ประกาศ คำสั่ง ระเบียบต่าง ๆ ที่ใช้ในการคุ้มครองผู้บริโภค ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๒ ถึง ปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๖๔ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภค ผู้ประกอบธุรกิจ หน่วยงาน องค์กร นักศึกษา และผู้ที่สนใจที่ต้องการศึกษากฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค และสามารถเข้าใจในภารกิจของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้อย่างถูกต้อง

(นายธสรณ์อัฑฒ์ ธนธิพันธ์)

สารบัญ

	หน้า
ความเป็นมาของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	๑
อำนาจและหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	๓
สิทธิและหน้าที่ของผู้บริโภค	๖
คณะกรรมการและคณะอนุกรรมการ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒	๘
การคุ้มครองผู้บริโภคด้านการโฆษณา	๑๘
การคุ้มครองผู้บริโภคด้านความปลอดภัย	๒๐
การคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก	๒๑
การคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา	๒๔
การคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง	๒๗
การดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค (การดำเนินคดีแทนผู้บริโภค)	๓๒
การรับรองสมาคมและมูลนิธิให้มีสิทธิและอำนาจดำเนินคดีที่เกี่ยวข้อง	๓๕
การละเมิดสิทธิของผู้บริโภค	
การดำเนินคดีอาญาและการเปรียบเทียบปรับ	๓๖
การจัดการเรื่องร้องทุกข์ของ สคบ.	๓๗
การติดต่อกับ สคบ.	๓๘
 ภาคผนวก ก หมวดทั่วไป	
พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม	๔๐
พระราชกฤษฎีกาให้ใช้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๘	
แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ พ.ศ. ๒๕๔๒	๗๓
กฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการ	
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานนายกรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘	๗๔
กฎสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยเครื่องแบบพิเศษสำหรับข้าราชการ	
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๔๙	๗๙
กฎกระทรวงฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓)	
ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒	๘๖
ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	
เรื่อง แนวทางการแจ้งหรือการโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ	
ที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือ	
เสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๓	๘๘
ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	
ว่าด้วยหลักเกณฑ์การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท	
เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๙

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕
วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ พ.ศ. ๒๕๖๐

๙๓

ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการเข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ ของผู้ประกอบการธุรกิจ
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ พ.ศ. ๒๕๖๐

๙๖

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชน
ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒

๙๘

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ประจำจังหวัดในการดำเนินการเกี่ยวกับการรับเรื่องราวร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๖๒

๑๐๙

ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยเครือข่ายและอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒

๑๑๔

การคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณา

กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๒๔)

ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

๑๑๙

กฎกระทรวงกำหนด

ข้อความโฆษณาสินค้าหรือบริการที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค
หรือที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม พ.ศ. ๒๕๖๔

๑๒๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

เรื่อง การโฆษณาสินค้าหรือบริการโดยใช้ข้อความโฆษณา
ที่มีลักษณะเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงอันยากแก่การพิสูจน์

๑๒๙

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

เรื่อง แนวทางการพิสูจน์เพื่อแสดงความจริงเกี่ยวกับข้อความโฆษณา

๑๓๐

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เรื่อง แนวทางการโฆษณาสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๒๒

๑๓๒

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เรื่อง แนวทางการโฆษณาลดราคาสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติ
คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

๑๓๔

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิด
ของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วจากข้อความโฆษณา พ.ศ. ๒๕๔๒

๑๓๖

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

ว่าด้วยการขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็น พ.ศ. ๒๕๕๑

๑๓๘

การคุ้มครองผู้บริโภคด้านความปลอดภัย

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๙/๒๕๒๗

เรื่อง ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า “ของเล่นชนิดพองตัวเมื่อแช่น้ำ” หรือ “ตัวดูดน้ำ” ๑๔๐

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๐๖/๒๕๒๙

เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้น้ำร้อนโดยผ่านกระแสไฟฟ้า
เข้าไปในน้ำโดยตรงหรือเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าแบบชั่วคราวเปลี่ยน ๑๔๓

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๙/๒๕๔๘

เรื่อง ห้ามขายสินค้าที่เรียกว่า “ลูกโป่งวิทยาศาสตร์” หรือ “ลูกโป่งพลาสติก”
หรือ “Blowing balloon” ๑๔๖

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๔/๒๕๕๐

เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นฉีดน้ำที่มีลักษณะเป็นกระบอกสูบ
และใช้แรงอัดกระแทกน้ำในกระบอกสูบโดยตรง ๑๔๘

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๙/๒๕๕๐

เรื่อง ห้ามขายสารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิค เป็นการชั่วคราว ๑๔๙

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๑/๒๕๕๐

เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นล่องแก่ง ชื่อ “อินเดียน่า ล็อก” (Indiana Log)
ในสวนสยามเป็นการชั่วคราว ๑๕๑

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๔/๒๕๕๑

เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อ
ของตะเข็บถังน้ำหรือท่อส่งน้ำ ๑๕๒

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๕/๒๕๕๑

เรื่อง ห้ามขายสินค้าภาชนะสำหรับปรุงหรือบรรจุอาหารที่ใช้ตะกั่ว
เป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อ ๑๕๔

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๕/๒๕๕๖

เรื่อง ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์ไฟฟ้าซื้อสำหรับแก๊สคน ๑๕๖

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๙/๒๕๕๘

เรื่อง ห้ามขายหรือห้ามให้บริการสินค้า “บาร์กู่ บาร์กู่ไฟฟ้าหรือบูห์รีไฟฟ้า”
หรือตัวยาบาร์กู่ นํ้ายาสำหรับเติมบาร์กู่ไฟฟ้าหรือบูห์รีไฟฟ้า ๑๕๗

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑/๒๕๖๑

เรื่อง ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์จัดฟันแฟชั่น ๑๕๙

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๒/๒๕๖๓

เรื่อง ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์เสริมจุกแบบไม่ถาวร เป็นการชั่วคราว ๑๖๐

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๓/๒๕๖๓

เรื่อง ห้ามขายสินค้าแบตเตอรี่พลังงาน เป็นการชั่วคราว ๑๖๒

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๔/๒๕๖๓

เรื่อง ห้ามขายสินค้าลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจน เป็นการชั่วคราว ๑๖๔

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๕/๒๕๖๓	
เรื่อง ห้ามขายสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว	๑๖๖
คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๖/๒๕๖๓	
เรื่อง งดให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยอุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว	๑๖๘

การคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก	
เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑	๑๗๐
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก	
เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒	๑๗๓
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๓)	
เรื่อง ให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๑๗๕
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๓)	
เรื่อง ให้ข้าวสารบรรจุถุงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๑๗๗
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓)	
เรื่อง ให้ข้าวสารบรรจุถุงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)	๑๗๙
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๔๔)	
เรื่อง ให้ทองรูปพรรณเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๑๘๐
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๔๔)	
เรื่อง ให้ยอญมณีเจียรไนและเครื่องประดับอัญมณีเจียรไนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๑๘๒
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๔๔)	
เรื่อง ให้บอแรกซ์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๑๘๕
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๔๔)	
เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์พลาสติกเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๑๘๗
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๔๕)	
เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าและเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๑๙๐
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๔๕)	
เรื่อง ให้แปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๑๙๒
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๔๖)	
เรื่อง ให้ทองรูปพรรณเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)	๑๙๔
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๗)	
เรื่อง ให้เครื่องเล่นชนิดที่มีล้อเลื่อนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๑๙๖
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๗ (พ.ศ. ๒๕๔๗)	
เรื่อง ให้น้ำมันนอเนกประสงค์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๑๙๘
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๗)	
เรื่อง ให้ภาชนะและเครื่องใช้เมลามีนสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๐๐
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๙ (พ.ศ. ๒๕๔๘)	
เรื่อง ให้ที่นอนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๐๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๙)	
เรื่อง ให้รถจักรยานยนต์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๐๔
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๑ (พ.ศ. ๒๕๔๙)	
เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำเย็นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๐๕
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๒ (พ.ศ. ๒๕๔๙)	
เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่ช่วยพยุงตัวเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๐๗
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๓ (พ.ศ. ๒๕๕๐)	
เรื่อง ให้ชุดสังฆทานและชุดไทยธรรมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๐๙
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๕ (พ.ศ. ๒๕๕๐)	
เรื่อง ให้อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๑๑
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๖ (พ.ศ. ๒๕๕๐)	
เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำเย็นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)	๒๑๓
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๗ (พ.ศ. ๒๕๕๒)	
เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๑๔
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๙ (พ.ศ. ๒๕๕๓)	
เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)	๒๑๖
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๐ (พ.ศ. ๒๕๕๓)	
เรื่อง ให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)	๒๑๘
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๑ (พ.ศ. ๒๕๕๓)	
เรื่อง ให้ตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๑๙
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๒ (พ.ศ. ๒๕๕๔)	
เรื่อง ให้ปืนอัดลมเบาที่จำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๒๑
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๕๕)	
เรื่อง ให้แปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)	๒๒๓
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๔ (พ.ศ. ๒๕๕๕)	
เรื่อง ให้ภาชนะและเครื่องใช้เหล็กกล้าไร้สนิมสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๒๔
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๕ (พ.ศ. ๒๕๕๖)	
เรื่อง ให้รถยนต์ใช้แล้วเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๒๖
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๖ (พ.ศ. ๒๕๕๖)	
เรื่อง ให้ดอกไม้เพลิงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๒๘
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๗ (พ.ศ. ๒๕๕๖)	
เรื่อง ให้อ่างอาบน้ำสำหรับเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๓๐
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๘ (พ.ศ. ๒๕๕๙)	
เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ไม้ติ่งไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๓๒
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๙ (พ.ศ. ๒๕๕๙)	
เรื่อง ให้สีที่มีสารตะกั่วเป็นส่วนผสมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๓๓
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๔๐ (พ.ศ. ๒๕๖๐)	
เรื่อง ให้รถจักรยานยนต์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๓๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๔๑ (พ.ศ. ๒๕๖๑)	
เรื่อง ให้อุปกรณ์สำหรับห่อหุ้ม (Case) โทรศัพท์เคลื่อนที่ และเครื่องคอมพิวเตอร์แท็บเล็ต ที่มีการนำสารเคมีมาบรรจุอยู่ภายในเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๓๕
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๖๒)	
เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำอุ่นที่ใช้ก๊าซและเครื่องทำน้ำร้อนที่ใช้ก๊าซเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๓๗
ประกาศสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	
เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการออกเลขที่ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก	๒๓๙
ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก	
เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๖๑	๒๔๑
ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก	
เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๓	๒๔๓
การคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา	
พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ ในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการ	
ในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒	๒๔๔
พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ ในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญา	
และลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒	๒๔๖
ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการ	
ในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๓	๒๔๘
ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการ	
ในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๓	๒๔๙
ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการ	
ในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๓	๒๕๐
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้อำนาจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจ	
ที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒	๒๕๑
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้อำนาจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจ	
ที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒	๒๕๖
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้อำนาจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจ	
ที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๔	๒๕๗
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้อำนาจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจ	
ที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๖	๒๕๘
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้อำนาจขายห้องชุดเป็นธุรกิจ	
ที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๓	๒๖๑

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๓	๒๖๘
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕	๒๗๕
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภค ของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๔	๒๗๗
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภค ของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๔	๒๘๒
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภค ของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๕	๒๘๔
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภค ของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๘	๒๘๖
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้า เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๔	๒๘๗
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้า เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๘	๒๙๓
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ที่มีการจอง เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๑	๒๙๔
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการออกกำลังกาย เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๔	๒๙๗
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการจัดสรรเวลา เข้าใช้สถานที่พักเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๖	๓๐๐
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการดูแลเด็ก ผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๐๔
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการรับจ้างก่อสร้างอาคาร เพื่อการอยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๐๗
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๑	๓๑๑
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้วเป็นธุรกิจ ที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๒	๓๑๓
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้เช่าอาคารเพื่ออยู่อาศัย เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๒	๓๑๙
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจขายก๊าซหุงต้มที่เรียกเงินประกัน ถึงก๊าซหุงต้มเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒	๓๒๓
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการซ่อมรถยนต์เป็นธุรกิจ ที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๖	๓๒๖

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้วเป็นธุรกิจ
ที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ ๓๒๙

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการเสริมความงาม
เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๖๓ ๓๓๒

การดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค (การดำเนินคดีแทนผู้บริโภค)

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่ง แก่ผู้กระทำการ
ละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในส่วนของข้าราชการ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครอง
ผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ ๓๓๔

ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
การดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภคของเลขาธิการ
คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๓ ๓๔๔

สมาคมและมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

กฎกระทรวงการยื่นคำขอและการรับรองสมาคมและมูลนิธิ เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๖๐ ๓๔๖

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับการฟ้องคดีและ
การใช้สิทธิและอำนาจฟ้องของสมาคมและมูลนิธิ พ.ศ. ๒๕๖๐ ๓๕๐

ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง การกำหนดลักษณะหรือประเภทคดีแพ่ง
ซึ่งสมาคมหรือมูลนิธิมีสิทธิในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๖๐ ๓๕๓

การดำเนินคดีอาญาและการเปรียบเทียบปรับ

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบ
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๒ ๓๕๔

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ ๑๗/๒๕๖๒ เรื่อง มอบหมายพนักงานเจ้าหน้าที่
ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ๓๕๗

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ ๑๘/๒๕๖๒ เรื่อง แต่งตั้งคณะอนุกรรมการ
ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร
และมอบหมายให้ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติ
คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ๓๕๘

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ ๑๙/๒๕๖๒ เรื่อง มอบหมายให้เจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๒๒ ๓๖๐

ภาคผนวก ข การคุ้มครองผู้บริโภคด้านขายตรงและตลาดแบบตรง

พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ๓๖๑

กฎกระทรวงกำหนดการซื้อขายสินค้าหรือบริการ โดยวิธีการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ที่ไม่ถือเป็นตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๖๑	๓๘๔
กฎกระทรวงการวางหลักประกันการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๖๑	๓๘๖
ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอ จดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๐	๓๘๙
ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอ จดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๖	๓๙๑
ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง กำหนดอัตราเบี้ยปรับกรณี ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรงผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจ ตลาดแบบตรง ไม่คืนเงินตามจำนวนและภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ให้แก่ผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๗	๓๙๓
ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง กำหนดแบบบัตรประจำตัว พนักงานเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๕๘	๓๙๔
ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และระยะเวลา การส่งรายงานการประกอบธุรกิจขายตรงต่อนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๖๓	๓๙๕
ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์ และระยะเวลา การส่งรายงานการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงต่อนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๖๓	๓๙๖
ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักประกัน ตามพระราชบัญญัติ ขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๕	๓๙๗
ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ ขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๕	๓๙๘
ระเบียบ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคม หรือมูลนิธิ เป็นกรรมการ ขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๘	๓๙๙
ระเบียบ แก้ไขเพิ่มเติมระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคม หรือมูลนิธิเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๘	๔๐๓
ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๕๐	๔๐๕
ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไข ในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๕ พ.ศ. ๒๕๖๐	๔๐๘
ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการเข้าไปในสถานที่ทำการ ของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๖๐	๔๑๑

ภาคผนวก ค

พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑	๔๑๓
กฎกระทรวงกำหนดผลิตผลเกษตรกรรมเป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๓	๔๑๔
กฎกระทรวงกำหนดยาและเครื่องมือแพทย์ที่ผู้ให้บริการสาธารณสุขได้ผลิตเพื่อนำมาใช้กับผู้ป่วยหรือสัตว์เฉพาะรายที่ผ่านการตรวจรักษาหรือได้ผลิตตามคำสั่งของผู้ให้บริการสาธารณสุขผู้ตรวจรักษาเป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๔	๔๒๑
พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติมระเบียบคณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรมว่าด้วยการแต่งตั้งเจ้าพนักงานคดี พ.ศ. ๒๕๕๑	๔๒๓
ข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา ว่าด้วยการดำเนินกระบวนการพิจารณาและการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑	๔๔๔
พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. ๒๕๔๐	๔๕๔
พระราชบัญญัติการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒	๔๕๘
รายนามผู้จัดทำหนังสือ สคบ. กับการคุ้มครองผู้บริโภค	๔๖๗

ความเป็นมาของ

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ได้มีเจ้าหน้าที่ของสหพันธ์องค์การผู้บริโภคระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นองค์การอิสระที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง จัดตั้งโดยสมาคมผู้บริโภคของประเทศต่าง ๆ รวมตัวกันโดยมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่กรุงเฮก ประเทศเนเธอร์แลนด์ ได้เข้ามาชักชวนองค์การเอกชนในประเทศไทย ให้มีการจัดตั้งสมาคมผู้บริโภคขึ้นเช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ เนื่องจากองค์การเอกชนของประเทศไทยในขณะนั้นยังไม่พร้อมที่จะดำเนินงาน

อย่างไรก็ตาม สหพันธ์องค์การผู้บริโภคระหว่างประเทศก็มีได้ย่อท้อ ได้ส่งเจ้าหน้าที่เข้ามาชักชวนอีกหลายครั้ง จนถึงครั้งที่ ๓ องค์การเอกชนของประเทศไทยจึงได้จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการศึกษาปัญหาของผู้บริโภค ชื่อ “คณะกรรมการศึกษาและส่งเสริมผู้บริโภค” ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ และได้มีวิวัฒนาการเรื่อยมา ในภาคเอกชน รวมทั้งได้ประสานงานกับภาครัฐบาล จนกระทั่งในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ รัฐบาลสมัยหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นนายกรัฐมนตรี ได้จัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาคณะหนึ่งเรียกว่า คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค โดยมีรองนายกรัฐมนตรี พลตรีประมาณ อดิเรกสาร เป็นประธานกรรมการ ต่อมาได้สลายตัวไปพร้อมกับรัฐบาลในยุคนั้นตามวิถิทางการเมือง

รัฐบาลสมัยต่อมาซึ่งมี พลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้เล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการคุ้มครองผู้บริโภค จึงได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคขึ้นอีกครั้ง โดยมีรองนายกรัฐมนตรี นายสมภพ โทษะกิตย เป็นประธานกรรมการปฏิบัติงาน โดยอาศัยอำนาจของนายกรัฐมนตรี และศึกษาหามาตรการการดำเนินการในการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งในหลักทางสาระบัญญัติ และการจัดองค์กรของรัฐ เพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค จึงได้พิจารณาพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค โดยกำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจการค้า และผู้ประกอบธุรกิจโฆษณา เพื่อให้ความเป็นธรรมตามสมควรแก่ผู้บริโภค ตลอดจนให้มีองค์กรของรัฐที่เหมาะสมเพื่อตรวจตรา ดูแล และประสานงาน การปฏิบัติงานต่าง ๆ ในการให้ความคุ้มครองผู้บริโภค และรัฐบาลได้นำเสนอต่อรัฐสภาซึ่งมีมติเห็นชอบเป็นเอกฉันท์ให้ตราเป็นกฎหมายได้ รัฐบาลจึงได้นำร่างดังกล่าวขึ้นกราบบังคมทูล ซึ่งได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมเห็นชอบให้ตราเป็นพระราชบัญญัติได้ ตั้งแต่วันที่ทรงลงพระปรมาภิไธย คือ วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๒ และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ หน้า ๒๐ เล่มที่ ๙๖ ตอนที่ ๗๒ วันที่ ๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นต้นไป

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้บัญญัติให้มีองค์กรของรัฐเพื่อทำหน้าที่ด้านการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคให้แก่ประชาชน ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สังกัดอยู่ในสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี โดยได้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการสำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๒๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่มที่ ๙๖ ตอนที่ ๑๐๕ วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๒๒ ซึ่งมีผลบังคับตั้งแต่วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๒๒ จึงถือได้ว่าจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ตั้งแต่วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๒๒ เป็นต้นมา นอกจากนี้ ยังมีคณะกรรมการ ๓ คณะ ได้แก่ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานเพื่อความสะดวกในการปฏิบัติงานตามนโยบายของรัฐบาล และคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ๒ คณะ ได้แก่ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา และคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยเพิ่มคณะกรรมการเฉพาะเรื่องขึ้นมาอีก ๑ คณะ ได้แก่ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา และให้ยกฐานะสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นหน่วยงานระดับกรม สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี โดยมีผลตั้งแต่วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๒ เป็นต้นไป ทั้งนี้ ตามพระราชกฤษฎีกาให้ใช้บังคับพบัญญัติมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๖ ตอนที่ ๔๐ ก วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๒

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยได้กำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค การกำหนดให้มีการคุ้มครองผู้บริโภคด้านการบริการที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค การกำหนดให้มีมาตรการคุ้มครองผู้บริโภคเกี่ยวกับการให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดเก็บหรือเรียกร้องสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค และกำหนดให้มูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองมีสิทธิในการดำเนินคดีแบบเดียวกับสมาคม

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๒ ได้มีการปรับปรุงบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับองค์ประกอบและอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อเชื่อมโยงการคุ้มครองผู้บริโภคตามกฎหมายต่าง ๆ ไม่ให้ขัดแย้งกัน ปรับปรุงมาตรการคุ้มครองผู้บริโภคด้านความปลอดภัย โดยกำหนดให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ด้านความปลอดภัยของสินค้าและบริการ และกระบวนการเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านความปลอดภัย กำหนดให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีแทนผู้บริโภค และกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับค่าปรับจากการเปรียบเทียบในส่วนที่เกิดจากการดำเนินงานของตน ตลอดจนปรับปรุงอัตราโทษปรับให้เป็นปัจจุบัน เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความคุ้มครองอย่างเหมาะสม

อำนาจและหน้าที่ของ

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) เป็นส่วนราชการระดับกรมสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มีอำนาจ และ หน้าที่ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ๑๐ ประการ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ดังนี้

๑. รับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้พิจารณาต่อไป ผู้บริโภคที่ถูกเอารัดเอาเปรียบไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือได้รับอันตรายอันเนื่องมาจากการใช้สินค้าหรือบริการสามารถร้องเรียนได้ที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น ๑ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๑๐ หรือติดต่อขอคำปรึกษาทางโทรศัพท์สายด่วน สคบ. โทร ๑๑๖๖ และช่องทางออนไลน์ที่แอปพลิเคชัน OCPB Connect หรือ <https://www.ocpb.go.th/> การร้องเรียนหรือการฟ้องร้องและแจ้งเบาะแสมายัง สคบ. นั้น เป็นสิทธิที่ผู้บริโภคพึงกระทำได้นอกจากนั้น ยังเป็นการกระตุ้นเตือนให้ผู้ประกอบธุรกิจได้มีจิตสำนึกและไม่กระทำการเอารัดเอาเปรียบต่อผู้บริโภค และประการสำคัญ คือ เป็นการช่วยให้ สคบ. ทราบปัญหาของผู้บริโภคและสามารถดำเนินการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้บริโภคได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยในการบังคับใช้กฎหมายและการแก้ไขปัญหาให้ผู้บริโภคนั้น สคบ. มีหน่วยงานที่รับผิดชอบคือ กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณา กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง และกองกฎหมายและคดี โดยผู้บริโภคไม่จำเป็นต้องอดทน ต่อความไม่ปลอดภัยหรือการเอารัดเอาเปรียบโดยไม่เป็นธรรมจากผู้ประกอบธุรกิจ โดยผู้บริโภคทุกท่านมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย

๒. ติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งกระทำการใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค และจัดให้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้า หรือ บริการใด ๆ ตามที่เห็นสมควร และจำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค เนื่องจากในปัจจุบันผู้ประกอบการมีการเสนอขายสินค้าหรือบริการต่าง ๆ ต่อผู้บริโภคเป็นจำนวนมาก โดยใช้วิธีการและเทคนิคใหม่ ๆ ในทางการตลาด และทางการโฆษณาเพื่อส่งเสริมการขาย โดยทั่วไปผู้บริโภคไม่อาจทราบภาวะตลาดและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคุณภาพและราคาของสินค้าหรือบริการนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง สคบ. จึงต้องมีบทบาทในการติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ประกอบธุรกิจ และดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ รวมทั้งการบังคับใช้กฎหมาย และการดำเนินคดี ทั้งมาตรการทางปกครอง มาตรการทางอาญาและมาตรการแพ่ง เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมตามสมควร

๓. ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมและการรวมตัวกันของผู้บริโภคในการจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภค และส่งเสริมองค์กรของผู้บริโภคในการรักษาสีทธิของผู้บริโภคตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค โดยการสร้างเครือข่ายกับทุกภาคส่วน ทั้งภาคประชาชน ภาครัฐ และภาคผู้ประกอบการเพื่อให้เกิดความร่วมมือในการดำเนินการคุ้มครองผู้บริโภค

๔. แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค โดยจะระบุชื่อสินค้าหรือบริการ หรือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจด้วยก็ได้ โดยเฉพาะการให้ข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ที่อาจทำให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหายหรือถูกละเมิดสิทธิแก่ประชาชน

๕. สนับสนุนหรือทำการศึกษาวิจัยปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคร่วมกับสถาบันการศึกษาและหน่วยงานอื่น เพื่อให้เกิดองค์ความรู้และแนวทางในการแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้บริโภคได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๖. ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการศึกษาแก่ผู้บริโภคในทุกระดับการศึกษาเกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตรายที่อาจได้รับจากสินค้าหรือบริการ เพื่อให้ผู้บริโภคได้มีความรู้และความเข้าใจในปัญหา ตลอดจนวิธีการป้องกันหรือหลีกเลี่ยงและสามารถคุ้มครองตนเองในเบื้องต้นได้

๗. ดำเนินการเผยแพร่วิชาการ และให้ความรู้และการศึกษาแก่ผู้บริโภค เพื่อสร้างนิสัยในการบริโภคที่เป็นการส่งเสริมพละทานามัย ประหยัด และใช้ทรัพยากรของชาติให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ผ่านสื่อมวลชนอย่างต่อเนื่อง การผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทวารสาร เอกสาร บทความ ข่าวสารด้านการคุ้มครองผู้บริโภค และสื่อออนไลน์ของ สคบ. ได้แก่ www.ocpb.go.th Facebook Line@ สคบ. Official You Tube แอปพลิเคชัน Gnews เพื่อเผยแพร่แก่ผู้ที่สนใจ เป็นการส่งเสริมให้ผู้บริโภคมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคทุกด้าน ในการดำรงชีวิตประจำวัน

๘. ประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุม ส่งเสริมหรือกำหนดมาตรฐานของสินค้าหรือบริการ สคบ. มีหน่วยงานรับผิดชอบ คือ กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณา กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง และกองกฎหมายและคดี โดยการประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่น เพื่อบูรณาการร่วมปฏิบัติงาน ในการกำหนดนโยบายและในการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยและได้รับความเป็นธรรมจากการซื้อสินค้าหรือบริการ เช่น

- สินค้าที่เป็นอันตราย เป็นต้นว่า อาหารผสมสีย้อมผ้า อาหารไม่บริสุทธิ์ อาหารมีสารบอแรกซ์เจือปน จะประสานงานกับสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข ในการตรวจสอบ หรือการไม่ปิดป้ายแสดงราคาสินค้า ข้อเท็จจริง และดำเนินการตามกฎหมาย

- สินค้าที่ไม่ได้คุณภาพมาตรฐาน เป็นต้นว่า การใช้เครื่องชั่ง ตวงวัด เอาเปรียบผู้บริโภคในทางการค้า หรือการไม่ปิดป้ายแสดงราคาสินค้า จะประสานกับกรมการค้าภายใน กรมพัฒนาธุรกิจการค้า และกองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการตรวจสอบ จับกุม และดำเนินคดีตามกฎหมาย

๙. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมอบหมาย

๙.๑ ทำหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องแต่งตั้ง โดยการตรวจสอบข้อเท็จจริง การแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน การรวบรวมเอกสารหลักฐานต่าง ๆ การวินิจฉัยข้อกฎหมาย พร้อมเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการในเรื่องนั้น ๆ ทั้งในเรื่องการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ การไกล่เกลี่ยหรือการประนีประนอมข้อพิพาท การยกเว้นประกาศ คำสั่งระเบียบต่าง ๆ การพิจารณาดำเนินคดี การพิจารณาข้อกฎหมาย รวมทั้งการพิจารณาในการออกคำสั่งทางปกครอง และกฎ

๙.๒ การตรวจสอบผู้ประกอบการธุรกิจที่กระทำความผิดหรือฝ่าฝืนกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ รวมทั้งการดำเนินคดีอาญา และการเปรียบเทียบผู้กระทำความผิดตามกฎหมาย

๙.๓ การดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

๙.๔ การดำเนินคดีละเมิดสิทธิผู้บริโภค แทนผู้บริโภคในศาล รวมทั้งการบังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษา

๙.๕ การให้ความเห็น การตอบข้อเท็จจริง การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงานกับหน่วยหรือองค์กร ภาครัฐ ภาคประชาชน และภาคผู้ประกอบการธุรกิจในการคุ้มครองผู้บริโภค

๙.๖ ปฏิบัติการอื่น ๆ เช่น การรับรองสมาคมหรือมูลนิธิให้มีสิทธิและอำนาจในการฟ้องคดีแทนผู้บริโภค การจัดทำแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค การสร้างเครือข่าย การจัดทำฐานข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นในการคุ้มครองผู้บริโภค การเชื่อมโยงข้อมูลกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๑๐. ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ประกอบการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจโฆษณาคำพิพากษาทั้งหมดหรือแต่บางส่วนให้ประชาชนทราบ

ในกรณีที่ผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ออกตามความในพระราชบัญญัติดังกล่าว และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบการ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับรายละเอียดการไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งและการเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบการดังกล่าวให้ประชาชนทราบ โดยให้โฆษณาได้ทั้งในระหว่างดำเนินการและภายหลังดำเนินการแล้วเสร็จ

การโฆษณาคำพิพากษาดังกล่าว ให้กระทำทางสื่อโฆษณาและสื่อรูปแบบอื่นตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด โดยจะระบุชื่อผู้ประกอบการหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วยก็ได้

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) มีอำนาจและหน้าที่ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ดังนี้

๑. ทำหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงแต่งตั้ง โดยการตรวจสอบข้อเท็จจริง การแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน การรวบรวมเอกสารหลักฐานต่าง ๆ การวินิจฉัยข้อกฎหมาย พร้อมเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงแต่งตั้งในเรื่องการพิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค การแจ้งโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการต่าง ๆ การกำกับดูแลผู้ประกอบการ การออกกระเบียบหรือประกาศ

๒. ทำหน้าที่ในการรับคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง ตรวจสอบกลั่นกรองเสนอความเห็นต่อนายทะเบียน ซึ่งได้แก่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการจดทะเบียนดังกล่าว

๓. ติดตามสอดส่องพฤติการณ์ในการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง รวมทั้งการบังคับใช้กฎหมายและการดำเนินคดีอาญาแก่ผู้กระทำความผิด หรือฝ่าฝืนกฎหมายและเปรียบเทียบความผิด

๔. รับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง รวมทั้งการแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหาย เช่น การเจรจาไกล่เกลี่ย หรือการดำเนินคดีละเมิดสิทธิผู้บริโภค

สิทธิและหน้าที่ของผู้บริโภค

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ หมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย มาตรา ๔๖ สิทธิของผู้บริโภคย่อมได้รับความคุ้มครอง บุคคลย่อมมีสิทธิร่วมกันจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภค เพื่อคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค องค์กรของผู้บริโภคตามวรรคสองมีสิทธิร่วมกันจัดตั้งเป็นองค์กรที่มีความเป็นอิสระเพื่อให้เกิดพลังในการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค โดยได้รับการสนับสนุนจากรัฐ ทั้งนี้ หลักเกณฑ์และวิธีการจัดตั้งอำนาจในการเป็นตัวแทนของผู้บริโภค และการสนับสนุนด้านการเงินจากรัฐ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ และมาตรา ๖๑ รัฐต้องจัดให้มีมาตรการหรือกลไกที่มีประสิทธิภาพในการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภคด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านความรู้ข้อมูลที่เป็นจริง ด้านความปลอดภัย ด้านความเป็นธรรมในการทำสัญญาหรือด้านอื่นใดอันเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภค

๑. สิทธิของผู้บริโภค ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้กำหนดสิทธิของผู้บริโภคที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย ๕ ประการ ดังนี้

(๑) สิทธิที่จะได้รับข่าวสารรวมทั้งคำพรรณนาคุณภาพที่ถูกต้องและเพียงพอเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ได้แก่ สิทธิที่จะได้รับการโฆษณาหรือการแสดงฉลากตามความเป็นจริง รวมตลอดถึงสิทธิที่จะได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการอย่างถูกต้องที่จะไม่หลงผิดในการซื้อสินค้าหรือรับบริการโดยไม่เป็นธรรม

(๒) สิทธิที่จะมีอิสระในการเลือกหาสินค้าหรือบริการ ได้แก่ สิทธิที่จะเลือกซื้อสินค้าหรือรับบริการโดยความสมัครใจของผู้บริโภค และปราศจากการชักจูงใจอันไม่เป็นธรรม

(๓) สิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าหรือบริการ ได้แก่ สิทธิที่จะได้รับสินค้าหรือบริการที่ปลอดภัย มีสภาพและคุณภาพได้มาตรฐาน เหมาะสมแก่การใช้ ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สิน ในกรณีใช้ตามคำแนะนำหรือให้ความระมัดระวังตามสภาพของสินค้าหรือบริการนั้นแล้ว

(๔) สิทธิที่จะได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญา ได้แก่ สิทธิที่จะได้รับข้อสัญญาโดยไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากผู้ประกอบธุรกิจ

(๕) สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหาย ได้แก่ สิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองและชดเชยค่าเสียหาย

ทั้งนี้ ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับความคุ้มครองตามที่กฎหมายว่าด้วยการนั้น เช่น กฎหมายว่าด้วยยา กฎหมายว่าด้วยอาหาร เป็นต้น

ผู้บริโภคต้องรักษาสีของตนเองทั้ง ๕ ประการ ตามที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และสิทธิของผู้บริโภคประการอื่นตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ จะมีผลอย่างสมบูรณ์เมื่อผู้บริโภคได้ปฏิบัติตามคำแนะนำ ดังต่อไปนี้

๒. หน้าที่ของผู้บริโภคก่อนซื้อสินค้าหรือบริการ

(๑) ผู้บริโภคควรใช้ความระมัดระวัง ในการซื้อสินค้าและรับบริการ ต้องตรวจสอบข้อมูลที่แสดงบนฉลากสินค้า เช่น ชื่อ ประเภทหรือชนิดของสินค้า สถานที่ตั้งของผู้ประกอบธุรกิจ เครื่องหมายการค้าของผู้ผลิต หรือผู้ส่งหรือผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ขนาดของสินค้า ปริมาณหรือน้ำหนักของสินค้า ปริมาณสุทธิ ราคา วันเดือนปีที่ผลิตหรือหมดอายุ ส่วนประกอบของสินค้า วิธีการใช้ วิธีการเก็บรักษา คำแนะนำ คำเตือนหรือข้อควรระวังเกี่ยวกับสินค้า เพื่อเป็นข้อมูลในการเปรียบเทียบก่อนตัดสินใจเลือกซื้อสินค้า หรืออย่า

เชื่อถือข้อความโฆษณาโดยไม่พิจารณาให้รอบคอบ และหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับคุณภาพ แหล่งกำเนิด และลักษณะของสินค้าว่าเป็นความจริงตามที่ได้โฆษณาไว้หรือไม่ ถ้ามีข้อสงสัยหรือไม่แน่ใจควรพิจารณาให้ดีกว่าก่อนเลือกซื้อสินค้าหรือก่อนรับบริการ

(๒) การเข้าทำสัญญาผูกพันกันตามกฎหมายโดยการลงลายมือชื่อนั้น ผู้บริโภคต้องตรวจสอบความชัดเจนของภาษาที่ใช้ วารัศกุ่มและให้สิทธิแก่ผู้บริโภคครบถ้วนหรือไม่ ตามที่ได้เจรจากันไว้ และสัญญามีเงื่อนไขข้อใดบ้างที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค ถ้าสงสัยในข้อกฎหมายใดหรือไม่แน่ใจในความชัดเจนของสัญญาก็ควรปรึกษาผู้ที่มีความรู้ให้แน่ชัดเสียก่อน

(๓) ข้อตกลงต่าง ๆ ที่ต้องการให้มีผลบังคับ ควรทำเป็นหนังสือและลงลายมือชื่อผู้ประกอบการธุรกิจด้วย

๓. หน้าที่ของผู้บริโภคหลังซื้อสินค้าหรือบริการ

(๑) ผู้บริโภคมีหน้าที่ในการเก็บรักษาพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่แสดงถึงการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคไว้เพื่อทำการเรียกร้องตามสิทธิของตน พยานหลักฐานดังกล่าวอาจจะเป็นสินค้าที่แสดงให้เห็นว่ามีปริมาณหรือคุณภาพไม่เป็นไปตามมาตรฐานที่ระบุไว้ในฉลาก มีความสกปรกหรือเป็นพิษอาจเกิดอันตรายจากการใช้สินค้าหรือบริการนั้นได้ ควรจดจำสถานที่ที่ซื้อสินค้าหรือรับบริการนั้นไว้เพื่อประกอบการร้องทุกข์ด้วย

(๒) ในกรณีที่มีการทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรกับผู้ประกอบการธุรกิจ ต้องเก็บเอกสารสัญญาต่าง ๆ รวมทั้งเอกสารโฆษณาและใบเสร็จรับเงินไว้ด้วย

(๓) เมื่อมีการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ผู้บริโภคมีหน้าที่ในการดำเนินการร้องทุกข์ตามสิทธิของตน ดังที่กล่าวมาแล้ว

คณะกรรมการและคณอนุกรรมการ ตามพระราชบัญญัติ

คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้บัญญัติให้มีองค์กรของรัฐ มีหน้าที่และอำนาจในการตรวจสอบและกำกับดูแลผู้ประกอบการธุรกิจ มีให้ประกอบธุรกิจที่เป็นการละเมิดสิทธิผู้บริโภค และประสานการปฏิบัติงานกับส่วนราชการต่าง ๆ เพื่อให้ความคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งเป็นหน่วยงานที่ให้ผู้บริโภคสามารถใช้สิทธิร้องทุกข์เพื่อขอได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหาย เมื่อถูกผู้ประกอบการละเมิดสิทธิอื่นเป็นการแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้บริโภคด้วย ได้แก่

ส่วนกลาง

๑. คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

๒. คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ได้แก่

๒.๑ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

๒.๒ คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

๒.๓ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

๒.๔ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

๓. คณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้ง

๓.๑ คณะอนุกรรมการฝ่ายกฎหมาย

๓.๒ คณะอนุกรรมการพิจารณากลั่นกรองเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค

๓.๓ คณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค

๓.๔ คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภคแห่งชาติ ฉบับที่ ๑

(พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

๓.๕ คณะอนุกรรมการดำเนินคดีแพ่งแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

๓.๖ คณะอนุกรรมการตรวจสอบและบูรณาการเพื่อแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการโฆษณาสินค้าและบริการที่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย

๔. คณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้ง

ส่วนภูมิภาค

๑. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด (๗๕ จังหวัด)

๒. คณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคประจำจังหวัด

๓. คณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคประจำอำเภอ

๔. คณะอนุกรรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร

ส่วนท้องถิ่น

๑. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำกรุงเทพมหานคร

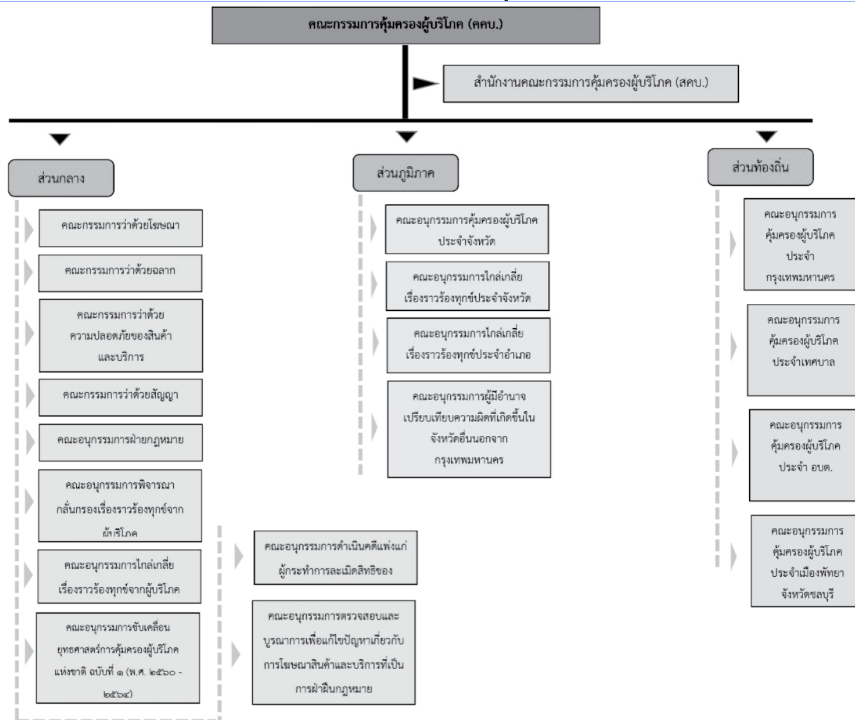
๒. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเทศบาล

๓. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำองค์การบริหารส่วนตำบล

๔. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี

แผนภูมิการจัดองค์การคุ้มครองผู้บริโภคทั่วประเทศ (คณะกรรมการและคณะอนุกรรมการ สคบ.)

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้บัญญัติให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีองค์ประกอบดังนี้

๑. นายกรัฐมนตรี	ประธานกรรมการ
๒. ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี	กรรมการ
๓. ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์	กรรมการ
๔. ปลัดกระทรวงคมนาคม	กรรมการ
๕. ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม	กรรมการ
๖. ปลัดกระทรวงพาณิชย์	กรรมการ
๗. ปลัดกระทรวงมหาดไทย	กรรมการ
๘. ปลัดกระทรวงสาธารณสุข	กรรมการ
๙. ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	กรรมการ
๑๐. ผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกิน ๘ คนซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง (ภาควิชาการ ภาคประชาชน ภาคผู้ประกอบการธุรกิจ อย่างน้อยภาคละ ๒ คน)	กรรมการ
๑๑. เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	กรรมการและเลขานุการ
๑๒. ข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จำนวนไม่เกิน ๒ คน	ผู้ช่วยเลขานุการ

อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐

ให้ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

๑. พิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ

๒. ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามที่ถูกบริโภคและผู้ประกอบธุรกิจตกลงกันก่อนมีการฟ้องคดีต่อศาล ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๓. ส่งเสริม พัฒนา และสนับสนุนงานคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

๔. กำหนดแนวทางการแจ้งหรือโฆษณาข่าวสารตามมาตรา ๒๐ (๒/๒)

๕. ให้คำปรึกษาและแนะนำแก่คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และพิจารณาวินิจฉัยการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง

๖. วางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องและคณะอนุกรรมการ

๗. สอดส่องเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนราชการ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐให้ปฏิบัติตามอำนาจและหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

๘. ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคที่คณะกรรมการเห็นสมควรหรือมีผู้ร้องขอตามมาตรา ๓๙

๙. รับรองสมาคมและมูลนิธิตามมาตรา ๔๐

๑๐. จัดทำแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ นโยบายของรัฐบาล มติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค หรือมาตรฐานการคุ้มครองผู้บริโภคสากล

๑๑. เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายและมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภค และพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมอบหมาย

๑๒. เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้มีการตรากฎหมาย แก้ไขหรือปรับปรุงกฎหมายหรือกฎเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับหรือเป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค

๑๓. เสนอความเห็นต่อส่วนราชการ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือองค์กรอื่น เพื่อให้จัดทำ ทบทวน ประเมิน หรือปรับปรุงมาตรการ และแนวทางการปฏิบัติราชการหรือการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งในการออกกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายและกฎเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

๑๔. พิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดการใช้บังคับกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๒๑ ววรรคสอง

๑๕. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการ

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๑๕ คณะกรรมการอาจมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ปฏิบัติการหรือเตรียมข้อเสนอมายังคณะกรรมการเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไปได้

การดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภคในส่วนภูมิภาค

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นกฎหมายที่มีผลบังคับใช้ทั่วราชอาณาจักร ปัจจุบันแต่ละจังหวัดจะมีองค์กรที่ทำหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้แก่

๑. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด ประกอบด้วย

๑. ผู้ว่าราชการจังหวัด	ประธานอนุกรรมการ
๒. อัยการจังหวัดคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือทางกฎหมายและการบังคับคดีจังหวัด	อนุกรรมการ
๓. ปลัดจังหวัด	อนุกรรมการ
๔. ท้องถิ่นจังหวัด	อนุกรรมการ
๕. โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด	อนุกรรมการ
๖. พาณิชย์จังหวัด	อนุกรรมการ
๗. นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด	อนุกรรมการ
๘. เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัด	อนุกรรมการ
๙. ผู้อำนวยการสำนักประสานและส่งเสริมการคุ้มครองผู้บริโภคจังหวัด	อนุกรรมการ
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	
๑๐. ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องตามที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นชอบเฉพาะคราว	อนุกรรมการ
ครั้งละไม่เกิน ๓ คน	
๑๑. หัวหน้าสำนักงานจังหวัด	อนุกรรมการและเลขานุการ
๑๒. ผู้อำนวยการกลุ่มงานศูนย์ดำรงธรรมจังหวัด	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
กระทรวงมหาดไทย	
๑๓. เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๑๔. เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน	ผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	
ที่ปฏิบัติงานคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด	

คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

๑. พิจารณาลั่นกรณร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย อันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ผลิตหรือผู้ประกอบการ เพื่อนำเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาใช้อำนาจดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิแทนผู้บริโภค หรือพิจารณายุติเรื่อง โดยพิจารณาตามหลักเกณฑ์ในมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

๒. ติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ประกอบการ ซึ่งการกระทำใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค และอาจจัดให้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการใด ๆ ตามที่เห็นสมควรและจำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค รวมทั้งให้มีอำนาจในการแต่งตั้งคณะทำงานเพื่อการนี้ ตามที่เห็นสมควร

๓. สั่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดส่งเอกสารหรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่มีผู้ร้องทุกข์ หรือเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคมาพิจารณาได้ ในการนี้ จะเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยก็ได้

๔. ประสานงานกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือภาคเอกชน ที่มีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค

๕. สอดส่องเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนราชการ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐในการปฏิบัติการตามอำนาจและหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

๖. ส่งเสริม พัฒนา และสนับสนุนภารกิจด้านการคุ้มครองผู้บริโภค สร้างความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชน และเครือข่ายด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้มีความเข้มแข็งเพื่อเป็นการป้องกันการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

๗. แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค ในการนี้จะระบุชื่อสินค้าหรือบริการ หรือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจด้วยก็ได้

๘. เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเกี่ยวกับนโยบายและมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภค และพิจารณาให้ความเห็นเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมาย

๙. รายงานผลการปฏิบัติงานในรอบเดือนให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบ

๑๐. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมาย

๒. คณะอนุกรรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย

๑. ผู้ว่าราชการจังหวัด	ประธานอนุกรรมการ
๒. อัยการจังหวัด	อนุกรรมการ
๓. ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด	อนุกรรมการ
๔. ข้าราชการจังหวัดซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง	เลขานุการ
๕. เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน	ผู้ช่วยเลขานุการ

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ปฏิบัติงานคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด จำนวน ๒ คน

คณะอนุกรรมการฯ มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยให้ดำเนินตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๒

๓. คณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคประจำจังหวัด ประกอบด้วย

๑. อัยการจังหวัดคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือทางกฎหมายและการบังคับคดีจังหวัด	ประธานกรรมการ
๒. ปลัดจังหวัด	อนุกรรมการ
๓. หัวหน้าสำนักงานจังหวัด	อนุกรรมการ
๔. ผู้แทนสหภาพนายความจังหวัด	อนุกรรมการ

๕. ผู้อำนวยการสำนักประสานและส่งเสริม การคุ้มครองผู้บริโภคจังหวัด สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	อนุกรรมการ
๖. ผู้อำนวยการกลุ่มงานศูนย์ดำรงธรรมจังหวัด กระทรวงมหาดไทย	อนุกรรมการและเลขานุการ
๗. ผู้แทนสำนักงานอัยการคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือ ทางกฎหมายและการบังคับคดีจังหวัด	อนุกรรมการและ ผู้ช่วยเลขานุการ
๘. เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ปฏิบัติงานคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการฯ มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

๑. ดำเนินการเจรจาไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์ให้แก่ผู้บริโภค เกี่ยวกับความแฟงหรืออาญา เฉพาะความผิดอันยอมความได้

๒. การเจรจาไกล่เกลี่ย ให้กระทำโดยเปิดเผยต่อหน้าคู่กรณี โดยสอบถามความประสงค์และความยินยอมในการเจรจาไกล่เกลี่ย และชี้แจงสิทธิหน้าที่ ตลอดจนผลของการตกลงไกล่เกลี่ยทั้งทางแฟงและอาญาให้ชัดเจน

๓. หากคู่กรณีประสงค์และยินยอมให้ไกล่เกลี่ย ก็ให้จัดทำร่างสัญญาประนีประนอมยอมความตามจำนวนคู่กรณี โดยมีสาระสำคัญและข้อความตามที่คู่กรณีตกลงกัน และให้อ่านให้คู่กรณีฟัง รวมทั้งให้คู่กรณีเข้าใจถึงสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าว แล้วให้คู่กรณีลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานต่อหน้าประธานอนุกรรมการฯ หรือผู้ที่ประธานอนุกรรมการฯ มอบหมาย และต่อหน้าพยานสองคน

๔. หากคู่กรณีไม่ประสงค์และไม่ยินยอมให้ไกล่เกลี่ย ให้คณะอนุกรรมการฯ รวบรวมและสอบสวนข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง พร้อมนำเสนอต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด พิจารณาให้ความเห็นชอบประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในการใช้อำนาจดำเนินคดีแทนผู้บริโภคที่ร้องทุกข์ ตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

๕. ในการปฏิบัติตามคำสั่งนี้ ให้คณะอนุกรรมการฯ มีอำนาจดังต่อไปนี้

- (๑) ให้หน่วยงานราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่นชี้แจง
- (๒) ให้เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานตาม (๑) เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือบุคคลใดชี้แจงข้อเท็จจริงหรือส่งพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบเจรจาไกล่เกลี่ย

๖. ภายใต้กรณีตามข้อ ๑. เรื่องราวร้องทุกข์ดังต่อไปนี้ ห้ามมิให้รับไว้ดำเนินการ

- (๑) เรื่องที่รัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี หรือนายกรัฐมนตรี มีมติหรือคำสั่งเด็ดขาดในเรื่องนั้นแล้ว
- (๒) เรื่องที่กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่ของหน่วยงานใดโดยเฉพาะเป็นผู้ช่วยเหลือและเรื่องอยู่ระหว่างการดำเนินการของหน่วยงานนั้น ๆ

(๓) เรื่องที่คู่กรณีเคยประนีประนอมยอมความกันโดยชอบด้วยกฎหมาย เว้นแต่ผู้มีส่วนได้เสียขอให้แก้ไข หรือคัดค้านการประนีประนอมยอมความเดิม โดยมีพยานหลักฐาน หรือข้อเท็จจริงเพิ่มเติมที่ปรากฏชัดในภายหลัง และการให้ความช่วยเหลือไม่เป็นผลกระทบกระเทือนสิทธิหรือประโยชน์ของบุคคล

ภายนอก ผู้ทำการโดยสุจริต และเสียค่าตอบแทน

(๔) เรื่องที่เกี่ยวกับคดี ซึ่งผู้บริโภคได้เคยว่าจ้างทนายความ หรือมีทนายความหรือมีหน่วยงานอื่นให้ความช่วยเหลือแล้ว

(๕) เรื่องเป็นคดี หรือข้อพิพาทเกี่ยวกับการดำเนินการ หรือมีการปฏิบัติหน่วยงานของรัฐ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ ที่กฎหมายหรือระเบียบแบบแผนกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ เว้นแต่กรณีที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด พิจารณารับไว้ดำเนินการเป็นเรื่อง ๆ ไป

๗. เมื่อคณะอนุกรรมการฯ ดำเนินการตามคำสั่งนี้แล้ว ให้รายงานให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดทราบ

๘. ให้คณะอนุกรรมการฯ ดำเนินการอื่นตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือคณะอนุกรรมการ

การดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภคในส่วนท้องถิ่น

๑. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำกรุงเทพมหานคร

เพื่อให้การปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคของกรุงเทพมหานคร เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงแต่งตั้งคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย

๑. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร	ประธานอนุกรรมการ
๒. รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร	รองประธานอนุกรรมการ
ที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง	
๓. ที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร	รองประธานอนุกรรมการ
๔. ปลัดกรุงเทพมหานคร	อนุกรรมการ
๕. รองปลัดกรุงเทพมหานคร	อนุกรรมการ
ที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง	
๖. ผู้แทนสำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคุ้มครองผู้บริโภค	อนุกรรมการ
๗. ผู้แทนผู้บัญชาการตำรวจนครบาล	อนุกรรมการ
๘. ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	อนุกรรมการ
๙. ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา	อนุกรรมการ
๑๐. ผู้แทนสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	อนุกรรมการ
๑๑. ผู้แทนกรมการค้าภายใน	อนุกรรมการ
๑๒. ผู้แทนกรมวิชาการเกษตร	อนุกรรมการ
๑๓. ผู้แทนกรมที่ดิน	อนุกรรมการ
๑๔. ผู้แทนกรมการขนส่งทางบก	อนุกรรมการ
๑๕. ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	อนุกรรมการ
๑๖. ประธานสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	อนุกรรมการ
๑๗. ผู้อำนวยการสำนักเทคนิค	อนุกรรมการ

๑๘. ผู้อำนวยการสำนักการโยธา	อนุกรรมการ
๑๙. ผู้อำนวยการสำนักอนามัย	อนุกรรมการ
๒๐. ผู้แทนสถานีวิทยุร่วมด้วยช่วยกัน	อนุกรรมการ
๒๑. ผู้แทนสถานีวิทยุ สวพ. ๙๑	อนุกรรมการ
๒๒. ผู้แทนสถานีวิทยุ จส. ๑๐๐	อนุกรรมการ
๒๓. ผู้ทรงคุณวุฒิที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง จากภาคประชาชน ๓ คน (โดยเลือกจากเครือข่าย สมาคม สถาบันการศึกษา กลุ่มสตรี หรือกลุ่มอาสาสมัคร คุ้มครองผู้บริโภคในกรุงเทพมหานคร)	อนุกรรมการ
๒๔. รองผู้อำนวยการสำนัก ที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง	อนุกรรมการและเลขานุการ
๒๕. หัวหน้าสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ของกรุงเทพมหานคร	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๒๖. ข้าราชการสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง ๑ คน	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

อนุกรรมการตามข้อ ๒๓ ให้อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๓ ปี หากพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นอนุกรรมการแทนได้และให้อยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของอนุกรรมการซึ่งตนแทน

คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำกรุงเทพมหานคร มีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

๑. รับและพิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ผลิตหรือผู้ประกอบการ ในเรื่องเกี่ยวกับการถูกเอาเปรียบหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมในการซื้อสินค้า เครื่องอุปโภคบริโภค หรือบริการที่มีการซื้อขายกันในตลาด เพื่อดำเนินการแก้ไขหรือนำเสนอต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาใช้อำนาจดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค
๒. ติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ประกอบการ ซึ่งกระทำการใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคและอาจจัดให้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการใด ๆ ตามที่เห็นสมควรและจำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค รวมทั้งให้มีอำนาจในการแต่งตั้งคณะทำงานเพื่อการนี้ ตามที่เห็นสมควร
๓. สั่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดส่งเอกสารหรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่มีผู้ร้องทุกข์หรือเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคมาพิจารณาได้ ในการนี้ จะเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงด้วยก็ได้
๔. ประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค
๕. สอดส่องการปฏิบัติการตามอำนาจและหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดของพนักงานเจ้าหน้าที่ส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่นของรัฐ และแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ปฏิบัติการตามอำนาจและหน้าที่ดังกล่าว
๖. การให้ความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชนและการสร้างเครือข่ายความเข้มแข็งของประชาชน เพื่อป้องกันการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค
๗. รายงานผลการปฏิบัติงานในรอบเดือนให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบ

๒. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ประกอบด้วย

๑. นายกเมืองพัทยา	ประธานอนุกรรมการ
๒. รองนายกเมืองพัทยาที่นายกเมืองพัทยาแต่งตั้ง	รองประธานอนุกรรมการ
๓. ประธานสภาเมืองพัทยา	รองประธานอนุกรรมการ
๔. ปลัดเมืองพัทยา	อนุกรรมการ
๕. รองปลัดเมืองพัทยาที่นายกเมืองพัทยาแต่งตั้ง	อนุกรรมการ
๖. นายอำเภอบางละมุง	อนุกรรมการ
๗. ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรพัทยา	อนุกรรมการ
๘. ผู้อำนวยการสำนักงานคลัง	อนุกรรมการ
๙. ผู้อำนวยการสำนักงานช่าง	อนุกรรมการ
๑๐. ผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษา	อนุกรรมการ
๑๑. ผู้อำนวยการสำนักงานสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม	อนุกรรมการ
๑๒. ผู้อำนวยการกองช่างสุขาภิบาล	อนุกรรมการ
๑๓. ผู้อำนวยการกองวิชาการและแผนงาน	อนุกรรมการ
๑๔. ผู้อำนวยการกองสวัสดิการสังคม	อนุกรรมการ
๑๕. ผู้อำนวยการสำนักงานเมืองพัทยา สาขาเกาะล้าน	อนุกรรมการ
๑๖. สารวัตรตำรวจท่องเที่ยวเมืองพัทยา	อนุกรรมการ
๑๗. นายกสมาคมธุรกิจ และการท่องเที่ยวเมืองพัทยา	อนุกรรมการ
๑๘. นายกสมาคมโรงแรมไทย ภาคตะวันออก	อนุกรรมการ
๑๙. ประธานชมรมร้านอาหารเมืองพัทยา	อนุกรรมการ
๒๐. ประธานชมรมสื่อมวลชนเมืองพัทยา	อนุกรรมการ
๒๑. ประธานชุมชนที่ได้รับการคัดเลือก ๒ คน และนายกเมืองพัทยาแต่งตั้ง	อนุกรรมการ
๒๒. หัวหน้าสำนักปลัดเมืองพัทยา	อนุกรรมการและเลขานุการ
๒๓. พนักงานเมืองพัทยาที่นายกเมืองพัทยาแต่งตั้ง ๒ คน	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
- คณะอนุกรรมการฯ มีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำ

กรุงเทพมหานคร

๓. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเทศบาล ประกอบด้วย

๑. นายกเทศมนตรี	ประธานอนุกรรมการ
๒. หัวหน้าส่วนราชการ ๒ คน ที่นายกเทศมนตรีแต่งตั้ง	อนุกรรมการ
๓. ผู้แทนจากภาคประชาชน ๓ คน ที่นายกเทศมนตรีแต่งตั้ง (โดยให้เลือกจากผู้ที่มีความรู้ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) หรือผู้แทนศูนย์ประสานงานหลักประกันสุขภาพประชาชน)	อนุกรรมการ
๔. ปลัดเทศบาล	อนุกรรมการและเลขานุการ
๕. นิติกร ๑ คน ที่นายกเทศมนตรีแต่งตั้ง	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

อนุกรรมการตามข้อ ๓ ให้อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๒ ปี หากพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นอนุกรรมการแทนได้ และให้อยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของอนุกรรมการซึ่งตนแทน ให้มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

๑. รับและพิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคในเขตพื้นที่ ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย อันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ ในเรื่องเกี่ยวกับการถูกเอาเปรียบหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมในการซื้อสินค้า เครื่องอุปโภคบริโภค หรือบริการที่มีการซื้อขายกันในห้องตลาด

๒. เจรจาไกล่เกลี่ยปัญหาข้อพิพาทเพื่อหาข้อยุติในเบื้องต้น หากคู่กรณีไม่สามารถตกลงกันได้ ให้สอบสวนหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน เพื่อเสนอเรื่องต่อคณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคประจำจังหวัดพิจารณาดำเนินการ

๓. ติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งกระทำการใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคและอาจจัดให้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการใด ๆ ตามที่เห็นสมควร และจำเป็น เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค

๔. ส่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดส่งเอกสารหรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่มีผู้ร้องทุกข์หรือเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคมาพิจารณาได้ ในการนี้ จะเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงด้วยก็ได้

๕. ประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจและหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค

๖. ให้ความรู้ ความเข้าใจแก่ประชาชน และสร้างเครือข่ายความเข้มแข็งของประชาชนเพื่อป้องกันการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

๗. ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดมอบหมาย

๘. รายงานผลการปฏิบัติงานในรอบเดือนให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดทราบ

๔. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย

๑. นายกองคการบริหารส่วนตำบล ประธานอนุกรรมการ

๒. หัวหน้าส่วนราชการ ๑ คน อนุกรรมการ

ที่นายกองคการบริหารส่วนตำบลแต่งตั้ง

๓. กำนันท้องที่ อนุกรรมการ

๔. ผู้แทนจากภาคประชาชน ๓ คนที่นายกองคการบริหาร อนุกรรมการ

ส่วนตำบลแต่งตั้ง (โดยให้เลือกจากผู้ที่มีความรู้

ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค อาสาสมัครสาธารณสุข

ประจำหมู่บ้าน (อสม.) หรือผู้แทนศูนย์ประสานงาน

หลักประกันสุขภาพประชาชน)

๕. ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล อนุกรรมการและเลขานุการ

๖. นิติกร หรือ พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ๑ คน อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ที่นายกองคการบริหารส่วนตำบลแต่งตั้ง

คณะอนุกรรมการฯ มีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำ

เทศบาล

การคุ้มครองผู้บริโภค ด้านการโฆษณา

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง คือ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา เพื่อให้มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณาโดยมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

๑. หน้าที่โดยทั่วไปในการควบคุมดูแลการโฆษณาสินค้าหรือบริการที่ยังมิได้ถูกควบคุมการโฆษณาโดยกฎหมายอื่น ซึ่งกฎหมายได้กำหนดลักษณะของข้อความที่จะใช้ในการโฆษณาไว้ ดังนี้

การโฆษณาจะต้องไม่ใช่ข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค หรือใช้ข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม ทั้งนี้ ไม่ว่าข้อความดังกล่าวนั้น จะเป็นข้อความที่เกี่ยวกับแหล่งกำเนิดสภาพคุณภาพ หรือลักษณะของสินค้าหรือบริการ ตลอดจนการส่งมอบการจัดหาหรือการใช้สินค้าหรือบริการ

ข้อความดังต่อไปนี้ถือว่าเป็นข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือเป็นข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม

(๑) ข้อความที่เป็นเท็จหรือเกินความจริง

(๒) ข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการไม่ว่าจะกระทำโดยใช้หรืออ้างอิงรายงานทางวิชาการ สถิติ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันไม่เป็นความจริงหรือเกินความจริงหรือไม่ก็ตาม

(๓) ข้อความที่เป็นการสนับสนุนโดยตรงหรือโดยอ้อม ให้มีการกระทำผิดกฎหมายหรือศีลธรรม หรือนำไปสู่ความเสื่อมเสียในวัฒนธรรมของชาติ

(๔) ข้อความที่จะทำให้เกิดความแตกแยกหรือเสื่อมเสียความสามัคคีในหมู่ประชาชน

(๕) ข้อความอย่างอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

๒. หน้าที่ในการป้องกันหรือระงับยับยั้งความเสียหายหรืออันตรายอันจะเกิดขึ้นแก่ผู้บริโภคเนื่องจากการโฆษณาสินค้าหรือบริการบางประการเป็นการล่วงหน้า โดยกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการโฆษณาสินค้าหรือบริการนั้น

๓. หน้าที่ในการตรวจสอบข้อความโฆษณาที่ผู้ประกอบการธุรกิจขอให้พิจารณาให้ความเห็นก่อนทำการโฆษณา ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดสงสัยว่าการโฆษณาของตนจะเป็นการฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ประกอบธุรกิจนั้นอาจขอให้คณะกรรมการ ว่าด้วยการโฆษณาพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องนั้นก่อนทำการโฆษณาได้ โดยให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการยื่นคำขอตามระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาว่าด้วยการขอความเห็นและคำปฏิกายในการให้ความเห็น พ.ศ. ๒๕๕๑ ในกรณีนี้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะต้องให้ความเห็นและแจ้งให้ผู้ขอทราบภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาได้รับคำขอ ถ้าไม่แจ้งในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาให้ความเห็นชอบแล้ว

การให้ความเห็นของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ไม่ถือว่าเป็นการตัดอำนาจของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาที่จะพิจารณาวินิจฉัยใหม่เป็นอย่างอื่นเมื่อมีเหตุอันควร

การใดที่ผู้ประกอบการได้กระทำไปตามความเห็นของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาแล้วถือว่า การกระทำนั้นเป็นความผิดทางอาญา

ในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาในการพิจารณาข้อความโฆษณาใด ๆ เมื่อคณะกรรมการฯ มีเหตุอันควรสงสัยว่าข้อความใดที่ใช้ในการโฆษณาเป็นเท็จหรือเกินความจริงตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง (๑) คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำการโฆษณาพิสูจน์เพื่อแสดงความจริง

ได้หรือกรณีจำเป็นเร่งด่วน คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะออกคำสั่งระงับการโฆษณาดังกล่าวเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการพิสูจน์ก็ได้ ในกรณีที่ผู้กระทำการโฆษณาอ้างอิงรายงานทางวิชาการ ผลการวิจัยสถิติ การรับรองของสถาบันหรือบุคคลอื่นใด หรือยืนยันข้อเท็จจริงอันใดอันหนึ่งในการโฆษณา ถ้าผู้กระทำการโฆษณา ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าข้อความที่ใช้ในการโฆษณาเป็นไปตามที่อ้างอิง คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา อาจออกคำสั่งตามมาตรา ๒๗ ได้ และให้ถือว่าผู้กระทำการโฆษณาหรือควรได้รู้ว่าข้อความนั้นเป็นความเท็จ

ทั้งนี้หากคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา พิจารณาแล้วเห็นว่าข้อความโฆษณาใดมีลักษณะอันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคแล้ว คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังนี้

- (๑) ให้แก้ไขข้อความหรือวิธีการในการโฆษณา
- (๒) ห้ามการใช้ข้อความบางอย่างที่ปรากฏในการโฆษณา
- (๓) ห้ามการโฆษณาหรือห้ามใช้วิธีการนั้นในการโฆษณา
- (๔) ให้โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่

คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด

ในการออกคำสั่งตาม (๔) ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการโดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคประกอบกับความสุจริตใจในการกระทำของผู้กระทำ

ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาออกคำสั่งตาม (๔) และผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบการและผู้ประกอบการธุรกิจมีหน้าที่ชดเชยค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการแทนนั้น โดยให้บังคับตามบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

หากผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ต้องรับผิดตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

นอกจากนี้ หากข้อความโฆษณานั้นมีลักษณะอันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคผู้กระทำการโฆษณา ผู้ประกอบการกิจการโฆษณา และเจ้าของสื่อโฆษณา จะต้องรับผิดตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๗ , ๔๘ , ๕๐ , ๕๑ และ ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ ได้บัญญัติให้สิทธิแก่ผู้ประกอบการธุรกิจไว้ ในกรณีที่ผู้ประกอบการเห็นว่าตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรม คือ ไม่พอใจคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ตามมาตรา ๒๙ หรือมาตรา ๒๘ วรรคสอง ซึ่งเป็นคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา โดยผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้

ผู้มีสิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา คือ ผู้ที่ได้รับคำสั่ง เช่น

๑. ผู้กระทำการโฆษณา
๒. ผู้ประกอบการกิจการโฆษณา
๓. เจ้าของสื่อโฆษณา

การอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ที่ได้รับคำสั่งจะต้องยื่นต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ภายใน ๑๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่ง และผู้อุทธรณ์จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ และวิธีการยื่นอุทธรณ์ตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๒๔)

อย่างไรก็ตาม การอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวไม่เป็นการทุเลการบังคับ ตามคำสั่งของคณะ

การคุ้มครองผู้บริโภค ด้านความปลอดภัย

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติมได้กำหนดให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่องด้านความปลอดภัยของสินค้าและบริการและกระบวนการเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านความปลอดภัย ซึ่งกฎหมายดังกล่าวได้วางหลักการปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยของสินค้า เช่น กระบวนการผลิตสินค้า การบรรจุภัณฑ์ การนำเสนอขายสินค้า การแสดงข้อมูลเกี่ยวกับสินค้า การจัดทำฉลาก ข้อมูลมาตรฐานด้านความปลอดภัย การแจ้งเตือนภัย และกลุ่มผู้บริโภคที่มีความเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายจากสินค้า ประกอบกับคณะกรรมการเฉพาะเรื่องดังกล่าวสามารถกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดทำมาตรการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าหรือบริการหมดสิ้นไป ซึ่งหากผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการต้องระวางโทษตามกฎหมายดังกล่าว ดังนั้นสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครอง (สคบ.) จึงต้องเร่งดำเนินการปรับบทบาทด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากสินค้าและบริการ เพื่อให้ทันต่อสถานการณ์และเกิดประสิทธิผลในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ดังนี้

๑. เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการอาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ ถ้าผู้ประกอบธุรกิจไม่ดำเนินการตามที่คณะกรรมการสั่งหรือดำเนินการล่าช้า โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจะจัดให้มีการพิสูจน์โดยผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายก็ได้

๒. ถ้าผลการทดสอบหรือพิสูจน์ปรากฏว่าสินค้านั้นเป็นอันตรายต่อผู้บริโภค และกรณีไม่อาจป้องกันอันตรายที่จะเกิดจากสินค้านั้นได้ โดยการกำหนดฉลากตามมาตรา ๓๐ หรือตามกฎหมายอื่นหรือบริการนั้นเป็นบริการที่เป็นอันตรายให้คณะกรรมการมีอำนาจสั่งห้ามผลิตเพื่อขาย สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย สินค้านั้นหรือดัดให้บริการ และถ้าเห็นสมควรจะสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนแปลงสินค้าหรือปรับปรุงสินค้าหรือการให้บริการนั้น ภายใต้เงื่อนไขตามที่คณะกรรมการกำหนดก็ได้ ในกรณีที่สินค้านั้นไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้หรือเป็นที่สงสัยว่า ผู้ประกอบธุรกิจจะเก็บสินค้านั้นไว้เพื่อขายต่อไป คณะกรรมการมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจทำลายหรือส่งกลับคืนไปยังประเทศที่นำสินค้านั้นเข้ามาในราชอาณาจักร หรือจะจัดให้มีการทำลายโดยผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายก็ได้

๓. ในกรณีที่น่าเป็นห่วงว่า ถ้าคณะกรรมการมีเหตุที่น่าเชื่อว่าสินค้าใดอาจเป็นอันตรายต่อผู้บริโภค ให้คณะกรรมการมีอำนาจสั่งห้ามขายสินค้านั้นเป็นการชั่วคราว จนกว่าจะได้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้า

๔. ถ้าผู้ประกอบธุรกิจขายสินค้าที่คณะกรรมการสั่งห้ามขาย เพราะสินค้านั้นอาจเป็นอันตรายต่อผู้บริโภค ตามมาตรา ๒๙/๘ และ มาตรา ๒๙/๙ นี้ ผู้ประกอบธุรกิจนั้นต้องระวางโทษตามมาตรา ๕๖/๔ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค และที่แก้ไขเพิ่มเติม

การคุ้มครองผู้บริโภค

ด้านฉลาก

การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านฉลากเป็นเรื่องที่รัฐออกกฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค โดยบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้เป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจที่จะต้องให้ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคที่จะได้รับทราบข้อมูลที่เกี่ยวกับสินค้าที่ตรงตามความจริง รวมทั้งคำพรรณนาคุณภาพที่ถูกต้องและเพียงพอเกี่ยวกับสินค้านั้น ๆ โดยผู้บริโภคสามารถใช้เป็นข้อมูลประกอบในการพิจารณาเลือกซื้อ หรือใช้สินค้าได้อย่างถูกต้องและปลอดภัย ดังนั้น ข้อความที่ปรากฏในฉลาก ตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จึงกำหนดให้ใช้ข้อความที่ตรงต่อความจริงและไม่มีข้อความที่อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิด ในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า และให้ใช้ข้อความตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดทำฉลากสินค้าก่อนขายให้แก่ผู้บริโภค ตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง โดยกำหนดให้สินค้าที่ผลิตเพื่อขาย โดยโรงงานตามกฎหมาย ว่าด้วยโรงงานและสินค้าที่ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากและตามมาตรา ๓๐ วรรคสาม กำหนดให้สินค้าที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก กำหนดให้เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การควบคุมการแสดงฉลากและการจัดทำฉลากสินค้า

๑. คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจกำหนดให้สินค้าดังต่อไปนี้เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๑.๑ สินค้าที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ ร่างกายหรือจิตใจ เนื่องในการใช้สินค้าหรือโดยสภาพของสินค้ากำหนดให้เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

๑.๒ สินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้เป็นประจำ ซึ่งการกำหนดฉลากของสินค้านั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคในการที่จะได้รับทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า กำหนดให้เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

๑.๓ สินค้านั้นไม่เป็นสินค้าที่ผลิตโดยโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานหรือเป็นสินค้าที่ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

๒. คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจที่จะสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจแก้ไขฉลากที่ไม่ถูกต้องตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือสั่งให้เลิกใช้ฉลากที่ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดนั้นได้

๓. ตามคณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจพิจารณาให้ความเห็นตามคำขอของผู้ประกอบธุรกิจเพื่อขอให้ให้ความเห็นว่าฉลากของผู้ประกอบธุรกิจมีลักษณะเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ ตามมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยคณะกรรมการว่าด้วยฉลากจะต้องให้ความเห็นและแจ้งให้ผู้ขอทราบ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้รับคำขอ ถ้าไม่แจ้งภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคณะกรรมการว่าด้วยฉลากเห็นชอบแล้ว แต่การให้ความเห็นดังกล่าว ไม่ตัดอำนาจคณะกรรมการว่าด้วยฉลากที่จะพิจารณาวินิจฉัยใหม่เป็นอย่างอื่น เมื่อมีเหตุอันสมควรสำหรับผู้ประกอบธุรกิจที่ได้กระทำการไปตามความเห็นของคณะกรรมการว่าด้วยฉลากไม่ต้องรับโทษทางอาญา ถ้าภายหลังคณะกรรมการว่าด้วยฉลากเห็นว่าความเห็นเดิมไม่ถูกต้อง และได้วินิจฉัยใหม่เป็นอย่างอื่น

๔. เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจหน้าที่จะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการตามที่คณะกรรมการมอบหมาย นอกจากนี้ คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ยังมีอำนาจที่จะสั่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดชี้แจงเอกสาร หรือข้อมูลเกี่ยวกับ เรื่องที่มีผู้ร้องทุกข์ หรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคมาพิจารณาได้

๕. การจัดทำสินค้าที่ควบคุม จะต้องระบุข้อความ รูป รอยประดิษฐ์หรือภาพตามความเหมาะสม ข้อความนั้นจะต้องตรงต่อความเป็นจริง ไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเกี่ยวกับสาระสำคัญของสินค้า และต้องเป็นภาษาไทยหรือภาษาไทยกำกับกับภาษาต่างประเทศ เพื่ออธิบายให้เข้าใจความหมายของรูป รอยประดิษฐ์หรือภาพที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน และหลักเกณฑ์หรือแนวทางในการพิจารณากำหนดสินค้าที่ควบคุมฉลากของคณะกรรมการว่าด้วยฉลากตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

- (๑) เป็นสินค้าที่ผลิตเพื่อขายโดยโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน
- (๒) เป็นสินค้าที่ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย
- (๓) เป็นสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้เป็นประจำ หรือเป็นสินค้าที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพร่างกาย หรือจิตใจเนื่องจากการใช้สินค้านั้นหรือโดยสภาพของสินค้า
- (๔) เป็นสินค้าที่ยังไม่มีกฎหมายอื่นใดควบคุม
- (๕) การจัดทำฉลากสินค้า ต้องใช้ข้อความเป็นภาษาไทยติดหรือปิดไว้ที่ตัวสินค้า หรือภาชนะหรือหีบห่อบรรจุสินค้า ให้ผู้บริโภคเห็นและอ่านได้ชัดเจน และรวมถึงทำเป็นเอกสารหรือคู่มือสำหรับประกอบสินค้า ป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะหรือหีบห่อบรรจุ

๖. การระบุฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก ต้องใช้ข้อความที่ตรงต่อความจริงและไม่มีข้อความที่อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า แหล่งกำเนิด สภาพ และคุณภาพของสินค้า ดังนี้

- (๑) ชื่อประเภทหรือชนิดของสินค้าที่แสดงให้เห็นได้ว่าสินค้านั้นคืออะไร กรณีที่เป็นสินค้าที่ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย
- (๒) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้ผลิตเพื่อขายในประเทศไทย
- (๓) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย
- (๔) สถานที่ตั้งของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือของผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายแล้วแต่กรณี
- (๕) ต้องแสดงขนาดหรือมิติ ปริมาณหรือปริมาตร หรือน้ำหนักของสินค้านั้น แล้วแต่กรณี
- (๖) ต้องแสดงวิธีใช้ เพื่อให้ผู้บริโภคเข้าใจว่าสินค้านั้นใช้เพื่อสิ่งใด เช่น ใช้ทำความสะอาดพื้นไม้หรือพื้นกระเบื้อง ภาชนะเคลือบใช้ตั้งบนเตาไฟ ใช้เข้าไมโครเวฟ ใช้เก็บอาหารในตู้เย็น
- (๗) ข้อแนะนำในการใช้หรือห้ามใช้ เพื่อความถูกต้องในการใช้ที่ให้เป็นประโยชน์ แก่ผู้บริโภค เช่น ห้ามใช้ของมีคมกับการแช่น้ำแข็งในตู้เย็น
- (๘) คำเตือน
- (๙) วันเดือนปีที่ผลิต หรือวันเดือนปีที่หมดอายุการใช้ หรือวันเดือนปีที่ควรใช้ก่อน วันเดือนปีที่ระบุนั้น เพื่อให้เข้าใจในประโยชน์ของคุณภาพหรือคุณสมบัติของสินค้านั้น
- (๑๐) ราคา โดยระบุหน่วยเป็นบาท และจะระบุเป็นเงินสกุลอื่นด้วยก็ได้

๗. หากผู้ประกอบการขายสินค้าโดยเจตนาก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ ปริมาณ หรือสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า หรือใช้ฉลากที่มีข้อความอันเป็นเท็จ หรือรู้ หรือควรรู้อยู่แล้วว่า อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิด ต้องระวางโทษตามมาตรา ๔๗ และขายสินค้าที่ควบคุมฉลาก โดยไม่มีฉลาก

หรือมีฉลาก แต่ฉลากหรือการแสดงผลไม่ถูกต้อง หรือขายสินค้าที่มีฉลาก ที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก
สั่งเลิกใช้ ต้องระวางโทษตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อแนะนำสำหรับผู้บริโภคในการเลือกซื้อสินค้าที่ควบคุมฉลาก

การเลือกซื้อสินค้าของผู้บริโภคส่วนใหญ่มักเลือกซื้อสินค้าโดยพิจารณาจากยี่ห้อ สี สัน รูปแบบ
ที่สวยงามแปลกตาของสินค้า หรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อของสินค้าเป็นหลัก จึงทำให้ผู้บริโภคต้องซื้อสินค้า
ที่อาจไม่มีคุณภาพ ไม่ได้มาตรฐาน และไม่สามารถใช้งานได้เต็มที่ประสิทธิภาพของสินค้าหรือไม่ตรงตาม
วัตถุประสงค์ที่ต้องการใช้สินค้าที่แท้จริง ดังนั้น การเลือกซื้อสินค้าตาม que ผู้บริโภคต้องการ จึงควรพิจารณา
จากหลักเกณฑ์ ดังนี้

๑. ผู้บริโภคควรตรวจสอบรายละเอียดฉลากของสินค้า เช่น ชื่อ ประเภทหรือชนิดของสินค้า
สถานที่ตั้งของผู้ประกอบธุรกิจ เครื่องหมายการค้าของผู้ผลิต หรือผู้ส่งหรือผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักร
เพื่อขาย ขนาดของสินค้า ปริมาณหรือน้ำหนักของสินค้า ปริมาณสุทธิ ราคา วันเดือนปีที่ผลิตหรือหมดอายุ
ส่วนประกอบของสินค้า วิธีการใช้ วิธีการเก็บรักษา คำแนะนำ คำเตือนหรือข้อควรระวังเกี่ยวกับสินค้า
เพื่อเป็นข้อมูลในการเปรียบเทียบก่อนตัดสินใจเลือกซื้อสินค้า

๒. ตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับแหล่งกำเนิด สภาพ และคุณภาพของสินค้าจากผู้ขาย ผู้ผลิต ผู้ส่ง
หรือผู้นำเข้าที่จำหน่ายสินค้านั้น หรือกับผู้ที่เคยใช้สินค้านั้นแล้ว ก่อนพิจารณาตัดสินใจเลือกซื้อสินค้า
ยี่ห้อใดยี่ห้อหนึ่ง

๓. ศึกษาเกี่ยวกับเงื่อนไข หรือข้อจำกัดของสินค้า เช่น วันเดือนปีที่ผลิต หรือหมดอายุ วิธีการใช้
การเก็บรักษา คำเตือน หรือข้อควรระวังของสินค้าให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ เพื่อผู้บริโภคสามารถใช้สินค้าได้
อย่างเต็มประสิทธิภาพ และประหยัด

๔. ตรวจสอบดูสภาพ คุณภาพ และปริมาณของสินค้าว่าเป็นจริงตรงตามที่ระบุไว้ที่ฉลากของสินค้า
หรือไม่ เพื่อให้ได้สินค้าที่มีคุณภาพ และเป็นธรรมแก่ผู้บริโภค

การคุ้มครองผู้บริโภค ด้านสัญญา

เนื่องจากมีผู้บริโภคเป็นจำนวนมากร้องทุกข์ต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) ว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญากับผู้ประกอบการธุรกิจ กรณีการซื้อขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างหรือห้องชุดภายในอาคารชุด ผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งส่วนใหญ่ได้จัดทำสัญญาสำเร็จรูป โดยมีการกำหนดข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคทำให้ผู้บริโภคถูกเอารัดเอาเปรียบ ถึงแม้ว่าสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้แจ้งให้ผู้ประกอบการธุรกิจดำเนินการแก้ไข แต่ผู้ประกอบการก็ยังคงใช้รูปแบบสัญญาดังกล่าวเช่นเดิม ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคก็ไม่อาจบังคับได้ เพราะเป็นเสรีภาพของบุคคลตามหลักแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ด้วยนิติกรรม สัญญา ที่ยึดถือหลักแห่งความศักดิ์สิทธิ์ในการแสดงเจตนาและหลักแห่งเสรีภาพในการทำสัญญาโดยเคร่งครัด คือ เมื่อคู่กรณีได้แสดงเจตนานิติกรรมสัญญากันโดยชอบด้วยกฎหมาย และด้วยความสมัครใจแล้ว คู่กรณีจะต้องถูกผูกพัน และต้องปฏิบัติตามข้อสัญญาที่ได้ตกลงกันไว้ อย่างเคร่งครัด แม้ว่าผลของสัญญานั้นจะทำให้ฝ่ายหนึ่งได้เปรียบอีกฝ่ายหนึ่งก็ตาม ในอดีตหลักการดังกล่าวได้รับการยอมรับว่าถูกต้องเป็นธรรม แต่ก็ต้องอยู่ภายใต้หลักแห่งความเสมอภาค และเท่าเทียมกันของบุคคล

ในสภาพความเป็นจริงของสังคมปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า บุคคลไม่มีความเสมอภาคกัน บุคคลไม่มีความเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ การศึกษา สติปัญญาอย่างยิ่งบุคคลที่อยู่ในฐานะของผู้บริโภคย่อมไม่อยู่ในฐานะที่มีความเสมอภาคและเท่าเทียมกับผู้ประกอบการธุรกิจ ไม่มีอำนาจต่อรองกับผู้ประกอบการธุรกิจ ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาและป้องกันมิให้ผู้บริโภคถูกเอารัดเอาเปรียบในการทำสัญญากับผู้ประกอบการธุรกิจ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดสิทธิของผู้บริโภคเพิ่มขึ้นคือ “สิทธิที่จะได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญา” และกำหนดมาตรการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านสัญญาขึ้นโดยบัญญัติไว้ใน มาตรา ๓๕ ทวิ ถึงมาตรา ๓๕ นว ดังนี้

๑. การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใด ถ้าสัญญาซื้อขายหรือสัญญาให้บริการนั้นมีกฎหมายกำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือหรือที่ตามปกติประเพณีทำเป็นหนังสือ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาที่มีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการนั้นเป็น**ธุรกิจที่ควบคุมสัญญา**ได้ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญา สัญญาที่ผู้ประกอบการทำกับผู้บริโภคจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

๑.๑ ใช้ข้อสัญญาที่จำเป็น ซึ่งหากมิได้ใช้ข้อสัญญาเช่นนั้น จะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบการเกินสมควร

๑.๒ ห้ามใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์เงื่อนไขและรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด และเพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นส่วนรวมคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะให้ผู้ประกอบการจัดทำสัญญาตามแบบที่คณะกรรมการว่าด้วย สัญญากำหนดก็ได้

๒. เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้สัญญาของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญาต้องใช้ข้อสัญญาใด หรือต้องใช้ข้อสัญญาใดโดยมีเงื่อนไขในการใช้ข้อสัญญานั้นด้วย ตามข้อ ๑.๑ แล้ว ถ้าสัญญานั้นไม่ใช้ข้อสัญญาดังกล่าว หรือใช้ข้อสัญญาดังกล่าว แต่ไม่เป็นไปตามเงื่อนไข ให้ถือว่าสัญญานั้นใช้ข้อสัญญาดังกล่าว หรือใช้ข้อสัญญาดังกล่าวตามเงื่อนไขนั้น แล้วแต่กรณี

๓. เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้สัญญาของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญาต้องไม่ใช่ข้อสัญญาใด ตามข้อ ๑.๒ แล้ว ถ้าสัญญานั้นใช้ข้อสัญญาดังกล่าว ให้ถือว่าสัญญานั้นไม่มีข้อสัญญาเช่นนั้น

๔. คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้า หรือ ให้บริการอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินได้ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน หลักฐานการรับเงินจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

๔.๑ มีรายการและใช้ข้อความที่จำเป็น ซึ่งหากมิได้มีรายการหรือมิได้ใช้ข้อความเช่นนั้นจะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบการเกินสมควร

๔.๒ ห้ามใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด

๕. เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้หลักฐานการรับเงินของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินต้องใช้ข้อความใด หรือต้องใช้ข้อความใดโดยมีเงื่อนไขในการใช้ข้อความนั้นด้วย หรือต้องไม่ใช่ข้อความใดตามข้อ ๔ แล้ว ให้นำข้อ ๒ และข้อ ๓ มาใช้บังคับแก่หลักฐานการรับเงินดังกล่าวโดยอนุโลม

๖. ในกรณีที่ผู้ประกอบการขายสินค้าหรือให้บริการโดยให้คำมั่นว่าจะทำสัญญารับประกันให้ไว้แก่ผู้บริโภค สัญญาดังกล่าวต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้แทนและต้องส่งมอบสัญญานั้นแก่ผู้บริโภคพร้อมกับการส่งมอบสินค้าหรือให้บริการ ถ้าสัญญาทำเป็นภาษาต่างประเทศ ต้องมีคำแปลภาษาไทยกำกับไว้ด้วย ถ้าผู้ประกอบการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อ ๖ ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๗. ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญา หรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้องตามข้อ ๑ หรือส่งมอบหลักฐานการรับเงินที่มีรายการและข้อความถูกต้องตามข้อ ๔ ให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลาที่เป็นทางปฏิบัติตามปกติสำหรับการประกอบธุรกิจประเภทนั้น ๆ หรือภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาสุดแต่ระยะเวลาใดจะถึงก่อนถ้าผู้ประกอบการไม่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญาหรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้อง หรือไม่ส่งมอบหลักฐานการรับเงินที่มีรายการและข้อความถูกต้องให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลา ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ นอกจากนี้ หากผู้ประกอบการส่งมอบหลักฐานการรับเงิน โดยลงจำนวนเงินมากกว่าที่ผู้บริโภคจะต้องชำระและได้รับเงินจำนวนนั้นไปจากผู้บริโภคแล้ว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรในการประกอบธุรกิจเช่นนั้นแล้ว

๘. ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดสงสัยว่าแบบสัญญา หรือแบบหลักฐานการรับเงินของตน จะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้ประกอบธุรกิจผู้นั้นอาจขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาให้ความเห็นในแบบสัญญา หรือแบบหลักฐานการรับเงินนั้นก่อนได้

๙. ในการกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา และการกำหนดลักษณะของสัญญา หรือในการกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้า หรือให้บริการใดเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน และการกำหนดลักษณะของหลักฐานการรับเงินดังที่ได้กล่าวข้างต้น ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

ข้อแนะนำเกี่ยวกับการตรวจสอบสัญญา

คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา ได้ออกประกาศให้ธุรกิจหลายประเภทเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญาแล้ว ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของผู้บริโภคที่จะต้องให้ความสนใจและศึกษาก่อนเข้าทำสัญญากับผู้ประกอบการธุรกิจ เนื่องจากเมื่อลงชื่อในสัญญาแล้วจะมีผลผูกพันทันทีตามกฎหมาย ในการนี้จึงขอแนะนำให้ผู้บริโภคพิจารณาเกี่ยวกับสัญญา เพื่อป้องกันมิให้ถูกเอาเปรียบ ดังนี้

๑. ผู้ประกอบธุรกิจที่ขายสินค้าหรือให้บริการที่เป็นคู่สัญญา ต้องมีชื่อและที่อยู่ชัดเจน
๒. ความสามารถของคู่สัญญา เช่น ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ประกอบธุรกิจต้องมีหนังสือมอบอำนาจ ผู้เยาว์ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครอง ถ้ามีคู่สมรสก็ต้องได้รับความยินยอมด้วย
๓. วัตถุประสงค์ของคู่สัญญา ซึ่งระบุว่าเป็นสัญญาอะไร คู่สัญญามีกี่ฝ่าย ผู้ใดบ้าง พร้อมทั้งอยู่และสถานที่ติดต่อ
๔. แบบของสัญญา ต้องถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนด เช่น จะซื้อจะขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง ต้องทำตามแบบที่กรมที่ดินกำหนด กู้ยืมเงินของสถาบันการเงินเพื่อผู้บริโภค เช่าซื้อรถยนต์ และรถจักรยานยนต์ เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้า บริการบัตรเครดิต บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ และขายห้องชุดต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา ซึ่งกำหนดให้ใช้ข้อความภาษาไทยมีตัวอักษรไม่เล็กกว่า ๒ มิลลิเมตร ระบุข้อความที่ประกาศแต่ละฉบับกำหนด และต้องไม่ระบุข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค
๕. การลงลายมือชื่อของคู่สัญญาและพยาน ควรลงชื่อต่อหน้ากันทุกฝ่าย

การคุ้มครองผู้บริโภค

ด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

การประกอบธุรกิจด้วยการจำหน่ายสินค้าหรือบริการในปัจจุบันได้ใช้วิธีการทำตลาดในลักษณะที่เข้าถึงผู้บริโภค ด้วยการเสนอขายสินค้าหรือบริการแก่ผู้บริโภคโดยตรง ณ ที่อยู่อาศัย หรือสถานที่ทำงานของผู้บริโภคหรือของบุคคลอื่น หรือสถานที่อื่นที่ไม่ใช่สถานที่ประกอบการค้าเป็นปกติธุระโดยการอธิบายหรือการสาธิตสินค้าผ่านผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรง การเสนอขายสินค้าหรือบริการในลักษณะดังกล่าวทำให้ผู้บริโภคอยู่ในสภาวะการณ์ที่ไม่อาจตัดสินใจตกลงซื้อสินค้าหรือรับบริการได้อย่างอิสระและรอบคอบ นอกจากนี้ ยังมีการประกอบธุรกิจจำหน่ายสินค้าหรือบริการในลักษณะของการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขายสินค้าหรือบริการโดยตรงต่อผู้บริโภค โดยอาศัยสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อหวังให้ผู้บริโภคซึ่งอยู่ห่างโดยระยะทางแสดงเจตนาตอบกลับเพื่อซื้อสินค้าหรือบริการดังกล่าวซึ่งในกรณีการซื้อขายสินค้าหรือบริการดังกล่าว ผู้บริโภคอาจได้รับสินค้าไม่ตรงกับคำกล่าวอ้างตามที่ได้โฆษณาไว้ หรืออาจไม่สามารถติดตามตัวตนของผู้ขายมารับผิดชอบได้ อีกทั้งการทำธุรกิจขายตรงและธุรกิจตลาดแบบตรงในปัจจุบัน ได้มีการใช้วิธีการชักชวนและจัดให้ประชาชนทั่วไปเข้าร่วมเป็นเครือข่ายในธุรกิจดังกล่าว โดยตกลงจะให้ผลประโยชน์ตอบแทนจากการหาผู้เข้าร่วมเครือข่าย ซึ่งคำนวณจากจำนวนผู้เข้าร่วมเครือข่ายที่เพิ่มขึ้น อันมีลักษณะเป็นการหลอกลวงประชาชนการทำตลาดสินค้าหรือบริการในลักษณะของการขายแบบเชิงรุกดังกล่าว ทำให้ประชาชนโดยทั่วไปในฐานะผู้บริโภคตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบและก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมและไม่สงบสุขในสังคม ประกอบกับบทบัญญัติของกฎหมายตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ยังไม่สามารถให้ความคุ้มครองแก่ผู้บริโภคได้อย่างเพียงพอ

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) จึงจำเป็นต้องจัดทำพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ขึ้นเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคจากการซื้อสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรงเป็นการเฉพาะ

คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ประกอบด้วย

๑. ประธานกรรมการหนึ่งคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการขายตรงและการตลาดแบบตรง
๒. กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ อธิบดีกรมการค้าภายใน อธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา
๓. กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้แทนสมาคมที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจขายตรง จำนวนหนึ่งคน ผู้แทนสมาคมที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจตลาดแบบตรง จำนวนหนึ่งคน และผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค จำนวนสองคน
๔. กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนสี่คน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการขายตรงหรือการตลาดแบบตรง ทั้งนี้ ต้องแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิภาคเอกชนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง
๕. ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นกรรมการและเลขานุการ

อำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง มีดังนี้

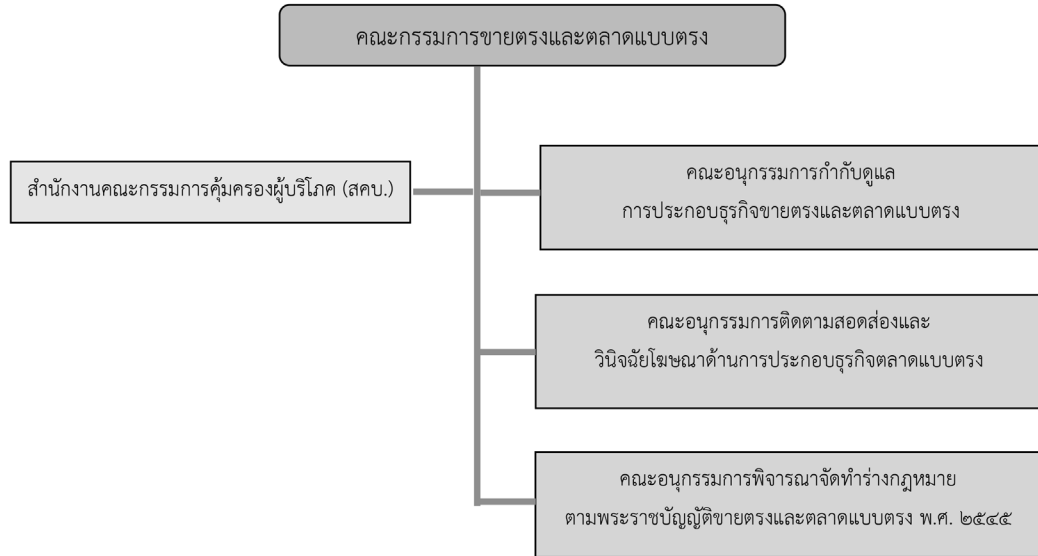
๑. พิจารณาเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง
๒. แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค ในการนี้ จะระบุชื่อสินค้าหรือบริการ หรือชื่อของผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงด้วยก็ได้
๓. กำกับดูแลผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง รวมทั้งติดตามสอดส่องพฤติการณ์ในการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง
๔. วางระเบียบหรือประกาศเกี่ยวกับการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้
๕. พิจารณาวินิจฉัยการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน
๖. เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายและมาตรการในการกำกับดูแล รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง และพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรงตามที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมอบหมาย
๗. สอดส่องเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนราชการ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐให้ปฏิบัติการตามอำนาจและหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินคดีในความผิดตามพระราชบัญญัตินี้
๘. เสนอแนะในการออกกฎหมายกระทรวง ตามพระราชบัญญัตินี้
๙. เรื่องอื่นตามที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมอบหมาย

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรานี้ คณะกรรมการอาจมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ปฏิบัติการหรือเตรียมข้อเสนอมายังคณะกรรมการเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไปได้

แผนภูมิคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการที่จัดตั้งขึ้น
ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕
อำนาจหน้าที่ของคณะอนุกรรมการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

๑. กำกับดูแลผู้ประกอบการธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ติดตามสอดส่องพฤติกรรมในการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง รวมถึงพิจารณาแผนการจ่ายผลประโยชน์ก่อนเสนอต่อนายทะเบียนพิจารณาจัดทะเบียน เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

๒. พิจารณาลักษณะ รูปแบบ ประเภท ชนิดของสินค้าหรือบริการในการประกอบธุรกิจขายตรงหรือการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง เพื่อเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการในการกำกับดูแลธุรกิจขายตรงและธุรกิจตลาดแบบตรง รวมถึงการเสนอความเห็นต่อนายทะเบียนก่อนพิจารณาจัดทะเบียน

๓. เสนอมาตรการและความเห็นต่อคณะกรรมการในการกำกับดูแล หรือเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

๔. ส่งเสริมสนับสนุนการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

๕. ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

๖. ให้คณะอนุกรรมการฯ มีวาระการดำรงตำแหน่ง ๓ ปี นับแต่วันมีคำสั่งแต่งตั้ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการฯ ขึ้นใหม่ ให้อนุกรรมการฯ ตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่าอนุกรรมการฯ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการติดตามสอดส่องและวินิจฉัยโฆษณาด้านการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง

๑. แสวงหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประเด็นการโฆษณาขายสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง

๒. เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงเกี่ยวกับการใช้ข้อความโฆษณาขายสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง

๓. มีหนังสือเรียกให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริง คำอธิบาย คำแนะนำหรือความเห็นหรือส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องหรือสิ่งอื่นใดมาเพื่อประกอบการพิจารณา

๔. ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงมอบหมาย

๕. ให้คณะกรรมการฯ มีวาระการดำรงตำแหน่ง ๓ ปี นับแต่วันมีคำสั่งแต่งตั้ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการฯ ขึ้นใหม่ ให้คณะกรรมการฯ ตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่าคณะกรรมการฯ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการพิจารณาจัดทำร่างกฎหมายตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

๑. พิจารณาจัดทำร่างพระราชบัญญัติ กฎ ระเบียบ ประกาศ และคำสั่งซึ่งอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการ ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และเสนอต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณา

๒. พิจารณาให้ความเห็น ข้อเสนอแนะด้านกฎหมาย และด้านการอุทธรณ์ ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

๓. ดำเนินการเรื่องอื่นๆ ตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

๔. ให้คณะกรรมการฯ มีวาระการดำรงตำแหน่ง ๓ ปี นับแต่วันมีคำสั่งแต่งตั้ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการฯ ขึ้นใหม่ ให้คณะกรรมการฯ ตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่าคณะกรรมการฯ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้บัญญัติให้ความคุ้มครองผู้บริโภคในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

๑. ในการซื้อขายสินค้าหรือบริการ ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงต้องส่งมอบการซื้อขายให้แก่ผู้บริโภค ซึ่งเอกสารดังกล่าวต้องเป็นภาษาไทย ระบุชื่อผู้ขาย วันที่ซื้อวันที่ส่งมอบ และสิทธิของผู้บริโภคในการเลิกสัญญา (เฉพาะสิทธิเลิกสัญญาต้องกำหนดด้วยตัวอักษรที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป) แต่ถ้าคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงเห็นว่า เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความคุ้มครองมากขึ้น อันเนื่องมาจากราคาสินค้าหรือประเภทสินค้า คณะกรรมการฯ มีอำนาจออกประกาศกำหนดรายละเอียดของเอกสารการซื้อขายให้มีรายละเอียดเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ วิธีการเลิกสัญญา วิธีการคืนสินค้า การรับประกันสินค้า หรือการเปลี่ยนสินค้าในกรณีมีความชำรุดบกพร่องแต่ถ้าหากผู้ประกอบธุรกิจไม่ได้จัดทำให้มีรายละเอียดในเอกสารดังกล่าว ย่อมไม่มีผลผูกพันผู้บริโภค

๒. การซื้อสินค้าหรือบริการในธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงนั้น กฎหมายกำหนดให้ผู้บริโภคมีสิทธิเลิกสัญญาได้ โดยการส่งหนังสือแสดงเจตนาไปยังผู้ประกอบธุรกิจภายใน ๗ วัน นับแต่วันได้รับสินค้าหรือบริการ แต่การใช้สิทธิเลิกสัญญานี้ไม่สามารถนำไปใช้กับสินค้าหรือบริการได้ทุกชนิดขึ้นอยู่กับประเภทราคา หรือชนิดของสินค้าหรือบริการ ซึ่งจะได้อำนาจกำหนดในพระราชกฤษฎีกาต่อไป

๓. เมื่อผู้บริโภคใช้สิทธิเลิกสัญญาแล้ว กฎหมายกำหนดเป็นหน้าที่ของผู้บริโภค ต้องเลือกปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

๓.๑ ส่งคืนสินค้าไปยังผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือส่งคืนสินค้าไปยังผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณีเมื่อพ้นกำหนดแล้วจะเก็บรักษานั้นไว้หรือไม่ก็ได้และต้องส่งคืนเมื่อผู้ประกอบธุรกิจมาขอรับคืน

๓.๒ เก็บรักษาสินค้าไว้ภายในระยะเวลา ๒๑ วัน นับแต่วันที่ใช้สิทธิเลิกสัญญา ณ ภูมิลำเนาของผู้บริโภค แต่ถ้าผู้ประกอบธุรกิจขอให้ผู้บริโภคส่งคืนทางไปรษณีย์ โดยเรียกเก็บเงินปลายทาง ภายในระยะเวลา ๒๑ วัน ผู้บริโภคต้องส่งคืนตามที่ผู้ประกอบธุรกิจร้องขอ และถ้าสินค้านั้นเป็นของใช้สิ้นเปลือง ผู้บริโภคมีหน้าที่คืนเฉพาะส่วนที่เหลือจากการใช้ก่อนใช้สิทธิเลิกสัญญาสำหรับหลักเกณฑ์และวิธีการในการคืนสินค้าและบริการเป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

๔. ถ้าเป็นความผิดของผู้บริโภคทำให้สินค้านั้นสูญหายหรือบุบสลาย หรือไม่สามารถเรียกคืนสินค้าแก่ผู้ประกอบธุรกิจได้ ผู้บริโภคต้องชดเชยค่าเสียหาย เว้นแต่เป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นตามปกติจากการเปิดประกอบหรือผสมเพื่อใช้สินค้านั้น

๕. เมื่อผู้บริโภคได้ใช้สิทธิเลิกสัญญาตามกฎหมายแล้ว ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรงผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ต้องคืนเงินเต็มจำนวนที่ผู้บริโภคจ่ายไปภายในกำหนดเวลา ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแสดงเจตนาเลิกสัญญา แต่ถ้าไม่คืนเงินภายในกำหนดเวลาดังกล่าว จะต้องเสียเบี้ยปรับตามอัตราที่คณะกรรมการกำหนด

๖. คำรับประกันสินค้าต้องทำเป็นภาษาไทย และระบุถึงสิทธิของผู้บริโภคในการเรียกร้องสิทธิตามคำรับประกันให้ชัดเจน ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับคำรับประกัน คณะกรรมการจะไปพิจารณาออกเป็นประกาศเรื่องนี้ ต่อไป

การดำเนินคดี เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค (การดำเนินคดีแทนผู้บริโภค)

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นกฎหมายที่วัตถุประสงค์หรือเจตนารมณ์ในการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคโดยตรง กฎหมายดังกล่าวจึงได้กำหนดสิทธิพื้นฐานของผู้บริโภคที่จะต้องได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไว้หลายประการ ตามมาตรา ๔ ซึ่งมีทั้งสิทธิที่มีวัตถุประสงค์ในการปกป้องคุ้มครองผู้บริโภคมิให้ถูกละเมิดสิทธิ และสิทธิที่มีวัตถุประสงค์ในการแก้ไขปัญหาการถูกละเมิดสิทธิของผู้บริโภค รวมทั้งได้กำหนดให้หน่วยงานของรัฐหรือองค์กรของรัฐตามกฎหมายเข้าไปมีส่วนร่วมหรือกำหนดกลไกในการป้องกันปราบปราม และเยียวยาแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค โดยใช้มาตรการต่าง ๆ ตามกฎหมาย อาทิ การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านการโฆษณา การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านความปลอดภัยของสินค้าและบริการ การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านฉลาก การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านสัญญา และการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค (การดำเนินคดีแทนผู้บริโภค) เป็นต้น

โดยสิทธิของผู้บริโภคที่จะต้องได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ “สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหาย” ตามมาตรา ๔ (๔) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้บริโภคที่ถูกผู้ประกอบการกระทำการละเมิดสิทธิ ให้ได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหายตามกฎหมาย เนื่องจากปัญหาการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคมีความซับซ้อนมากขึ้นตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับผู้บริโภคไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ และไม่มีความรู้ทางกฎหมายอย่างเพียงพอ จึงเป็นเหตุให้ผู้บริโภคไม่มีอำนาจในการต่อรองกับผู้ประกอบธุรกิจตามความเป็นจริง เป็นผลให้สถานะระหว่าง ผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคมีความไม่เท่าเทียมกัน รัฐจึงเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะต้องเข้ามาช่วยเหลือผู้บริโภค โดยนำหลักการตามกฎหมายมหาชนที่ใช้อำนาจของรัฐเข้าไปในแดนของเอกชนตามสมควร เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้บริโภค ซึ่งจะเห็นได้จากเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า “การที่ผู้บริโภคแต่ละรายจะไปฟ้องร้องดำเนินคดีกับผู้ประกอบธุรกิจการค้า หรือผู้ประกอบการโฆษณาเมื่อมีการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ย่อมจะเสียเวลาและค่าใช้จ่ายเป็นการไม่คุ้มค่า และผู้บริโภคจำนวนมากไม่อยู่ในฐานะที่จะสละเวลา และเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีได้” พระราชบัญญัติดังกล่าว จึงได้กำหนดให้ “คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค” และ “เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค” มีอำนาจในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภค ตามมาตรา ๑๐ (๗) มาตรา ๓๙ และมาตรา ๓๙/๑ ตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด ดังนี้

๑. บุคคลผู้ที่จะร้องขอให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนตนเองได้นั้นต้องมีลักษณะเป็น “ผู้บริโภค” ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งมีนิยามว่า “ผู้บริโภค หมายความว่า ผู้ซื้อหรือได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจ หรือผู้ซึ่งได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการ และหมายความรวมถึงผู้ใช้สินค้าหรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจโดยชอบแม้มิได้เป็นผู้เสียค่าตอบแทนก็ตาม” จากนิยามดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่า “ผู้บริโภค” คือ บุคคลดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ซื้อสินค้าจากผู้ประกอบธุรกิจ และหมายความรวมถึงผู้เช่าและผู้เช่าซื้อ (คำว่า “ซื้อ” หมายความว่า เช่า เช่าซื้อ หรือได้มาไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยให้ค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น และคำว่า “สินค้า” หมายความว่า สิ่งของที่ผลิตหรือมีไว้เพื่อขาย)

(๒) ผู้ให้บริการหรือผู้ให้บริการจากผู้ประกอบธุรกิจ (คำว่า “บริการ” หมายความว่า การรับจัดทำ การงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทน เป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น แต่ไม่รวมถึงการจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงาน)

(๓) ผู้ที่ได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้ประกอบธุรกิจหรือตัวแทนของผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการ

(๔) ผู้ใช้สินค้าหรือผู้ให้บริการจากผู้ประกอบธุรกิจโดยชอบแม้มิได้เป็นผู้เสียค่าตอบแทน ตามหลัก End-user

ทั้งนี้ กฎหมายไม่ได้กำหนดว่าผู้ที่จะร้องขอให้ดำเนินคดีจะต้องมีฐานะอย่างไร ดังนั้น บุคคล ผู้ที่มาร้องขอไม่ว่าจะมีฐานะร่ำรวยหรือยากจน ถ้าเข้าลักษณะการเป็นผู้บริโภคตามกฎหมายก็มีสิทธิร้องขอ ให้ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคได้ อีกทั้งกฎหมายมิได้กำหนดว่าผู้บริโภคจะต้องเป็นบุคคล ตามกฎหมายประเภทใด ดังนั้น ผู้บริโภคที่เป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลก็มีสิทธิร้องขอให้ดำเนินคดีเกี่ยวกับการ ละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนได้ และแม้จะเป็นกรณีที่ผู้บริโภคไม่ได้มีสัญชาติไทย ถ้าเป็นผู้บริโภคที่ถูกละเมิด สิทธิก็สามารถร้องขอให้ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคได้เช่นเดียวกัน

๒. บุคคลผู้ที่จะร้องขอให้ดำเนินคดีต้องเป็น “ผู้บริโภค” ที่ถูก “ผู้ประกอบการกระทำการอันเป็นการ ละเมิดสิทธิของผู้บริโภค” บุคคลที่จะถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคต้องมีลักษณะเป็น “ผู้ประกอบการ” ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งมีนิยามว่า “ผู้ประกอบการ หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย หรือผู้ซื้อ เพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ และหมายความรวมถึงผู้ประกอบการโฆษณาด้วย” จากนิยามดังกล่าว สามารถอธิบายได้ว่า “ผู้ประกอบการ” คือ บุคคลดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ขายสินค้า หมายความว่า รวมถึง ผู้ให้เช่าและผู้ให้เช่าซื้อ (คำว่า “ขาย” หมายความว่า รวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจน การเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าว และคำว่า “สินค้า” หมายความว่า สิ่งของที่ผลิตหรือมิใช่เพื่อขาย)

(๒) ผู้ผลิตสินค้าเพื่อขาย (คำว่า “ผลิต” หมายความว่า ทำ ผสม ปُرุง ประกอบ ประดิษฐ์ หรือ แปรสภาพและหมายความรวมถึงการเปลี่ยนรูป การดัดแปลง การคัดเลือก หรือการแบ่งบรรจุ)

(๓) ผู้ส่งสินค้าหรือนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

(๔) ผู้ซื้อสินค้าเพื่อขายต่อ

(๕) ผู้ให้บริการ (คำว่า “บริการ” หมายความว่า การรับจัดทำ การงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้ หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่นแต่ไม่รวมถึง การจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงาน)

(๖) ผู้ประกอบการโฆษณา (คำว่า “โฆษณา” หมายความว่า กระทำการไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ให้ประชาชนเห็นหรือทราบข้อความ เพื่อประโยชน์ในทางการค้า)

โดยผู้ประกอบการที่จะถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคจะเป็นบุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคลก็ได้

ส่วนคำว่า “กระทำการอันเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค” หมายถึง กรณีที่ผู้ประกอบการกระทำ ละเมิดสิทธิผู้บริโภคเป็นเหตุให้ผู้บริโภคไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือผู้ประกอบการเป็นฝ่ายกระทำผิดสัญญา หรือกระทำละเมิดต่อผู้บริโภคเป็นเหตุให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหาย หรือมีข้อพิพาทอันเนื่องมาจากการใช้สินค้า หรือการรับบริการ รวมถึงกรณีที่ผู้ประกอบการกระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคอย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลายอย่าง

ก็ถือเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และตามกฎหมายอื่น

๓. การที่จะดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภคได้นั้น คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะต้องพิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า การดำเนินคดีนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม โดยพิจารณาจากลักษณะของการประกอบธุรกิจที่แม้ว่าจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภคเพียงรายเดียว แต่มีพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นได้ว่าหากผู้ประกอบการยังคงประกอบธุรกิจลักษณะนั้นต่อไปอาจทำให้ผู้บริโภครายอื่น ๆ ได้รับความเสียหาย หรือพิจารณาจากผลของการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภครายใด จะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภครายอื่น ๆ ที่ยังมีได้มาร้องขอซึ่งสามารถมายื่นคำร้องขอให้ดำเนินคดีในภายหลังได้

๔. ส่วนการดำเนินคดีในชั้นศาลนั้น คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคใช้อำนาจตามกฎหมายในการแต่งตั้ง “พนักงานอัยการ” โดยความเห็นชอบจากอัยการสูงสุด หรือ “ข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์” ให้เป็น “เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค” โดยให้มีอำนาจและหน้าที่ในการดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล รวมทั้งมีอำนาจในการดำเนินคดีตามที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภคที่ร้องขอได้ โดยขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งบังคับให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติตามสิทธิของผู้บริโภคที่มีอยู่ตามกฎหมาย อาทิ ขอให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติตามสัญญาหรือกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งตามสัญญา หรือขอให้ผู้ประกอบธุรกิจคืนเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระไปแล้วพร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมายหรือขอให้ผู้ประกอบธุรกิจชดเชยค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมาย เป็นต้น เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมตามสมควรและเป็นการแก้ไขเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้บริโภคอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ และการดำเนินคดีในชั้นศาลได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวง

๕. เมื่อคดีถึงที่สุดและศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติตามสัญญาหรือกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งตามสัญญาให้แก่ผู้บริโภค หรือให้ชำระเงินคืนพร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมายให้แก่ผู้บริโภค หรือให้ชดเชยค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมายให้แก่ผู้บริโภค แล้วแต่กรณี และผู้ประกอบธุรกิจ (จำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษา) ไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง ศาลจะออกหมายตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดีเพื่อดำเนินการบังคับคดีทางแพ่งที่ต้องดำเนินให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาล โดยสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะดำเนินการสืบหาทรัพย์สินของผู้ประกอบธุรกิจ (จำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษา) โดยตรวจสอบไปยังธนาคารหรือสถาบันการเงินต่าง ๆ เกี่ยวกับบัญชีเงินฝาก ตรวจสอบไปยังเจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร เจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครสาขาต่าง ๆ เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัด และเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสาขาต่าง ๆ เกี่ยวกับการถือกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ของผู้ประกอบธุรกิจ (จำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษา) เพื่อนำไปสู่การยึดอายัด ทรัพย์สินดังกล่าวแทนผู้บริโภค ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง รวมทั้งการดำเนินการยื่นขอตั้งเรื่องยึดหรืออายัดทรัพย์สินของจำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษา ณ สำนักงานบังคับคดีต่าง ๆ โดยในระหว่างการทำเนิการดังกล่าวนั้นอาจมีกรณีต้องดำเนินคดีในชั้นการบังคับคดีต่อศาล อาทิ กรณีที่บุคคลอื่นหรือผู้มีส่วนได้ ส่วนเสีย มายื่นคำร้องขอเฉลี่ยทรัพย์ การร้องขอขัดทรัพย์ หรือการร้องขอ กันส่วน การร้องคัดค้านที่บุคคลภายนอกได้ยื่นคำร้องขอเฉลี่ยทรัพย์ เป็นต้น

การรับรองสมาคมและมูลนิธิ

ให้มีสิทธิและอำนาจดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ มาตรา ๔๐ ได้กำหนดให้ สมาคมและมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภค หรือต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้า และข้อบังคับของสมาคมและมูลนิธิดังกล่าวในส่วนที่เกี่ยวกับ คณะกรรมการ สมาชิก และวิธีการดำเนินการของสมาคมและมูลนิธิเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง การยื่นคำขอและการรับรองสมาคมและมูลนิธิเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๐ โดยสมาคม และมูลนินั้นอาจยื่นคำขอให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรอง เพื่อให้สมาคมและมูลนินั้นมีสิทธิ และอำนาจฟ้องดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคได้ ซึ่งมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

๑. การยื่นคำขอให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรอง เพื่อให้สมาคมและมูลนิธิมีสิทธิและอำนาจฟ้องดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด ในกฎกระทรวงการยื่นคำขอและการรับรองสมาคมและมูลนิธิเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๐

๒. สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองให้มีอายุคราวละสองปี นับแต่วันที่ได้รับ การรับรอง

๓. การรับรองสมาคมและมูลนิธิให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๔. ในการดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ให้สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการ คุ้มครองผู้บริโภครับรอง มีสิทธิฟ้องคดีแพ่ง คดีอาญา และดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ ในคดีเพื่อคุ้มครอง ผู้บริโภคที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคโดยส่วนรวม ตามประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง การกำหนด ลักษณะหรือประเภทคดีแพ่งซึ่งสมาคมหรือมูลนิธิมีสิทธิในการดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๐ ได้กำหนดไว้ และให้มีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินและค่าเสียหายแทนผู้บริโภคได้ ถ้ามีหนังสือมอบหมาย ให้เรียกทรัพย์สินและค่าเสียหายแทนจากผู้บริโภคดังกล่าว

๕. ในการดำเนินคดีในศาล มิให้สมาคมและมูลนิธิถอนฟ้อง เว้นแต่ศาลจะอนุญาตเมื่อศาลเห็นว่า การถอนฟ้องนั้นไม่เป็นผลเสียต่อการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นส่วนรวม สำหรับคดีแพ่งเกี่ยวกับการเรียกทรัพย์สิน หรือค่าเสียหายแทนผู้บริโภค การถอนฟ้องหรือการพิพากษาในกรณีที่คู่ความตกลงหรือประนีประนอมยอมความกัน จะต้อง มีหนังสือแสดงความยินยอมของผู้บริโภคผู้มอบหมายให้เรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายแทน แล้วแต่กรณี มาแสดงต่อศาลด้วย

๖. นอกจากต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และกฎหมายอื่นแล้ว สมาคมและมูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองต้องปฏิบัติตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการใช้สิทธิและอำนาจฟ้องของสมาคมและมูลนิธิ พ.ศ. ๒๕๖๐

๗. เมื่อปรากฏว่าสมาคมหรือมูลนิธิใดที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรอง ไม่ปฏิบัติตามระเบียบ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับการฟ้องคดี และการใช้สิทธิและอำนาจฟ้อง ของสมาคมและมูลนิธิ พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือมีพฤติการณ์ปรากฏว่าได้ดำเนินการฟ้องคดีโดยไม่สุจริต ให้คณะกรรมการ คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนินั้นได้ และสมาคมหรือมูลนิธิใดที่ถูกเพิกถอน คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคอาจไม่ให้การรับรองอีกก็ได้ โดยการเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนิธิ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การดำเนินคดีอาญาและการเปรียบเทียบปรับ

๑. พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๖๒ ได้กำหนดให้ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่มีโทษปรับสถานเดียวหรือเป็นความผิดที่มีโทษปรับหรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจเปรียบเทียบได้ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

(๑) คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจมอบหมายให้คณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือคณะอนุกรรมการ พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น ดำเนินการเปรียบเทียบได้

- คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีคำสั่งมอบหมายให้ เลขานุการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และรองเลขานุการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ทั่วราชอาณาจักร

- คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีคำสั่งแต่งตั้งและมอบหมายให้คณะอนุกรรมการผู้มีความรู้และประสบการณ์เปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ เฉพาะความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดนั้น ๆ

- คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีคำสั่งมอบหมายให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ เฉพาะความผิดที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้พบการกระทำความผิดและความผิดนั้นได้เกิดขึ้นในเขตพื้นที่

(๒) โดยคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนดให้ผู้ได้รับมอบหมายดำเนินการเปรียบเทียบตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๒

(๓) เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการเปรียบเทียบ ในการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่า บุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องมายังคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมายให้มีอำนาจเปรียบเทียบ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ

(๔) เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในระยะเวลา ที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนดซึ่งไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

(๕) ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับ ภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ดำเนินคดีต่อไป โดยให้อายุความเริ่มนับตั้งแต่วันครบกำหนดชำระค่าปรับ ตามคำสั่งของผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ

(๖) ค่าปรับจากการเปรียบเทียบที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ปฏิบัติการและดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามที่ได้รับมอบหมายให้ตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น

๒. พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๕๕ ได้กำหนดให้ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่กรณีตามมาตรา ๔๖ ให้คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงมีอำนาจเปรียบเทียบได้ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

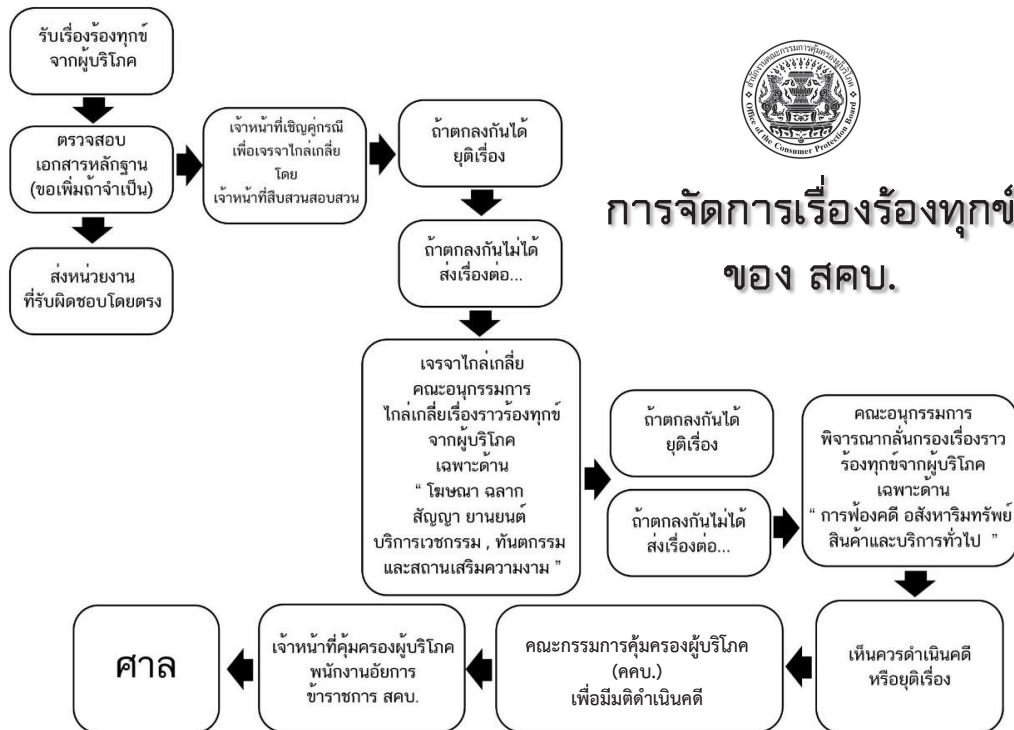

(๑) คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงมีอำนาจมอบหมายให้คณะอนุกรรมการพนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบได้ โดยคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงได้มีคำสั่งมอบหมายให้ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้ทั่วราชอาณาจักร

(๒) โดยคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงกำหนดให้ผู้ได้รับมอบหมายดำเนินการเปรียบเทียบตามระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๖๐

(๓) ในการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องมายังคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงมอบหมายให้มีอำนาจเปรียบเทียบ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ

(๔) เมื่อผู้กระทำความผิดได้เสียค่าปรับตามที่เปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

การติดต่อกับ สคบ.

ส่วนกลาง : สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขที่ ๑๒๐ อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น ๕
ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ถนนแจ้งวัฒนะ ซอยแจ้งวัฒนะ ๗
แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๑๐

สำนักงานเลขานุการกรม

- เลขานุการกรม	๐-๒๑๔๓-๐๔๑๕
- ฝ่ายบริหารทั่วไป	๐-๒๑๔๑-๓๔๙๑
- ส่วนพัฒนาทรัพยากรบุคคล	๐-๒๑๔๑-๒๒๙๕
- ส่วนบริหารทรัพยากรบุคคล	๐ ๒๑๔๑ ๓๕๑๘
- ส่วนพัสดุ	๐-๒๑๔๑-๓๖๔๒-๕
- ส่วนการเงินและบัญชี	๐-๒๑๔๑-๓๕๑๑-๓
- ส่วนบริหารงานเรื่องราวร้องทุกข์	๐-๒๑๔๓-๐๓๗๔
	๐-๒๑๔๑-๓๔๙๐
- โทรสาร	๐-๒๑๔๓-๙๗๗๔

กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร

๐-๒๑๔๑-๓๔๙๖-๘
๐-๒๑๔๓-๐๔๓๔-๓๖

กลุ่มตรวจสอบภายใน

๐-๒๑๔๓-๐๔๓๗

สำนักแผนและการพัฒนาการคุ้มครองผู้บริโภค

- ส่วนวิชาการวางแผนและติดตามประเมินผล	๐-๒๑๔๑-๓๔๓๐
- ส่วนประสานงานภาครัฐและเอกชน	๐-๒๑๔๓-๐๓๗๒-๗๓
- ส่วนความร่วมมือกับต่างประเทศ	๐-๒๑๔๑-๓๔๓๗
- ส่วนเทคโนโลยีสารสนเทศ	๐-๒๑๔๓-๙๗๗๕
	๐-๒๑๔๓-๐๔๒๙-๓๑
- โทรสาร	๐-๒๑๔๓-๙๗๖๕-๖๖

กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณา

- ฝ่ายรับเรื่องราวร้องทุกข์	๐-๒๑๔๓-๐๔๐๑-๐๔
- ฝ่ายควบคุม	๐-๒๑๔๓-๐๓๙๗-๘
- โทรสาร	๐-๒๑๔๓-๙๗๗๐

กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก

- ฝ่ายรับเรื่องราวร้องทุกข์	๐-๒๑๔๑-๓๔๔๙
	๐-๒๑๔๑-๓๕๔๔
	๐-๒๑๔๑-๓๕๔๘
- ฝ่ายควบคุม	๐-๒๑๔๑-๓๕๔๔
	๐-๒๑๔๑-๓๕๓๘
- โทรสาร	๐-๒๑๔๓-๙๗๖๘

กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา

- ฝ่ายรับเรื่องราวร้องทุกข์	๐-๒๑๔๑-๒๒๘๙ ๙๐
- ฝ่ายควบคุม	๐-๒๑๔๑-๓๔๓๙
- โทรสาร	๐-๒๑๔๓-๙๗๖๗

กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

- ฝ่ายรับจดทะเบียน	๐-๒๑๔๑-๓๔๒๒
- ฝ่ายรับเรื่องราวร้องทุกข์	๐-๒๑๔๑-๓๔๒๐
- ฝ่ายบริหารทั่วไป	๐-๒๑๔๑-๒๓๑๓

กองกฎหมายและคดี

- ส่วนกฎหมาย	๐-๒๑๔๓-๐๓๖๕
- ส่วนคดี	๐-๒๑๔๓-๐๓๕๙-๖๑
- ส่วนบังคับคดี	๐-๒๑๔๓-๐๓๕๖-๕๗
	๐-๒๑๔๓-๐๓๖๐
- ฝ่ายบริหารทั่วไป	๐-๒๑๔๑-๓๔๐๙
	๐-๒๑๔๑-๓๔๑๘
- โทรสาร	๐-๒๑๔๓-๙๗๖๒-๖๔

กองเผยแพร่ประชาสัมพันธ์

- ฝ่ายเผยแพร่วิชาการและพัฒนาเครือข่ายด้านการคุ้มครองผู้บริโภค	๐-๒๑๔๑-๓๔๗๔
- ฝ่ายประชาสัมพันธ์	๐-๒๑๔๓-๐๔๑๑-๑๓
- ฝ่ายบริหารทั่วไป	๐-๒๑๔๓-๐๔๐๖
- โทรสาร	๐-๒๑๔๓-๙๗๗๒-๗๓

ส่วนภูมิภาค : สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด

ภาคผนวก ก

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักพระราชบัญญัติ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

คุ้มครองผู้บริโภค

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๖๒ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พ.ศ. ๒๕๖๒

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๒

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เป็นปีที่ ๓๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
ให้ประกาศว่า

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอม
ของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒”

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒^๑ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุ
เบกษาเป็นต้นไป

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ซื้อ” หมายความว่า รวมถึง เช่า เช่าซื้อ หรือได้มาไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยให้
ค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

“ขาย” หมายความว่า รวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ
โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการ
ดังกล่าวด้วย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

“สินค้า” หมายความว่า สิ่งของที่ผลิตหรือมีไว้เพื่อขาย

“บริการ” หมายความว่า การรับจัดทำกรงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้หรือ
ให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่นแต่ไม่
รวมถึงการจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงาน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

“ผลิต” หมายความว่า ทำ ผสม ปู รัง ประกอบ ประดิษฐ์ หรือแปรสภาพและ
หมายความว่ารวมถึงการเปลี่ยนรูป การดัดแปลง การคัดเลือก หรือการแบ่งบรรจุ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๖/ตอนที่ ๗๖/ฉบับพิเศษ หน้า ๒๐/๔ พฤษภาคม ๒๕๖๒

“ผู้บริโภค”^๒ หมายความว่า ผู้ซื้อหรือผู้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้ซึ่งได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการและหมายความรวมถึงผู้ใช้สินค้าหรือผู้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจโดยชอบ แม้มิได้เป็นผู้เสียค่าตอบแทนก็ตาม

“ผู้ประกอบการ” หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายหรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ และหมายความรวมถึงผู้ประกอบการโฆษณาด้วย

“ข้อความ” หมายความว่า รวมถึงการกระทำที่ปรากฏด้วยตัวอักษร ภาพ ภาพยนตร์ แสง เสียง เครื่องหมายหรือการกระทำอย่างใด ๆ ที่ทำให้บุคคลทั่วไปสามารถเข้าใจความหมายได้

“โฆษณา” หมายความว่า การกระทำที่ไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ให้ประชาชนเห็นหรือทราบข้อความ เพื่อประโยชน์ในทางการค้า

“สื่อโฆษณา” หมายความว่า สิ่งที่ใช้เป็นสื่อในการโฆษณา เช่น หนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ โทรทัศน์ โทรศัพท์ หรือป้าย

“ฉลาก” หมายความว่า รูป รอยประดิษฐ์ กระจกหรือสิ่งอื่นใดที่ทำให้ปรากฏข้อความเกี่ยวกับสินค้าซึ่งแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า หรือสอดแทรกหรือรวมไว้กับสินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า และหมายความรวมถึงเอกสารหรือคู่มือสำหรับใช้ประกอบกับสินค้า ป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้านั้น

“สัญญา”^๓ หมายความว่า ความตกลงกันระหว่างผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจเพื่อซื้อและขายสินค้าหรือให้และรับบริการ

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับความคุ้มครองดังต่อไปนี้

(๑) สิทธิที่จะได้รับข่าวสารรวมทั้งคำพรรณาคุณภาพที่ถูกต้องและเพียงพอเกี่ยวกับ

สินค้าหรือบริการ

(๒) สิทธิที่จะมีอิสระในการเลือกหาสินค้าหรือบริการ

(๓) สิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าหรือบริการ

(๓ ทวิ)^๔ สิทธิที่จะได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญา

(๔) สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหาย

ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายว่าด้วยการนั้น ๆ หรือพระราชบัญญัตินี้บัญญัติไว้

^๒ มาตรา ๓ นิยามคำว่า “ผู้บริโภค” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๔๑

^๓ มาตรา ๓ นิยามคำว่า “สัญญา” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๔๑

^๔ มาตรา ๔ วรรคหนึ่ง (๓ ทวิ) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

มาตรา ๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) นับ ชั่ง ตวง วัด ตรวจสอบสินค้า และเก็บหรือนำสินค้าในปริมาณพอสมควรไปเป็นตัวอย่างเพื่อทำการทดสอบโดยไม่ต้องชำระราคาสินค้านั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

(๒) ค้น ยึด หรืออายัดสินค้า ภาชนะหรือหีบห่อบรรจุสินค้า ฉลากหรือเอกสารอื่นที่ไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) เข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ เพื่อตรวจสอบการผลิตสินค้า การขายสินค้าหรือบริการ รวมทั้งตรวจสอบสมุดบัญชี เอกสาร และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องของผู้ประกอบธุรกิจในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) มีหนังสือเรียกให้บุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำ หรือส่งเอกสารและหลักฐานที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณาของพนักงานเจ้าหน้าที่

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

มาตรา ๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕ (๓) ถ้าไม่เป็นการเร่งด่วนให้พนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่หรือยานพาหนะนั้นทราบล่วงหน้าตามสมควรก่อน และให้กระทำการต่อหน้าผู้ครอบครองสถานที่หรือยานพาหนะ หรือถ้าเจ้าของหรือผู้ครอบครองไม่อยู่ในที่นั้น ก็ให้กระทำต่อหน้าบุคคลอื่นอย่างน้อยสองคนซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับขอมาเป็นพยาน

การค้นตามมาตรา ๕ (๒) ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กระทำได้เฉพาะเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก

มาตรา ๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอ
บัตรประจำตัวของพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๘ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

พนักงานเจ้าหน้าที่อาจมอบหมายเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ได้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑
คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

มาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๙^๖ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค”

ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงคมนาคม ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม และผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกินแปดคนซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีกำหนด โดยต้องมีผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านการคุ้มครองผู้บริโภคจากภาควิชาการ ภาคประชาชน และภาคผู้ประกอบการอย่างน้อยภาคละสองคน เป็นกรรมการ

ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๑๐ คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) พิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ

(๑/๑)^๗ ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามที่ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจตกลงกันก่อนมีการฟ้องคดีต่อศาล ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(๑/๒)^๘ ส่งเสริม พัฒนา และสนับสนุนงานคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

(๒)^๙ (ยกเลิก)

(๓)^{๑๐} กำหนดแนวทางการแจ้งหรือโฆษณาข่าวสารตามมาตรา ๒๐ (๒/๒)

(๔) ให้คำปรึกษาและแนะนำแก่คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และพิจารณาวินิจฉัยการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง

(๕) วางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องและคณะอนุกรรมการ

(๖) สอดส่องเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนราชการ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐให้ปฏิบัติตามอำนาจและหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

(๗) ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคที่คณะกรรมการเห็นสมควรหรือมีผู้ร้องขอตามมาตรา ๓๙^{๑๑}

(๘)^{๑๒} รับรองสมาคมและมูลนิธิตามมาตรา ๔๐

^๖ มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^๗ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๑/๑) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖

^๘ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๑/๒) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖

^๙ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๒) ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๑๐} มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๓) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

(๘/๑)^{๑๒} จัดทำแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาตินโยบายของรัฐบาล มติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค หรือมาตรฐานการคุ้มครองผู้บริโภคสากล

(๙) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายและมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภค และพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมอบหมาย

(๙/๑)^{๑๓} เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้มีการตรากฎหมาย แก้ไขหรือปรับปรุงกฎหมายหรือกฎเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับหรือเป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค

(๙/๒)^{๑๔} เสนอความเห็นต่อส่วนราชการ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือองค์กรอื่น เพื่อให้จัดทำ ทบทวน ประเมิน หรือปรับปรุงมาตรการ และแนวทางการปฏิบัติราชการหรือการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งในการออกกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายและกฎเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

(๙/๓)^{๑๕} พิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดการใช้บังคับกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๒๑ วรรคสอง

(๑๐) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการ

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรานี้ คณะกรรมการอาจมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ปฏิบัติการหรือเตรียมข้อเสนอแนะยังคณะกรรมการเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไปได้

มาตรา ๑๑ ให้กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง อยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่^{๑๖}

มาตรา ๑๒ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๑ กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก

^{๑๑} มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๘) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖

^{๑๒} มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๘/๑) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๑๓} มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๙/๑) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๑๔} มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๙/๒) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๑๕} มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๙/๓) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๑๖} มาตรา ๑๑ วรรคสาม เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

(๓) คณะรัฐมนตรีให้ออก

(๔) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ คณะรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทนได้และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการเพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการที่ได้รับแต่งตั้งไว้แล้ว

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่จนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการตามวรรคสอง

มาตรา ๑๓ ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม การประชุมคณะกรรมการทุกคราวต้องมีกรรมการมาประชุมไม่ต่ำกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งใน การลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๔ ให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ดังต่อไปนี้

(๑) คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

(๑/๑)^{๓๗} คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

(๒) คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

(๓)^{๓๘} คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ประกอบด้วยกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องที่เกี่ยวข้อง ตามที่คณะกรรมการแต่งตั้งขึ้น มีจำนวนไม่น้อยกว่าเจ็ดคนแต่ไม่เกินสิบสามคน

กรรมการเฉพาะเรื่องอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี และให้นามตรา ๑๑ วรรคสอง และวรรคสาม และมาตรา ๑๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม^{๓๙}

คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง มีอำนาจและหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

^{๓๗} มาตรา ๑๒ วรรคสี่ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๘} มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๑/๑) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๙} มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๓) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๑๔ วรรคสาม แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๑๕ คณะกรรมการและคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง จะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ
เพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง
มอบหมายก็ได้

มาตรา ๑๖ การประชุมของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องและคณะอนุกรรมการให้นำ
มาตรา ๑๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๗ คณะกรรมการและคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมีอำนาจสั่งให้บุคคลหนึ่ง
บุคคลใดส่งเอกสารหรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่มีผู้ร้องทุกข์หรือเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิ
ของผู้บริโภคมาพิจารณาได้ ในการนี้จะเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงด้วยก็ได้

มาตรา ๑๗/๑^{๒๑} ให้ประธานกรรมการ กรรมการ ประธานกรรมการเฉพาะเรื่อง
กรรมการเฉพาะเรื่อง และประธานอนุกรรมการและอนุกรรมการตามมาตรา ๑๕ ได้รับเบี้ยประชุม
และประโยชน์ตอบแทนอื่นตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๑๘ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการหรือ
คณะกรรมการเฉพาะเรื่องต้องให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาหรือสงสัยว่ากระทำการอันเป็นการละเมิด
สิทธิของผู้บริโภค เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงและแสดงความคิดเห็นตามสมควร เว้นแต่ในกรณีที่เป็นและ
เร่งด่วน

การกำหนดหรือการออกคำสั่งในเรื่องใดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการ
หรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องคำนึงถึงความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่ทั้งผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจ
และในกรณีที่เห็นสมควรคณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องจะกำหนดเงื่อนไขหรือวิธีการ
ชั่วคราวในการบังคับให้เป็นไปตามการกำหนดหรือการออกคำสั่งนั้นก็ได้

มาตรา ๑๙^{๒๒} ให้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคขึ้นในสำนัก
นายกรัฐมนตรี

ให้มีเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลโดยทั่วไป
และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และจะให้รอง
เลขาธิการและผู้ช่วยเลขาธิการเป็นผู้ช่วยปฏิบัติราชการด้วยก็ได้

มาตรา ๒๐ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจและหน้าที่
ดังต่อไปนี้

(๑) รับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอัน
เนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการ

^{๒๑} มาตรา ๑๗/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๒๒} มาตรา ๑๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

(๒) ติดตามและสอดส่องพฤติกรรมของผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งกระทำการใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค และจัดให้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการใด ๆ ตามที่เห็นสมควรและจำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค

(๒/๑)^{๒๓} ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมและการรวมตัวกันของผู้บริโภคในการจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภค และส่งเสริมองค์กรของผู้บริโภคในการรักษาสิทธิของผู้บริโภคตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค

(๒/๒)^{๒๔} แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค โดยจะระบุชื่อสินค้าหรือบริการ หรือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจด้วยก็ได้

(๓) สนับสนุนหรือทำการศึกษาและวิจัยปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคร่วมกับสถาบันการศึกษาและหน่วยงานอื่น

(๔) ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการศึกษาแก่ผู้บริโภคในทุกระดับการศึกษาเกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตรายที่อาจได้รับจากสินค้าหรือบริการ

(๕) ดำเนินการเผยแพร่วิชาการ และให้ความรู้และการศึกษาแก่ผู้บริโภค เพื่อสร้างนิสัยในการบริโภคที่เป็นการส่งเสริมพละทานมี ประหยัด และใช้ทรัพยากรของชาติให้เป็นประโยชน์มากที่สุด

(๖) ประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุม ส่งเสริม หรือกำหนดมาตรฐานของสินค้าหรือบริการ

(๗) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมอบหมาย

มาตรา ๒๐/๑^{๒๕} ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ประกอบธุรกิจฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจโฆษณาคำพิพากษาทั้งหมดหรือแต่บางส่วนให้ประชาชนทราบ

ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งของคณะกรรมการคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบธุรกิจ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับรายละเอียดการไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งและการเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าวให้ประชาชนทราบ โดยให้โฆษณาได้ทั้งในระหว่างดำเนินการและภายหลังดำเนินการแล้วเสร็จ

การโฆษณาคำพิพากษามวรรคหนึ่งและการโฆษณาข่าวสารตามวรรคสอง ให้กระทำทางสื่อโฆษณาและสื่อรูปแบบอื่นตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด โดยจะระบุชื่อผู้ประกอบธุรกิจหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วยก็ได้

หมวด ๒

การคุ้มครองผู้บริโภค

^{๒๓} มาตรา ๒๐ (๒/๑) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๒๔} มาตรา ๒๐ (๒/๒) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๒๕} มาตรา ๒๐/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒๑^{๒๖} ในกรณีที่กฎหมายว่าด้วยการใดได้บัญญัติเรื่องใดไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้น และให้นำบทบัญญัติในหมวดนี้ไปใช้บังคับได้เท่าที่ไม่ซ้ำหรือขัดกับบทบัญญัติดังกล่าว หากการฝ่าฝืนบทบัญญัติที่นำไปใช้นั้นเป็นความผิดและมีโทษตามพระราชบัญญัตินี้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ในกรณีที่มีข้อโต้แย้งระหว่างหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการใช้บังคับกฎหมายระหว่างการใช้บังคับตามบทบัญญัติในหมวดนี้กับการใช้บังคับตามกฎหมายเฉพาะ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเสนอเรื่องต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาด คำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการให้เป็นที่สุดและผูกพันหน่วยงานของรัฐ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ในกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเห็นสมควรจะต้องเข้าไปดำเนินการเพื่อส่งเสริมหรือแก้ไขเยียวยาผู้บริโภคในเบื้องต้นให้นำบทบัญญัติในหมวดนี้ไปใช้บังคับได้เท่าที่ไม่ซ้ำหรือขัดกับบทบัญญัติดังกล่าว

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ในกรณีที่กฎหมายเฉพาะมิได้มีบทบัญญัติให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายออกคำสั่งเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามที่บัญญัติในหมวดนี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจออกคำสั่งตามความในหมวดนี้ เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายดังกล่าวมีเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายอยู่แล้ว คณะกรรมการอาจมอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นใช้อำนาจตามพระราชบัญญัตินี้แทนคณะกรรมการเฉพาะเรื่องได้ การฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าหน้าที่ผู้รับมอบอำนาจจากคณะกรรมการ ให้ถือว่าเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และให้มีอัตราโทษเช่นเดียวกัน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

การมอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ตามวรรคสี่ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒๑/๑^{๒๗} เพื่อประโยชน์ในการจัดทำหรือการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งการบูรณาการในการดำเนินงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภค

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๑) คณะกรรมการ คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคอาจจัดให้มีการประชุมร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๒) คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องอาจจัดให้มีการประชุมร่วมกันกับคณะกรรมการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการจ่ายคำตอบแทน ให้ถือว่าการประชุมร่วมดังกล่าวเป็นการประชุมของคณะกรรมการตามกฎหมายของแต่ละคณะกรรมการนั้นด้วย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

คณะกรรมการตามกฎหมายอื่นหรือหัวหน้าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคอาจเสนอเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อดำเนินการจัดให้มีการประชุมร่วมกันตามวรรคหนึ่งก็ได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ส่วนที่ ๑

การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านการโฆษณา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๒๖} มาตรา ๒๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๒๗} มาตรา ๒๑/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒๒ การโฆษณาจะต้องไม่ใช่ข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือใช้ข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม ทั้งนี้ ไม่ว่าข้อความดังกล่าวนั้นจะเป็นข้อความที่เกี่ยวกับแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ หรือลักษณะของสินค้าหรือบริการ ตลอดจนการส่งมอบ การจัดหา หรือการใช้สินค้าหรือบริการ

ข้อความดังต่อไปนี้ ถือว่าเป็นข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือเป็นข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม

สำนักงานคณะกรรมการ (๑) ข้อความที่เป็นเท็จหรือเกินความจริง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๒) ข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการไม่ว่าจะกระทำโดยใช้หรืออ้างรายงานทางวิชาการ สถิติ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันไม่เป็นความจริงหรือเกินความจริง หรือไม่ก็ตาม

สำนักงานคณะกรรมการ (๓) ข้อความที่เป็นการสนับสนุนโดยตรงหรือโดยอ้อมให้มีการกระทำผิดกฎหมายหรือศีลธรรม หรือนำไปสู่ความเสื่อมเสียในวัฒนธรรมของชาติ

(๔) ข้อความที่จะทำให้เกิดความแตกแยกหรือเสื่อมเสียความสามัคคีในหมู่ประชาชน

สำนักงานคณะกรรมการ (๕) ข้อความอย่างอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ข้อความที่ใช้ในการโฆษณาที่บุคคลทั่วไปสามารถรู้ได้ว่าเป็นข้อความที่ไม่อาจเป็นความจริงได้โดยแน่แท้ ไม่เป็นข้อความที่ต้องห้ามในการโฆษณาตาม (๑)

สำนักงานคณะกรรมการ มาตรา ๒๓ การโฆษณาจะต้องไม่กระทำด้วยวิธีการอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพร่างกายหรือจิตใจ หรืออันอาจก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒๔ ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าสินค้าใดอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคและคณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้กำหนดให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา ๓๐ ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา มีอำนาจออกคำสั่งดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดให้การโฆษณานั้นต้องกระทำไปพร้อมกับคำแนะนำหรือคำเตือนเกี่ยวกับวิธีใช้หรืออันตราย ตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด ทั้งนี้ โดยคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะกำหนดเงื่อนไขให้แตกต่างกันสำหรับการโฆษณาที่ใช้สื่อโฆษณาต่างกันก็ได้

(๒) จำกัดการใช้สื่อโฆษณาสำหรับสินค้านั้น

(๓) ห้ามการโฆษณาสินค้านั้น

สำนักงานคณะกรรมการ ความใน (๒) และ (๓)ให้นำมาใช้บังคับแก่การโฆษณาที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าการใช้หรือประโยชน์ของสินค้านั้นขัดต่อนโยบายทางสังคม ศีลธรรม หรือวัฒนธรรมของชาติด้วย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการ มาตรา ๒๕ ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าสินค้าหรือบริการใดผู้บริโภคจำเป็นต้องทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสภาพ ฐานะ และรายละเอียดอย่างอื่นเกี่ยวกับผู้ประกอบการธุรกิจด้วย คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา มีอำนาจกำหนดให้การโฆษณาสินค้าหรือบริการนั้นต้องให้ข้อเท็จจริงดังกล่าวตามที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนดได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒๖ ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าข้อความในการโฆษณาโดยทางสื่อโฆษณาใด สมควรแจ้งให้ผู้บริโภคทราบว่าข้อความนั้นเป็นข้อความที่มีความมุ่งหมายเพื่อการโฆษณา คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา มีอำนาจกำหนดให้การโฆษณาโดยทางสื่อโฆษณานั้นต้องมีถ้อยคำชี้แจงกำกับให้ประชาชนทราบว่าข้อความดังกล่าวเป็นการโฆษณาได้ ทั้งนี้ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดให้ต้องปฏิบัติด้วยก็ได้

มาตรา ๒๗ ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่า การโฆษณาใดฝ่าฝืน มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ (๑) หรือมาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา มีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้

- (๑) ให้แก้ไขข้อความหรือวิธีการในการโฆษณา
- (๒) ห้ามการใช้ข้อความบางอย่างที่ปรากฏในการโฆษณา
- (๓) ห้ามการโฆษณาหรือห้ามใช้วิธีการนั้นในการโฆษณา
- (๔) ให้โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา กำหนด

ในการออกคำสั่งตาม (๔) ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา กำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภค ประกอบกับความสุจริตใจในการกระทำของผู้กระทำการโฆษณา

ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา มีคำสั่งตาม (๔) และผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา อาจเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบการ และให้ผู้ประกอบการมีหน้าที่ชดเชยค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการแทนนั้น โดยให้บังคับตาม บทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง^{๒๘}

มาตรา ๒๘^{๒๙} ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา เห็นว่ามีเหตุอันควรสงสัยว่าข้อความใดที่ใช้ในการโฆษณาเป็นเท็จหรือเกินความจริงตาม มาตรา ๒๒ วรรคสอง (๑) คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา อาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำการโฆษณา พิสูจน์เพื่อแสดงความจริงได้ และในกรณีจำเป็นเร่งด่วน คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา จะออกคำสั่งระงับการโฆษณา ดังกล่าวเป็นการชั่วคราว จนกว่าจะทราบผลการพิสูจน์ก็ได้

ในกรณีที่ผู้กระทำการโฆษณา อ้างอิงรายงานทางวิชาการ ผลการวิจัย สถิติ การรับรองของสถาบันหรือบุคคลอื่นใด หรือยืนยันข้อเท็จจริงอันใดอันหนึ่งในการโฆษณา ถ้าผู้กระทำการโฆษณา ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าข้อความที่ใช้ในการโฆษณาเป็นไปตามที่อ้างอิง คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา อาจออกคำสั่งตาม มาตรา ๒๗ ได้ และให้ถือว่าผู้กระทำการโฆษณา รู้หรือควรได้รู้ว่าข้อความนั้นเป็นความเท็จ

มาตรา ๒๙ ผู้ประกอบการผู้ใดสงสัยว่าการโฆษณาของตนจะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้ประกอบการผู้ผู้นั้นอาจขอให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

^{๒๘} มาตรา ๒๗ วรรคสาม เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๒๙} มาตรา ๒๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

พิจารณาให้ความเห็นในเรื่องนั้นก่อนทำการโฆษณาได้ ในกรณีนี้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะต้องให้ความเห็นและแจ้งให้ผู้ขอทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาได้รับคำขอ ถ้าไม่แจ้งภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาให้ความเห็นชอบแล้ว

การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด ค่าป่วยการที่ได้รับให้นำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

การให้ความเห็นของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาตามวรรคหนึ่ง ไม่ถือว่าเป็นการตัดอำนาจของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาที่จะพิจารณาวินิจฉัยใหม่เป็นอย่างอื่นเมื่อมีเหตุอันสมควร

การใดที่ได้กระทำไปตามความเห็นของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาที่ให้ตามวรรคหนึ่ง มิให้ถือว่ากระทำนั้นเป็นความผิดทางอาญา

ส่วนที่ ๑/๑

การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านความปลอดภัย^{๓๐}

มาตรา ๒๙/๑^{๓๑} ในส่วนนี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“สินค้าที่เป็นอันตราย” หมายความว่า สินค้าที่ก่อหรืออาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สิน ทั้งนี้ ไม่รวมถึงสินค้าที่มีกฎหมายอื่นบัญญัติเรื่องนั้นไว้โดยเฉพาะแล้ว

“บริการที่เป็นอันตราย” หมายความว่า บริการที่ก่อหรืออาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สิน ทั้งนี้ ไม่รวมถึงบริการที่มีกฎหมายอื่นบัญญัติเรื่องนั้นไว้โดยเฉพาะแล้ว

“คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย” หมายความว่า คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

มาตรา ๒๙/๒^{๓๒} สินค้าที่ผู้ประกอบการจะขายหรือเสนอขาย หรือเข้าทำความตกลงเพื่อขายหรือนำเสนอด้วยวิธีการโฆษณาหรือวิธีการอื่นใด หรือนำออกวางตลาด จะต้องเป็นสินค้าที่มีความปลอดภัย

การปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยของสินค้า ให้พิจารณาจากเรื่อง ดังต่อไปนี้

(๑) ลักษณะและประเภทของสินค้า รวมถึงส่วนประกอบของสินค้า การออกแบบสินค้า การบรรจุและบรรจุภัณฑ์ ข้อกำหนดเกี่ยวกับการประกอบ การติดตั้ง การบำรุงรักษา และความคาดหมายที่ผู้บริโภคทั่วไปพึงมีเกี่ยวกับสินค้านั้น

^{๓๐} ส่วนที่ ๑/๑ การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านความปลอดภัย มาตรา ๒๙/๑ ถึงมาตรา ๒๙/๑๗
เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๑} มาตรา ๒๙/๑ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๒} มาตรา ๒๙/๒ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

(๒) ลักษณะการนำเสนอสินค้า การติดฉลาก คำเตือนและข้อกำหนดต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้ การกำจัด และการทำลาย และข้อบ่งชี้หรือข้อสารสนเทศใด ๆ เกี่ยวกับสินค้า รวมถึงการโฆษณาสินค้า

(๓) ผลกระทบด้านความปลอดภัยของสินค้าที่อาจเกิดขึ้นหากนำสินค้านั้นไปใช้ร่วมกับสินค้าอื่น

(๔) ผู้บริโภคซึ่งมีความเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายจากการบริโภคสินค้าเป็นพิเศษ เช่น เด็ก สตรีมีครรภ์ ผู้สูงอายุ ผู้ป่วย และคนพิการ

(๕) มาตรฐานความปลอดภัยที่ได้รับการยอมรับเป็นการทั่วไปของสินค้าประเภทนั้น

(๖) แนวปฏิบัติที่ดีของผู้ประกอบธุรกิจ

มาตรา ๒๙/๓^{๓๓} ผู้ประกอบธุรกิจต้องไม่ผลิต สั่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายซึ่งสินค้าที่เป็นอันตราย และต้องไม่แนะนำหรือโฆษณาสินค้านั้นดังกล่าว

มาตรา ๒๙/๔^{๓๔} ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นผู้ผลิต หรือผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายซึ่งสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา ๓๐ และสินค้าอื่นที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา ต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้านั้นหมดสิ้นไป

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจกำหนดให้บริการใดที่ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากบริการนั้นหมดสิ้นไปได้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าหรือบริการหมดสิ้นไปที่ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดให้ดังนี้ ได้แก่

(๑) สอดส่องดูแลความปลอดภัยของสินค้าหรือบริการของตนตลอดระยะเวลาประกันของสินค้าหรือบริการนั้น พร้อมทั้งเก็บรักษาสถิติหรือรายงานที่เกี่ยวข้อง

(๒) มาตรการอันเหมาะสมกับสินค้าหรือบริการเพื่อให้ทราบได้ถึงความเสี่ยงต่ออันตรายที่อาจเกิดขึ้นตามสภาพของสินค้าหรือบริการเพื่อประโยชน์ในการป้องกันความเสี่ยงดังกล่าว

(๓) ช่องทางในการให้ข้อมูลแก่ผู้บริโภค และช่องทางการรับแจ้งข้อมูลจากผู้บริโภค การตรวจสอบและพิจารณาข้อมูลที่ได้รับแจ้งจากผู้บริโภค และการแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้บริโภคทราบโดยไม่ชักช้า พร้อมทั้งจัดทำและเก็บรักษาบันทึกหรือรายงานเกี่ยวกับการรับแจ้งและผลการพิจารณา ดังกล่าว

สำนักงานคณะกรรมการ(๔) มาตรการในการติดตามสินค้าที่ได้จัดจำหน่ายไป ซึ่งรวมถึงการระบุชื่อและรายละเอียดของผู้ผลิต ผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร หรือผู้จัดจำหน่าย และเลขหมายประจำสินค้าไว้ที่ตัวสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์

(๕) มาตรการในการติดตามบริการที่ได้ให้บริการไป ซึ่งรวมถึงการระบุชื่อและที่อยู่ของผู้รับบริการและรายละเอียดของการให้บริการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๓๓} มาตรา ๒๙/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๔} มาตรา ๒๙/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๒๙/๕^{๓๕} ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นผู้ขายหรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้าหรือผู้ซื้อสินค้าเพื่อนำออกให้บริการ ซึ่งเป็นสินค้าหรือบริการตามมาตรา ๒๙/๔ ต้องจัดให้มีมาตรการดังต่อไปนี้ เพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการนั้นหมดสิ้นไป

(๑) เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการที่ตนได้มาจากผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า และข้อมูลหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องที่อยู่ในความครอบครองของตน โดยส่งต่อให้ผู้ซื้อหรือผู้บริโภคได้ทราบ

(๒) เก็บรักษาเอกสารที่จำเป็นเพื่อการติดตามแหล่งที่มาของสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการ เช่น ชื่อและรายละเอียดของผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการนั้นไว้ และส่งมอบเอกสารดังกล่าวเมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยได้มีหนังสือเรียกให้ส่ง

ผู้ประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่งต้องให้ความร่วมมือกับผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย และพนักงานเจ้าหน้าที่ ในการดำเนินการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการหมดสิ้นไป

มาตรา ๒๙/๖^{๓๖} ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการซึ่งต้องปฏิบัติตามมาตรา ๒๙/๔ และมาตรา ๒๙/๕ มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการนั้นอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ผู้ประกอบธุรกิจนั้นอาจแจ้งเตือนภัยแก่ผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ รวมถึงผู้ประกอบธุรกิจโฆษณา ผู้บริโภค และประชาชนทราบเป็นการทั่วไป

ในกรณีที่ปรากฏว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย หรือสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตรายนั้นมีผลทำให้บุคคลถึงแก่ความตาย รั่วอันตรายสาหัส หรือเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของบุคคล หรือเป็นอันตรายต่อทรัพย์สินอื่น ผู้ประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่งต้องแจ้งความเป็นอันตรายของสินค้าหรือบริการนั้นแก่ผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ รวมถึงผู้ประกอบธุรกิจโฆษณา ผู้บริโภค และประชาชน และแจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบโดยเร็ว

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการดำเนินการตามวรรคสองก็ได้

มาตรา ๒๙/๗^{๓๗} ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจพบหรือได้รับแจ้งตามมาตรา ๒๙/๖ วรรคสอง ว่าสินค้าหรือบริการที่ตนผลิต ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ขาย หรือมีไว้เพื่อขาย หรือให้บริการนั้นเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ผู้ประกอบธุรกิจนั้นต้องดำเนินการเพื่อป้องกันอันตรายหรือทำให้อันตรายของสินค้าหรือบริการนั้นหมดสิ้นไป เช่น แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงสินค้าหรือบริการ เปลี่ยนสินค้าหรือเปลี่ยนวิธีให้บริการ เรียกคืนสินค้าและชดเชยราคาสินค้า

^{๓๕} มาตรา ๒๙/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๖} มาตรา ๒๙/๖ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๗} มาตรา ๒๙/๗ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

เก็บสินค้าออกจากท้องตลาดหรืองดให้บริการ และแจ้งผลการดำเนินการดังกล่าวเป็นหนังสือต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยไม่ชักช้า แต่ต้องไม่เกินห้าวันนับแต่วันที่เริ่มดำเนินการ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ลักษณะของอันตราย และมาตรการที่ผู้ประกอบการได้ดำเนินการเพื่อป้องกันอันตรายดังกล่าว

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการดำเนินการตามวรรคหนึ่งก็ได้

มาตรา ๒๙/๘^{๓๘} ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบการดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ และให้ผู้ประกอบการรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ทั้งนี้ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งให้ผู้ประกอบการดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการ และอาจสั่งห้ามขายสินค้าหรือบริการนั้นเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นก็ได้ และให้ผู้ประกอบการรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

มาตรา ๒๙/๙^{๓๙} ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยได้มีคำสั่งห้ามขายสินค้าหรือบริการชั่วคราวตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณาผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์แล้วเห็นว่าสินค้าหรือบริการที่สั่งให้ทดสอบหรือพิสูจน์นั้นไม่เป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว

ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณาผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์เพื่อประกอบการพิจารณาแล้วเห็นว่า สินค้าชิ้นนั้นเป็นสินค้าที่เป็นอันตรายและไม่อาจป้องกันอันตรายที่จะเกิดจากสินค้านั้นได้โดยการกำหนดตลาดตามมาตรา ๓๐ หรือตามกฎหมายอื่น หรือบริการนั้นเป็นบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งห้ามผู้ประกอบการผลิตเพื่อขาย ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย หรือขายสินค้า หรืองดให้บริการ โดยจะสั่งให้แก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงสินค้าหรือการให้บริการ หรือทำลายสินค้านั้นดังกล่าว หรือส่งกลับคืนไปยังประเทศที่นำสินค้านั้นเข้ามาในราชอาณาจักร ตามควรแก่กรณี

มาตรา ๒๙/๑๐^{๔๐} ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งห้ามขายสินค้าตามมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ให้ผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้ผลิต หรือผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรจัดเก็บสินค้าในท้องตลาดกลับคืนและประกาศเรียกคืนสินค้าจากผู้บริโภค และทำให้

^{๓๘} มาตรา ๒๙/๘ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๙} มาตรา ๒๙/๙ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๔๐} มาตรา ๒๙/๑๐ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่จัดเก็บกลับคืนมาได้และที่อยู่ในความครอบครองของตน
หมดสิ้นไป

ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งทำลายสินค้านั้น เมื่อผู้ประกอบการ
ธุรกิจได้ทำลายสินค้านั้นแล้ว ให้รายงานต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยโดยเร็ว

ให้ผู้ประกอบธุรกิจชดเชยราคาสินค้าและรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของผู้บริโภคที่เกิดขึ้น
จากการดำเนินการ

ให้ผู้ประกอบธุรกิจปิดประกาศ แจ้ง หรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการ
ให้ผู้บริโภคทราบภายในสามวันนับแต่วันที่รับทราบคำสั่งห้ามขาย

มาตรา ๒๙/๑๑^๓ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งห้ามขายตาม
มาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ให้ผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งเป็นผู้ผลิต หรือผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร
จัดทำแผนการจัดเก็บหรือเรียกคืนสินค้า แผนการปรับปรุงแก้ไขหรือดำเนินการกับสินค้าที่จัดเก็บ
หรือเรียกคืน และแผนการเยียวยาผู้บริโภค เสนอต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในเจ็ดวัน
นับแต่วันที่รับทราบคำสั่งห้ามขายเพื่อพิจารณา ทั้งนี้ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจประกาศ
กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการดังกล่าวของผู้ประกอบธุรกิจก็ได้

ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณาแผนตามวรรคหนึ่งให้แล้วเสร็จ
และแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่งทราบภายในสามวันนับแต่วันที่เสนอแผน ในกรณีที่เห็นว่า
แผนทั้งหมดหรือบางส่วนไม่มีความเหมาะสม ให้มีอำนาจแก้ไขแผนนั้นได้ รวมทั้งมีอำนาจสั่งเยียวยา
เพิ่มเติมสิ่งที่ได้ดำเนินการไปแล้วก่อนดำเนินการตามแผนที่ได้รับความเห็นชอบ

ให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานการดำเนินการตามแผนตามวรรคหนึ่งหรือแผนที่แก้ไข
ตามวรรคสองให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทราบทุกเจ็ดวันหรือตามที่คณะกรรมการว่าด้วย
ความปลอดภัยกำหนดจนกว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จตามแผน

ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจไม่จัดทำแผนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รับทราบคำสั่งห้ามขาย
หรือคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยเห็นว่าแผนทั้งหมดหรือบางส่วนไม่อาจปฏิบัติได้ ให้คณะกรรมการ
ว่าด้วยความปลอดภัยมีอำนาจกำหนดแผนการจัดเก็บหรือเรียกคืนสินค้า แผนการปรับปรุงแก้ไขหรือ
ดำเนินการกับสินค้าที่จัดเก็บหรือเรียกคืน หรือแผนการเยียวยาผู้บริโภค เพื่อให้ผู้ประกอบการธุรกิจ
ดำเนินการได้ตามที่เห็นสมควร และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานการดำเนินการตามแผนดังกล่าวภายใน
ระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด ทั้งนี้ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจรับผิดชอบ
ค่าใช้จ่ายในการจัดทำแผน

การดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสี่ไม่กระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคที่จะใช้สิทธิ
เรียกร้องต่อผู้ประกอบการธุรกิจให้รับผิดชอบในเรื่องอื่นตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่น

ให้ผู้ประกอบธุรกิจปิดประกาศ แจ้ง หรือโฆษณาแผนที่ได้รับความเห็นชอบหรือ
แผนที่ได้รับการแก้ไขตามวรรคสอง หรือแผนที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนดขึ้นตามวรรคสี่
ให้ผู้บริโภคทราบภายในสามวันนับแต่วันที่รับทราบแผนดังกล่าว

^๓ มาตรา ๒๙/๑๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๒๙/๑๒^{๓๑} ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งให้แก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงสินค้าตามมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง หรือเป็นการแก้ไขปรับปรุงสินค้าตามแผนตามมาตรา ๒๙/๑๑ วรรคหนึ่ง ก่อนที่ผู้ประกอบการจะนำสินค้าออกขาย ให้รายงานต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยเพื่อตรวจสอบ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตรวจสอบจนเป็นที่พอใจว่าไม่เป็นสินค้าที่เป็นอันตรายแล้ว ให้เพิกถอนคำสั่งห้ามขายสินค้าตามมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง

มาตรา ๒๙/๑๓^{๓๒} เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งดให้บริการตามมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ให้ผู้ประกอบการแจ้งให้ผู้บริโภคที่รับบริการไปแล้วและยังคงมีอันตรายอยู่กับผู้บริโภคนั้นมารับการแก้ไขการให้บริการที่อยู่ในวิสัยที่จะทำได้ทันที และให้นำความในมาตรา ๒๙/๑๐ วรรคสามและวรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้ผู้ประกอบการจัดทำแผนดำเนินการปรับปรุงวิธีการให้บริการไม่ให้เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคและแผนการเยียวยาผู้บริโภค และให้นำความในมาตรา ๒๙/๑๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๙/๑๔^{๓๓} เมื่อผู้ประกอบการได้ดำเนินการแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงวิธีการให้บริการไม่ให้เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคตามมาตรา ๒๙/๑๓ แล้ว ให้รายงานต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยเพื่อตรวจสอบ และให้นำความในมาตรา ๒๙/๑๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๙/๑๕^{๓๔} คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจขยายระยะเวลาที่กำหนดให้ผู้ประกอบการปฏิบัติในส่วนนี้ได้ตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๒๙/๑๖^{๓๕} การปิดประกาศ แจ้ง และโฆษณาข่าวสารตามที่กำหนดให้ผู้ประกอบการปฏิบัติ ให้ผู้ประกอบการกระทำทางสื่อโฆษณาที่ผู้ประกอบการได้ใช้ในการโฆษณาสินค้าหรือบริการนั้น และสื่อรูปแบบอื่น ๆ ตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด รวมทั้งให้ผู้ประกอบการดำเนินการแจ้งในเว็บไซต์ของผู้ประกอบการและแจ้งเป็นหนังสือไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือช่องทางอื่นที่ผู้ประกอบการเสนอขายสินค้าหรือบริการนั้นให้แก่ผู้บริโภคโดยตรงเพื่อทราบ โดยการปิดประกาศหรือโฆษณาข่าวสารให้กระทำต่อเนื่องกันเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน เว้นแต่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะกำหนดเป็นอย่างอื่น และเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะกำหนดหลักเกณฑ์การปิดประกาศ แจ้ง หรือการโฆษณาดังกล่าวด้วยก็ได้

^{๓๑} มาตรา ๒๙/๑๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๒} มาตรา ๒๙/๑๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๓} มาตรา ๒๙/๑๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๔} มาตรา ๒๙/๑๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๕} มาตรา ๒๙/๑๖ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๒๙/๑๗^{๔๗} ในกรณีที่ผู้ประกอบการไม่แจ้งความเป็นอันตรายของสินค้าหรือบริการตามมาตรา ๒๙/๖ วรรคสอง หรือไม่ดำเนินการหรือดำเนินการไม่ครบถ้วนในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งให้ผู้ประกอบการดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ตามมาตรา ๒๙/๘ หรือไม่เปิดเผยค่าแจ้ง หรือโฆษณาตามมาตรา ๒๙/๑๐ วรรคสี่ มาตรา ๒๙/๑๑ วรรคหก หรือมาตรา ๒๙/๑๓ เลขธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจสั่งให้มีการดำเนินการแทนและให้ผู้ประกอบการมีหน้าที่ชดเชยค่าใช้จ่ายและเงินเพิ่ม โดยให้บังคับตามบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง เมื่อดำเนินการแล้วให้เลขธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครายงานผลการดำเนินการให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย

ทราบด้วย

ส่วนที่ ๒ การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านฉลาก

มาตรา ๓๐^{๔๘} ให้สินค้าที่ผลิตเพื่อขายโดยโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและสินค้าที่ส่งหรือนำเข้าในราชอาณาจักรเพื่อขายเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก
ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับกับสินค้าที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในกรณีที่ปรากฏว่ามีสินค้าที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ ร่างกาย หรือจิตใจเนื่องในการใช้สินค้าหรือโดยสภาพของสินค้านั้น หรือมีสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้เป็นประจำ ซึ่งการกำหนดฉลากของสินค้านั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคในการที่จะทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น แต่สินค้านั้นไม่ใช่ว่าเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจกำหนดให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากได้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓๑^{๔๙} ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก จะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้
(๑) ใช้ข้อความที่ตรงต่อความจริงและไม่มีข้อความที่อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดใน

สาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า
(๒) ต้องระบุข้อความดังต่อไปนี้
(ก) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าของผู้ผลิตหรือของผู้นำเข้าเพื่อขาย แล้วแต่กรณี
(ข) สถานที่ผลิตหรือสถานที่ประกอบธุรกิจนำเข้า แล้วแต่กรณี
(ค) ระบุข้อความที่แสดงให้เห็นได้ว่าสินค้านั้นคืออะไร ในกรณีที่สินค้า

นำเข้าให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย
(๓) ต้องระบุข้อความอันจำเป็น ได้แก่ ราคา ปริมาณ วิธีใช้ ข้อแนะนำ ค่าเตือน วันเดือนปีที่หมดอายุในกรณีเป็นสินค้าที่หมดอายุได้ หรือกรณีอื่น เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

^{๔๗} มาตรา ๒๙/๑๗ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
^{๔๘} มาตรา ๓๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑
^{๔๙} มาตรา ๓๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นผู้ผลิตเพื่อขายหรือผู้ส่งหรือผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อขายซึ่งสินค้าที่ควบคุมฉลาก แล้วแต่กรณี เป็นผู้จัดทำฉลากก่อนขายและฉลากนั้นต้องมีข้อความ ดังกล่าวในวรรคหนึ่ง ในกรณีนี้ ข้อความตามวรรคหนึ่ง (๒) และ (๓) ต้องจัดทำตามหลักเกณฑ์และ วิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓๒ การกำหนดข้อความของฉลากตามมาตรา ๓๐ ต้องไม่เป็นการบังคับให้ ผู้ประกอบธุรกิจต้องเปิดเผยความลับทางการผลิต เว้นแต่ข้อความดังกล่าวจะเป็นสิ่งจำเป็นที่เกี่ยวกับ สุขภาพอนามัยและความปลอดภัยของผู้บริโภค

มาตรา ๓๓ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยฉลากเห็นว่าฉลากใดไม่เป็นไปตามมาตรา ๓๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจเลิกใช้ฉลากดังกล่าวหรือดำเนินการแก้ไข ฉลากนั้นให้ถูกต้อง

มาตรา ๓๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดสงสัยว่าฉลากของตนจะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ เป็นไปตามมาตรา ๓๑ ผู้ประกอบธุรกิจผู้นั้นอาจขอให้คณะกรรมการว่าด้วยฉลากพิจารณาให้ ความเห็นในฉลากนั้นก่อนได้ ในกรณีนี้ให้นำมาตรา ๒๙ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๕ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมและการตรวจสอบการประกอบธุรกิจ เกี่ยวกับสินค้าที่ควบคุมฉลาก รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดให้ผู้ประกอบ ธุรกิจใดในสินค้าดังกล่าวต้องจัดทำและเก็บรักษาบัญชีเอกสาร และหลักฐานเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ทำการตรวจสอบได้

วิธีจัดทำและเก็บรักษาบัญชี เอกสารและหลักฐานตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่ กำหนดในกฎกระทรวง

ส่วนที่ ๒ ทวิ การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านสัญญา^{๕๐}

มาตรา ๓๕ ทวิ^{๕๑} ในการประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใด ถ้าสัญญาซื้อขาย หรือสัญญาให้บริการนั้นมีกฎหมายกำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือ หรือที่ตามปกติประเพณีทำเป็น หนังสือ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา^{๕๒}มีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการนั้น เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญาได้

ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญา สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภค จะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

^{๕๐} หมวดที่ ๒ การคุ้มครองผู้บริโภค ส่วนที่ ๒ ทวิ การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านสัญญา มาตรา ๓๕ ทวิ ถึง มาตรา ๓๕ ๖ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑
^{๕๑} มาตรา ๓๕ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

(๑) ใช้ข้อสัญญาที่จำเป็นซึ่งหากมิได้ใช้ข้อสัญญาเช่นนั้น จะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบ
ผู้ประกอบธุรกิจเกินสมควร
(๒) ห้ามใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค
ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด
และเพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นส่วนรวม คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดทำ
สัญญาตามแบบที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดก็ได้
การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่
กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓๕ ตรี^{๕๒} เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้สัญญาของการ
ประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญาต้องใช้ข้อสัญญาใด หรือต้องใช้ข้อสัญญาใดโดยมีเงื่อนไขในการใช้ข้อ
สัญญานั้นด้วยตามมาตรา ๓๕ ทวิ แล้ว ถ้าสัญญานั้นไม่ใช่ข้อสัญญาดังกล่าวหรือใช้ข้อสัญญาดังกล่าวแต่
ไม่เป็นไปตามเงื่อนไข ให้ถือว่าสัญญานั้นใช้ข้อสัญญาดังกล่าวหรือใช้ข้อสัญญาดังกล่าวตามเงื่อนไขนั้น
แล้วแต่กรณี

มาตรา ๓๕ จัตวา^{๕๓} เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้สัญญาของการ
ประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญาต้องใช้ข้อสัญญาใดตามมาตรา ๓๕ ทวิ แล้ว ถ้าสัญญานั้นใช้ข้อ
สัญญาดังกล่าว ให้ถือว่าสัญญานั้นไม่มีข้อสัญญาเช่นนั้น

มาตรา ๓๕ เบญจ^{๕๔} คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาที่มีอำนาจกำหนดให้การประกอบ
ธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินได้
ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน หลักฐานการรับเงิน
จะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) มีรายการและใช้ข้อความที่จำเป็น ซึ่งหากมิได้มีรายการหรือมิได้ใช้ข้อความ
เช่นนั้นจะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบธุรกิจเกินสมควร
(๒) ห้ามใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค
ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด
การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่
กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓๕ ฉ^{๕๕} เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้หลักฐานการรับเงินของ
การประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินต้องใช้ข้อความใด หรือต้องใช้ข้อความใด
โดยมีเงื่อนไขในการใช้ข้อความนั้นด้วย หรือต้องไม่ใช้ข้อความใดตามมาตรา ๓๕ เบญจ แล้ว ให้
มาตรา ๓๕ ตรี และมาตรา ๓๕ จัตวา มาใช้บังคับแก่หลักฐานการรับเงินดังกล่าวโดยอนุโลม

^{๕๒} มาตรา ๓๕ ตรี เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

^{๕๓} มาตรา ๓๕ จัตวา เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

^{๕๔} มาตรา ๓๕ เบญจ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

^{๕๕} มาตรา ๓๕ ฉ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

มาตรา ๓๕ สัตต^{๕๖} ในกรณีที่ผู้ประกอบการขายสินค้าหรือให้บริการโดยให้คำมั่นว่าจะทำสัญญารับประกันให้ไว้แก่ผู้บริโภค สัญญาดังกล่าวต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของผู้ประกอบการหรือผู้แทน และต้องส่งมอบสัญญานั้นแก่ผู้บริโภคพร้อมกับการส่งมอบสินค้าหรือให้บริการ

ถ้าสัญญาตามวรรคหนึ่งทำเป็นภาษาต่างประเทศต้องมีคำแปลภาษาไทยกำกับไว้ด้วย

มาตรา ๓๕ อัญฐ^{๕๗} ผู้ประกอบการที่มีหน้าที่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญาหรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้องตามมาตรา ๓๕ ทวิ หรือส่งมอบหลักฐานการรับเงินที่มีรายการและข้อความถูกต้องตามมาตรา ๓๕ เบญจ ให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลาที่เป็นทางปฏิบัติตามปกติสำหรับการประกอบธุรกิจประเภทนั้น ๆ หรือภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาสุดแต่ระยะเวลาใดจะถึงก่อน

มาตรา ๓๕ นว^{๕๘} ผู้ประกอบการผู้ใดสงสัยว่าแบบสัญญาหรือแบบหลักฐานการรับเงินของตนจะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้ประกอบการผู้นั้นอาจขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาให้ความเห็นในแบบสัญญาหรือแบบหลักฐานการรับเงินนั้นก่อนได้ในกรณีนี้ให้นำมาตรา ๒๙ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ส่วนที่ ๓

การคุ้มครองผู้บริโภคโดยประการอื่น

มาตรา ๓๖^{๕๙} (ยกเลิก)

มาตรา ๓๗^{๖๐} (ยกเลิก)

มาตรา ๓๘^{๖๑} (ยกเลิก)

มาตรา ๓๙ ในกรณีที่คณะกรรมการเห็นสมควรเข้าดำเนินการเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค หรือเมื่อได้รับคำร้องขอจากผู้บริโภคที่ถูกละเมิดสิทธิ ซึ่งคณะกรรมการเห็นว่าควรดำเนินการดีนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานอัยการ โดยความเห็นชอบของอธิบดีกรมอัยการ หรือข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

^{๕๖} มาตรา ๓๕ สัตต เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

^{๕๗} มาตรา ๓๕ อัญฐ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

^{๕๘} มาตรา ๓๕ นว เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

^{๕๙} มาตรา ๓๖ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๖๐} มาตรา ๓๗ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๖๑} มาตรา ๓๘ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

ซึ่งมีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์ เป็นเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเพื่อให้มีหน้าที่ดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล และเมื่อคณะกรรมการได้แจ้งไปยังกระทรวงยุติธรรมเพื่อแจ้งให้ศาลทราบแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ในการดำเนินคดีในศาล ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภคที่ร้องขอได้ด้วย และในการนี้ให้ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมทั้งปวง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๓๙/๑^{๒๒} นอกจากคณะกรรมการมีอำนาจดำเนินคดีตามมาตรา ๓๙ และ

กฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคแล้ว ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภคได้ด้วย โดยมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์ เป็นเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเพื่อให้มีหน้าที่ดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล และเมื่อเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้แจ้งไปยังสำนักงานศาลยุติธรรมเพื่อแจ้งให้ศาลทราบแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมายได้ ทั้งนี้ การดำเนินคดีของเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในการดำเนินคดีในศาล เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภคที่ร้องขอได้ด้วย และในการนี้ให้ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมทั้งปวง

ให้นำบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการดำเนินคดีของคณะกรรมการ และข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาในเรื่องดังกล่าวมาใช้บังคับแก่กรณีที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคฟ้องคดีตามมาตรานี้ด้วย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๔๐^{๒๓} สมาคมและมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคหรือต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้า และข้อบังคับของสมาคมและมูลนิธิดังกล่าวในส่วนที่เกี่ยวกับคณะกรรมการ สมาชิก และวิธีการดำเนินการของสมาคมและมูลนิธิเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง สมาคมและมูลนิธินั้นอาจยื่นคำขอให้คณะกรรมการรับรองเพื่อให้สมาคมและมูลนิธินั้นมีสิทธิและอำนาจฟ้องตามมาตรา ๔๑ ได้

สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามวรรคหนึ่ง ให้มีอายุคราวละสองปีนับแต่วันที่ได้รับการรับรอง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

การยื่นคำขอตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดใน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

การรับรองสมาคมและมูลนิธิตามวรรคหนึ่ง ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๔๑^{๒๔} ในการดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ให้สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา ๔๐ มีสิทธิฟ้องคดีแพ่ง คดีอาญา และดำเนินกระบวนการ

^{๒๒} มาตรา ๓๙/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๒๓} มาตรา ๔๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖

^{๒๔} มาตรา ๔๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖

พิจารณาใด ๆ ในคดีเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคโดยส่วนรวมตามลักษณะหรือประเภทคดีที่คณะกรรมการประกาศกำหนดได้ และให้มีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินและค่าเสียหายแทนผู้บริโภคได้ ถ้ามีหนังสือมอบหมายให้เรียกทรัพย์สินและค่าเสียหายแทนจากผู้บริโภคดังกล่าว

ในการดำเนินคดีในศาล มิให้สมาคมและมูลนิธิถอนฟ้อง เว้นแต่ศาลจะอนุญาตเมื่อศาลเห็นว่าการถอนฟ้องนั้นไม่เป็นผลเสียต่อการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นส่วนรวม สำหรับคดีแพ่งเกี่ยวกับการเรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายแทนผู้บริโภค การถอนฟ้องหรือการพิพากษาในกรณีที่คู่ความตกลงหรือประนีประนอมยอมความกัน จะต้องมียุติบัตรแสดงความยินยอมของผู้บริโภคผู้มอบหมายให้เรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายแทน แล้วแต่กรณี มาแสดงต่อศาลด้วย

มาตรา ๔๒^๕ นอกจากต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และกฎหมายอื่นแล้ว สมาคมและมูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา ๔๐ ต้องปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

เมื่อปรากฏว่าสมาคมหรือมูลนิธิใดที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา ๔๐ ไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามวรรคหนึ่ง หรือมีพฤติการณ์ปรากฏว่าได้ดำเนินการฟ้องคดีโดยไม่สุจริต ให้คณะกรรมการมีอำนาจเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนิธินั้นได้

สมาคมหรือมูลนิธิใดที่ถูกเพิกถอนตามวรรคสอง คณะกรรมการอาจไม่ให้การรับรองตามมาตรา ๔๐ อีกก็ได้

การเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนิธิตามวรรคสอง ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๓

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา การอุทธรณ์ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๔๓ ในกรณีที่ผู้ได้รับคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องตามมาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๒๘ วรรคสอง ไม่พอใจคำสั่งดังกล่าว ให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้

มาตรา ๔๔ การอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๓ ให้ยื่นต่อคณะกรรมการภายในสิบวันนับแต่วันที่ผู้อุทธรณ์ได้รับทราบคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง

หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

การอุทธรณ์คำสั่งตามวรรคหนึ่ง ย่อมไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง เว้นแต่คณะกรรมการจะสั่งเป็นอย่างอื่นเป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

^๕ มาตรา ๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖

หมวด ๔

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๔๕^{๖๖} ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวก ไม่ให้ถ้อยคำ หรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐานแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการตามมาตรา ๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๖^{๖๗} ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องตามมาตรา ๑๗ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๗^{๖๘} ผู้ใดโดยเจตนาก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในแหล่งกำเนิด สภาพคุณภาพ ปริมาณ หรือสาระสำคัญประการอื่นอันเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดหรือผู้อื่น โฆษณาหรือโฆษณาที่มีข้อความอันเป็นเท็จหรือข้อความที่รู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าอาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งกระทำความผิดซ้ำอีก ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๘^{๖๙} ผู้ใดโฆษณาโดยใช้ข้อความตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง (๓) หรือ (๔) หรือข้อความตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง (๕) หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ หรือมาตรา ๒๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๙^{๗๐} ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาซึ่งสั่งตามมาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๒๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๐ ถ้าการกระทำตามมาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ หรือมาตรา ๔๙ เป็นการกระทำของเจ้าของสื่อโฆษณา หรือผู้ประกอบการโฆษณา ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษเพียงกึ่งหนึ่งของโทษที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น

^{๖๖} มาตรา ๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๖๗} มาตรา ๔๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๖๘} มาตรา ๔๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๖๙} มาตรา ๔๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๗๐} มาตรา ๔๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๕๑^{๓๑} ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ หรือ มาตรา ๕๐ เป็นความผิดต่อเนื่อง ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษปรับวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือไม่เกิน สองเท่าของค่าใช้จ่ายที่ใช้สำหรับการโฆษณา นั้น ตลอดระยะเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม

มาตรา ๕๒^{๓๒} ผู้ใดขายสินค้าที่ควบคุมผลากตามมาตรา ๓๐ โดยไม่มีฉลากหรือมีฉลาก แต่ฉลากหรือการแสดงฉลากนั้นไม่ถูกต้อง หรือขายสินค้าที่มีฉลากที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากสั่งเลิกใช้ ตามมาตรา ๓๓ ทั้งนี้ โดยรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าการไม่มีฉลากหรือการแสดงฉลากดังกล่าว นั้น ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือผู้ส่งหรือนำเข้า มาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๓^{๓๓} ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ซึ่งสั่งตามมาตรา ๓๓ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ

มาตรา ๕๔^{๓๔} ผู้ได้รับจ้างทำฉลากที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือรับจ้างติดฉลาก ที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายกับสินค้า โดยรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าฉลากดังกล่าว นั้นไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองแสนบาท

มาตรา ๕๕^{๓๕} ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๓๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๕๖^{๓๖} (ยกเลิก)

มาตรา ๕๖/๑^{๓๖๑} (ยกเลิก)

มาตรา ๕๖/๒^{๓๖๒} ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๙/๔ หรือมาตรา ๒๙/๕ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

^{๓๑} มาตรา ๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

^{๓๒} มาตรา ๕๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๓} มาตรา ๕๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๔} มาตรา ๕๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๕} มาตรา ๕๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๖} มาตรา ๕๖ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๖๑} มาตรา ๕๖/๑ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๖๒} มาตรา ๕๖/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๕๖/๓^{๗๙} ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๙/๖ วรรคสอง มาตรา ๒๙/๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๙/๑๐ วรรคสี่ มาตรา ๒๙/๑๑ วรรคหนึ่งหรือวรรคหก มาตรา ๒๙/๑๓ วรรคสอง หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๔^{๘๐} ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๕^{๘๑} ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๙/๑๐ วรรคหนึ่ง หรือ มาตรา ๒๙/๑๓ วรรคหนึ่ง หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๑๐ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับวันละไม่เกินสองหมื่นบาทจนกว่าจะแสดงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าได้ดำเนินการแล้ว

มาตรา ๕๖/๖^{๘๒} ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๕๖/๒ มาตรา ๕๖/๓ มาตรา ๕๖/๔ หรือมาตรา ๕๖/๕ ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๗^{๘๓} ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญาหรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้องตามมาตรา ๓๕ ทวิ หรือไม่ส่งมอบหลักฐานการรับเงินที่มีรายการและข้อความถูกต้องตามมาตรา ๓๕ เบญจ ให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลาตามมาตรา ๓๕ อัฐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดส่งมอบหลักฐานการรับเงิน โดยลงจำนวนเงินมากกว่าที่ผู้บริโภคจะต้องชำระและได้รับเงินจำนวนนั้นไปจากผู้บริโภคแล้ว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรในการประกอบธุรกิจเช่นนั้นแล้ว

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๗๙} มาตรา ๕๖/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๘๐} มาตรา ๕๖/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๘๑} มาตรา ๕๖/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๘๒} มาตรา ๕๖/๖ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๘๓} มาตรา ๕๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๕๗ ทวิ^{๔๔} ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๕ สัตต
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๘ ผู้ใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ภายในสถานที่ประกอบธุรกิจ
ของผู้ประกอบธุรกิจและการกระทำนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้ประกอบธุรกิจ ให้สันนิษฐานว่า
ผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้กระทำความผิดด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนไม่สามารถคาดหมายได้ว่าบุคคลนั้น
จะกระทำความผิดแม้จะใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้ว

มาตรา ๕๙^{๔๕} ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของ
นิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบ
ในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือทำการ
และละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษ
ตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

มาตรา ๖๐^{๔๖} ผู้ใดโดยเจตนาทุจริต ใช้ จ้าง วาน ยุยง หรือดำเนินการให้สมาคมหรือ
มูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา ๔๐ ฟ้องร้องผู้ประกอบธุรกิจคนใดเป็นคดีแพ่งหรือคดีอาญา
ต่อศาลเพื่อกลั่นแกล้งผู้ประกอบธุรกิจนั้นให้ได้รับความเสียหาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี
หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๑^{๔๗} ผู้ใดเปิดเผยข้อเท็จจริงใดเกี่ยวกับกิจการของผู้ประกอบธุรกิจอันเป็น
ข้อเท็จจริงที่ตามปกติสัสของผู้ประกอบธุรกิจจะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผย ซึ่งตนได้มาหรือล่วงรู้เนื่องจาก
การปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยในการปฏิบัติราชการหรือเพื่อประโยชน์ในการสอบสวน หรือ
การพิจารณาคดี

ผู้ใดได้มาหรือล่วงรู้ข้อเท็จจริงใดจากบุคคลตามวรรคหนึ่งเนื่องในการปฏิบัติราชการ
หรือการสอบสวนหรือการพิจารณาคดี แล้วเปิดเผยข้อเท็จจริงนั้นในประการที่อาจจะเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด
ต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน

มาตรา ๖๒^{๔๘} บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือเป็น
ความผิดที่มีโทษปรับหรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี ให้คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบได้ และในการนี้
ให้คณะกรรมการมีอำนาจมอบหมายให้คณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือคณะอนุกรรมการ พิจารณา

^{๔๔} มาตรา ๕๗ ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
^{๔๕} มาตรา ๕๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ

ความรับผิดชอบทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๔๖} มาตรา ๖๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๔๗} มาตรา ๖๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๔๘} มาตรา ๖๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากปัจจุบันนี้การเสนอสินค้าและบริการต่าง ๆ ต่อประชาชนนับวันแต่จะเพิ่มมากขึ้น ผู้ประกอบธุรกิจการค้าและผู้ประกอบธุรกิจโฆษณาได้นำวิชาการในทางการตลาดและทางการโฆษณามาใช้ในการส่งเสริมการขายสินค้าและบริการ ซึ่งการกระทำดังกล่าวทำให้ผู้บริโภคตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบ เพราะผู้บริโภคไม่อยู่ในฐานะที่ทราบภาวะตลาด และความจริงที่เกี่ยวกับคุณภาพและราคาของสินค้าและบริการต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องทันทั่วทั้งที่ นอกจากนั้นในบางกรณีแม้จะมีกฎหมายให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคโดยการกำหนดคุณภาพและราคาของสินค้าและบริการอยู่แล้วก็ตาม แต่การที่ผู้บริโภคแต่ละรายจะไปฟ้องร้องดำเนินคดีกับผู้ประกอบธุรกิจการค้าหรือผู้ประกอบธุรกิจโฆษณาเมื่อมีการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ย่อมจะเสียเวลาและค่าใช้จ่ายเป็นการไม่คุ้มค่า และผู้บริโภคจำนวนมากไม่อยู่ในฐานะที่จะเสียเวลาและเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีได้ และในบางกรณีก็ไม่อาจจะจับหรือยับยั้งการกระทำที่จะเกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภคได้ทันทั่วทั้งที่ สมควรมีกฎหมายให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคเป็นการทั่วไป โดยกำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจการค้าและผู้ประกอบธุรกิจโฆษณาต่อผู้บริโภค เพื่อให้ความเป็นธรรมตามสมควรแก่ผู้บริโภค ตลอดจนจัดให้มีองค์กรของรัฐที่เหมาะสมเพื่อตรวจตราดูแล และประสานงานการปฏิบัติงานของส่วนราชการต่าง ๆ ในการให้ความคุ้มครองผู้บริโภค จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑^{๐๐}

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เว้นแต่บทบัญญัติมาตรา ๘ จะให้ใช้บังคับเมื่อใดให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๒๐ ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งมีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะได้มีคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๑ ในระหว่างที่บทบัญญัติมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้ยังมิได้ใช้บังคับให้อำนาจหน้าที่ของเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๒๒ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ในส่วนที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของคณะกรรมการ

คุ้มครองผู้บริโภคและการบริหารงานคุ้มครองผู้บริโภค อันได้แก่ การตรวจตรา กำกับดูแล และประสานงานการปฏิบัติงานของส่วนราชการต่าง ๆ ในการให้ความคุ้มครองแก่ผู้บริโภค ยังไม่เหมาะสม และโดยที่ในปัจจุบันปรากฏว่ามีผู้บริโภคเป็นจำนวนมากยังไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิตามที่กฎหมายเฉพาะว่าด้วยการนั้น ๆ บัญญัติไว้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนมีผู้บริโภคเป็นจำนวนมากร้องเรียนว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญากับผู้ประกอบการธุรกิจมากขึ้น สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติดังกล่าวเพื่อปรับปรุงองค์ประกอบของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ปรับปรุงองค์การบริหารงานคุ้มครองผู้บริโภค คือสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้ดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค และปรับปรุงอำนาจของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องและคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในการเสนอเรื่องให้นายกรัฐมนตรีพิจารณาออกคำสั่งเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามพระราชบัญญัตินี้ได้ในกรณีจำเป็น หรือรีบด่วนให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ตลอดจนเพิ่มบทบัญญัติกำหนดสิทธิและการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคที่จะได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญาไว้โดยเฉพาะ และทั้งเป็นการสมควรปรับปรุงอัตราโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดในเรื่องการโฆษณาและฉลากให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

พระราชบัญญัติโอนอำนาจหน้าที่และกิจการบริหารบางส่วนของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๑^๑

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อมีพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๒ ของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ออกใช้บังคับเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนอำนาจหน้าที่ของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี และของเจ้าหน้าที่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี หรือของเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี

มาตรา ๔ ให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ ข้าราชการ ลูกจ้าง และเงินงบประมาณของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี

มาตรา ๕ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากได้มีการยกฐานะสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ให้มีฐานะเทียบเท่ากรม สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ในการนี้สมควรโอน

^๑ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๕/ตอนที่ ๑๕ ก/หน้า ๑๓/๒๔ มีนาคม ๒๕๔๑

บรรดาอำนาจหน้าที่ กิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ ข้าราชการ ลูกจ้าง และเงินงบประมาณของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖^{๓๒}

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคในปัจจุบันยังไม่มีบทบัญญัติชัดเจนที่จะให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคอันจะเป็นการช่วยลดปริมาณคดีที่จะไปสู่ศาลได้ และสำหรับมาตรการคุ้มครองผู้บริโภคนั้น แม้จะมีบทบัญญัติว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคจากสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคก็ตาม แต่ก็ยังไม่ครอบคลุมไปถึงการคุ้มครองทางด้านบริการที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคซึ่งสมควรมีมาตรการคุ้มครองเช่นกัน นอกจากนี้สมควรกำหนดให้มีมาตรการคุ้มครองผู้บริโภคเกี่ยวกับการให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดเก็บหรือเรียกคืนสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค และให้มูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองมีสิทธิในการดำเนินคดีเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคเช่นเดียวกับสมาคม ซึ่งจะเป็นการขยายการคุ้มครองผู้บริโภคโดยภาคเอกชนด้วย สมควรแก้ไขกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคให้มีประสิทธิภาพเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองผู้บริโภคเพิ่มขึ้นจากกฎหมายปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบในทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๐^{๓๓}

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๕๔ เฉพาะในส่วนที่สันนิษฐานให้กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษทางอาญาร่วมกับการกระทำความผิดของนิติบุคคล โดยไม่ปรากฏว่ามีการกระทำหรือเจตนาประการใดอันเกี่ยวกับการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้น ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๙ วรรคสอง เป็นอันใช้บังคับไม่ได้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ และต่อมาศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยในลักษณะดังกล่าวทำนองเดียวกัน คือ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๗๔ พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๘ พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๒๘/๔ และพระราชบัญญัติปุ๋ย พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๗๒/๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๙ วรรคสอง เป็นอันใช้บังคับไม่ได้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

^{๓๒} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๐/ตอนที่ ๒๕ ก/หน้า ๔/๑๘ มีนาคม ๒๕๕๖

^{๓๓} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๔/ตอนที่ ๑๘ ก/หน้า ๑/๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ ดังนั้น เพื่อแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวและกฎหมายอื่นที่มี
บทบัญญัติในลักษณะเดียวกันมิให้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒^{๔๔}

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓๖ ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ คงอยู่ในตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๗ บรรดาประกาศหรือคำสั่งของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ออก
ตามมาตรา ๓๖ และมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมี
ประกาศหรือคำสั่งที่ออกตามส่วนที่ ๑/๑ การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านความปลอดภัย ในหมวด ๒
การคุ้มครองผู้บริโภค แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย
พระราชบัญญัตินี้หรือมีคำสั่งยกเลิกหรือเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว

มาตรา ๓๘ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติคุ้มครอง
ผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ มีบทบัญญัติบางประการที่ยังไม่เหมาะสมกับการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค
ในสถานการณ์ปัจจุบัน สมควรปรับปรุงบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับองค์ประกอบและอำนาจและหน้าที่
ของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อเชื่อมโยงการคุ้มครองผู้บริโภคตามกฎหมายต่าง ๆ ไม่ให้
ขัดแย้งกัน ปรับปรุงมาตรการคุ้มครองผู้บริโภคด้านความปลอดภัยโดยกำหนดให้มีคณะกรรมการ
เฉพาะเรื่องด้านความปลอดภัยของสินค้าและบริการและกระบวนการเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค
ในด้านความปลอดภัย กำหนดให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีแทน
ผู้บริโภค และกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับค่าปรับจากการเปรียบเทียบในส่วนที่เกิดจาก
การดำเนินงานของตน ตลอดจนปรับปรุงอัตราโทษปรับให้เป็นปัจจุบันเพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความคุ้มครอง
อย่างเหมาะสม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

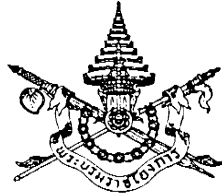
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
๔๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๖/ตอนที่ ๖๙ ก/หน้า ๙๖/๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๒

ชวัลพร/ปรับปรุง		
คณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	นุสรธา/ตรวจ
คณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	พัชรภรณ์/เพิ่มเติม
คณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๒
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	วิหพงษ์/ตรวจ
คณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
คณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
คณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
คณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
คณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
คณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
คณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
คณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	

พระราชกฤษฎีกา
ให้ใช้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑
พ.ศ. ๒๕๕๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๒
เป็นปีที่ ๕๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้
ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้ใช้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๒
แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตรา
พระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาให้ใช้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๘
แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ พ.ศ. ๒๕๕๒”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ใช้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๑ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ เนื่องจากมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครอง
ผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑
ได้กำหนดให้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคขึ้นในสำนักนายกรัฐมนตรี แต่การจัดตั้งสำนักงานดังกล่าว
จะให้มีผลใช้บังคับเมื่อใด ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา บัดนี้ เป็นการสมควรให้การจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครอง
ผู้บริโภค ดังกล่าวมีผลใช้บังคับได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

กฎกระทรวง

แบ่งส่วนราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

สำนักนายกรัฐมนตรี

พ.ศ. ๒๕๕๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ ณ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๓ นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๙

ข้อ ๒ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มีภารกิจเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค โดยการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค เพื่อให้ผู้บริโภคมีความรู้ความเข้าใจในการรักษาสิทธิประโยชน์ของตน และได้รับความปลอดภัยและความเป็นธรรมจากการซื้อขายและการทำสัญญากับผู้ประกอบการ รวมทั้งได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหายจากการละเมิดตามกฎหมาย โดยให้มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค กฎหมายว่าด้วยการขายตรง และตลาดแบบตรง และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๒) เสนอแนะการกำหนดนโยบายและมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภคต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

(๓) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค คณะกรรมการขายตรง และตลาดแบบตรง คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และคณะกรรมการตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคและกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง

(๔) เป็นศูนย์ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

(๕) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงาน หรือตามที่นายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย

ข้อ ๓ ให้แบ่งส่วนราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ดังต่อไปนี้

- (๑) สำนักงานเลขานุการกรม
- (๒) กองกฎหมายและคดี
- (๓) กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณา
- (๔) กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก
- (๕) กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง
- (๖) กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา
- (๗) กองเผยแพร่และประชาสัมพันธ์
- (๘) สำนักแผนและการพัฒนาการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๔ ในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้มีกลุ่มตรวจสอบภายใน เพื่อทำหน้าที่หลักในการตรวจสอบการดำเนินงานภายในสำนักงาน และสนับสนุนการปฏิบัติงานของสำนักงาน รับผิดชอบงานขึ้นตรงต่อเลขาธิการ โดยมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) ดำเนินการเกี่ยวกับการตรวจสอบด้านการบริหาร การเงิน และการบัญชีของสำนักงาน
- (๒) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับ

มอบหมาย

ข้อ ๕ ในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้มีกลุ่มพัฒนาระบบบริหาร เพื่อทำหน้าที่หลักในการพัฒนาการบริหารของสำนักงานให้เกิดผลสัมฤทธิ์ มีประสิทธิภาพ และคุ้มค่า รับผิดชอบงานขึ้นตรงต่อเลขาธิการ โดยมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่เลขาธิการเกี่ยวกับยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบราชการภายในสำนักงาน

(๒) ติดตาม ประเมินผล และจัดทำรายงานเกี่ยวกับการพัฒนาระบบราชการภายในสำนักงาน

(๓) ประสานและดำเนินการเกี่ยวกับการพัฒนาระบบราชการร่วมกับหน่วยงานกลางต่าง ๆ และส่วนราชการในสำนักงาน

(๔) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๖ สำนักงานเลขานุการกรม มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการปฏิบัติราชการทั่วไปของสำนักงาน และราชการอื่นที่มีได้แยกให้เป็นหน้าที่ของกองหรือส่วนราชการใดโดยเฉพาะ อำนาจหน้าที่ดังกล่าวให้รวมถึง

(๑) ปฏิบัติงานสารบรรณของสำนักงาน

(๒) ดำเนินการเกี่ยวกับงานช่วยอำนวยความสะดวกและงานแผนงานของสำนักงาน

(๓) ดำเนินการเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี การงบประมาณ การพัสดุ อาคาร สถานที่ และยานพาหนะของสำนักงาน

- (๔) จัดระบบงานและบริหารงานบุคคลของสำนักงาน
- (๕) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้ง เว้นแต่คณะอนุกรรมการฝ่ายกฎหมายและคณะอนุกรรมการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์
- (๖) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย
- ข้อ ๗ กองกฎหมายและคดี มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้
- (๑) ดำเนินการด้านกฎหมายตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค กฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง
- (๒) ดำเนินการเกี่ยวกับงานนิติกรรมและสัญญา งานเกี่ยวกับความรับผิดชอบแพ่งและอาญางานคดีปกครอง และงานคดีอื่นที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสำนักงาน
- (๓) ดำเนินการเกี่ยวกับงานคดีตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค และกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง
- (๔) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะอนุกรรมการฝ่ายกฎหมาย
- (๕) ดำเนินการเกี่ยวกับการรับรองสมาคมและมูลนิธิตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค
- (๖) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย
- ข้อ ๘ กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณา มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้
- (๑) ดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านการโฆษณาสินค้าและบริการตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค
- (๒) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาแต่งตั้ง
- (๓) ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์ของผู้บริโภคในส่วนที่เกี่ยวกับการโฆษณาสินค้าและบริการ
- (๔) ดำเนินการตรวจสอบข้อความโฆษณาสินค้าและบริการในสื่อโฆษณาตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค
- (๕) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย
- ข้อ ๙ กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้
- (๑) ดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านฉลากตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค
- (๒) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากแต่งตั้ง

- (๓) ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์ของผู้บริโภคในส่วนที่เกี่ยวกับฉลากสินค้า
- (๔) ดำเนินการตรวจสอบข้อความของฉลากสินค้าตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค
- (๕) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับ

มอบหมาย

ข้อ ๑๐ กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการเกี่ยวกับการส่งเสริมและกำกับธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรงตามกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง

(๒) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงแต่งตั้ง

(๓) ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์ของผู้บริโภคในส่วนที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

(๔) ดำเนินการติดตามและสอดส่องพฤติกรรมในการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรงให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง

(๕) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๑๑ กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านสัญญาตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

(๒) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาแต่งตั้ง

(๓) ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์ของผู้บริโภคในส่วนที่เกี่ยวกับสัญญา หลักฐานการรับเงินสัญญารับประกันหรือสัญญาค้ำประกัน

(๔) ดำเนินการตรวจสอบข้อความในสัญญา หลักฐานการรับเงิน สัญญารับประกันหรือสัญญาค้ำประกันตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

(๕) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๑๒ กองเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการเกี่ยวกับการเผยแพร่วิชาการและการประชาสัมพันธ์ให้ผู้บริโภคมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค และเข้ามามีส่วนร่วมในการคุ้มครองผู้บริโภคอย่างทั่วถึง

(๒) ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่กิจกรรม ความก้าวหน้า และผลงานของสำนักงาน

(๓) เป็นศูนย์ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

(๔) เป็นศูนย์กลางในการรับเรื่องร้องทุกข์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

หน้า ๕

เล่ม ๑๓๒ ตอนที่ ๒๙ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๙ เมษายน ๒๕๕๘

(๕) ให้คำปรึกษาและแนะนำในการดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภคให้กับเครือข่าย รวมทั้งติดตามประสานความช่วยเหลือและร่วมมือกับภาคีเครือข่ายต่าง ๆ

(๖) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะกรรมการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์

(๗) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๑๓ สำนักแผนและการพัฒนาการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) รับผิดชอบงานด้านนโยบายและการประสานงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการบริหารราชการแผ่นดิน และแผนยุทธศาสตร์ ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้บริโภค องค์กรเอกชน และผู้ประกอบการได้เข้ามามีส่วนร่วมหรือมีบทบาทในการพัฒนางานคุ้มครองผู้บริโภค

(๒) จัดทำและประสานแผนงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้เป็นไปตามนโยบายและมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภคของรัฐบาล รวมทั้งเร่งรัด ติดตาม และประเมินผลการปฏิบัติงานทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

(๓) ศึกษาวิจัยปัญหาด้านการคุ้มครองผู้บริโภค จัดระบบในการสำรวจ เก็บรักษาและใช้ประโยชน์ข้อมูลด้านการคุ้มครองผู้บริโภค และเป็นศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารด้านการคุ้มครองผู้บริโภค

(๔) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๘

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงการแบ่งส่วนราชการและอำนาจหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อให้สอดคล้องกับภารกิจที่เพิ่มขึ้นและเหมาะสมกับสภาพของงานที่เปลี่ยนแปลงไป อันจะทำให้การปฏิบัติภารกิจตามอำนาจหน้าที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

กฎสำนักนายกรัฐมนตรี

ว่าด้วยเครื่องแบบพิเศษสำหรับข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

พ.ศ. ๒๕๕๙

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ
เครื่องแบบข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๘ นายกรัฐมนตรีออกกฎสำนักนายกรัฐมนตรีไว้
ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ลักษณะ ชนิด และประเภทของเครื่องแบบพิเศษสำหรับข้าราชการสำนักงาน
คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกับการแต่งเครื่องแบบ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎสำนักนายกรัฐมนตรีนี้

ให้ข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคหรือกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง
แต่งเครื่องแบบพิเศษตามกฎหมายสำนักนายกรัฐมนตรีนี้

ภาค ๑

เครื่องแบบพิเศษข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคชาย

หมวด ๑

ชนิดของเครื่องแบบ

ข้อ ๒ เครื่องแบบพิเศษข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคชาย มี ๒ ชนิด คือ

(๑) เครื่องแบบปฏิบัติงานปกติ ประกอบด้วย

- (ก) หมวกทรงหม้อตาลสีน้ำเงินแกมดำ หรือหมวกแก๊ปทรงอ่อนมีกะบังสีน้ำเงินแกมดำ
- (ข) เสื้อคอพับสีน้ำเงินแกมดำ
- (ค) กางเกงขายาวสีน้ำเงินแกมดำ
- (ง) เข็มขัดด้ายถักสีน้ำเงินแกมดำ
- (จ) รองเท้าหุ้มส้นหรือหุ้มข้อหนังสีดำ หรือรองเท้าหุ้มข้อผ้าใบสีดำ

หน้า ๕

เล่ม ๑๓๓ ตอนที่ ๘๒ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๒๑ กันยายน ๒๕๕๙

(๒) เครื่องแบบปฏิบัติงานสนาม ประกอบด้วย

- (ก) หมวกทรงหม้อตาลสีน้ำเงินแกมดำ หรือหมวกแก๊ปทรงอ่อนมีกะบังสีน้ำเงินแกมดำ
- (ข) เสื้อคอพับสีขาว
- (ค) กางเกงขายาวสีน้ำเงินแกมดำ
- (ง) เข็มขัดด้ายถักสีน้ำเงินแกมดำ
- (จ) รองเท้าหุ้มส้นหรือหุ้มข้อหนังสีดำ หรือรองเท้าหุ้มข้อผ้าใบสีดำ

หมวด ๒

ส่วนของเครื่องแบบ

ข้อ ๓ หมวก มี ๒ แบบ คือ

(๑) หมวกทรงหม้อตาลสีน้ำเงินแกมดำ มีเครื่องประกอบ ดังต่อไปนี้

(ก) กะบัง ทำด้วยหนังหรือวัสดุเทียมหนังสีดำหรือสีกหลาดสีดำ ที่ขอบโค้งของกะบัง ทั้งด้านซ้ายและด้านขวาปักด้วยด้นทองหรือวัสดุเทียมด้นทอง เป็นรูปช่อชัยพฤกษ์ ด้านละ ๑ ช่อ โดยปักหรือทำมาบรรจบกันที่ตรงกลางของกะบัง

(ข) สายรัดคาง กว้าง ๑.๒ เซนติเมตร ทำด้วยด้นทอง ปลายสายรัดคางมีตุ้มโลหะ สีทองรูปครุฑพ่าห์ข้างละ ๑ ตุ่ม

(ค) ผ้าพันหมวกสีน้ำเงินแกมดำ กว้าง ๔ เซนติเมตร

(ง) トラหน้าหมวก เป็นรูปเครื่องหมายราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบ ทำด้วยโลหะสีทอง ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๗ เซนติเมตร

(๒) หมวกแก๊ปทรงอ่อนมีกะบังสีน้ำเงินแกมดำ ทำด้วยผ้าเสิร์จ ด้านหน้ามีกะบังสีเดียวกับหมวก ทำด้วยผ้าเสิร์จ บุรองในเสริมให้แข็งแรงรอบจากแนวขอบหมวก ด้านหลังทำด้วยไนลอนทอแบบสาน เป็นรูเล็ก ๆ มีคิ้วขอบรัด ทำด้วยพลาสติก ขนาดกว้าง ๑.๕ เซนติเมตร สำหรับเลื่อนขยายได้ ส่วนกว้างที่สุดวัดจากกึ่งกลางหน้าหมวก ๘ เซนติเมตร เย็บติดด้วยด้ายสีเดียวกัน เป็นวงตามแนวโค้ง ๖ วง ห่างกันพองาม กะบังหมวกมีลักษณะเช่นเดียวกับ (๑) (ก) และตราหน้าหมวกมีลักษณะเช่นเดียวกับ หมวกทรงหม้อตาล ปักด้วยไหมสีเหลืองหรือด้ายสีเหลืองตรงกึ่งกลางหน้าหมวก ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๖ เซนติเมตร

การสวมหมวกให้สวมในโอกาสอันควร

ข้อ ๔ เสื้อ มี ๒ แบบ คือ

(๑) เสื้อคอพับสีน้ำเงินแกมดำ แขนยาวรัดข้อมือ มีตุ้มที่ข้อมือข้างละ ๑ ตุ่ม หรือแขนสั้น เนื้อคอเล็กน้อย ทิ้งคอเสื้อทั้งสองข้างมีกระเปาะปะข้างละ ๑ กระเปาะ กระเปาะมีแถบอยู่ตรงกลาง ตามแนวโค้งกว้าง ๓.๕ เซนติเมตร มุมกระเปาะเป็นรูปตัดพองาม มีใบปกกระเปาะเป็นรูปมนชายกลางแหลม หรือตัดมุม ที่ปากกระเปาะทั้งสองข้างติดตุ้มข้างละ ๑ ตุ่ม สำหรับขัดใบปกกระเปาะ ตัวเสื้อผ่าอกตลอดแนว

มีสากกว้าง ๓.๕ เซนติเมตร ติดตามแนวอกเสื้อ ๖ ดุม ระยะห่างเท่า ๆ กันพอสมควร ดุมทั้งหมดเป็นรูปกลมแบนทำด้วยวัสดุเดียวกับเสื้อ ที่ไหล่เสื้อทั้งสองข้างประดับอินทรีนูนแข็ง และเครื่องหมายตำแหน่งตามความยาวของบ่า เมื่อสวมเสื้อนี้ให้ขัดดุมทุกดุม ยกเว้นดุมบนสุดที่อกเสื้อ ติดกับคอ และให้สอดชายเสื้อไว้ในกางเกง

(๒) เสื้อคอพับสีขาว แขนยาวหรือแขนสั้น มีลักษณะเช่นเดียวกับ (๑)

ข้อ ๕ กางเกงขายาวสีน้ำเงินแกมดำ ทรงกระบอก ไม่พับปลายขา ปลายขายาวปิดตาตุ่ม กว้างไม่น้อยกว่า ๒๒ เซนติเมตร และไม่เกิน ๒๖ เซนติเมตร ที่ขอบเอวมีห่วงสำหรับสอดเข็มขัด ทำด้วยผ้าสีเดียวกับกางเกง กว้างไม่เกิน ๑.๕ เซนติเมตร สูง ๓.๕ เซนติเมตร จำนวน ๗ ห่วง ที่แนวตะเข็บกางเกงด้านข้างมีกระเป๋าสอดข้างละ ๑ กระเป๋า ด้านหลังมีกระเป๋าสอดไม่มีใบปกกระเป๋า ๒ ข้าง ข้างละ ๑ กระเป๋า และจะมีดุมขัดปากกระเป๋าด้วยหรือไม่ก็ได้

ข้อ ๖ เข็มขัด ทำด้วยด้ายถักสีน้ำเงินแกมดำ กว้าง ๓ เซนติเมตร หัวเข็มขัดทำด้วยโลหะสีทอง รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าทางนอนมน กว้าง ๓.๕ เซนติเมตร ยาว ๕ เซนติเมตร มีรูปครุฑพาว์ ขนาดสูง ๓ เซนติเมตร อยู่กึ่งกลางหัวเข็มขัด ไม่มีเข็มสำหรับสอดรู

ข้อ ๗ รองเท้า มี ๓ แบบ คือ

(๑) รองเท้าหุ้มส้นหนังสีดำ

(๒) รองเท้าหุ้มข้อหนังสีดำ

(๓) รองเท้าหุ้มข้อผ้าใบสีดำ

รองเท้าทุกแบบต้องมีส้น ไม่มีส้นตาย จะมีเชือกผูกหรือไม่ก็ได้ เวลาสวมรองเท้านำส้นให้สวมถุงเท้าสีดำ

ภาค ๒

เครื่องแบบพิเศษข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหญิง

หมวด ๑

ชนิดของเครื่องแบบ

ข้อ ๘ เครื่องแบบพิเศษข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหญิง มี ๒ ชนิด คือ

(๑) เครื่องแบบปฏิบัติงานปกติ ประกอบด้วย

(ก) หมวกพับปีก ตัวหมวกสีขาว ปีกหมวกสีน้ำเงินแกมดำ หรือหมวกแก๊ปทรงอ่อน มีกะบังสีน้ำเงินแกมดำ

(ข) เสื้อคอพับสีน้ำเงินแกมดำ

(ค) กางเกงขายาวหรือกระโปรงสีน้ำเงินแกมดำ

(ง) เข็มขัดด้ายถักสีน้ำเงินแกมดำ

(จ) รองเท้าหุ้มส้นหรือหุ้มข้อหนังสีดำ หรือรองเท้าหุ้มข้อผ้าใบสีดำ

หน้า ๗

เล่ม ๑๓๓ ตอนที่ ๘๒ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๒๑ กันยายน ๒๕๕๙

(๒) เครื่องแบบปฏิบัติงานสนาม ประกอบด้วย

(ก) หมวกพับปีก ตัวหมวกสีขาว ปีกหมวกสีน้ำเงินแกมดำ หรือหมวกแก๊ปทรงอ่อน มีกะบังสีน้ำเงินแกมดำ

(ข) เสื้อคอพับสีขาว

(ค) กางเกงขายาวหรือกระโปรงสีน้ำเงินแกมดำ

(ง) เข็มขัดด้ายถักสีน้ำเงินแกมดำ

(จ) รองเท้าหุ้มส้นหรือหุ้มข้อหนังสีดำ หรือรองเท้าหุ้มข้อผ้าใบสีดำ

หมวด ๒

ส่วนของเครื่องแบบ

ข้อ ๙ หมวก มี ๒ แบบ คือ

(๑) หมวกพับปีก ตัวหมวกสีขาว ปีกหมวกสีน้ำเงินแกมดำ ทำด้วยผ้าเสิร์จ พับปีกด้านข้างทั้งสองด้าน ตรงกลางหน้าหมวกติดตราหน้าหมวกมีลักษณะเช่นเดียวกับข้อ ๓ (๑) (ง)

(๒) หมวกแก๊ปทรงอ่อนมีกะบังสีน้ำเงินแกมดำ มีลักษณะเช่นเดียวกับข้อ ๓ (๒)

ข้าราชการหญิงมุสลิม หากจะใช้ผ้าคลุมศีรษะ ให้ใช้ผ้าคลุมศีรษะสีน้ำเงินแกมดำ หรือสีกลมกลืนกับเสื้อ กระโปรง หรือกางเกง โดยให้คลุมศีรษะทั้งหมดยกเว้นใบหน้า ชายผ้าคลุมศีรษะด้านข้างยาวถึงบ่า ด้านหน้ายาวถึงระดับหน้าอก ขอบผ้าเย็บเรียบ ในกรณีที่มีการสวมหมวกให้สวมหมวกทับผ้าคลุมศีรษะ

การสวมหมวกให้สวมในโอกาสอันควร

ข้อ ๑๐ เสื้อ มี ๒ แบบ คือ

(๑) เสื้อคอพับสีน้ำเงินแกมดำ มีลักษณะเช่นเดียวกับข้อ ๔ (๑)

(๒) เสื้อคอพับสีขาว มีลักษณะเช่นเดียวกับข้อ ๔ (๒)

ข้อ ๑๑ กางเกงและกระโปรง

(๑) กางเกง มีลักษณะเช่นเดียวกับข้อ ๕

(๒) กระโปรงสีน้ำเงินแกมดำ ยาวปิดเข้าพอสวมควร มีจีบด้านหน้าและด้านหลัง ด้านละ ๔ จีบ ชายกระโปรงไม่บาน ที่ขอบเอวมีห่วงสำหรับสอดเข็มขัด

ข้อ ๑๒ เข็มขัด มีลักษณะเช่นเดียวกับข้อ ๖

ข้อ ๑๓ รองเท้า มี ๓ แบบ คือ

(๑) รองเท้าหุ้มส้นหนังสีดำ แบบปิดปลายเท้า ส้นสูงไม่เกิน ๕ เซนติเมตร

(๒) รองเท้าหุ้มข้อหนังสีดำ

(๓) รองเท้าหุ้มข้อผ้าใบสีดำ

รองเท้าทุกแบบต้องไม่มีลวดลาย จะมีเชือกผูกหรือไม่ก็ได้

ภาค ๓
อินทรีและเครื่องหมาย

ข้อ ๑๔ อินทรี มีลักษณะแข็ง ทำด้วยสีกหลาดสีดำ เป็นแผ่นสี่เหลี่ยมผืนผ้า ปลายตัดเป็นมุมแหลม สำหรับข้าราชการชาย กว้าง ๕ เซนติเมตร ยาว ๑๓ เซนติเมตร สำหรับข้าราชการหญิง กว้าง ๔.๕ เซนติเมตร ยาว ๑๑ เซนติเมตร ที่ตอนปลายติดดุมโลหะสีทองขนาดเล็ก มีลักษณะกลมมนเล็กน้อย มีลายดุนรูปครุฑพาว์ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑.๖ เซนติเมตร จำนวน ๑ ดุม มีเครื่องหมายตำแหน่งและส่วนประกอบบนอินทรี ดังต่อไปนี้

(๑) ข้าราชการตำแหน่งประภาวิชาการ ระดับทรงคุณวุฒิ และตำแหน่งประภาบริหารระดับสูง มีแถบดินทองตรึงตามแนวยาวด้านบนเต็มแผ่นอินทรี บนแผ่นอินทรีประดับด้วยรูปเครื่องหมายราชการ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒ เซนติเมตร ทำด้วยโลหะสีทอง จำนวน ๔ ดวง ประดับเรียงเป็นรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนห่างกันพองาม และเบื้องล่างโอบล้อมด้วยช่อชัยพฤกษ์ ๒ ช่อ ก้านช่อบรรจบกัน ทำด้วยโลหะสีทอง ห่างจากขอบอินทรีทางด้านไหล่ ๐.๘ เซนติเมตร

(๒) ข้าราชการตำแหน่งประภาทั่วไป ระดับทักษะพิเศษ ตำแหน่งประภาวิชาการระดับเชี่ยวชาญ ตำแหน่งประภาอำนวยการ ระดับสูง และตำแหน่งประภาบริหาร ระดับต้น มีแถบดินทองตรึงตามแนวยาวด้านบนเต็มแผ่นอินทรี บนแผ่นอินทรีประดับด้วยรูปเครื่องหมายราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒ เซนติเมตร ทำด้วยโลหะสีทอง จำนวน ๓ ดวง ประดับเรียงเป็นแนวตั้งห่างกันพองาม และเบื้องล่างโอบล้อมด้วยช่อชัยพฤกษ์ ๒ ช่อ ก้านช่อบรรจบกัน ทำด้วยโลหะสีทอง ห่างจากขอบอินทรีทางด้านไหล่ ๐.๘ เซนติเมตร

(๓) ข้าราชการตำแหน่งประภาวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ และตำแหน่งประภาอำนวยการ ระดับต้น มีแถบดินทองตรึงตามแนวยาวด้านบนเต็มแผ่นอินทรี บนแผ่นอินทรีประดับด้วยรูปเครื่องหมายราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒ เซนติเมตร ทำด้วยโลหะสีทอง จำนวน ๒ ดวง ประดับเรียงเป็นแนวตั้งห่างกันพองาม และเบื้องล่างโอบล้อมด้วยช่อชัยพฤกษ์ ๒ ช่อ ก้านช่อบรรจบกัน ทำด้วยโลหะสีทอง ห่างจากขอบอินทรีทางด้านไหล่ ๐.๘ เซนติเมตร

(๔) ข้าราชการตำแหน่งประภาทั่วไป ระดับอาวุโส และตำแหน่งประภาวิชาการ ระดับชำนาญการ มีแถบดินทองตรึงตามแนวยาวด้านบนเต็มแผ่นอินทรี บนแผ่นอินทรีประดับด้วยรูปเครื่องหมายราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒ เซนติเมตร ทำด้วยโลหะสีทอง จำนวน ๑ ดวง อยู่ด้านล่าง และเบื้องล่างโอบล้อมด้วยช่อชัยพฤกษ์ ๒ ช่อ ก้านช่อบรรจบกัน ทำด้วยโลหะสีทอง ห่างจากขอบอินทรีทางด้านไหล่ ๐.๘ เซนติเมตร

(๕) ข้าราชการตำแหน่งประเภททั่วไป ระดับชำนาญงาน มีแถบดินทอง กว้าง ๑.๕ เซนติเมตร จำนวน ๒ แถบ ตรึงตามแนวยาวตามขอบอินทรีนุทุทั้งสองด้าน บนแผ่นอินทรีนุทุประดับด้วยรูปเครื่องหมายราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒ เซนติเมตร ทำด้วยโลหะสีทอง จำนวน ๓ ดวง ประดับเรียงแถวตรงตามแนวยาวของอินทรีนุทุห่างกันพองาม

(๖) ข้าราชการตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับปฏิบัติการ มีแถบดินทอง กว้าง ๑.๕ เซนติเมตร จำนวน ๒ แถบ ตรึงตามแนวยาวตามขอบอินทรีนุทุทั้งสองด้าน บนแผ่นอินทรีนุทุประดับด้วยรูปเครื่องหมายราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒ เซนติเมตร ทำด้วยโลหะสีทอง จำนวน ๒ ดวง ประดับเรียงแถวตรงตามแนวยาวของอินทรีนุทุห่างกันพองาม

(๗) ข้าราชการตำแหน่งประเภททั่วไป ระดับปฏิบัติงาน มีแถบดินทอง กว้าง ๑.๕ เซนติเมตร จำนวน ๒ แถบ ตรึงตามแนวยาวตามขอบอินทรีนุทุทั้งสองด้าน บนแผ่นอินทรีนุทุประดับด้วยรูปเครื่องหมายราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒ เซนติเมตร ทำด้วยโลหะสีทอง จำนวน ๑ ดวง ประดับตามแนวยาวของอินทรีนุทุ ห่างจากขอบอินทรีนุทุทางด้านไหล่ ๑.๕ เซนติเมตร

ข้อ ๑๕ ป้ายชื่อ มีพื้นสีดำ ทำด้วยแผ่นโลหะหรือพลาสติก ขนาดกว้าง ๒.๕ เซนติเมตร ยาว ๗.๕ เซนติเมตร หนา ๐.๑ เซนติเมตร มีเส้นขอบสีขาวหนา ๐.๑ เซนติเมตร ประดับที่อกเสื้อเหนือกระเป๋าด้านขวา โดยให้แสดงตัวอักษรสีขาวบนป้ายชื่อ เป็น ๓ แถว ดังต่อไปนี้

(๑) แถวบนแสดงชื่อตัวและชื่อสกุลภาษาไทย มีขนาดสูง ๐.๔ เซนติเมตร

(๒) แถวกลางแสดงชื่อตัวภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่ มีขนาดสูง ๐.๓ เซนติเมตร จัดให้อยู่แนวกึ่งกลางป้ายชื่อ

(๓) แถวล่างด้านซ้ายแสดงชื่อตำแหน่งในการบริหารงานหรือชื่อตำแหน่งในสายงานตามที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด มีขนาดสูง ๐.๓ เซนติเมตร เป็นภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่ โดยให้ตัวอักษรตัวแรกห่างจากขอบซ้ายและขอบล่าง ด้านละ ๐.๓ เซนติเมตร และแถวล่างด้านขวาแสดงตัวอักษรย่อของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่ มีขนาดสูง ๐.๓ เซนติเมตร โดยให้ตัวอักษรตัวสุดท้ายห่างจากขอบขวาและขอบล่าง ด้านละ ๐.๓ เซนติเมตร

ภาค ๔

เบ็ดเตล็ด

ข้อ ๑๖ เครื่องแบบพิเศษของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคชนิดใด จะต้องแต่งในโอกาสใด ให้เป็นไปตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด

ข้อ ๑๗ ข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์หรือได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาติให้ประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ต่างประเทศ ให้ประดับแพรแถบเครื่องราชอิสริยาภรณ์ที่ออกเลื้อยเหนือกระเป๋าคอซ้าย เว้นแต่เครื่องราชอิสริยาภรณ์ซึ่งมีกฎหมายกำหนดให้ประดับที่อกเสื้อข้างขวา

ข้อ ๑๘ ข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งได้รับเครื่องหมายแสดงความสามารถหรือเข็มแสดงวิทยฐานะของสถาบันการศึกษาของทางราชการ ให้ประดับเครื่องหมายหรือเข็มนั้นได้ตามที่ส่วนราชการนั้นกำหนด

ข้อ ๑๙ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจัดให้มีหรือเขียนรูปตัวอย่างเครื่องแบบพิเศษนี้ขึ้นไว้เป็นมาตรฐาน และสอดส่องควบคุมการแต่งเครื่องแบบพิเศษให้เป็นไปตามกฎสำนักนายกรัฐมนตรีนี้

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎสำนักนายกรัฐมนตรีฉบับนี้ คือ เนื่องจากข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคหรือกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรงมีภารกิจในการติดตาม การสอดส่อง การตรวจสอบสินค้า การตรวจค้น การยึด หรืออายัดสินค้า และทำการสืบสวน ตลอดจนรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิดตามที่กฎหมายบัญญัติ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวต้องปฏิบัติงานในพื้นที่ที่เสี่ยงอันตรายนอกที่ตั้ง ที่ทำการ สมควรกำหนดให้ข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีเครื่องแบบพิเศษเพิ่มขึ้นจากเครื่องแบบข้าราชการพลเรือน เพื่อให้เหมาะสมกับภารกิจและพื้นที่ปฏิบัติการดังกล่าว จึงจำเป็นต้องออกกฎสำนักนายกรัฐมนตรีนี้

เล่ม ๑๑๓ ตอนที่ ๒๒ ก

หน้า ๑๓
ราชกิจจานุเบกษา

๒๑ มีนาคม ๒๕๕๓

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๕๓)

ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค

พ.ศ. ๒๕๒๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๒ บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบทำกฎกระทรวงนี้

ข้อ ๓ ให้นายกรัฐมนตรีเป็นผู้ออกบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๔ ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ออกบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้แก่ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๕ รูปถ่ายที่ติดบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้ใช้รูปที่ถ่ายไม่เกินหกเดือนก่อนวันยื่นคำขอมีบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ขนาด ๓ x ๔ เซนติเมตร ครึ่งตัว หน้าตรง ไม่สวมหมวก แต่งเครื่องแบบข้าราชการ

ข้อ ๖ บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ใช้ได้มีกำหนดห้าปีนับแต่วันออกบัตร

ข้อ ๗ บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ออกตามความในกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้ใช้บังคับได้ต่อไปจนกว่าจะหมดอายุ

ให้ไว้ ณ วันที่ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

แบบบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่
ท้ายกฎกระทรวง ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2543)
ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

หน้า ๑๔

เล่ม ๑๑๓ ตอนที่ ๒๒ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๒๑ มีนาคม ๒๕๔๓

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากได้มีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นหน่วยงานระดับกรมในสำนักนายกรัฐมนตรี และมีเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้บังคับบัญชามีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลโดยทั่วไป และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์การออกบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้แก่ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อให้สอดคล้องกันด้วย จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

หน้า ๖๘

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๗๓ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๓๐ มีนาคม ๒๕๖๓

ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เรื่อง แนวทางการแจ้งหรือการโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ
ที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๖๓

โดยที่มาตรา ๑๐ (๓) และมาตรา ๒๐ (๒/๒) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ กำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนดแนวทางการแจ้งหรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค โดยจะระบุชื่อสินค้าหรือบริการ หรือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจด้วยก็ได้

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ (๓) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศฉบับนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง แนวทางการแจ้งหรือการโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๓”

ข้อ ๒ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ เมื่อปรากฏว่ามีสินค้าหรือบริการใดอาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแจ้งหรือโฆษณาข่าวสารแก่ผู้บริโภค ที่มีลักษณะของเรื่องอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

๓.๑ เรื่องที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มีมติหรือมีคำสั่ง

๓.๒ เรื่องที่มีการแจ้งเตือนภัยต่อผู้บริโภคจากหน่วยงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคของรัฐทั้งในและต่างประเทศ

ข้อ ๔ การแจ้งหรือโฆษณาข่าวสารตามข้อ ๓ ให้มีรายละเอียด ดังนี้

๔.๑ ชื่อสินค้าหรือบริการ

๔.๒ ชื่อผู้ประกอบธุรกิจ

๔.๓ รายละเอียดหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค

๔.๔ ข้อควรระวัง

๔.๕ สิทธิของผู้บริโภคที่ควรทราบ

ข้อ ๕ การแจ้งหรือโฆษณาข่าวสารตามข้อ ๓ ให้ดำเนินการผ่านช่องทางต่าง ๆ เช่น เว็บไซต์ของสำนักงานที่ www.ocpb.go.th สื่อมวลชน ส่วนราชการ ช่องทางอื่น ๆ ที่เหมาะสม

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๓

เทวัญ ลิปตพัลลภ

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยหลักเกณฑ์การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

พ.ศ. ๒๕๕๙

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ (๑/๑) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙ วางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๙”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“ข้อพิพาท” หมายความว่า ข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

“คู่กรณี” หมายความว่า ผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

“ผู้ไกล่เกลี่ย” หมายความว่า เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบให้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท หรือคณะกรรมการซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค รองเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้อำนวยการสำนัก หรือผู้อำนวยการกองในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ” หมายความว่า เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งผู้บังคับบัญชามอบหมายให้พิจารณาดำเนินการตามระเบียบนี้

ข้อ ๔ ให้สำนักงานจัดให้มีการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทตามระเบียบนี้ และให้ความช่วยเหลือแก่คู่กรณีในการระงับข้อพิพาทให้ยุติโดยเร็ว

ข้อ ๕ เมื่อสำนักงานได้รับเรื่องร้องทุกข์หรือร้องเรียนจากประชาชนตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคไว้แล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงประเด็นแห่งการร้องเรียนตลอดจนรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเบื้องต้นและนำเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงนามในหนังสือเชิญหรือหนังสือเรียกภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ปรากฏข้อเท็จจริงชัดเจนและเพียงพอ เพื่อให้คู่กรณีจัดส่งเอกสารหลักฐานหรือให้มาพบเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ เพื่อให้ถ้อยคำและเจรจาไกล่เกลี่ยข้อพิพาท ทั้งนี้ การติดต่อดังกล่าว เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบอาจจะกระทำด้วยวาจาก็ได้ แต่ถ้าผู้นั้นประสงค์จะให้ทำเป็นหนังสือ ก็ให้แจ้งยืนยันเป็นหนังสืออีกครั้งหนึ่ง

ในกรณีที่คู่กรณีไม่ประสงค์ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท หรือในกรณีอื่นใดที่ถือว่า คู่กรณีไม่ประสงค์ไกล่เกลี่ย รวมทั้งกรณีที่ไม่สามารถติดต่อคู่กรณีได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบบันทึกไว้ เป็นหลักฐาน เพื่อเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณาและให้ดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครอง ผู้บริโภคว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคต่อไป

การเจรจาไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทจะกระทำด้วยวิธีใด ณ วันเวลาใด และ สถานที่ใด ให้เป็นไปตามที่สำนักงานกำหนด โดยแจ้งให้คู่กรณีทุกฝ่ายทราบ

ข้อ ๖ ก่อนดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ให้ผู้ไกล่เกลี่ยชี้แจงขั้นตอน และวิธีการในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทให้คู่กรณีทุกฝ่ายทราบ

ข้อ ๗ ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ให้ผู้ไกล่เกลี่ยดำเนินการให้คู่กรณีตกลง ยินยอมผ่อนผันให้แก่กันโดยเปิดโอกาสให้คู่กรณีเสนอข้อผ่อนผันให้แก่กัน หรือผู้ไกล่เกลี่ยอาจเสนอทางเลือก ในการผ่อนผันให้แก่คู่กรณีพิจารณาตกลงยินยอมยุติข้อพิพาทนั้น ทั้งนี้ ห้ามมิให้ผู้ไกล่เกลี่ยชี้ขาดข้อพิพาท

ให้ผู้ไกล่เกลี่ยรับฟังข้อเท็จจริงเบื้องต้นเกี่ยวกับข้อพิพาทจากคู่กรณีทุกฝ่าย ทั้งนี้ ในการไกล่เกลี่ย หรือประนีประนอมข้อพิพาทนั้น ผู้ไกล่เกลี่ยอาจไกล่เกลี่ยพร้อมกันหรือแยกกันก็ได้ แต่ในการตกลงกันนั้น ให้กระทำต่อหน้าคู่กรณีทุกฝ่าย

เพื่อประโยชน์ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทผู้ไกล่เกลี่ยอาจอนุญาตให้เฉพาะ แต่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทุกฝ่ายอยู่ในการประชุมไกล่เกลี่ยก็ได้

ข้อ ๘ กระบวนการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ให้ดำเนินการเป็นการลับ และ ไม่ให้มีการบันทึกรายละเอียดของการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทไว้ เว้นแต่คู่กรณีจะตกลงกัน ให้บันทึกรายละเอียดของการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาททั้งหมดหรือแต่บางส่วน

ความในวรรคหนึ่งให้ใช้บังคับแก่ตัวแทน ทนายความ ที่ปรึกษาของคู่ความ หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ที่ผู้ไกล่เกลี่ยอนุญาตให้เข้าสู่กระบวนการไกล่เกลี่ยด้วย

ข้อ ๙ ในกรณีที่คู่กรณีไม่ได้ตกลงไว้เป็นอย่างอื่นให้รักษาข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวกับการไกล่เกลี่ย และประนีประนอมข้อพิพาทเป็นความลับ เว้นแต่สำนักงานนำไปใช้เท่าที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติหรือบังคับ ให้เป็นไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความ

ข้อ ๑๐ ห้ามมิให้คู่กรณีเข้าร่วมในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทหรือผู้ไกล่เกลี่ย หรือบุคคลภายนอก รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการไกล่เกลี่ยนำข้อเท็จจริงหรือเอกสารพยานหลักฐาน ในการไกล่เกลี่ยไปอ้างอิงหรือนำสืบเป็นพยานหลักฐานในกระบวนการอนุญาตตุลาการกระบวนการพิจารณาของศาล เว้นแต่สำนักงานนำไปใช้เท่าที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติหรือบังคับให้เป็นไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความ

ข้อ ๑๑ ในกรณีที่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอหรือผู้ไกล่เกลี่ยเห็นสมควรอาจให้นำพยานบุคคล เข้าชี้แจงหรือให้ข้อมูลก็ได้ แต่ผู้ไกล่เกลี่ยจะต้องคำนึงถึงหลักการที่จะให้การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอม ข้อพิพาทเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว

ข้อ ๑๒ การไกล่เกลี่ยในชั้นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบให้กระทำได้ไม่เกินสองครั้ง และมีระยะเวลารวมกันไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันทำการไกล่เกลี่ยครั้งแรก

ในการเจรจาไกล่เกลี่ยในครั้งแรก หากคู่กรณีสามารถตกลงกันได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจัดทำสรุปผลการไกล่เกลี่ยรายงานต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อยุติเรื่อง

ในกรณีที่คู่กรณีไม่สามารถตกลงกันได้ และคู่กรณียังมีความประสงค์ที่จะเจรจาไกล่เกลี่ยต่อไป ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการไกล่เกลี่ยในครั้งที่สอง และหากคู่กรณีสามารถตกลงกันได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจัดทำสรุปผลการไกล่เกลี่ยรายงานต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อยุติเรื่อง

ในกรณีที่คู่กรณีสามารถตกลงกันได้บางประเด็น ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตามความในวรรคสอง สำหรับประเด็นที่ไม่สามารถตกลงกันได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตามข้อ ๑๓

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่การไกล่เกลี่ยในชั้นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบไม่สามารถหาข้อยุติได้ และคู่กรณียังมีความประสงค์ที่จะเจรจาไกล่เกลี่ยต่อไป ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบนำเสนอข้อพิพาทนั้นต่อ คณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค และให้สำนักงานมีหนังสือเชิญคู่กรณีมาพบ คณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคดังกล่าวเพื่อทำการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทต่อไป โดยการไกล่เกลี่ยในชั้นคณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคให้กระทำได้ไม่เกินสองครั้ง และมีระยะเวลารวมกันไม่เกินเก้าสิบวัน นับแต่วันทำการไกล่เกลี่ยครั้งแรก เว้นแต่มีความจำเป็นและคู่กรณียินยอมให้ผู้ไกล่เกลี่ยขยายระยะเวลาการไกล่เกลี่ยได้อีกครั้งหนึ่ง

ในการเจรจาไกล่เกลี่ยตามวรรคหนึ่ง หากได้ข้อยุติเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจัดทำสรุปผลการไกล่เกลี่ยรายงานต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อยุติเรื่อง

ข้อ ๑๔ ในกรณีที่การไกล่เกลี่ยในชั้นคณะอนุกรรมการตามข้อ ๑๓ หากไม่สามารถหาข้อยุติได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อเท็จจริงและเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคดังกล่าวเสนอต่อคณะอนุกรรมการพิจารณาถ้อยแถลงเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคต่อไป

ข้อ ๑๕ ในระหว่างดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท หากคู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่สมัครใจที่จะให้ดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทต่อไป คู่กรณีฝ่ายนั้นมิตี้อธิบอเลิกการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทต่อผู้ไกล่เกลี่ย โดยทำเป็นหนังสือ หรือมีเหตุอื่นใด ทำให้การไกล่เกลี่ยไม่อาจดำเนินการต่อไปได้ ให้ผู้ไกล่เกลี่ยยุติกระบวนการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท และให้ผู้ไกล่เกลี่ยดำเนินการตามขั้นตอนการพิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์ต่อไป

ข้อ ๑๖ ในกรณีที่คู่กรณีตกลงกันได้ ให้ผู้ไกล่เกลี่ยจัดให้มีการทำสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลงระหว่างคู่กรณี และให้ถือเอาข้อตกลงตามสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลงมีผลผูกพันคู่กรณี

ผลของสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลงตามวรรคหนึ่ง ย่อมทำให้ข้อเรียกร้องเดิมของคู่กรณีได้ระงับสิ้นไป และทำให้คู่กรณีได้สิทธิตามสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลง

หน้า ๑๘

เล่ม ๑๓๓ ตอนพิเศษ ๒๕๘ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

ในกรณีที่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติตามสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลงให้สำนักงานพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

ข้อ ๑๗ ให้ผู้ไกล่เกลี่ยจัดทำบันทึกสรุปข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้อพิพาทผลของการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท และข้อตกลงยินยอมร่วมกันระหว่างคู่กรณี เพื่อเก็บรวมไว้ในสารบบการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท

ข้อ ๑๘ ให้ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

หม่อมหลวงปนัดดา ดิศกุล

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑)

แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

พ.ศ. ๒๕๖๐

โดยที่มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจในการนับ ชั่ง ตวง วัด ตรวจสอบสินค้า และเก็บหรือนำสินค้า ในปริมาณพอสมควรไปเป็นตัวอย่างเพื่อทำการทดสอบโดยไม่ต้องชำระราคาสินค้านั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

เพื่อให้การกำหนดหลักเกณฑ์การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ถูกต้อง เหมาะสม ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) และมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงออกระเบียบ ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ พ.ศ. ๒๕๖๐ ไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“นับ” หมายความว่า การกระทำด้วยประการใด ๆ เพื่อให้ทราบจำนวนสินค้า

“ชั่ง” หมายความว่า การกระทำเพื่อให้รู้ถึงน้ำหนักสินค้าโดยใช้เครื่องชั่ง

“ตวง” หมายความว่า การกระทำเพื่อให้ทราบจำนวนหรือปริมาณสินค้าโดยใช้เครื่องมือที่มีลักษณะเป็นภาชนะสำหรับใช้ตวง

“วัด” หมายความว่า การกระทำใด ๆ เพื่อให้ทราบขนาดหรือปริมาณสินค้า

“ผู้ประกอบการ” หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ และหมายความรวมถึงผู้ประกอบการกิจการโฆษณาด้วย

“สินค้า” หมายความว่า สิ่งของที่ผลิตหรือมีไว้เพื่อขาย

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือผู้ซึ่งเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมาย

ข้อ ๔ ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการนับ ชั่ง ตวง วัด ตรวจสอบราคาตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงตน โดยแสดงบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ต่อผู้ประกอบการธุรกิจก่อนที่จะทำการนับ ชั่ง ตวง วัด ตรวจสอบราคา หรือต่อผู้ครอบครองสถานที่ที่จะเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ทั้งนี้ ต้องทำการตรวจต่อหน้าบุคคลดังกล่าวด้วย หากไม่สามารถกระทำการดังกล่าวต่อหน้าบุคคลนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กระทำการต่อหน้าบุคคลอย่างน้อยสองคน ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ร้องขอมาเป็นพยาน

(๒) ให้ตรวจสอบประเภทสินค้าทั่วไปที่มีการซื้อขายหรือที่มีการโฆษณาหรือมีการแสดงฉลากหรือสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(๓) ให้พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกการนับ ชั่ง ตวง วัด ตรวจสอบราคา ไว้ในบันทึกการปฏิบัติหน้าที่ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) ตามแบบ พ. ๑ ทำเย็บเย็บนี้ หลังปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว โดยให้ผู้ประกอบการธุรกิจ ลงลายมือชื่อรับทราบ หากผู้ประกอบการธุรกิจไม่ยอมลงลายมือชื่อก็ให้บันทึกไว้

ข้อ ๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเก็บตัวอย่างสินค้าเพื่อทำการทดสอบ โดยไม่ต้องชำระราคา ตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการเก็บหรือนำสินค้าไปเป็นตัวอย่างเพื่อทดสอบในปริมาณที่คาดว่า จะเพียงพอต่อการทดสอบ และทดสอบด้วยตนเองหรือจัดส่งสินค้านั้นไปทดสอบที่หน่วยงานทดสอบของรัฐ หรือเอกชนที่รัฐให้การรับรองเป็นหน่วยทดสอบแล้วแต่กรณี โดยให้จัดส่งสินค้านั้นไปทดสอบภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ได้นำมาดำเนินการจัดเก็บตัวอย่างดังกล่าว ทั้งนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกการเก็บสินค้าดังกล่าว ไว้ในบันทึกบัญชีหรือทะเบียนควบคุมการเก็บสินค้าตามแบบ พ. ๒ ทำเย็บเย็บนี้ และให้ผู้ประกอบการธุรกิจ ลงลายมือชื่อยินยอม หากผู้ประกอบการธุรกิจไม่ยินยอมลงลายมือชื่อก็ให้บันทึกไว้

(๒) กรณีเห็นว่าสินค้าใดที่จะเก็บไปเป็นตัวอย่างเพื่อทดสอบเป็นของเสียหายหรือหากเก็บไว้ จะเป็นการเสี่ยงต่อความเสียหายหรือมีค่าใช้จ่ายหรือยากต่อการขนย้ายให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการ ดังนี้

(๒.๑) ทำเครื่องหมายสัญลักษณ์ลงในหีบห่อหรือภาชนะบรรจุสินค้านั้น

(๒.๒) ถ่ายภาพสินค้านั้นไว้แทนการเก็บสินค้านั้น

(๒.๓) บันทึกชนิดและจำนวนสินค้าว่าอยู่ในสภาพใดและเก็บไว้ในสถานที่ใด

(๒.๔) ให้บันทึกกรณี ๒.๑ หรือ ๒.๒ หรือ ๒.๓ แต่ละกรณีลงไว้ในแบบ พ. ๒

ที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนดทำเย็บเย็บนี้

(๓) กรณีเห็นว่าสินค้าใดที่จะเก็บไปเป็นตัวอย่างเพื่อทดสอบเป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตราย แก่ผู้บริโภค ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานผู้บังคับบัญชาพิจารณาเสนอสินค้านั้นต่อคณะกรรมการ คุ้มครองผู้บริโภคเพื่อพิจารณาใช้อำนาจตามมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ ๖ กรณีเห็นควรจำหน่ายสินค้าใดที่มีได้เป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ตามข้อ ๕ (๓) ออกจากสารบบเมื่อปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวเสร็จแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เสนอความเห็นวิธีการจำหน่ายสินค้านั้นออกจากสารบบด้วยการส่งคืนหรือทำลายแล้วแต่กรณี ต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาอนุมัติก่อนที่ตนจะดำเนินการดังกล่าว ทั้งนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกการจำหน่ายสินค้าออกจากระบบตามแบบ พ. ๓ ท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามข้อ ๔ ข้อ ๕ หรือข้อ ๖ แล้วแต่กรณี หากพบว่า มีปัญหาที่ระเบียบนี้มีได้กำหนดไว้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานต่อผู้บังคับบัญชาเป็นผู้พิจารณาวินิจฉัย และรายงานให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบ

ข้อ ๘ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานผลการปฏิบัติงานตามหลักเกณฑ์การปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบนี้ เป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ดำเนินการเสร็จสิ้น เว้นแต่ในกรณี มีภารกิจต่อเนื่องที่ไม่อาจรายงานได้ในเวลาที่กำหนด ก็ให้รายงานเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจนั้นโดยเร็วที่สุด

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

อมสิน ชีวะพฤกษ์

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

แบบ พ.๑ - พ.๓

ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการเข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ ของผู้ประกอบการธุรกิจ

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ พ.ศ. ๒๕๖๐

เนื่องด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๓) ได้ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการเข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ ของผู้ประกอบการธุรกิจ เพื่อตรวจสอบการผลิตสินค้า การขายสินค้าหรือบริการ รวมทั้งตรวจสอบสมุดบัญชี เอกสารและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องของผู้ประกอบการธุรกิจ ในกรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นการรบกวน หรือส่งผลกระทบต่อสิทธิ และเสรีภาพของผู้ประกอบการธุรกิจ หรือผู้ครอบครองสถานที่ของผู้ประกอบการธุรกิจดังกล่าว จึงสมควร กำหนดระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้ ดังนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการเข้าไป ในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ ของผู้ประกอบการธุรกิจตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้ “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งนายรัฐมนตรีแต่งตั้ง ให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๔ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ใช้อำนาจตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติ คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ในการเข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ เพื่อตรวจสอบการผลิตสินค้า หรือบริการ รวมทั้งตรวจสอบสมุดบัญชี เอกสารและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องของผู้ประกอบการธุรกิจในกรณีที่มี เหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

ข้อ ๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงความบริสุทธิ์ต่อผู้ประกอบการ ธุรกิจ หรือผู้ครอบครองสถานที่ทำการ หรือผู้ครอบครองยานพาหนะใด ๆ นั้นก่อนเข้าไป และพนักงาน เจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ ถ้าไม่เป็นการเร่งด่วนให้พนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งเป็นหนังสือ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่หรือยานพาหนะนั้นทราบล่วงหน้าตามสมควรและให้กระทำการต้อนรับ ผู้ครอบครองสถานที่หรือยานพาหนะของผู้ประกอบการธุรกิจนั้น หรือถ้าผู้ครอบครองไม่อยู่ในที่นั้นก็ให้กระทำ ต่อหน้าบุคคลอื่นอย่างน้อยสองคนซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ร้องขอมาเป็นพยาน

ข้อ ๗ ในการเข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ เพื่อตรวจสอบการผลิตสินค้า การขายสินค้า หรือบริการ ของผู้ประกอบการธุรกิจ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจประสานขอความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่น ที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าร่วมปฏิบัติหน้าที่ด้วยก็ได้

ข้อ ๘ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ในสถานที่ หรือยานพาหนะใด ๆ ของผู้ประกอบการธุรกิจ เพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้เสร็จแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ครอบครองสถานที่หรือยานพาหนะ ของผู้ประกอบการธุรกิจหรือยานพาหนะที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ร้องขอมาเป็นพยานลงลายมือชื่อรับทราบ ผลการตรวจสอบตามแบบบันทึกการเข้าตรวจสอบสถานที่หรือยานพาหนะท้ายระเบียบนี้ และรายงานผลการปฏิบัติหน้าที่ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบ

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์

เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

แบบบันทึกการเข้าตรวจสอบสถานที่หรือยานพาหนะ

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชน
ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๖๒

โดยที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ ได้มีการแก้ไขและเพิ่มเติมหลักการ ขั้นตอน และกระบวนการต่าง ๆ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายหลายประการ อีกทั้งโครงสร้างภายในองค์กรของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค การบริหารจัดการ กระบวนการขั้นตอนการดำเนินงานภายในของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหลายประการ เป็นผลให้ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่สอดคล้องกับการดำเนินงานในปัจจุบันของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ดังนั้น จึงเห็นควรปรับปรุงระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้มีความสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ทั้งนี้ เพื่อให้การให้บริการแก่ประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ ผู้บริโภคสามารถเข้าถึงการให้บริการของรัฐได้โดยง่าย สอดคล้องกับแนวนโยบายของรัฐ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ และมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ วางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค รองเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือผู้ได้รับมอบหมาย

“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนัก เลขาธิการกรม ผู้อำนวยการกอง ผู้อำนวยการกลุ่ม หรือผู้ได้รับมอบหมาย

“เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ” หมายความว่า เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้อำนวยการมอบหมายงานให้เป็นผู้รับผิดชอบเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภค

“ผู้ประสานคดี” หมายความว่า นิติกร หรือเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้รับผิดชอบสำนวนคดีที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติให้ดำเนินคดี

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“หน่วยงาน” หมายความว่า สำนัก กอง กลุ่มงาน หรือหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายภายใน สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้เป็นผู้รับผิดชอบเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภค

“คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง” หมายความว่า คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา คณะกรรมการ ว่าด้วยฉลาก คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

“คู่กรณี” หมายความว่า บุคคลผู้ยื่นคำร้องทุกข์หรือผู้ถูกร้องทุกข์ต่อสำนักงานคณะกรรมการ คุ้มครองผู้บริโภค และให้หมายความรวมถึงบุคคลผู้มีสิทธิกระทำการแทนบุคคลนั้น ๆ ตามกฎหมายด้วย

“ระบบสารสนเทศ” หมายความว่า ระบบสารสนเทศตามช่องทางโปรแกรมประยุกต์ (Application)

“ผู้ช่วยผู้บริโภคในการร้องทุกข์” หมายความว่า บุคคลที่อาสาสมัครร้องทุกข์และประสานงาน ให้กับผู้บริโภคผ่านโปรแกรมประยุกต์ (Application) ตามคุณสมบัติที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครอง ผู้บริโภคกำหนด

หมวด ๑

การรับเรื่องร้องทุกข์

ข้อ ๕ ให้เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่รับเรื่องร้องทุกข์ดำเนินการรับเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจตามช่องทาง ที่สำนักงาน กำหนด

กรณีที่เรื่องร้องทุกข์ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามูลคดีเกิดขึ้นในจังหวัดใดหรือหลายจังหวัดเกี่ยวเนื่องกัน ให้สำนักงานส่งเรื่องให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดในจังหวัดที่มูลคดีเกิดขึ้น เป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการเรื่องร้องทุกข์ เว้นแต่ ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าเป็นกรณีที่มีความยุ่งยาก ซับซ้อน มีผู้บริโภคได้รับความเสียหายจำนวนมาก การดำเนินการดังกล่าวทำให้เกิดความสะดวกรวดเร็ว และเกิดประโยชน์ต่อการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นส่วนรวม ให้สำนักงานเป็นผู้ดำเนินการก็ได้

กรณีที่มีปัญหาหรือข้อโต้แย้งเกี่ยวกับมูลคดีตามวรรคสอง ให้ผู้บังคับบัญชาเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด คำวินิจฉัยชี้ขาดดังกล่าวถือเป็นที่สุด

ข้อ ๖ การรับเรื่องร้องทุกข์หรือเรื่องร้องเรียนจากผู้บริโภค ให้เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่รับเรื่องร้องทุกข์ หรือเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบของหน่วยงาน แล้วแต่กรณี ให้คำแนะนำและแจ้งสิทธิให้ผู้ร้องทุกข์ทราบ ดังต่อไปนี้

(๑) การร้องทุกข์ไม่ทำให้อายุความสะดุดหยุดอยู่หรือสะดุดหยุดลง

(๒) การร้องทุกข์ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้บริโภคที่จะนำเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวไปดำเนินคดีตามกฎหมายด้วยตนเอง

(๓) กรณีที่ผู้บริโภคได้ไปใช้สิทธิดำเนินคดีในศาลด้วยตนเองแล้ว ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งยุติเรื่องร้องทุกข์ต่อสำนักงาน หรือกรณีที่สำนักงานได้ตรวจสอบพบว่าผู้บริโภคได้ไปใช้สิทธิดำเนินคดีในศาลด้วยตนเองแล้ว ให้ถือว่าผู้บริโภคไม่ประสงค์ให้สำนักงานดำเนินการอีกต่อไป

(๔) ผู้ร้องทุกข์มีหน้าที่ในการตรวจสอบคำสั่งฟื้นฟูกิจการและสถานะบุคคลล้มละลายจากกรมบังคับคดี

(๕) ให้เจ้าหน้าที่แนะนำช่องทางการติดต่อสอบถามความคืบหน้าของเรื่องร้องทุกข์ให้แก่ผู้ร้องทุกข์ทราบ

ข้อ ๗ การรับเรื่องร้องทุกข์จากผู้ร้องทุกข์ ให้หน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้มีหน้าที่ทางธุรการลงรับแจ้งเรื่องร้องทุกข์ และดำเนินการ ดังนี้

(๑) กรณีที่ข้อเท็จจริง และเอกสารพยานหลักฐานเพียงพอแก่การดำเนินการ ให้จัดส่งเรื่องดังกล่าวไปยังหน่วยงานที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการ ภายในสามวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับเรื่องร้องทุกข์

(๒) กรณีที่ข้อเท็จจริง และเอกสารพยานหลักฐานไม่เพียงพอแก่การดำเนินการ ให้แจ้งผู้ร้องทุกข์เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงหรือส่งพยานหลักฐานเพิ่มเติม ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องร้องทุกข์ และเมื่อได้รับข้อเท็จจริงและเอกสารพยานหลักฐานเพียงพอแล้ว ให้จัดส่งเรื่องดังกล่าวไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบดำเนินการ ภายในสามวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับข้อเท็จจริง และเอกสารพยานหลักฐาน

(๓) กรณีที่ข้อเท็จจริง และเอกสารพยานหลักฐาน ปรากฏว่าเรื่องร้องทุกข์เป็นอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานอื่นที่มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะ ตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ ให้จัดส่งเรื่องดังกล่าวไปยังหน่วยงานของรัฐหรือส่วนราชการอื่นที่เกี่ยวข้องพิจารณาตามอำนาจหน้าที่ และมีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบ ภายในยี่สิบวันทำการ

หมวด ๒

การดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์

ข้อ ๘ เมื่อหน่วยงานได้รับเรื่องร้องทุกข์ตามข้อ ๗ แล้ว ให้ผู้อำนวยการพิจารณามอบหมายเจ้าหน้าที่คนหนึ่งหรือหลายคนเป็นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวภายในสามวันทำการ นับแต่วันที่หน่วยงานได้รับเรื่อง

ข้อ ๙ ในกรณีที่มิเหตุอันควร ผู้บังคับบัญชามีอำนาจเรียกสำนวนเอกสารเรื่องร้องทุกข์หรือเรื่องหนึ่งเรื่องใดมาตรวจสอบ พิจารณา หรือมอบหมายเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบอื่น สืบสวนสอบสวนแทน หรือมอบหมายเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเพิ่มเติมร่วมสืบสวนสอบสวน

ข้อ ๑๐ เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบได้รับเรื่องร้องทุกข์แล้ว ให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ตรวจสอบข้อเท็จจริง ประเด็นแห่งการร้องทุกข์ ความประสงค์ของผู้ร้องทุกข์ ที่จะให้สำนักงานดำเนินการ และเอกสารพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ตามบันทึกคำร้องทุกข์

(๒) ตรวจสอบข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๓) ประสานคู่กรณีเพื่อขอทราบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมหรือเจรจาไกล่เกลี่ยเบื้องต้น

(๔) การประสานหรือมีหนังสือถึงคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ ดำเนินการภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่เจ้าหน้าที่ได้รับเรื่องร้องทุกข์

(๕) ส่งเรื่องร้องทุกข์ให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดอื่นช่วยตรวจสอบ ข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาดำเนินการ ก็ได้

ข้อ ๑๑ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน โดยประสานงาน หรือมีหนังสือถึงผู้เกี่ยวข้องแล้วแต่กรณี ดังนี้

(๑) ให้ผู้เกี่ยวข้องชี้แจงข้อเท็จจริง หรือมาให้ถ้อยคำ และส่งเอกสารพยานหลักฐาน

(๒) หรือ ขอความเห็น จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๓) ดำเนินการทดสอบ พิสูจน์สินค้า

(๔) ให้คู่กรณีไกล่เกลี่ย หรือประนีประนอมข้อพิพาท

(๕) กรณีอื่น ๆ

ข้อ ๑๒ ในกรณีการประสานตามข้อ ๑๐ และข้อ ๑๑ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสามารถ ดำเนินการ โดยทางหนังสือ โทรศัพท์ โทรสาร ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือเครื่องมือสื่อสารอื่นใด เฉพาะสืบ (ลงพื้นที่ ตรวจสอบสถานที่) ระบบไกล่เกลี่ยออนไลน์ สื่อสังคมออนไลน์ (Social Network) หรือระบบที่สำนักงานกำหนด

ข้อ ๑๓ กรณีที่มีความจำเป็นต้องมีหนังสือเรียก

(๑) เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบมีหนังสือเชิญผู้เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสาร พยานหลักฐานแล้ว ไม่มาพบเจ้าหน้าที่หรือไม่ส่งเอกสารพยานหลักฐานตามกำหนด

(๒) กรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วน เช่น กรณีใกล้ขาดอายุความ ฯลฯ

(๓) กรณีที่เจ้าหน้าที่ได้เคยมีหนังสือเชิญให้ชี้แจงข้อเท็จจริงหรือส่งเอกสารพยานหลักฐานแล้ว โดยบุคคลดังกล่าวไม่มาพบเจ้าหน้าที่หรือไม่ส่งเอกสารพยานหลักฐานตามกำหนด

ข้อ ๑๔ การมีหนังสือเรียกคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ ส่งเอกสารหลักฐาน ชี้แจงข้อเท็จจริง ให้ส่งด้วยวิธีหนึ่งวิธีใด ดังต่อไปนี้

(๑) โดยวิธีการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้จัดส่งไปยังที่ทำการ หรือที่อยู่ ตามภูมิลำเนาของคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง หรือที่อยู่ตามที่คู่กรณีแจ้งความประสงค์ไว้เป็นหนังสือ

(๒) โดยวิธีบุคคลนำไปส่ง ถ้าผู้รับไม่ยอมรับหรือถ้าขณะนำไปส่งไม่พบผู้รับ และหาก ได้ส่งให้กับบุคคลใดซึ่งบรรลุนิติภาวะที่อยู่หรือทำงานในสถานานั้น หรือในกรณีที่ผู้นั้นไม่ยอมรับ

หากได้วางหนังสือนั้นหรือปิดหนังสือนั้นไว้ในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ณ สถานที่นั้นต่อหน้าเจ้าพนักงานตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งไปเป็นพยานก็ให้ถือว่าได้รับหนังสือแล้ว

ข้อ ๑๕ ในกรณีที่คู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาพบเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสอบถามคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องว่าประสงค์ที่จะเจรจาไกล่เกลี่ยระงับข้อพิพาทหรือไม่ และถ้าคู่กรณีให้ถ้อยคำอย่างไร ก็ให้บันทึกถ้อยคำตามนั้น และในกรณีที่มีการดำเนินการเจรจาไกล่เกลี่ยข้อพิพาทให้ปฏิบัติตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๙

ในกรณีที่คู่กรณีสามารถตกลงยอมความกันได้ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจัดทำบันทึกข้อตกลงหรือสัญญาประนีประนอมยอมความ และรายงานผู้บังคับบัญชาเพื่อทราบต่อไป

ข้อ ๑๖ เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ร้องทุกข์หรือประเด็นข้อพิพาทที่ร้องทุกข์เสร็จแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสรุปสำนวนการสืบสวนสอบสวนพร้อมความเห็น เสนอผู้อำนวยการพิจารณาสั่งการโดยเร็ว

(๑) ในกรณีที่ผู้อำนวยการเห็นควรยุติเรื่อง ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณายุติเรื่องตามข้อ ๑๗ ของระเบียบฉบับนี้

(๒) ในกรณีที่ผู้อำนวยการเห็นควรดำเนินคดีละเมิดสิทธิตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสรุปสำนวนการสืบสวนสอบสวนข้อเท็จจริง ข้อกฎหมายเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือคณะกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้งโดยเร็ว

(๓) ในกรณีที่ผู้อำนวยการเห็นควรดำเนินการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสรุปสำนวนการสืบสวนสอบสวน ข้อกฎหมาย และรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ร้องทุกข์เสนอคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือ คณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้งหรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแล้วแต่กรณีโดยเร็ว

ในกรณีที่เป็นการเสนอเรื่องต่อคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้ง แล้วแต่กรณี หากคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือ คณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้งได้พิจารณาและมีมติเห็นสมควรให้ดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด หรือมีมติให้ยุติเรื่อง ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบประมวลเรื่องเสนอหน่วยงานเลขานุการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยเร็ว เพื่อนำเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาต่อไป

ข้อ ๑๗ เรื่องร้องทุกข์ที่สำนักงานพิจารณาให้ยุติเรื่องร้องทุกข์ มีดังต่อไปนี้

(๑) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคได้ยื่นฟ้องร้องต่อศาลในเรื่องเดียวกันแล้ว

(๒) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคได้ใช้สิทธิเพื่อเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มในการดำเนินคดี แบบกลุ่ม ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๒/๑๘ แล้ว

(๓) เรื่องร้องทุกข์ที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเสร็จเด็ดขาดแล้ว

(๔) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคประสงค์ให้สำนักงานหรือคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ดำเนินการบังคับคดีตามคำพิพากษา

(๕) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้ประกอบการธุรกิจอยู่ในกระบวนการล้มละลายหรือการฟื้นฟูกิจการ ตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย

(๖) เรื่องร้องทุกข์ที่อายุความคดีสิ้นสุดแล้ว

(๗) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคได้ยื่นไว้ไม่มีความชัดเจน ไม่สามารถทำความเข้าใจ ในเนื้อหาสาระที่ร้องทุกข์ ไม่ลงลายมือชื่อ ไม่ปรากฏเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ประกอบการเรื่องร้องทุกข์ หรือไม่มีการติดหรือชำระค่าอากรแสตมป์ให้ครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด

(๘) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ร้องทุกข์ไม่ใช่ผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

(๙) เรื่องร้องทุกข์ที่สำนักงานได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์มาพบหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติม แล้วผู้ร้องทุกข์ไม่มาพบ ไม่ส่งเอกสาร หรือไม่ให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติม

(๑๐) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคเรียกร้องค่าเสียหายจากการซื้อสินค้าหรือใช้บริการ ที่ผิดกฎหมาย

(๑๑) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคได้แจ้งความให้ดำเนินการฟ้องคดีต่อศาลแล้ว แต่ความไม่ดำเนินการฟ้องคดีให้แก่ผู้บริโภคตามที่ได้รับแจ้ง แต่มาร้องเรียนให้สำนักงาน ดำเนินคดีแทน

(๑๒) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานชัดเจนว่า ผู้ร้องทุกข์เป็นฝ่าย ผิดสัญญาเรียกร้องค่าเสียหายเกินความเป็นจริง เรียกร้องความเสียหายเกินกว่ากฎหมายกำหนด เรียกร้องค่าเสียหายที่ไม่สามารถชี้แจงรายละเอียดแห่งความเสียหายได้ หรือผู้ร้องทุกข์ไม่ได้เป็น ผู้ถูกละเมิดสิทธิ

(๑๓) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงในภายหลังว่า ผู้บริโภคกับผู้ประกอบการธุรกิจสามารถ ตกลงระงับข้อพิพาทกันได้

(๑๔) เรื่องร้องทุกข์ที่มีข้อเท็จจริงทำนองเดียวกับเรื่องที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้เคยมีมติหรือมีคำวินิจฉัยให้ยุติเรื่องเป็นแนวบรรทัดฐานไว้แล้ว

(๑๕) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคยื่นไว้ต่อสำนักงาน ซึ่งได้มีการดำเนินการตามขั้นตอนในการ พิจารณาเรื่องร้องทุกข์จนเสร็จสิ้นกระบวนการ หากผู้ร้องทุกข์ได้มาร้องทุกข์ใหม่ โดยอาศัยข้อเท็จจริง และประเด็นเดียวกันอีก

หน้า ๑๕

เล่ม ๑๓๖ ตอนพิเศษ ๘๔ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๓ เมษายน ๒๕๖๒

(๑๖) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้บริโภคมีสิทธิได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหายตามกฎหมายอื่นเป็นการเฉพาะแล้ว

(๑๗) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ร้องได้ใช้สิทธิดำเนินคดีแพ่งที่เกี่ยวข้อง กับคดีอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแก่ผู้ประกอบการธุรกิจไว้แล้ว

(๑๘) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าการดำเนินคดีละเมิดสิทธิของผู้บริโภคนั้น จะไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคเป็นส่วนรวมตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๑๘ เมื่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติในการประชุมแต่ละครั้ง ให้หน่วยงานที่ทำหน้าที่เลขานุการของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคสรุปผลการประชุมและมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคส่งให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบโดยเร็วและเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบมีหน้าที่แจ้งผู้บริโภคที่ร้องเรียนทราบผลการพิจารณาของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยเร็ว

ข้อ ๑๙ ให้หน่วยงานที่มีหน้าที่เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ดำเนินการนำมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเผยแพร่แก่ประชาชนทั่วไป โดยให้เป็นไปตามมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

หมวด ๓

การดำเนินการตามมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๒๐ กรณีที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติให้เปรียบเทียบความผิด หรือผู้ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิด เห็นสมควรดำเนินการเปรียบเทียบความผิดบุคคลและ/หรือนิติบุคคลผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติ คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มีมติให้เปรียบเทียบผู้กระทำความผิด ให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการ ดังนี้

(๑) ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบประมวลเรื่องและจัดส่งสำนวนเรื่องให้หน่วยงานที่รับผิดชอบดำเนินคดีเพื่อดำเนินการเปรียบเทียบความผิดโดยเร็ว ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงอายุความในการดำเนินคดีอาญาด้วย

(๒) ให้ผู้อำนวยการหน่วยงานที่รับผิดชอบดำเนินคดีสั่งการให้ผู้ประสานคดีดำเนินการตรวจสอบสำนวนเรื่องและเอกสารที่เกี่ยวข้อง กรณีเอกสารหลักฐานครบถ้วนเพียงพอต่อการวินิจฉัยให้ผู้ประสานคดีนำเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงนามในหนังสือแจ้งให้ผู้กระทำความผิดชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบ ภายในเจ็ดวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับสำนวนเรื่อง กรณีเอกสารหลักฐานไม่ครบถ้วน ให้ผู้ประสานคดีดำเนินการแสวงหาพยานหลักฐานเพิ่มเติม หรือส่งสำนวนเรื่องและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ให้หน่วยงานต้นเรื่องดำเนินการแสวงหาพยานหลักฐานเพิ่มเติม ภายในเจ็ดวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับสำนวนเรื่อง

(๓) ให้ผู้ประสานคดีมีหนังสือแจ้งให้ผู้กระทำความผิดมาชำระค่าปรับตามมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือผู้ได้รับมอบหมาย โดยกำหนดเวลาให้ผู้กระทำความผิดไปชำระค่าปรับภายในเจ็ดวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้ง

(๔) เมื่อผู้กระทำความผิดยินยอมชำระค่าปรับ ให้ผู้ประสานคดีแจ้งให้ผู้กระทำผิดกรอรายละเอียดรับทราบข้อกล่าวหาตามแบบ คคป. ๑, คคป. ๒, คคป. ๓ และ คคป. ๔ เสร็จแล้ว ตรวจสอบหลักฐานพร้อมนำเสนอผู้กล่าวหาและผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิด นำผู้กระทำความผิดไปชำระเงินต่อเจ้าหน้าที่การเงินเก็บหลักฐานพร้อมสำเนาใบเสร็จรับเงินรวมไว้ในสำนวนเรื่อง ทั้งนี้ ให้ดำเนินการให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งวันทำการ

(๕) ภายหลังล่วงเลยกำหนดระยะเวลาตามข้อ ๒๐ (๓) และมีพยานหลักฐานว่าผู้กระทำความผิดได้รับหนังสือแจ้งแล้ว ไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบความผิด ให้ผู้ประสานคดีสรุปเรื่องเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณามอบหมายให้ไปร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนหรือส่งสำนวนเรื่องให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคดำเนินคดีโดยเร็ว โดยให้คำนึงถึงอายุความในการดำเนินคดีอาญาด้วย

ทั้งนี้ ให้ปฏิบัติตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ ๒๑ กรณีที่มีมติให้ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

(๑) เมื่อได้รับสำนวนเรื่องการดำเนินคดีจากหน่วยงานเจ้าของเรื่อง ให้ผู้อำนวยการหน่วยงานที่รับผิดชอบดำเนินคดี มอบหมายผู้ประสานคดีตรวจสอบสำนวนเอกสารการดำเนินคดี สรุปข้อเท็จจริงจัดทำตารางรายละเอียดของผู้บริโภคให้แล้วเสร็จ ภายในสิบห้าวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับสำนวนเรื่อง และเอกสารหลักฐานครบถ้วนถูกต้อง

(๒) กรณีจำเป็นต้องบอกเลิกสัญญา หรือบอกกล่าว หรือแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกดำเนินคดีปฏิบัติตามกฎหมาย ให้จัดทำหนังสือบอกเลิกสัญญาหรือบอกกล่าวทวงถาม หรือหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติภายในกำหนดสิบห้าวัน เว้นแต่กรณีมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนหรือกรณีที่มีกฎหมายกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

(๓) ภายหลังล่วงเลยกำหนดระยะเวลาตามข้อ ๒๑ (๒) และมีพยานหลักฐานว่า ผู้ประกอบธุรกิจได้รับหนังสือแจ้งแล้วไม่ปฏิบัติตาม ให้ผู้ประสานคดีนำเรื่องเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงนามจัดส่งสำนวนเรื่องให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคดำเนินคดีตามมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคภายในเจ็ดวันทำการ

(๔) การดำเนินคดีตามมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้ผู้ประสานคดีติดตามคดีและประสานงานกับเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคทุก ๆ สามเดือน และต้องรายงานผลการดำเนินคดีให้ผู้บังคับบัญชาทราบ

(๕) ภายหลังการดำเนินคดีและศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด ให้ผู้ประสานคดีแจ้งผลการดำเนินคดีให้กับผู้บริโภคทราบ

หากมีความจำเป็นต้องดำเนินการบังคับคดีตามกฎหมาย ให้ผู้ประสานคดีดำเนินการส่งสำนวนบังคับคดีให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการบังคับคดีภายในเจ็ดวันทำการ

ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการเกี่ยวกับการสืบททรัพย์สินภายในเก้าสิบวันทำการ
ข้อ ๒๒ ในกรณีที่มีความจำเป็นซึ่งจะดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่กำหนดไว้
ในระเบียบนี้ไม่ได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบหรือผู้ประสานคดีรายงานเหตุที่ดำเนินการไม่แล้วเสร็จ
เพื่อขยายระยะเวลาต่อผู้บังคับบัญชาก่อนวันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว

หมวด ๔

การรับรองสมาคมและมูลนิธิ

ข้อ ๒๓ การปฏิบัติราชการในส่วนที่เกี่ยวกับการรับรองสมาคมและมูลนิธิเพื่อให้มีสิทธิ
และอำนาจฟ้องคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค ตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครอง
ผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖
ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการ ดังนี้

(๑) เมื่อมีผู้ยื่นคำขอรับการรับรองสมาคมหรือมูลนิธิ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการรับคำขอ
ตรวจสอบคำขอและรายการเอกสารหรือหลักฐานที่ยื่นพร้อมคำขอให้ครบถ้วน ตาม “แบบคำขอรับ
การรับรองเป็นสมาคมที่มีสิทธิและอำนาจฟ้องคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค” (แบบ ส.ค.บ. ๑)
หรือ “แบบคำขอรับการรับรองเป็นมูลนิธิที่มีสิทธิและอำนาจฟ้องคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค”
(แบบ ส.ค.บ. ๒) แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่เห็นว่าคำขอไม่ถูกต้องหรือยังขาดเอกสารหรือหลักฐานใด ให้แจ้งให้ผู้ยื่นคำขอทราบทันที
ถ้าเป็นกรณีที่สามารแก้ไขหรือเพิ่มเติมได้ในขณะนั้น ให้แจ้งให้ผู้ยื่นคำขอดำเนินการแก้ไข
หรือยื่นเอกสารหรือหลักฐานเพิ่มเติมให้ครบถ้วน ถ้าเป็นกรณีที่ไม่อาจดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้บันทึก
ความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานที่จะต้องยื่นเพิ่มเติม พร้อมทั้งกำหนดระยะเวลา
ที่ผู้ยื่นคำขอจะต้องดำเนินการแก้ไขหรือยื่นเพิ่มเติมไว้ในบันทึกดังกล่าวด้วย และให้เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่
ในการรับคำขอ และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้น โดยให้เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการรับคำขอ
มอบสำเนาทะเบียนที่ตามวรรคหนึ่งให้ผู้ยื่นคำขอไว้เป็นหลักฐานด้วย

ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอไม่แก้ไขเพิ่มเติมคำขอหรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐานเพิ่มเติมตามที่
เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการรับคำขอแจ้งให้ทราบหรือตามที่ปรากฏในบันทึกที่จัดทำตามวรรคหนึ่ง
ให้เจ้าหน้าที่คืนคำขอให้แก่ผู้ยื่นคำขอ พร้อมทั้งแจ้งเป็นหนังสือถึงเหตุแห่งการคืนคำขอให้ทราบด้วย

ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอได้จัดทำคำขอถูกต้องและแนบเอกสารหรือหลักฐานครบถ้วนตามที่กำหนด
ในวรรคหนึ่งแล้ว หรือได้แก้ไขหรือยื่นเอกสารหรือหลักฐานเพิ่มเติมครบถ้วนตามที่เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่
ในการรับคำขอแนะนำหรือตามที่ปรากฏในบันทึกตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่
ในการรับคำขอออกใบรับคำขอแก่สมาคม หรือมูลนิธิ หรือผู้ทำการแทนไว้เป็นหลักฐาน โดยให้ระบุ
วัน เดือน ปี ที่รับคำขอ และลงลายมือชื่อของเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการรับคำขอ

(๒) ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตรวจสอบคำขอและรายการเอกสารหรือหลักฐานที่ยื่นพร้อมคำขอตามที่กำหนดในข้อ ๒ ข้อ ๓ และข้อ ๔ ของกฎกระทรวงการยื่นคำขอและการรับรองสมาคมและมูลนิธิเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๐ ให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับคำขอจากสมาคมหรือมูลนิธิ

เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบตรวจสอบคำขอและรายการเอกสารหรือหลักฐานเสร็จแล้วให้ออกเลขที่คำขอ และเสนอผู้บังคับบัญชาเห็นชอบให้นำเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาต่อไป

(๓) คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคต้องพิจารณาคำขอรับการรับรองสมาคมและมูลนิธิให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่สำนักงานได้รับคำขอและเอกสารหรือหลักฐานประกอบคำขอครบถ้วน หากไม่สามารถดำเนินการพิจารณาได้ทันภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ขยายระยะเวลาพิจารณาคำขอได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน และให้บันทึกเหตุผลและความจำเป็นที่ต้องมีการขยายระยะเวลาพิจารณานั้นไว้ด้วย

(๔) เมื่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาคำขอรับการรับรองสมาคมและมูลนิธิแล้วกรณีที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติให้การรับรอง ให้สำนักงานออกหนังสือรับรองให้แก่สมาคมหรือมูลนิธิตามแบบ ส.ค.บ. ๓ แต่ถ้าคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติไม่ให้การรับรอง ให้สำนักงานมีหนังสือแจ้งสมาคมหรือมูลนิธิ พร้อมระบุเหตุผลที่ไม่ให้การรับรองนั้นและแนบมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้สมาคมหรือมูลนิธิทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ

การแจ้งมติตามวรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติ

การพิจารณาของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้ถือเป็นที่สุด

หมวด ๕

การยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ผ่านระบบสารสนเทศ

ข้อ ๒๔ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจัดให้มีระบบให้ผู้บริโภคร้องทุกข์และติดตามเรื่องราวร้องทุกข์ผ่านระบบสารสนเทศได้

ข้อ ๒๕ ผู้ร้องทุกข์หรือร้องเรียนจะต้องลงทะเบียนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด เพื่อให้มีสิทธิในการดำเนินการผ่านระบบสารสนเทศ

ข้อ ๒๖ การร้องทุกข์หรือร้องเรียนจะมีผลเมื่อระบบได้มีการยืนยันตอบรับแก่ผู้ร้องทุกข์หรือร้องเรียนผ่านระบบสารสนเทศแล้ว

ข้อ ๒๗ ในกรณีที่ผู้บริโภคประสงค์ที่จะร้องทุกข์ผ่านผู้ช่วยผู้บริโภคในการร้องทุกข์ ให้กระทำได้อีกเมื่อได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด

หน้า ๑๘

เล่ม ๑๓๖ ตอนพิเศษ ๘๔ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๓ เมษายน ๒๕๖๒

ข้อ ๒๘ นอกจากที่กำหนดไว้ในหมวดนี้ให้นำระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ ในหมวดที่ ๑ ถึงหมวดที่ ๓ มาใช้บังคับ

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

สุวพันธุ์ ตันยุวรรธนะ

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด
ในการดำเนินการเกี่ยวกับการรับเรื่องราวร้องทุกข์

พ.ศ. ๒๕๖๒

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดขั้นตอนและระยะเวลาการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด ในการรับเรื่องราวร้องทุกข์และพิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจให้รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และผู้บริโภคสามารถเข้าถึงการให้บริการของรัฐได้โดยง่าย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ และมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๒ วางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดในการดำเนินการเกี่ยวกับการรับเรื่องราวร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“เรื่องราวร้องทุกข์” หมายความว่า คำร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือผู้ได้รับมอบหมาย

“เจ้าหน้าที่” หมายความว่า บุคลากรของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งปฏิบัติงานประจำจังหวัดหรือบุคลากรอื่นที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ให้มีหน้าที่รับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค

“เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ” หมายความว่า บุคลากรของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งปฏิบัติงานประจำจังหวัดหรือบุคลากรอื่นที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ให้มีหน้าที่รับผิดชอบสำนวนเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค

“คู่กรณี” หมายความว่า บุคคลผู้ยื่นคำร้องทุกข์และผู้ถูกร้องทุกข์ต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด และให้หมายความรวมถึงบุคคลผู้มีสิทธิกระทำการแทนบุคคลนั้น ๆ

“คณะอนุกรรมการ” หมายความว่า คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

หน้า ๖

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๕ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๗ มกราคม ๒๕๖๓

หมวด ๑

การรับเรื่องร้องทุกข์

ข้อ ๔ ให้เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่รับเรื่องร้องทุกข์ดำเนินการรับเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับ ความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจและเสนอผู้บังคับบัญชา พิจารณามอบหมายให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการ

กรณีที่เรื่องร้องทุกข์ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามูลคดีเกิดขึ้นในหลายจังหวัดเกี่ยวเนื่องกัน ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดที่รับเรื่องร้องทุกข์ก่อนเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องร้องทุกข์

ข้อ ๕ การรับเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภคให้เจ้าหน้าที่หรือเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ แล้วแต่กรณี ให้คำแนะนำ แจ้งสิทธิและหน้าที่ให้ผู้ร้องทุกข์ทราบ ดังต่อไปนี้

- (๑) การร้องทุกข์ไม่ทำให้อายุความสะดุดหยุดอยู่หรือสะดุดหยุดลง
- (๒) การร้องทุกข์ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้บริโภคที่จะนำเรื่องร้องทุกข์ไปดำเนินคดีตามกฎหมาย ด้วยตนเอง และหากผู้บริโภคได้ไปใช้สิทธิดำเนินคดีในศาลด้วยตนเองแล้ว ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ คณะอนุกรรมการทราบ หรือหากคณะอนุกรรมการได้ตรวจสอบพบว่าผู้บริโภคได้ไปใช้สิทธิดำเนินคดี ทางศาลด้วยตนเองแล้ว ให้ถือว่าผู้บริโภคไม่ประสงค์ให้คณะอนุกรรมการดำเนินการอีกต่อไป
- (๓) ผู้ร้องทุกข์มีหน้าที่ในการตรวจสอบคำสั่งฟื้นฟูกิจการและสถานะบุคคลล้มละลาย จากกรมบังคับคดี
- (๔) ให้แนะนำช่องทางการติดต่อสอบถามความคืบหน้าของเรื่องร้องทุกข์ให้ผู้ร้องทุกข์ทราบ

หมวด ๒

การดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์

ข้อ ๖ เมื่อผู้บังคับบัญชาได้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเป็นผู้รับผิดชอบสำนวน เรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภคแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงและเอกสาร พยานหลักฐาน หากไม่เพียงพอต่อการดำเนินการให้แจ้งผู้ร้องทุกข์เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงหรือ ส่งพยานหลักฐานเพิ่มเติม ภายในยี่สิบวันนับแต่วันที่ได้รับมอบหมาย และเมื่อได้รับข้อเท็จจริงและ เอกสารพยานหลักฐานเพียงพอแล้ว ให้ดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

- (๑) ตรวจสอบข้อเท็จจริง ประเด็นแห่งการร้องทุกข์ ความประสงค์ของผู้ร้องทุกข์ที่จะให้ คณะอนุกรรมการดำเนินการ และเอกสารพยานหลักฐาน
- (๒) ตรวจสอบข้อกฎหมาย
- (๓) ทหารือขอความเห็นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- (๔) มีหนังสือถึงคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อขอทราบข้อเท็จจริง หรือเชิญมาให้ถ้อยคำ และส่งเอกสารพยานหลักฐาน

(๕) จัดให้มีการไกล่เกลี่ย หรือประนีประนอมข้อพิพาท

(๖) ส่งประเด็นเรื่องร้องทุกข์ไปยังคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดอื่น เพื่อสืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม หรือให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

(๗) วิธีการอื่นใดที่จำเป็นและเกี่ยวข้องกับการร้องทุกข์เพื่อให้ได้ข้อยุติในประเด็นแห่งการร้องทุกข์

ข้อ ๗ การดำเนินการตามข้อ ๖ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสามารถดำเนินการโดยหนังสือ โทรศัพท์ โทรสาร ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือเครื่องมือสื่อสารอื่นใด และการเผชิญสื่อบระบบไกล่เกลี่ยออนไลน์ สื่อสังคมออนไลน์ หรือวิธีอื่น ๆ ก็ได้ตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๘ กรณีที่ข้อเท็จจริงและเอกสารพยานหลักฐาน ปรากฏว่าเรื่องร้องทุกข์เป็นอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานอื่นที่มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะ ตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเสนอผู้บังคับบัญชาส่งเรื่องดังกล่าวไปยังหน่วยงานของรัฐหรือส่วนราชการอื่นที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่พร้อมทั้งมีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๙ ในกรณีที่มีเหตุอันควร ผู้บังคับบัญชามีอำนาจเรียกสำนวนมาตรวจสอบ พิจารณา หรืออาจมอบหมายเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบอื่นสืบสวนสอบสวนแทน หรือมอบหมายเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบร่วมสืบสวนสอบสวนเพิ่มเติมได้

ข้อ ๑๐ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบอาจเสนอให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มีหนังสือเรียกผู้ถูกร้องทุกข์ หรือผู้เกี่ยวข้องมาชี้แจงข้อเท็จจริง ให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารพยานหลักฐาน ในกรณีดังนี้

(๑) บุคคลดังกล่าวไม่มาพบเจ้าหน้าที่หรือเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ หรือไม่ส่งเอกสารพยานหลักฐาน ตามกำหนด

(๒) กรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วน เช่น กรณีใกล้ขาดอายุความ

ข้อ ๑๑ การมีหนังสือเรียกผู้ถูกร้องทุกข์ หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงข้อเท็จจริง ส่งเอกสารหลักฐาน หรือชี้แจงข้อเท็จจริง ให้ส่งด้วยวิธีหนึ่งวิธีใด ดังต่อไปนี้

(๑) ส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้จัดส่งไปยังที่ทำการ หรือที่อยู่ตามภูมิลำเนาของคู่กรณี หรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง หรือที่อยู่ตามที่คู่กรณีแจ้งความประสงค์ไว้เป็นหนังสือ

(๒) บุคคลนำส่ง ถ้าผู้รับไม่ยอมรับหรือถ้าขณะนำไปส่งไม่พบผู้รับ และหากได้ส่งให้กับบุคคลใด ซึ่งบรรลุนิติภาวะที่อยู่หรือทำงานในสถานที่นั้น หรือในกรณีที่ผู้นั้นไม่ยอมรับ หากได้วางหนังสือนั้นหรือปิดหนังสือนั้นไว้ในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ณ สถานที่นั้น ต่อหน้าเจ้าพนักงานตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งไปเป็นพยานก็ให้ถือว่าได้รับหนังสือแล้ว

ข้อ ๑๒ ในกรณีที่คู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาพบเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสอบถามคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องว่าประสงค์ที่จะเจรจาไกล่เกลี่ยระงับข้อพิพาทหรือไม่ และถ้าคู่กรณีให้อภัยค่าอย่างไร ก็ให้บันทึกถ้อยคำตามนั้น และในกรณีที่มีการดำเนินการเจรจาไกล่เกลี่ยข้อพิพาทให้ปฏิบัติตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๙

ในกรณีที่คู่กรณีสามารถตกลงยอมความกันได้ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจัดทำบันทึกข้อตกลงหรือสัญญาประนีประนอมยอมความ และรายงานผู้บังคับบัญชาต่อไป

ข้อ ๑๓ เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสืบสวนสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ร้องทุกข์หรือประเด็นข้อพิพาทที่ร้องทุกข์เสร็จแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสรุปสำนวนการสืบสวนสอบสวนพร้อมความเห็น เสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณาสั่งการ

(๑) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาเห็นควรยุติเรื่องตามข้อ ๑๔ ของระเบียบฉบับนี้ ให้ผู้บังคับบัญชาแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ร้องทุกข์ทราบภายในสามสิบวันนับแต่ยุติเรื่องร้องทุกข์ และสรุปสำนวนสืบสวนสอบสวนให้สำนักงานทราบ เพื่อเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบต่อไป

(๒) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาเห็นควรดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสรุปสำนวนการสืบสวนสอบสวนข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเสนอคณะอนุกรรมการพิจารณา

(๓) ในกรณีที่คณะอนุกรรมการมีมติเห็นสมควรให้ดำเนินคดีกับผู้ประกอบธุรกิจ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อเท็จจริง เอกสารและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ร้องทุกข์ พร้อมทั้งรายงานการประชุมคณะอนุกรรมการเสนอผู้บังคับบัญชา เพื่อส่งเรื่องร้องทุกข์ให้แก่สำนักงานภายในยี่สิบวันนับแต่วันที่คณะอนุกรรมการได้ให้การรับรองมติดังกล่าว เพื่อเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาต่อไป

(๔) ในกรณีที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบแจ้งมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้ผู้ร้องทุกข์ทราบโดยเร็ว

ข้อ ๑๔ เรื่องร้องทุกข์ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณายุติเรื่องร้องทุกข์ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงดังต่อไปนี้

(๑) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ร้องทุกข์ไม่ใช่ผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

(๒) เรื่องร้องทุกข์ที่อายุความคดีสิ้นสุดแล้ว

(๓) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้ร้องทุกข์ได้ยื่นฟ้องต่อศาลหรืออยู่ระหว่างกระบวนการพิจารณาของศาลอื่นในเรื่องเดียวกันแล้ว ผู้ร้องทุกข์ได้ใช้สิทธิเพื่อเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มในการดำเนินคดีแบบกลุ่มตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๒/๑๘ ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง

เสร็จเด็ดขาดแล้ว ผู้ร้องทุกข์ขอให้บังคับคดีตามคำพิพากษาให้ ผู้ร้องทุกข์ได้ดำเนินคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับคดีอาญาแก่ผู้ประกอบการธุรกิจแล้ว ผู้ประกอบธุรกิจอยู่ในกระบวนการล้มละลายหรือการฟื้นฟูกิจการตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย เป็นต้น

(๔) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้ร้องทุกข์ได้ยื่นไว้ไม่มีความชัดเจน ไม่สามารถทำความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่ร้องทุกข์ ไม่ลงลายมือชื่อ ไม่ปรากฏเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ประกอบการร้องทุกข์ หรือไม่มีการติดหรือชำระค่าอากรแสตมป์ให้ครบถ้วนตามกฎหมาย ผู้ร้องทุกข์ได้รับหนังสือแจ้งให้มาพบหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมแต่ไม่มาพบ ไม่ส่งเอกสาร หรือไม่ให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมภายในสิบห้าวัน

(๕) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานชัดเจนว่า ผู้ร้องทุกข์เป็นฝ่ายผิดสัญญา เรียกร้องค่าเสียหายเกินความเป็นจริง เรียกร้องความเสียหายเกินกว่ากฎหมายกำหนด เรียกร้องค่าเสียหายที่ไม่สามารถชี้แจงรายละเอียดแห่งความเสียหายได้ หรือผู้ร้องทุกข์ไม่ได้เป็นผู้ถูกละเมิดสิทธิ

(๖) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้ร้องทุกข์เรียกร้องค่าเสียหายจากการซื้อสินค้าหรือใช้บริการที่ผิดกฎหมาย

(๗) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้ร้องทุกข์ได้ว่าจ้างทนายความให้ดำเนินคดี แต่ทนายความมาร้องเรียนให้คณะอนุกรรมการดำเนินคดีแทน

(๘) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงในภายหลังว่า ผู้ร้องทุกข์กับผู้ประกอบธุรกิจสามารถตกลงระงับข้อพิพาทกันได้

(๙) เรื่องร้องทุกข์ที่มีข้อเท็จจริงทำนองเดียวกับเรื่องที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้เคยมีมติหรือมีคำวินิจฉัยให้ยุติเรื่องเป็นแนวบรรทัดฐานไว้แล้ว

(๑๐) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้ร้องทุกข์ยื่นไว้ต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งได้มีการดำเนินการตามขั้นตอนในการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์จนเสร็จสิ้นกระบวนการ หากผู้ร้องทุกข์ได้มาร้องทุกข์ใหม่ โดยอาศัยข้อเท็จจริงและประเด็นเดียวกันอีก

(๑๑) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ร้องทุกข์มีสิทธิได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหายตามกฎหมายอื่นเป็นการเฉพาะแล้ว

(๑๒) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าการดำเนินคดีละเมิดสิทธิของผู้ร้องทุกข์นั้น ไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคเป็นส่วนรวมตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

เทวัญ ลิปตพัลลภ

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

หน้า ๘

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๑๓ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๖ มกราคม ๒๕๖๓

ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยเครือข่ายและอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภค

พ.ศ. ๒๕๖๒

โดยที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๒๐ (๒/๑) ได้มีการกำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจและหน้าที่ในการส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมและการรวมตัวกันของผู้บริโภคในการจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภค และการส่งเสริมองค์กรของผู้บริโภคในการรักษาสิทธิของผู้บริโภคตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค ดังนั้น จึงเป็นการสมควรกำหนดระเบียบที่เกี่ยวกับการดำเนินงานของเครือข่ายและอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมและการรวมตัวกันของภาคประชาชนในการคุ้มครองผู้บริโภคให้มีความเข้มแข็งและยั่งยืนสอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓/๑ และมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยเครือข่ายและอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“เครือข่าย” หมายถึง เครือข่ายคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับการแต่งตั้งโดยเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จากบุคคล กลุ่มอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภคหรือนิติบุคคลที่ได้มีการรวมตัวกันจัดตั้งขึ้นโดย มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภค

“อาสาสมัคร” หมายถึง อาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับการแต่งตั้งโดยเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค บุคคลที่ได้รับการอบรมในหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับสิทธิผู้บริโภคของสำนักงานและผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนด รวมถึงผู้มีประสบการณ์การทำงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคเชิงประจักษ์ที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเห็นชอบ โดยให้ใช้ชื่อย่อภาษาไทยว่า “อสคบ.” และเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติ บทบาท สิทธิ และหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้

“เลขาธิการ” หมายถึง เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“บัตรประจำตัว” หมายถึง บัตรประจำตัวอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภค

“สำนักงาน” หมายถึง สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๔ ให้เจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคให้คำแนะนำ คำปรึกษา สนับสนุน และอำนวยความสะดวกแก่เครือข่ายและอาสาสมัครในการปฏิบัติงานในพื้นที่

หมวด ๑

คุณสมบัติและการแต่งตั้ง

ข้อ ๕ บุคคล กลุ่มบุคคล กลุ่มอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภคหรือนิติบุคคลที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นเครือข่ายคุ้มครองผู้บริโภคจะต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

- (๑) มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในชุมชน
- (๒) เข้าร่วมเป็นเครือข่ายกับสำนักงานด้วยความสมัครใจ
- (๓) มีสมาชิกเครือข่ายที่ผ่านการอบรมและผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดในหลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่งที่สำนักงานจัดขึ้น

ข้อ ๖ บุคคลที่จะได้รับการพิจารณาแต่งตั้งเป็นอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภคจะต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุตั้งแต่ ๑๕ ปีบริบูรณ์ขึ้นไป
- (๓) เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
- (๔) มีความสมัครใจ ซื่อสัตย์ สุจริต มีคุณธรรม มีความเสียสละ พร้อมที่จะอุทิศตนเพื่อให้ความช่วยเหลือและดำเนินการส่งเสริมคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคของประชาชนในชุมชน
- (๕) ไม่เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี
- (๖) เป็นผู้ที่ได้รับการอบรมในหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับสิทธิผู้บริโภคของสำนักงานและผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนด
- (๗) ไม่เป็นบุคคลที่ศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ คนเสมือนไร้ความสามารถหรือบุคคลล้มละลาย

ข้อ ๗ บุคคลที่มีคุณงามความดี และมีความเสียสละในการให้ความช่วยเหลืออันเป็นประโยชน์ทั่วไปหรือมีผลงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภค อาจได้รับการพิจารณาแต่งตั้งให้เป็นอาสาสมัครกิตติมศักดิ์ มีสิทธิประดับเครื่องหมายอาสาสมัคร หรือสิ่งแสดงเกียรติคุณ

ข้อ ๘ ให้เลขาธิการหรือบุคคลที่ได้รับมอบหมาย เป็นผู้มีอำนาจ แต่งตั้งเครือข่ายอาสาสมัคร หรืออาสาสมัครกิตติมศักดิ์ และเป็นผู้ลงนามในบัตรประจำตัว

หน้า ๑๐
เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๑๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๖ มกราคม ๒๕๖๓

หมวด ๒
บทบาทและหน้าที่

- ข้อ ๙ เครือข่ายและอาสาสมัคร มีบทบาทและหน้าที่ ดังนี้
- (๑) ให้คำปรึกษา รับเรื่องราวร้องทุกข์ ช่วยเหลือ ประสานงาน แนะนำความรู้ ด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้กับผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจ
 - (๒) เฝ้าระวัง สอดส่อง รายงานสถานการณ์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคแก่สำนักงาน
 - (๓) เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ หรือจัดการรณรงค์ และให้ความรู้ เพื่อเป็นการกระตุ้น ให้ประชาชน และชุมชนตระหนักในการคุ้มครองผู้บริโภค
 - (๔) เสริมสร้างและพัฒนาเครือข่ายในการทำงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภค
 - (๕) ประสานงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกรณีที่มีผู้บริโภคไม่ได้รับความเป็นธรรม
 - (๖) ประสานการดำเนินงานตามข้อ (๑) - (๔) ร่วมกับผู้แทนสำนักงาน
 - (๗) ให้มีการรายงานผลการดำเนินงานต่อสำนักงานอย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง หรือตามที่ สำนักงานกำหนด
 - (๘) ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่สำนักงานร้องขอ

หมวด ๓
ระเบียบวินัยและจริยธรรม

- ข้อ ๑๐ เครือข่าย และอาสาสมัคร จะตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ด้วยความขยัน อดทน เสียสละ และซื่อสัตย์สุจริต หรือตามบทบาทหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย
- ข้อ ๑๑ เครือข่าย และอาสาสมัคร จะไม่เรียกร้องหรือไม่อาศัยตำแหน่งหน้าที่ในการแสวงหา ประโยชน์ส่วนตน
- ข้อ ๑๒ เครือข่าย และอาสาสมัคร จะดำเนินงานโดยเคารพต่อกฎหมาย
- ข้อ ๑๓ เครือข่าย และอาสาสมัคร จะยึดมั่นในคุณธรรมและจริยธรรมในการดำเนินงานและ รักษาความสามัคคีในหมู่คณะ
- ข้อ ๑๔ เครือข่าย และอาสาสมัครจะเฝ้าระวังสอดส่องการกระทำใด ๆ ที่เป็นการเอาเปรียบ และละเมิดสิทธิผู้บริโภค
- ข้อ ๑๕ เครือข่าย และอาสาสมัครจะให้ความร่วมมือกับสำนักงานในกิจกรรมเพื่อประโยชน์ต่อ ผู้บริโภคอย่างเต็มความสามารถ
- ข้อ ๑๖ ในกรณีที่มิชอบร้องเรียนจากการกระทำผิดระเบียบวินัย และจริยธรรมของอาสาสมัคร ให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง มีจำนวนไม่น้อยกว่า ๓ คน ทำหน้าที่ในการตรวจสอบ ข้อเท็จจริงแล้วรายงานให้เลขาธิการทราบเพื่อพิจารณาดำเนินการตามความเหมาะสม

หมวด ๔
สิทธิประโยชน์

ข้อ ๑๗ เครือข่ายและอาสาสมัคร มีสิทธิระดับเครื่องหมายอาสาสมัคร และเครื่องหมายเชิดชูเกียรติ

ข้อ ๑๘ เครือข่ายและอาสาสมัคร มีสิทธิขอเข้าร่วมการฝึกอบรม ประชุม สัมมนาที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคซึ่งจัดโดยสำนักงาน

ข้อ ๑๙ เครือข่ายและอาสาสมัคร อาจได้รับสิทธิหรือประโยชน์อื่นใดตามที่สำนักงานกำหนด อาทิ โล่เชิดชูเกียรติ สื่อเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ การขอใช้สถานที่ของราชการ การรับรองเครือข่ายและอาสาสมัครการเข้าร่วมกิจกรรมในโอกาสต่าง ๆ การให้การสนับสนุนการจัดกิจกรรมด้านการคุ้มครองผู้บริโภคในชุมชน

หมวด ๕
ระยะเวลาและการสิ้นสุดการเป็นเครือข่ายหรืออาสาสมัคร

ข้อ ๒๐ การสิ้นสุดการเป็นเครือข่ายหรืออาสาสมัคร อาจสิ้นสุดลงได้ด้วยเหตุ ดังนี้

- (๑) ตาย
- (๒) ถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ คนเสมือนไร้ความสามารถ หรือบุคคลล้มละลาย
- (๓) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๔) เป็นบุคคลวิกลจริต

(๕) ลาออก

(๖) กระทำผิดระเบียบวินัย และจริยธรรมข้อใดข้อหนึ่ง หรือหลายข้อตามความที่กำหนดไว้ในหมวด ๓ หรือเพิกเฉยต่อการปฏิบัติตามบทบาทและหน้าที่ในหมวด ๒

กรณีตาม (๕) หรือ (๖) สถานภาพแห่งการเป็นเครือข่ายหรืออาสาสมัคร จะสิ้นสุดต่อเมื่อมีคำสั่งของเลขาธิการหรือบุคคลที่ได้รับมอบหมายจากเลขาธิการ

(๗) เหตุอื่น ๆ ตามที่สำนักงานเห็นสมควร

ข้อ ๒๑ เครือข่ายหรืออาสาสมัคร ที่พ้นจากตำแหน่งมีสิทธิได้รับการพิจารณาแต่งตั้งให้เป็นเครือข่ายหรืออาสาสมัครได้อีกตามที่เลขาธิการเห็นสมควร

หน้า ๑๒
เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๑๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๖ มกราคม ๒๕๖๓

หมวด ๖
บัตรประจำตัว

ข้อ ๒๐ ให้เลขาธิการหรือบุคคลที่ได้รับมอบหมายเป็นผู้ออกบัตรประจำตัวให้อาสาสมัครหรืออาสาสมัครกิตติมศักดิ์ บัตรนี้ให้มีรูปถ่าย และชื่อ - ชื่อสกุลของอาสาสมัคร

ข้อ ๒๑ บัตรประจำตัวมีระยะเวลาการใช้คราวละ ๕ ปี กรณีบัตรหมดอายุให้ยื่นความจำนงขอมีบัตรประจำตัวใหม่กับสำนักงาน

ข้อ ๒๒ กรณีบัตรประจำตัว สูญหาย หรือชำรุด ให้เครือข่าย และอาสาสมัครยื่นความจำนงขอมีบัตรประจำตัวใหม่ ภายใน ๖๐ วัน

ข้อ ๒๓ การใช้บัตรประจำตัวให้อาสาสมัครแสดงต่อบุคคลภายนอกในระหว่างปฏิบัติหน้าที่หรือติดต่อประสานงานกับหน่วยงานของรัฐ หรือตามเจ้าหน้าที่ของรัฐร้องขอ

ข้อ ๒๔ ให้เลขาธิการ มีอำนาจออกข้อบังคับ ข้อปฏิบัติ คำแนะนำหรือตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๒
พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์
เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานกฏกระทรวง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๒๔)

ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ และมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ นายกรัฐมนตรีออกกฏกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ข้อ ๑ การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องตามมาตรา ๔๓ ผู้ได้รับคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องต้องกระทำสำหรับตนเองจะอุทธรณ์เพื่อผู้อื่น หรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ข้อ ๒ อุทธรณ์ตามข้อ ๑ ต้องทำเป็นหนังสือ และมีรายการ ดังต่อไปนี้

(๑) วัน เดือน ปี ที่ยื่นอุทธรณ์

(๒) ชื่อและที่อยู่ของผู้อุทธรณ์

(๓) คำชี้แจงข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายพร้อมทั้งความประสงค์ที่ยกขึ้นอ้างอิงในการอุทธรณ์โดยแจ้งชัด

(๔) ลายมือชื่อของผู้อุทธรณ์

ทั้งนี้ ให้แนบสำเนาคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง พร้อมด้วยเอกสารหลักฐานประกอบอุทธรณ์ ถ้ามี

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ข้อ ๓ การยื่นอุทธรณ์ให้ผู้อุทธรณ์ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือจะส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนถึงผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคก็ได้ ในกรณีที่ส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนให้ถือว่าวันที่ปรากฏในหลักฐานทางไปรษณีย์เป็นวันยื่นอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ข้อ ๔ เมื่อได้รับอุทธรณ์แล้ว ให้ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายออกใบรับอุทธรณ์ให้แก่ผู้ยื่นอุทธรณ์ไว้เป็นหลักฐาน อุทธรณ์ที่ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้ออกใบรับอุทธรณ์ให้แก่ผู้ยื่นอุทธรณ์ในวันยื่นอุทธรณ์ ถ้าได้รับอุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียน ให้ส่งใบรับอุทธรณ์ให้แก่ผู้ยื่นอุทธรณ์ภายในสามวันนับแต่วันได้รับอุทธรณ์ และให้ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเสนออุทธรณ์ต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณาโดยเร็ว

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ข้อ ๕ คณะกรรมการจะพิจารณาอุทธรณ์เอง หรือจะมอบหมายให้คณะอนุกรรมการเป็นผู้พิจารณาและเสนอความเห็นเกี่ยวกับอุทธรณ์ก่อนก็ได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ราชกิจจานุเบกษา/เล่ม ๙๘/ตอนที่ ๗๒/ฉบับพิเศษ หน้า ๓/๑๓ พฤษภาคม ๒๕๒๔

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
คณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการก็ได้ แต่จะเข้าร่วมประชุมพิจารณาอุทธรณ์นั้นมิได้ คณะกรรมการอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ข้อ ๖ คณะอนุกรรมการจะแจ้งให้ผู้อุทธรณ์หรือให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่อง
อุทธรณ์ ส่งเอกสารหรือข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาอุทธรณ์ต่อคณะอนุกรรมการก็ได้ ในการนี้
จะขอให้บุคคลดังกล่าวมาชี้แจงต่อคณะอนุกรรมการด้วยก็ได้

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ข้อ ๗ ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการที่ได้สั่งตามมาตรา
๑๗ โดยมีได้แจ้งเหตุขัดข้องเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งของ
คณะกรรมการ ให้ถือว่าผู้อุทธรณ์ได้ทิ้งอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ข้อ ๘ ถ้าผู้อุทธรณ์ทั้งอุทธรณ์หรือถอนอุทธรณ์ ให้คณะกรรมการจำหน่ายอุทธรณ์
นั้นเสีย

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ข้อ ๙ การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องในเรื่องใดประเด็นใด ถ้าได้
ทิ้งอุทธรณ์หรือถอนอุทธรณ์แล้ว ห้ามอุทธรณ์ซ้ำอีก

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ข้อ ๑๐ ในกรณีที่คณะกรรมการมอบหมายให้คณะอนุกรรมการพิจารณาและเสนอ
ความเห็นเกี่ยวกับอุทธรณ์ตามข้อ ๕ คณะอนุกรรมการต้องพิจารณาอุทธรณ์และเสนอความเห็นต่อ
คณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับอุทธรณ์จากคณะกรรมการ แต่ถ้ายังไม่เสร็จ ให้
คณะอนุกรรมการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวันและให้บันทึกเหตุผลที่
จำต้องมีการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ในแต่ละครั้งไว้ด้วย พร้อมทั้งรายงานให้คณะกรรมการ
ทราบตามระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนด

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ข้อ ๑๑ คณะกรรมการต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วัน
ได้รับอุทธรณ์ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นให้ขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน และให้
บันทึกเหตุผลที่จำต้องมีการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ไว้ด้วย

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ข้อ ๑๒ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์แล้วให้มีคำวินิจฉัยอย่างใดอย่างหนึ่ง
ดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
(๑) ถ้าเห็นว่าอุทธรณ์นั้นยื่นเกินกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง หรือถ้าเป็น
อุทธรณ์ปัญหาข้อกฎหมายและเห็นว่าปัญหาข้อกฎหมายนั้นไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย หรือ
ถ้าเรื่องที่อุทธรณ์นั้นมีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้ยก
อุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
(๒) ถ้าเห็นว่าคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องถูกต้อง ไม่ว่าโดยเหตุเดียวกันหรือ
โดยเหตุอื่น ให้มีคำวินิจฉัยยืนตามคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
(๓) ถ้าเห็นว่าคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องไม่ถูกต้อง ให้กลับคำสั่งของ
คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และมีคำวินิจฉัยในปัญหาเหล่านั้นใหม่

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
(๔) ถ้าเห็นว่าคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องถูกต้องบางส่วนและผิดบางส่วน ให้แก้

นางสาว คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง โดยมีคำวินิจฉัยยืนยันส่วนที่ถูกและมีคำวินิจฉัยแก้ส่วนผิดนั้นใหม่ เรกอุษฎีกา

ข้อ ๑๓ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการตามข้อ ๑๒ ให้ทำเป็นหนังสือ ระบุเหตุผล
แห่งคำวินิจฉัยโดยชัดแจ้ง และลงลายมือชื่อกรรมการทุกคนที่ร่วมพิจารณาอุทธรณ์เรื่องนั้น
นางงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ข้อ ๑๔ ให้ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการการคุ้มครองผู้บริโภคแจ้งคำ
วินิจฉัยของคณะกรรมการให้ผู้อุทธรณ์ทราบภายในสามวันนับแต่วันที่คณะกรรมการมีคำวินิจฉัย
นางงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

นางงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๔
พลเอก ป. ดินสุสานนท์
นางงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

นางงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา นายกรัฐมนตรี สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากมาตรา ๔๔ วรรคสอง แห่ง
พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติให้กำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการยื่นอุทธรณ์
และวิธีพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องตามมาตรา ๔๓ โดยกฎกระทรวง จึง
จำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

นางงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

นางงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

นางงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

นางงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

นางงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๓

นางงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา พัสสน/ผู้ตรวจ

นางงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ๑๙ มกราคม ๒๕๕๔

นางงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กฎกระทรวง
กำหนดข้อความโฆษณาสินค้าหรือบริการที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค
หรือที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม
พ.ศ. ๒๕๖๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ และมาตรา ๒๒ วรรคสอง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิก

(๑) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๒๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

(๒) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

(๓) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๓๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

(๔) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

(๕) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๒ ให้ข้อความตามที่กำหนดในกฎกระทรวงนี้ เป็นข้อความโฆษณาสินค้าหรือบริการที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวมตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง (๕)

ข้อ ๓ ข้อความที่ใช้หรืออ้างอิงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ซึ่งได้กระทำไปโดยไม่ได้รับพระบรมราชานุญาต พระราชานุญาต หรืออนุญาต แล้วแต่กรณี เว้นแต่

(๑) ข้อความที่ได้รับเหรียญ ใบสำคัญคู่มือ ประกาศนียบัตร หรือเครื่องหมายอื่นใดที่เป็นรางวัลในการแสดงหรือประกวดสินค้าหรือบริการ ที่ได้รับจากพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(๒) ข้อความที่ได้รับพระบรมราชานุญาตในการประกอบธุรกิจ ได้รับพระบรมราชานุญาตให้ใช้ตราแผ่นดิน หรือได้รับพระราชทานตราตั้ง

ข้อ ๔ ข้อความโฆษณาสินค้าหรือบริการ รวมทั้งเครื่องหมายการค้า หรือเครื่องหมายอื่น ๆ ของผู้ประกอบการ หรือข้อความที่แสดงสถานที่หรือวิถีชีวิตกับผู้ประกอบการ ซึ่งรวมอยู่หรือทำให้ปรากฏ

พร้อมกับข้อความที่ถวายพระพรหรือข้อความอย่างอื่นที่อ้างอิงเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ เว้นแต่ชื่อของผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้ประพันธ์ข้อความดังกล่าว

ข้อ ๕ ข้อความที่ระบุหรือประกาศว่าผู้ประกอบธุรกิจจะจัดให้มีการแถมพหหรือรางวัล ด้วยการเสี่ยงโชค ก่อนที่ผู้ประกอบธุรกิจนั้นได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน

ข้อ ๖ ข้อความที่ระบุหรือประกาศว่าผู้ประกอบธุรกิจจะจัดให้มีการแถมพหหรือรางวัลด้วยการเสี่ยงโชค ซึ่งผู้ประกอบธุรกิจได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการพนันแล้ว หรือข้อความที่ระบุหรือประกาศว่าผู้ประกอบธุรกิจจะจัดให้มีการประกวดชิงรางวัล โดยไม่ได้ระบุรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(๑) หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข หรือข้อกำหนดในการเสี่ยงโชคหรือในการประกวดชิงรางวัล

(๒) วัน เดือน ปีที่เริ่มต้นและสิ้นสุดของการจัดให้มีการเสี่ยงโชคหรือการประกวดชิงรางวัล หรือข้อความโดยย่อที่ทำให้ผู้บริโภคทราบวัน เดือน ปีที่เริ่มต้นและสิ้นสุดดังกล่าวได้ เว้นแต่กรณีที่เป็นการโฆษณาทางวิทยุโทรทัศน์ ข้อความที่กำหนดระยะเวลาเริ่มต้นของการเสี่ยงโชคหรือการประกวดชิงรางวัลนั้นจะปรากฏในส่วนที่เป็นภาพหรือในส่วนที่เป็นเสียงอย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ แต่ข้อความที่กำหนดระยะเวลาสิ้นสุดนั้นจะต้องให้ปรากฏทั้งในส่วนที่เป็นภาพและส่วนที่เป็นเสียง

(๓) ประเภทและลักษณะของของแถมพหหรือรางวัล จำนวนและมูลค่าของของแถมพหหรือรางวัล แต่ละสิ่ง หรือมูลค่ารวมในแต่ละประเภท เว้นแต่กรณีที่เป็นการโฆษณาทางวิทยุกระจายเสียง หรือวิทยุโทรทัศน์ จะไม่ระบุมูลค่าของของแถมพหหรือรางวัลแต่ละสิ่ง หรือมูลค่ารวมในแต่ละประเภทก็ได้ แต่จะต้องระบุมูลค่ารวมของของแถมพหหรือรางวัลทุกประเภทไว้แทน เว้นแต่ในกรณีที่สิ่งซึ่งจัดเป็นของแถมพหหรือรางวัลเป็นสิ่งซึ่งมีมูลค่าที่ผู้บริโภคอาจทราบได้โดยทั่วไป และข้อความนั้นได้แสดงให้เห็นให้ผู้บริโภคทราบถึงประเภทและลักษณะของของแถมพหหรือรางวัลไว้โดยชัดแจ้งแล้ว จะไม่ระบุมูลค่าของของแถมพหหรือรางวัลนั้นไว้ก็ได้

(๔) เขตหรือถิ่นที่จัดให้มีการเสี่ยงโชคหรือการประกวดชิงรางวัล เว้นแต่กรณีที่เป็นการจัดให้มีขึ้นทั่วราชอาณาจักร

(๕) วัน เดือน ปี เวลา และสถานที่ซึ่งกำหนดไว้สำหรับการทำการเสี่ยงโชคหรือการตัดสินการประกวดชิงรางวัล

(๖) วัน เดือน ปี และสื่อโฆษณาที่จะใช้ในการประกาศรายชื่อผู้ได้รับรางวัลจากการเสี่ยงโชคหรือการประกวดชิงรางวัล

ทั้งนี้ ข้อความตาม (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) และ (๖) ต้องแสดงให้เห็นให้ผู้บริโภคได้เห็น อ่าน หรือฟังได้อย่างชัดเจนครบถ้วน ไม่ทำให้ผู้บริโภคเข้าใจผิดในสาระสำคัญ และต้องมีข้อความที่ระบุให้ชัดเจนว่าผู้บริโภคสามารถศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ใด

ข้อ ๗ ข้อความที่ระบุหรือประกาศว่าผู้ประกอบธุรกิจจะจัดให้มีการให้ของแถม หรือให้สิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่า โดยไม่ได้ระบุรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(๑) หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข หรือข้อกำหนดในการให้ของแถม หรือให้สิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่า

(๒) วัน เดือน ปีที่เริ่มต้นและสิ้นสุดของการจัดให้มีการให้ของแถม หรือให้สิทธิหรือประโยชน์ โดยให้เปล่า หรือข้อความโดยย่อที่ทำให้ผู้บริโภคทราบ วัน เดือน ปีที่เริ่มต้นและสิ้นสุดดังกล่าวได้ เว้นแต่

(ก) กรณีที่เป็นการโฆษณาทางวิทยุโทรทัศน์ ข้อความที่กำหนดระยะเวลาเริ่มต้นของการให้ของแถม หรือให้สิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่า นั้น จะให้ปรากฏในส่วนที่เป็นภาพหรือในส่วนที่เป็นเสียงอย่างหนึ่ง อย่างใดก็ได้ แต่ข้อความที่กำหนดระยะเวลาสิ้นสุดนั้นจะต้องให้ปรากฏ ทั้งในส่วนที่เป็นภาพและส่วนที่เป็นเสียง

(ข) กรณีที่เป็นการให้ของแถมโดยการติดของแถมไว้กับสินค้าที่ผู้บริโภคสามารถเห็นของแถมนั้น ได้อยู่แล้ว หรือโดยการบรรจุของแถมไว้ในหีบห่อของสินค้านั้นและได้ระบุข้อความไว้ที่หีบห่อบรรจุสินค้านั้นว่า ได้จัดให้มีการให้ของแถมพร้อมกับการขายสินค้านั้นแล้ว

(๓) ประเภท ลักษณะ และมูลค่าของของแถม หรือสิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่าแต่ละสิ่ง หรือมูลค่ารวมในแต่ละประเภท เว้นแต่กรณีที่เป็นการโฆษณาทางวิทยุกระจายเสียง หรือวิทยุโทรทัศน์ จะไม่ระบุมูลค่าของของแถม หรือสิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่าแต่ละสิ่ง หรือมูลค่ารวมในแต่ละประเภทก็ได้ แต่จะต้องระบุมูลค่ารวมของของแถมหรือสิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่าทุกประเภทไว้แทน เว้นแต่ในกรณีที่สิ่งซึ่งจัดเป็นของแถมหรือสิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่า นั้น เป็นสิ่งซึ่งมีมูลค่าที่ผู้บริโภคอาจทราบได้โดยทั่วไป และข้อความนั้นได้แสดงให้เห็นให้ผู้บริโภคทราบถึงประเภทและลักษณะของของแถมหรือสิทธิหรือประโยชน์ โดยให้เปล่าไว้โดยชัดแจ้งแล้ว จะไม่ระบุมูลค่าของของแถมหรือสิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่าไว้ก็ได้

(๔) เขตหรือถิ่นที่จัดให้มีการให้ของแถมหรือให้สิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่า เว้นแต่กรณีที่เป็นการจัดให้มีขึ้นทั่วราชอาณาจักร

(๕) สถานที่หรือวิธีการที่กำหนดไว้ให้ผู้บริโภคได้รับของแถมหรือสิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่า เว้นแต่

(ก) กรณีที่จัดให้มีการรับของแถมหรือสิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่า ณ ร้านค้า หรือตัวแทนจำหน่ายสินค้านั้นทั่วไปทุกแห่ง หรือ

(ข) กรณีที่เป็นการให้ของแถมโดยการติดของแถมไว้กับสินค้าที่ผู้บริโภคสามารถเห็นของแถมนั้น ได้อยู่แล้ว หรือโดยการบรรจุของแถมไว้ในหีบห่อของสินค้านั้นและได้ระบุข้อความไว้ที่หีบห่อบรรจุสินค้านั้นว่า ได้จัดให้มีการให้ของแถมพร้อมกับการขายสินค้านั้นแล้ว

ทั้งนี้ ข้อความตาม (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) ต้องแสดงให้เห็นให้ผู้บริโภคได้เห็น อ่าน หรือฟังได้อย่าง ชัดเจนครบถ้วน ไม่ทำให้ผู้บริโภคเข้าใจผิดในสาระสำคัญ และต้องมีข้อความที่ระบุให้ชัดเจนว่าผู้บริโภคสามารถศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ใด

ข้อ ๘ ข้อความโฆษณาขายห้องชุดในอาคารชุดที่ยังไม่ได้จดทะเบียนเป็นอาคารชุดตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด

(๑) ทางหนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อโฆษณาอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยไม่ได้รับรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(ก) ข้อความที่แสดงว่ายังไม่ได้รับหรือได้รับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารแล้ว

(ข) ข้อความที่แสดงว่ายังไม่ได้รับหรือได้รับความเห็นชอบแล้วตามกฎหมายว่าด้วย

การส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ในกรณีที่ต้องจัดทำรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม

- (ค) เดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารชุดแล้วเสร็จ
- (ง) ข้อความที่แสดงว่าจะไปจดทะเบียนเป็นอาคารชุดตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุดเมื่อการก่อสร้างแล้วเสร็จ
- (จ) ตำแหน่งที่ดิน เลขที่ของโฉนดที่ดิน จำนวนเนื้อที่ของที่ดินของโครงการ และแผนผังแสดงเขตที่ดินและที่ตั้งของอาคารชุด
- (ฉ) ข้อความที่แสดงว่าที่ดินและอาคารชุดไม่มีหรือมีภาระผูกพันกับสถาบันการเงิน บุคคลหรือนิติบุคคลใด
- (ช) จำนวนชั้นและจำนวนห้องชุดของอาคารชุดนั้น
- (ซ) ข้อความที่แสดงว่าในอาคารชุดหลังเดียวกันมีห้องชุดเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยหรือสำนักงาน หรือที่อยู่อาศัยและสำนักงาน
- (ฌ) ข้อความที่แสดงเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายและค่าภาษีอากรที่ผู้มีกรรมสิทธิ์ในห้องชุดมีหน้าที่ต้องชำระตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด
- (ญ) รายการและขนาดของทรัพย์สินที่เป็นทรัพย์สินส่วนบุคคลและทรัพย์สินกลาง ในกรณีที่มีการโฆษณาว่าจะจัดให้มีทรัพย์สินส่วนบุคคลภายนอกห้องชุดหรือทรัพย์สินกลางนอกจากที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด รวมทั้งเดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างหรือจัดหาและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างหรือติดตั้งทรัพย์สินนั้นแล้วเสร็จ
- (ฎ) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบธุรกิจอาคารชุด และในกรณีที่เป็นิติบุคคลต้องระบุทุนจดทะเบียน ทุนชำระแล้ว ชื่อกรรมการผู้จัดการหรือหุ้นส่วนผู้จัดการ หรือกรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อผูกพันนิติบุคคล
- (ฏ) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง
ทั้งนี้ เว้นแต่การโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ จะไม่ระบุข้อความตาม (ซ) (ฌ) หรือ (ญ) ก็ได้
- (๒) ทางวิทยุกระจายเสียง โดยไม่ได้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับเดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้าง และที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารชุดแล้วเสร็จ
- (๓) ทางวิทยุโทรทัศน์ โดยไม่ได้ระบุรายละเอียด ดังต่อไปนี้
 - (ก) เดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารชุดแล้วเสร็จ
 - (ข) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง
- (๔) ทางป้ายโฆษณาหรือสื่อโฆษณาอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยไม่ได้ระบุรายละเอียดดังต่อไปนี้
 - (ก) เดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารชุดแล้วเสร็จ
 - (ข) ตำแหน่งที่ดิน เลขที่ของโฉนดที่ดิน จำนวนเนื้อที่ของที่ดินของโครงการ และแผนผังแสดงเขตที่ดินและที่ตั้งของอาคารชุด
 - (ค) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง

(ง) ข้อความที่แสดงว่ายังไม่ได้รับหรือได้รับความเห็นชอบแล้วตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ในกรณีที่ต้องจัดทำรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม

ข้อ ๙ ข้อความโฆษณาขายห้องชุดในอาคารชุดที่ได้จดทะเบียนเป็นอาคารชุดตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุดแล้ว

(๑) ทางหนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อโฆษณาอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยไม่ได้รับรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(ก) เลขที่ของทะเบียนอาคารชุด

(ข) ข้อความที่แสดงว่าได้รับความเห็นชอบ เลขที่หนังสือ และวัน เดือน ปี ที่ได้รับความเห็นชอบตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติแล้ว ในกรณีที่ต้องจัดทำรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม

(ค) ตำแหน่งที่ดิน เลขที่ของโฉนดที่ดิน จำนวนเนื้อที่ของที่ดินของโครงการ และแผนผังแสดงเขตที่ดินและที่ตั้งของอาคารชุด

(ง) ข้อความที่แสดงว่าห้องชุดไม่มีหรือมีภาระผูกพันกับสถาบันการเงิน บุคคล หรือนิติบุคคลใด

(จ) จำนวนชั้นและจำนวนห้องชุดของอาคารชุดนั้น

(ฉ) ข้อความที่แสดงว่าในอาคารชุดหลังเดียวกันมีห้องชุดเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยหรือสำนักงาน หรือที่อยู่อาศัยและสำนักงาน

(ช) ข้อความที่แสดงเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายและค่าภาษีอากรที่ผู้มีกรรมสิทธิ์ในห้องชุด มีหน้าที่ต้องชำระตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด

(ซ) รายการและขนาดของทรัพย์สินที่เป็นทรัพย์สินส่วนบุคคลและทรัพย์สินกลาง นอกจากที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด

(ณ) ชื่อและที่อยู่ของผู้จดทะเบียนอาคารชุด และในกรณีที่เป็นิติบุคคลต้องระบุทุนจดทะเบียน ทุนชำระแล้ว ชื่อกรรมการผู้จัดการหรือหุ้นส่วนผู้จัดการ หรือกรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อผูกพันนิติบุคคล

(อ) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง ทั้งนี้ เว้นแต่การโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ จะไม่ระบุข้อความตาม (ฉ) (ช) หรือ (ซ) ก็ได้

(๒) ทางวิทยุกระจายเสียง โดยไม่ได้รับรายละเอียดเกี่ยวกับเลขที่ของทะเบียนอาคารชุดและชื่อของผู้จดทะเบียนอาคารชุด

(๓) ทางวิทยุโทรทัศน์ โดยไม่ได้รับรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(ก) เลขที่ของทะเบียนอาคารชุดและชื่อของผู้จดทะเบียนอาคารชุด

(ข) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง

(๔) ทางป้ายโฆษณาหรือสื่อโฆษณาอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยไม่ได้รับรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(ก) เลขที่ของทะเบียนอาคารชุดและชื่อของผู้จดทะเบียนอาคารชุด
(ข) ตำแหน่งที่ดิน จำนวนเนื้อที่ของที่ดินของโครงการ และแผนผังแสดงเขตที่ดิน และที่ตั้งของอาคารชุด

(ค) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง

(ง) ข้อความที่แสดงว่าได้รับความเห็นชอบตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติแล้ว ในกรณีที่ต้องจัดทำรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม

ข้อ ๑๐ ข้อความโฆษณาขายที่ดินโดยการแบ่งขายเป็นแปลงย่อย ไม่ว่าจะเป็นการขายเฉพาะที่ดินหรือขายที่ดินพร้อมทั้งอาคาร

(๑) ทางหนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อโฆษณาอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยไม่ได้ระบุรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(ก) ตำแหน่งที่ดิน เลขที่ของหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน จำนวนเนื้อที่ของที่ดินจัดสรร และเลขที่ของใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดินตามกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรที่ดิน ในกรณีที่ต้องได้รับใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดิน

(ข) ข้อความที่แสดงว่าที่ดินและอาคารไม่มีหรือมีภาระผูกพันกับสถาบันการเงิน บุคคลหรือนิติบุคคลใด

(ค) เดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารแล้วเสร็จ ในกรณีที่ขายที่ดินพร้อมทั้งอาคาร

(ง) ข้อความที่แสดงว่าเมื่อชำระเงินครบถ้วนตามสัญญาแล้วจะโอนสิทธิในที่ดินให้ได้เมื่อใด

(จ) รายการและขนาดของทรัพย์สินที่เป็นสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะ นอกจากที่กำหนดในข้อกำหนดเกี่ยวกับการจัดสรรที่ดิน

(ฉ) ชื่อและที่อยู่ของผู้จัดสรรที่ดิน ผู้มีสิทธิในที่ดิน และผู้ประกอบการธุรกิจขายที่ดิน และในกรณีที่เป็นการนิติบุคคลต้องระบุทุนจดทะเบียน ทุนชำระแล้ว ชื่อกรรมการผู้จัดการหรือหุ้นส่วนผู้จัดการหรือกรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อผูกพันนิติบุคคล

(ช) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง ทั้งนี้เว้นแต่การโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ จะไม่ระบุข้อความตาม (จ) ก็ได้

(๒) ทางวิทยุกระจายเสียง โดยไม่ได้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับเดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้าง และที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารแล้วเสร็จ ในกรณีที่ขายที่ดินพร้อมทั้งอาคาร

(๓) ทางวิทยุโทรทัศน์ โดยไม่ได้ระบุ รายละเอียด ดังต่อไปนี้

(ก) เดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารแล้วเสร็จ ในกรณีที่ขายที่ดินพร้อมทั้งอาคาร

(ข) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง

(๔) ทางป้ายโฆษณาหรือสื่อโฆษณาอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยไม่ได้ระบุรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(ก) เดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารแล้วเสร็จ ในกรณีที่ขายที่ดินพร้อมทั้งอาคาร

(ข) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง

ข้อ ๑๑ ข้อความโฆษณาตามข้อ ๘ ข้อ ๙ และข้อ ๑๐ ที่ไม่ได้แสดงให้เห็น และอ่านได้ชัดเจน หรือมีขนาดความสูงของตัวหนังสือเล็กกว่าสองมิลลิเมตรสำหรับข้อความโฆษณาทางหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ หรือเล็กกว่าหนึ่งในสามของขนาดของตัวหนังสือสูงสุดที่ใช้สำหรับป้ายโฆษณาหรือสื่อโฆษณาอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน หรือที่ไม่ได้ระบุข้อความที่แสดงว่าผู้บริโภคอาจขอรับรายละเอียดของการโฆษณาได้ก็ได้

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๔

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ : - เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากปัจจุบันผู้ประกอบการมี การนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการโฆษณาสินค้าและบริการ ทำให้การกำหนดข้อความโฆษณาอย่างอื่นที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวมตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๒๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป สมควรปรับปรุงการกำหนดข้อความโฆษณาดังกล่าวให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา เรื่อง การโฆษณาสินค้าหรือบริการโดยใช้ข้อความโฆษณา ที่มีลักษณะเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงอันยากแก่การพิสูจน์

ปัจจุบันปรากฏว่า มีผู้ประกอบการจำนวนมากที่โฆษณาสินค้าหรือบริการโดยใช้ข้อความโฆษณาที่มีลักษณะเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงเปรียบเทียบกับคุณสมบัติสินค้าหรือบริการของตนกับสินค้าหรือบริการอื่นๆ ในประเภทเดียวกัน โดยผู้ประกอบการผู้โฆษณานั้นเองไม่สามารถพิสูจน์ข้อความโฆษณาของตนได้ว่าสินค้าหรือบริการของตนมีคุณสมบัติเป็นดังที่ได้โฆษณาไว้ และแม้จะพิสูจน์ได้เนื่องจากจะต้องผ่านการรับรอง หรือตรวจสอบเอกสารหลักฐานกันอย่างถี่ถ้วน จึงถือได้ว่าเป็นการยากที่จะพิสูจน์ให้เห็นถึงความจริงได้ ข้อความโฆษณาสินค้าเช่นที่ว่านี้ ได้แก่ข้อความโฆษณาที่ใช้ถ้อยคำ “ที่สุด” “แห่งแรก” “แห่งเดียว” “รายแรก” “ครั้งแรก” “100%” หรือถ้อยคำอื่นที่มีความหมายในทำนองเดียวกันมาใช้ประกอบข้อความโฆษณาด้วยความประสงค์ที่จะพรางตาให้ผู้บริโภคเห็นว่าสินค้าหรือบริการของตนนั้นมีสรรพคุณหรือคุณสมบัติดีกว่าสินค้าหรือบริการอื่นๆ ในประเภทเดียวกัน และเมื่อคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ได้ขอให้ผู้กระทำการโฆษณาแสดงหลักฐานเพื่อพิสูจน์ข้อความโฆษณานั้นว่ามีสรรพคุณหรือคุณสมบัติตามข้อความโฆษณาปรากฏว่ามีผู้กระทำการโฆษณาเป็นจำนวนน้อยมากที่สามารถแสดงหลักฐานพิสูจน์ได้

การที่ผู้ประกอบการโฆษณาสินค้าที่ทราบอยู่แล้วว่าไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าสินค้าหรือบริการนั้นมีคุณสมบัติดังข้อความที่ได้โฆษณา ย่อมเป็นการไม่เป็นธรรมแก่ผู้บริโภค การโฆษณาโดยใช้ข้อความที่ผู้โฆษณาไม่สามารถพิสูจน์แสดงความจริงได้เช่นนี้ กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคให้ถือว่าเป็นข้อความโฆษณาที่ผู้กระทำการโฆษณารู้หรือควรได้รู้อยู่แล้วว่าข้อความโฆษณานั้นเป็นความเท็จและจะต้องแก้ไขหากละเลยไม่แก้ไขตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาย่อมเป็นความผิดตามมาตรา 49 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

ดังนั้น เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงข้อขัดแย้งและปัญหาเกี่ยวกับการพิสูจน์คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา จึงขอให้คำแนะนำว่า ในการโฆษณาสินค้าหรือบริการ ผู้โฆษณาควรหลีกเลี่ยงการนำเอาถ้อยคำว่า “ที่สุด” “แห่งแรก” “100%” หรือถ้อยคำอื่นที่มีความหมายในทำนองเดียวกันมาใช้ประกอบข้อความโฆษณา เว้นแต่ผู้โฆษณาจะมีหลักฐานพร้อมที่จะพิสูจน์ได้ว่าสินค้าหรือบริการที่โฆษณานั้นมีคุณสมบัติดังที่กล่าวอ้าง เช่น

1. หลักฐานอันแสดงว่า ข้อความโฆษณานั้น เป็นข้อความที่โฆษณาได้ในประเทศที่มีกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคที่เชื่อถือได้ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ประเทศออสเตรเลีย เป็นต้น
2. หนังสือรับรองผลการตรวจสอบของส่วนราชการหรือหน่วยงานในประเทศไทยหรือของรัฐต่างประเทศ ซึ่งเป็นส่วนราชการหรือหน่วยงานผู้ชำนาญการหรือมีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่โฆษณานั้นหรือของสถาบันที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณายอมรับ

จึงขอประกาศขอแนะนำให้ผู้ประกอบการจะได้ใช้เป็นแนวทางในการโฆษณาสินค้าหรือบริการต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ 12 มิถุนายน พ.ศ. 2526

(ลงชื่อ) อมร จันทรมบูรณ์
(นายอมร จันทรมบูรณ์)
ประธานกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา เรื่อง แนวทางการพิสูจน์เพื่อแสดงความจริง เกี่ยวกับข้อความโฆษณา

ด้วยปรากฏว่าผู้ประกอบการธุรกิจและผู้กระทำการโฆษณาเป็นจำนวนมากได้โฆษณาสินค้าหรือบริการโดยใช้ข้อความที่มีลักษณะเป็นการอ้างอิงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสถิติ ตัวเลข หรือรายงานทางวิชาการตลอดจนรางวัลต่างๆ โดยไม่มีเอกสารหลักฐานหรือข้อมูลยืนยันได้ในขณะที่กระทำการโฆษณา เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อความดังกล่าวอาจเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 และได้ใช้อำนาจตามบทบัญญัติมาตรา 17 มาตรา 18 หรือมาตรา 28 แล้วแต่กรณีให้ผู้ประกอบธุรกิจและผู้กระทำการโฆษณาส่งเอกสาร ข้อมูล หรือชี้แจงข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์เพื่อแสดงความจริงเกี่ยวกับข้อความโฆษณานั้นแล้ว ปรากฏว่าผู้ประกอบการธุรกิจและผู้กระทำการโฆษณาส่วนใหญ่ไม่สามารถจัดส่งเอกสารข้อมูลหรือชี้แจงข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์เพื่อแสดงความจริงต่อคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาได้ในทันที โดยอ้างเหตุผลในการจัดหาหรือจัดเตรียมเอกสารต่างๆ เป็นเหตุให้การพิจารณาของคณะกรรมการฯ เป็นไปด้วยความล่าช้า และหากปรากฏว่าข้อความโฆษณานั้นเป็นข้อความที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 จริง ก็จะทำให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหายอยู่ตลอดเวลาอันเป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม

ดังนั้น เพื่อให้ความเป็นธรรมต่อผู้บริโภคและให้การพิจารณาของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาดำเนินไปได้อย่างรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์จึงกำหนดแนวทางในการพิสูจน์เพื่อแสดงความจริงและการพิจารณาข้อความโฆษณา ดังนี้

1. ในการพิสูจน์ข้อความโฆษณาผู้ประกอบการธุรกิจและผู้กระทำการโฆษณาต้องกระทำการภายในกำหนดเวลา 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งให้ใช้สิทธิในการพิสูจน์ เว้นแต่กรณีมีเหตุสุดวิสัยหรือพฤติการณ์พิเศษไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจพิจารณาให้เลื่อนระยะเวลาในการพิสูจน์ได้ตามที่เห็นสมควร

2. ข้อความโฆษณาที่ได้อ้างอิงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสถิติ ตัวเลข รายงานทางวิชาการหรือรางวัลใดๆ ที่มีอยู่แล้ว ผู้ประกอบธุรกิจและผู้กระทำการโฆษณาต้องมีหลักฐานเหล่านั้นและพร้อมที่จะแสดงยืนยันได้ทันทีเมื่อคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเรียกให้มาพิสูจน์ ผู้ประกอบธุรกิจและผู้กระทำการโฆษณาจะขอเลื่อนระยะเวลาในการพิสูจน์ โดยอ้างเหตุผลในการแสวงหาหรือรวบรวมเอกสารหลักฐานหรือข้อมูลต่างๆ เพื่อประกอบการพิจารณาไม่ได้ หากผู้กระทำการโฆษณาไม่สามารถแสดงเอกสารหลักฐานหรือข้อมูลต่างๆ ต่อคณะกรรมการฯ ได้ภายในกำหนดเวลาตามข้อ 1 คณะกรรมการฯ จะถือว่าผู้ประกอบการธุรกิจและผู้กระทำการโฆษณาละสิทธิที่จะพิสูจน์เพื่อแสดงความจริงเกี่ยวกับข้อความโฆษณานั้น

3. ในระหว่างการพิจารณาของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาหรือระหว่างการพิสูจน์ของผู้ประกอบธุรกิจและผู้กระทำการโฆษณา คณะกรรมการฯ อาจใช้อำนาจออกคำสั่งตามมาตรา 27 หรือกำหนดวิธีการชั่วคราวตามมาตรา 18 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ให้ผู้ประกอบการธุรกิจและผู้กระทำการโฆษณากระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อมิให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหาย

4. ข้อความโฆษณาที่มีลักษณะเป็นความผิดชัดแจ้ง เช่น ข้อความโฆษณาที่ระบุรายละเอียดไม่ครบถ้วนตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2526) กฎกระทรวง ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2528) และกฎกระทรวงฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2534) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 หรือข้อความโฆษณาที่มีลักษณะเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงอันยากแก่การพิสูจน์ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทำหนังสือแจ้งความผิดให้ผู้ประกอบธุรกิจและผู้กระทำการโฆษณาทราบและชี้แจงข้อเท็จจริงหรือส่งเอกสารหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความจริงต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งหากผู้ประกอบธุรกิจและผู้กระทำการโฆษณาไม่ชี้แจงหรือส่งเอกสารหลักฐานภายในเวลาที่กำหนด จะถือว่าผู้ประกอบธุรกิจและผู้กระทำการโฆษณาละสิทธิที่จะพิสูจน์และให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครวบรวมเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการฯ เพื่อพิจารณามีมติต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ. 2535

(ลงชื่อ) อรรถนิติ ดิษฐอำนาจ

(นายอรรถนิติ ดิษฐอำนาจ)

ประธานกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
เรื่อง แนวทางการโฆษณาสินค้าหรือบริการ
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

.....

โดยที่มาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้กำหนดให้การโฆษณาจะต้องไม่ใช่ข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค หรือใช้ข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม ซึ่งได้แก่ ข้อความที่เป็นเท็จหรือเกินความจริง ข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ข้อความที่เป็นการสนับสนุนโดยตรงหรือโดยอ้อมให้มีการกระทำผิดกฎหมายหรือศีลธรรมหรือนำไปสู่ความเสื่อมเสียในวัฒนธรรมของชาติ ฯลฯ แต่เนื่องจากปัจจุบันยังพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจหลายประเภทโฆษณาสินค้าหรือบริการที่ใช้ข้อความไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค ในลักษณะที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการทางสื่อต่าง ๆ มากมาย โดยเฉพาะการโฆษณาทางสื่อวิทยุโทรทัศน์ และสื่อหนังสือพิมพ์ ในลักษณะที่มุ่งเน้นความสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการในบางจุดหรือบางส่วน แต่กลับแสดงรายละเอียดเงื่อนไขให้ผู้บริโภคได้รับทราบในลักษณะแอบแฝง เช่น โฆษณาทางสื่อวิทยุโทรทัศน์ มีการแสดงข้อความด้วยตัวอักษรลอย (super) ขนาดเล็ก มีระยะเวลาสั้นอ่านไม่ทัน หรือทางสื่อหนังสือพิมพ์ ผู้โฆษณาจะใช้ตัวอักษรขนาดเล็กมากจนอ่านแทบไม่เห็น และวางอยู่ใกล้ข้อความที่เป็นสาระสำคัญ ซึ่งผู้บริโภคมักจะไม้อ่านข้อความที่มีขนาดเล็กเช่นนั้น และเมื่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคขอให้ผู้โฆษณาไปชี้แจงข้อเท็จจริง ผู้โฆษณาก็มักจะอ้างว่าส่วนราชการที่กำกับดูแลการโฆษณายังไม่มีกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ ฉะนั้น เพื่อให้การโฆษณาสินค้าหรือบริการเป็นไปโดยถูกต้อง สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงกำหนดแนวทางการโฆษณาสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนี้

๑. ข้อความที่ใช้เป็นหลักในการโฆษณาทางสื่อต่าง ๆ ต้องแสดงให้เห็น อ่าน ฟังได้ อย่างครบถ้วน ชัดเจนและไม่ทำให้ผู้บริโภคหลงผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ

๒. ข้อความที่แสดงรายละเอียดเงื่อนไขเพิ่มเติมเพื่อให้ผู้บริโภคเข้าใจความหมายของการโฆษณาได้อย่างถูกต้อง ให้ปฏิบัติดังนี้

๒.๑ ทางสื่อหนังสือพิมพ์หรือสื่อสิ่งพิมพ์ ให้ใช้ตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ ชัดเจนมีขนาดไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของขนาดตัวอักษรข้อความที่เป็นสาระสำคัญ ทั้งนี้ต้องมีขนาดไม่เล็กกว่า ๒ มิลลิเมตร และต้องอยู่ใกล้กับข้อความที่เป็นสาระสำคัญนั้น

๒.๒ ทางป้ายโฆษณา ให้ใช้ตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ชัดเจนตัดกับสีพื้นมีขนาดไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของขนาดตัวอักษรสูงสุด

๒.๓ ทางวิทยุกระจายเสียง ให้ฟังได้ชัดเจนโดยใช้ความเร็วและจังหวะในการพูด เช่นเดียวกับข้อความที่โฆษณา

๒.๔ ทางวิทยุโทรทัศน์ ให้แสดงอักษรลอย (Super) เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๕ วินาที ด้วยตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ชัดเจนติดกับสีพื้น และมีขนาดความสูงของตัวอักษรไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ในยี่สิบห้าส่วนของขนาดความสูงของจอภาพ

๓. ในกรณีที่ผู้โฆษณาอ้างถึงผลการทดสอบหรือทดลองที่กระทำในห้องทดลองซึ่งมีพื้นที่และสภาวะแวดล้อมที่จำกัด เช่น อุณหภูมิ ความชื้น สภาพพื้นที่ ต้องระบุไว้ในข้อความโฆษณาด้วยตัวอักษรให้เห็นและอ่านได้ชัดเจนว่าเป็นผลการทดสอบหรือทดลองในห้องทดลองของสถาบันหน่วยงานหรือองค์กรใด ที่ไหน และเมื่อไร หากไม่ระบุข้อความดังกล่าว จะต้องมีการทดสอบหรือทดลองที่กระทำในสภาวะแวดล้อมที่เป็นจริงของสถาบันหรือองค์กรที่เชื่อถือได้และพร้อมที่จะแสดงยืนยันได้ทันที เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเรียกให้มาพิสูจน์ มิฉะนั้นจะถือว่าเป็นข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าได้

๔. การโฆษณาว่ารับประกันสินค้า ผู้โฆษณาต้องระบุลักษณะและขอบเขตของการประกันให้ชัดเจน เงื่อนไขของการปฏิบัติตามที่ประกันต้องชัดเจนและครบถ้วนทุกเงื่อนไข ระบุตัวผู้รับประกันระยะเวลาประกัน ขั้นตอนปฏิบัติตามสัญญาประกัน เพราะการโฆษณารับประกันโดยไม่ชัดเจนย่อมก่อให้เกิดถึงเจตนาที่ประสงค์จะไม่รับผิดชอบของผู้รับประกัน อาจทำให้ผู้บริโภคสำคัญผิดได้ด้วย

๕. การพิจารณาข้อความโฆษณาต้องยึดถือเป็นหลักว่าผู้บริโภคเข้าใจความหมายของข้อความโฆษณาที่ปรากฏนั้นว่าอย่างไร มิใช่ถือเอาตามความเข้าใจหรือเจตนาของผู้ประกอบธุรกิจว่าเข้าใจหรือต้องตีความอย่างไร เช่น โฆษณาให้บริการฟรี ตามความเข้าใจของผู้บริโภคย่อมเข้าใจว่าให้บริการโดยไม่คิดค่าตอบแทน แต่ถ้าวการให้บริการฟรีนั้นทำภายใต้เงื่อนไขใด ผู้โฆษณาจะต้องระบุเงื่อนไขให้ครบถ้วน เพื่อให้ผู้บริโภคเข้าใจถึงความต้องการหรือเจตนาของตน

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๘

(นางรศมี วิศทเวทย์)

เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
เรื่อง แนวทางการโฆษณาลดราคาสินค้าหรือบริการ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

โดยที่ปัจจุบันสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้รับการร้องเรียนจากผู้บริโภคเป็นจำนวนมากและต่อเนื่องมาโดยตลอดว่า ผู้ประกอบธุรกิจประเภทค้าปลีกและค้าส่งมีการจัดรายการส่งเสริมการขายหรือการให้บริการด้วยการใช้ข้อความโฆษณาลดราคาสินค้าหรือบริการเพื่อจูงใจผู้บริโภค แต่เมื่อผู้บริโภคได้เดินทางไปซื้อสินค้าหรือรับบริการ ปรากฏว่า ยังมีผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามโฆษณา เช่น สินค้าหรือบริการที่ลดราคาไม่มีจำหน่าย ไม่มีการให้บริการ หรือมีการจำกัดการซื้อหรือรับบริการโดยที่ไม่ได้แจ้งข้อความดังกล่าวไว้ในสื่อโฆษณาให้ทราบ นอกจากนี้ยังพบว่ามีการจัดรายการลดราคาสินค้าหรือบริการโดยไม่ได้แจ้งระยะเวลาที่เริ่มต้นและสิ้นสุด และเมื่อผู้บริโภคสอบถาม ได้รับแจ้งว่าสินค้าหมดระยะเวลาแล้ว จากข้อเท็จจริงดังกล่าว ทำให้ผู้บริโภครู้สึกถูกหลอกลวงและเสียเวลาไปซื้อสินค้าหรือบริการ

ดังนั้น เพื่อให้การโฆษณาสินค้าหรือบริการเป็นธรรมต่อผู้บริโภค และให้ผู้ประกอบธุรกิจได้มีแนวทางที่ถูกต้องในการโฆษณาสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๐ (๗) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๕ มีมติมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประกาศแนวทางการโฆษณาลดราคาสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระบุหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข หรือข้อกำหนดในการลดราคา วัน เดือน ปี ที่เริ่มต้นและสิ้นสุดของการจัดให้มีการลดราคา

ข้อ ๒ ระบุจำนวนสินค้าหรือบริการที่มีการลดราคาให้ชัดเจน หากเป็นกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสาขาของสถานที่จำหน่ายหรือบริการที่ลดราคาหลายสาขา ให้ระบุจำนวนและรายการของสินค้าหรือบริการที่มีในแต่ละสาขาด้วย

ข้อ ๓ ในกรณีมีเงื่อนไขอื่น เช่น ยังไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม ค่าติดตั้ง และค่าขนส่งสินค้า ควรแสดงให้ครบถ้วนชัดเจน

ข้อ ๔ ข้อความตามข้อ ๑ ข้อ ๒ และข้อ ๓ ควรปฏิบัติดังนี้

(๑) สื่อหนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์ ให้ใช้ตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ชัดเจนตัดกับสีพื้น มีขนาดไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของขนาดตัวอักษรข้อความที่เป็นสาระสำคัญ ทั้งนี้ควรมีขนาดไม่เล็กกว่า ๒ มิลลิเมตร และควรอยู่ใกล้ข้อความที่เป็นสาระสำคัญนั้น

(๒) สื่อป้ายโฆษณา ให้ใช้ตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ชัดเจนตัดกับสีพื้นมีขนาดความสูงของตัวอักษรไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของขนาดตัวอักษรสูงสุด

(๓) สื่อวิทยุกระจายเสียง ให้ฟังได้ชัดเจนและเข้าใจได้โดยใช้ความเร็วและจังหวะในการพูดเช่นเดียวกับการพูดข้อความที่โฆษณา

(๔) สื่อวิทยุโทรทัศน์ และโทรทัศน์ระบบบอกรับการเป็นสมาชิก (เคเบิลทีวี) โรงภาพยนตร์ และสื่อวีดิทัศน์ ให้แสดงอักษรลอย (Superimpose) เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๕ วินาที ด้วยตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ชัดเจนตัดกับสีพื้น มีขนาดความสูงของตัวอักษรไม่น้อยกว่าหนึ่งในยี่สิบห้าส่วน ขนาดความสูงของจอภาพ และควรให้เห็นได้โดยชัดเจน

(๕) สื่อประเภทอื่น ข้อความหรือภาพควรแสดงให้อ่านหรือเห็นได้ชัดเจนทำให้บุคคลทั่วไปเข้าใจความหมายได้

ข้อ ๕ ในกรณีที่สินค้าหรือบริการที่นำมาลดราคาหมดลงก่อนครบกำหนดระยะเวลา ผู้ประกอบธุรกิจควรแจ้งให้ผู้บริโภคทราบทันที ณ ชั้นวางสินค้า หรือจุดจำหน่าย หรือจุดให้บริการ โดยแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน

ข้อ ๖ ไม่ควรใช้ข้อความว่าผู้ประกอบธุรกิจขอสงวนสิทธิเปลี่ยนแปลงรายละเอียดของการลดราคาสินค้าหรือบริการ เนื่องจากอาจถือได้ว่าเป็นการใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

ข้อ ๗ ราคาสินค้าหรือบริการที่แสดงหรือปรากฏต่อผู้บริโภค ควรเป็นราคาที่ปรับลดลงแล้ว จากราคาขายปกติ มิใช่ปรับราคาขายปกติให้สูงขึ้นแล้วนำมาโฆษณาว่าลดราคาสินค้าหรือบริการ

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

(นายนิโรธ เจริญประกอบ)

เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

**ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา
ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิด
ของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วจากข้อความโฆษณา
พ.ศ. 2542**

โดยที่มาตรา 27 (4) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 บัญญัติให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา มีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งใช้ข้อความโฆษณาอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วจากข้อความโฆษณานั้นได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา กำหนด ฉะนั้น เพื่อให้หลักเกณฑ์และวิธีการในการให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งได้รับคำสั่งตามมาตรา 27 (4) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวปฏิบัติเป็นแนวเดียวกัน คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา จึงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วจากข้อความโฆษณาของผู้ประกอบธุรกิจไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วจากข้อความโฆษณา พ.ศ. 2542”

ข้อ 2 ให้ยกเลิกระเบียบว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่เกิดจากข้อความโฆษณา (ฉบับที่ 1) พ.ศ. 2524

ข้อ 3 ในระเบียบนี้

“ผู้ประกอบธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งได้รับคำสั่งจากคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ให้โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคตามมาตรา 27 (4) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

“ข้อความโฆษณา” หมายความว่า ข้อความโฆษณาที่ผู้ประกอบธุรกิจได้ทำการโฆษณาไปแล้วและอาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดแก่ผู้บริโภค

“คำสั่ง” หมายความว่า คำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ให้ผู้ประกอบธุรกิจโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคตามมาตรา 27 (4) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

ข้อ 4 เมื่อผู้ประกอบธุรกิจได้รับคำสั่งตามมาตรา 27 (4) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 แล้ว หากในคำสั่งนั้นไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์หรือวิธีการให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติเป็นอย่างอื่นให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติดังนี้

4.1 ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำข้อความที่จะใช้ในการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภค มาให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาตรวจสอบและอนุมัติข้อความนั้นภายในกำหนดเวลา 7 วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง

4.2 ดำเนินการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วจากข้อความโฆษณาของผู้ประกอบธุรกิจ ภายในกำหนดเวลา 20 วัน นับแต่วันที่ได้รับอนุมัติตามข้อ 4.1

4.3 การโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคตาม 4.2 ให้กระทำทางสื่อโฆษณาที่

ผู้ประกอบการได้ใช้ในการโฆษณาข้อความโฆษณานั้นและให้กระทำต่อเนื่องกันเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 7 วัน

ข้อ 5 เว้นแต่คำสั่งจะระบุให้กระทำเป็นอย่างอื่น ข้อความที่ใช้ในการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคอย่างน้อยต้องมีดังต่อไปนี้

5.1 สารสำคัญของข้อความโฆษณาที่ได้รับคำสั่ง

5.2 ข้อความชี้แจงให้ผู้บริโภคเข้าใจถึงความถูกต้องของข้อความโฆษณาหรือความมุ่งหมายอันแท้จริงของผู้ประกอบการที่มีอยู่สำหรับข้อความโฆษณานั้น

ข้อ 6 ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคให้ผู้ประกอบการและเจ้าของสื่อโฆษณาผู้ได้รับคำสั่งเป็นผู้เสียเองทั้งสิ้น

ข้อ 7 ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ. 2542 เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ. 2542

(ลงชื่อ) ไมตรี ตันเต็มทรัพย์

(นายไมตรี ตันเต็มทรัพย์)

ประธานกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา
ว่าด้วยการขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น
พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนดระเบียบว่าด้วยการขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ว่าด้วยการขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ว่าด้วยการขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น พ.ศ. ๒๕๓๒ ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ว่าด้วยการขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ และ ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ว่าด้วยการขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๘

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“ผู้ประกอบการ” หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายหรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ และหมายความรวมถึงผู้ประกอบการโฆษณาด้วย

“ข้อความ” หมายความว่ารวมถึงการกระทำที่ปรากฏด้วยตัวอักษร ภาพ ภาพยนตร์ แสง เสียง เครื่องหมายหรือการกระทำอย่างใด ๆ ที่ทำให้นुकคลทั่วไปสามารถเข้าใจความหมายได้

ข้อ ๔ ผู้ประกอบการผู้ใดประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาพิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับข้อความสำหรับโฆษณาสินค้าหรือบริการทั่วไป หรือข้อความสำหรับโฆษณาที่ดินจัดสรร บ้านและอาคารชุด ตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้ยื่นคำขอตามแบบ ข.๑ หรือแบบ ข.๒ แล้วแต่กรณี ทำระเบียบนี้ โดยแสดงรายการให้ครบถ้วนพร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ข.๑ หรือแบบ ข.๒ แล้วแต่กรณี

สินค้าหรือบริการใดมีกฎหมายบัญญัติในเรื่องการโฆษณาสินค้าหรือบริการนั้นไว้โดยเฉพาะแล้ว ถ้าผู้ประกอบการประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาพิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับ

ข้อความสำหรับโฆษณาสินค้าหรือบริการตามระเบียบนี้ จะต้องแสดงหลักฐานว่าข้อความนั้นได้รับอนุญาตให้โฆษณาตามกฎหมายนั้นแล้วด้วย

ข้อ ๕ การยื่นคำขอ ให้ส่งข้อความสำหรับโฆษณา จำนวน ๒๕ ชุด พร้อมหลักฐานสนับสนุนข้อความสำหรับโฆษณาประกอบคำขอ

ข้อ ๖ ผู้ขอต้องชำระค่าป่วยการในการให้ความเห็นพร้อมกับการยื่นคำขอในอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ภาพยนตร์หรือแถบบันทึกเสียง/ภาพ ในอัตรา ๑๐,๐๐๐ บาท ต่อ ๑ เรื่อง

(๒) ข้อความอย่างอื่นนอกจาก (๑) ในอัตราหน้าแรก ๑๐,๐๐๐ บาท หน้าถัดไป หน้าละ ๕,๐๐๐ บาท

ข้อ ๗ การยื่นคำขอตามระเบียบนี้ ให้ผู้ขอหรือผู้รับมอบอำนาจมายื่นด้วยตนเอง ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานนายกรัฐมนตรี

ข้อ ๘ เมื่อผู้ขอยื่นคำขอแล้ว ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตรวจสอบรายการและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ข.๑ หรือแบบ ข.๒ แล้วแต่กรณี ให้ครบถ้วนก่อนจึงลงเลขที่รับคำขอ ถ้าหากรายการและหลักฐานไม่ครบถ้วนหรือไม่สามารถอ่านได้ชัดเจนให้คืนคำขอ

ข้อ ๙ ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ไมตรี ดันเต็มทรัพย์

ประธานกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

แบบ ข.๑ - ข.๒

๕๘๑๒

เล่ม ๑๐๑ ตอนที่ ๑๗๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๑

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๕/๒๕๒๑

เรื่อง ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า “ของเล่นชนิดพองตัวเมื่อแช่น้ำ”
หรือ “ตัวตุ่นน้ำ”

ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้พิจารณาเห็นว่า สินค้าที่เรียกกันว่า “ของเล่นชนิดพองตัวเมื่อแช่น้ำ” หรือ “ตัวตุ่นน้ำ” อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคโดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่เด็กได้ จึงได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ออกคำสั่งที่ ๑/๒๕๒๑ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๒๑ ห้ามขายสินค้าดังกล่าวเป็นการชั่วคราว จนกว่าจะมีคำสั่งยกเลิก และให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขายผลิต สั่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์เพื่อแสดงให้เห็นว่าสินค้าไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค

ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต สั่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าดังกล่าวได้ขอให้กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข ดำเนินการตรวจวิเคราะห์เพื่อทดสอบพิสูจน์สินค้า ผลการตรวจวิเคราะห์ที่ปรากฏตามรายงานผลการตรวจวิเคราะห์ของกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข แจ้งตามหนังสือที่ สธ ๐๕๐๕/๑๑ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๒๑ สรุปได้ว่า สินค้าดังกล่าวสามารถพองตัวได้ในน้ำย่อยเทียม (ที่มีสภาพเช่นเดียวกับน้ำย่อยในกระเพาะและลำไส้ของมนุษย์) โดยสามารถพองตัวได้ภายในระยะเวลาตามสภาพการย่อยในร่างกายมนุษย์ได้ถึง ๕ เท่า และยังคงมีลักษณะเหนียว ไม่แยกหรือแตก่วน ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า สินค้าดังกล่าวนี้ ไม่ปรากฏว่ามีการย่อยตัว หากกลืนกินเข้าไป เป็นการผิดปกติต่อ

๔๘๑๓

เล่ม ๑๐๑ ตอนที่ ๑๓๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๑

ระบบการย่อยและการขับถ่าย ทำให้ลำไส้อุดตันได้ และในรายงานผลการตรวจวิเคราะห์ ได้แสดงความเห็นไว้ด้วยว่า ของเล่นนี้ไม่น่าไว้วางใจในความปลอดภัย อาจมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นได้ สมควรวางมาตรการป้องกัน

และดังนั้น เมื่อผู้ประกอบการไม่อาจนำทดสอบพิสูจน์เพื่อแสดงให้เห็นว่า สินค้าไม่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงได้ประกาศให้ผู้ประกอบการแจ้งปริมาณสินค้าที่มีอยู่ในความครอบครองภายใน ๑๕ วัน โดยได้ให้โอกาสแก่ผู้ประกอบการในอันที่จะเสนอหลักฐานและวิธีการต่าง ๆ ในการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขสินค้า เพื่อป้องกันอันตรายอันอาจเกิดขึ้นได้ เพื่อประกอบการพิจารณาดำเนินการ ซึ่งมีผู้ประกอบการแจ้งปริมาณสินค้าที่มีอยู่ในความครอบครองจำนวน ๓๔ ราย รวม ๑๒๖,๓๐๐ ตัว พร้อมทั้งได้เสนอมาตรการป้องกันอันตรายโดยวิธีการให้กำหนดสินค้าควบคุมฉลาก และได้กล่าวอ้างว่า สินค้าที่เรียกกันว่า “ของเล่นชนิดพองตัวเมื่อแช่น้ำ” หรือ “ตัวตุตนา” นี้ มีจำหน่ายแพร่หลายในต่างประเทศหลายประเทศ ก็ได้ใช้วิธีกำหนดให้มีฉลากกำกับสินค้าเช่นกัน

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๔๕-๘/๒๕๒๑ เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๒๑ แล้วมีความเห็นว่า สินค้าที่เรียกกันว่า “ของเล่นชนิดพองตัวเมื่อแช่น้ำ” หรือ “ตัวตุตนา” เป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค โดยเฉพาะแก่เด็กเล็ก แม้ในต่างประเทศหลายประเทศ จะยอมให้มีการจำหน่ายสินค้าดังกล่าวโดยมีฉลากกำกับได้ก็ตาม แต่ตามสภาพของประเทศไทยในปัจจุบัน การให้ความสนใจหรือความสำคัญแก่ฉลากกำกับสินค้าของผู้บริโภคยังมีน้อย ดังนั้น แม้ว่าจะกำหนดให้เป็นสินค้าควบคุมฉลากและกำหนดให้ฉลากแสดงคำเตือนไว้ และวัตถุประสงค์ของสินค้าอย่างถูกต้องเพียงพอ ก็ไม่น่าเชื่อว่าจะสามารถป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้ โดยเฉพาะ

๔๘๑๔

เล่ม ๑๐๑ ตอนที่ ๑๗๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๓

อย่างยิ่งสินค้าเป็นสินค้าประเภทของเด็กเล่น ผู้ใช้สินค้าเป็นแต่เพียงแต่ผู้บริโภค
ที่เป็นเด็กเล็ก ๆ ซึ่งไม่เข้าใจความหมายของฉลาก ประกอบกับปริมาณสินค้าที่ผู้
ประกอบธุรกิจแจ้งจำนวนมาเพียง ๑๒๖,๓๐๐ ตัว ซึ่งมีมูลค่าทางเศรษฐกิจ
ไม่มาก ไม่เป็นสินค้าที่มีความจำเป็นและไม่ใช่ของเล่นที่สามารถเอื้อประโยชน์ให้
แก่เด็ก จึงมีมติว่า สมควรมีคำสั่งห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า “ของเล่นชนิด
พองตัวเมื่อแช่น้ำ” หรือ “ตัวตุ๊กตา” เป็นการถาวร

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ
คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงมีคำสั่ง
ดังต่อไปนี้

๑. ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑/๒๕๒๖ ลง
วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๒๖ เรื่อง ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า “ของเล่นชนิด
พองตัวเมื่อแช่น้ำ” หรือ “ตัวตุ๊กตา” เป็นการชั่วคราว
๒. ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า “ของเล่นชนิดพองตัวเมื่อแช่น้ำ” หรือ
“ตัวตุ๊กตา”

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๓
ร้อยตำรวจโท ชาญ มนุธรรม
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
สั่งและปฏิบัติราชการแทน นายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ฉบับพิเศษ หน้า ๒

เล่ม ๑๐๓ ตอนที่ ๑๓๓

ราชกิจจานุเบกษา

๑ สิงหาคม ๒๕๒๕

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๐๖/๒๕๒๕

เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้ร้อนโดยผ่าน
กระแสไฟฟ้าเข้าไปในน้ำโดยตรง หรือเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าแบบขั้วเปลี่ยน

ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้พิจารณาเห็นว่าสินค้าเครื่อง
ต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้ร้อนโดยผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไปในน้ำโดยตรง หรือเครื่อง
ต้มน้ำไฟฟ้าแบบขั้วเปลี่ยน อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการ
คุ้มครองผู้บริโภค จึงได้ส่งสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้างดงามไปให้สถาบันวิจัย
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย ทำการตรวจสอบแล้วเห็นว่าอาจเป็น
อันตรายแก่ผู้บริโภคได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอันตรายจากสาเหตุของกระแสไฟฟ้า
เข้าสู่ร่างกาย ถ้าผู้ใช้งบเบียดฝาระหว่างการใช้งานและเสียบปลั๊กเครื่องต้มน้ำ
ไฟฟ้าไว้ หากถ่วงขั้วต่อไฟฟ้าสัมผัสกับน้ำที่ต้ม เช่น ตักหรือคน หรือเทน้ำ
จากภาชนะโลหะลงไปในถ้วยหรือน้ำที่กำลังต้มนั้น กระแสไฟฟ้าจะวิ่งเข้าสู่ร่างกาย
และเป็นอันตรายทันที

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง
แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงได้ออกคำสั่งคณะกรรมการ
คุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๒/๒๕๒๕ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๒๕ ให้ผู้ประกอบการ
ธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อยกยซึ่ง
สินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้ร้อนโดยผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไปในน้ำโดยตรง
ทำการติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบ

ฉบับพิเศษ หน้า ๓

เล่ม ๑๐๓ ตอนที่ ๑๓๓ ราชกิจจานุเบกษา ๑ สิงหาคม ๒๕๒๕

หรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าสินค้านั้นเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคหรือไม่ ถ้าเป็นอันตรายจะเป็นอันตรายมากน้อยเพียงใด และจะมีวิธีป้องกันอย่างไรหรือไม่ ทั้งนี้ โดยให้ดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ให้สามารถรู้ผลได้ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ ประกาศคำสั่ง และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้ประกาศคำสั่ง ดังกล่าวแล้ว ตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๒๕ พร้อมกันนั้นสำนักงานคณะกรรมการ คุ้มครองผู้บริโภค ได้ส่งสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าไปให้กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข ตรวจสอบอีกทางหนึ่งด้วย แต่ปรากฏว่าไม่มีผู้ประกอบการ ซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อขายซึ่งสินค้า เครื่องต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้น้ำร้อนโดยผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไปในน้ำโดยตรง ดำเนิน การทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้างดงกล่าว ภายในกำหนดระยะเวลา หกสิบวัน ตามคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๒/๒๕๒๕ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๒๕ และถึงแม้ว่าคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จะได้ขยายระยะ เวลาแจ้งการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าออกไปอีกชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้วก็ตาม แต่ ผู้ประกอบการดังกล่าวก็มิได้แจ้งผลการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าให้ทราบแต่อย่าง ใด

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๓/๖๕ - ๘/๒๕๒๕ เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๒๕ แล้ว เห็นว่าจากผลการตรวจ วิเคราะห์ของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย และผล การตรวจวิเคราะห์ของกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข แสดง ว่าสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้น้ำร้อนโดยผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไปในน้ำโดยตรง หรือเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าแบบชั้วเปลือย เป็นสินค้าที่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคจาก

ฉบับพิเศษ หน้า ๔

เล่ม ๑๐๓ ตอนที่ ๑๓๓

ราชกิจจานุเบกษา

๑ สิงหาคม ๒๕๒๕

สาเหตุของกระแสไฟฟ้าเข้าสู่ร่างกาย แม้ว่าจะมีฉลากกำกับสินค้าไว้ใช้ไว้แล้วก็ตาม ก็ไม่น่าเชื่อว่าจะสามารถป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้ จึงมีมติให้ออกคำสั่งห้ามขายสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้น้ำร้อนโดยผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไปในน้ำโดยตรง หรือเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าแบบขั้วเปลือย

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงมีคำสั่งห้ามขายสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้น้ำร้อนโดยผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไปในน้ำโดยตรง หรือเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าแบบขั้วเปลือย

หงษ์ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๒๕

ร้อยตำรวจโท ชาญ มนุชธรรม

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

สั่งและปฏิบัติราชการแทน นายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๑๒๓ ตอนพิเศษ ๓ ง

หน้า ๘
ราชกิจจานุเบกษา

๑๐ มกราคม ๒๕๕๕

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๕/๒๕๕๕

เรื่อง ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า “ลูกโป่งวิทยาศาสตร์” หรือ “ลูกโป่งพลาสติก”
หรือ “Blowing balloon”

ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้พิจารณาเห็นว่า สินค้าที่เรียกกันว่า “ลูกโป่งวิทยาศาสตร์” หรือ “ลูกโป่งพลาสติก” หรือ “Blowing balloon” อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเด็กเล็ก จึงได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ออกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๓/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ ห้ามขายสินค้าดังกล่าวเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะมีคำสั่งยกเลิกและให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายซึ่งสินค้าดังกล่าวติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยเร็วที่สุด เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค โดยให้ดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ให้สามารถรู้ผลได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำสั่งดังกล่าวประกาศในราชกิจจานุเบกษา นั้น

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้ตรวจสอบพบว่า นับตั้งแต่ได้มีคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๓/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ เรื่อง ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า “ลูกโป่งวิทยาศาสตร์” หรือ “ลูกโป่งพลาสติก” หรือ “Blowing balloon” ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ยังไม่มีผู้ประกอบการรายใดติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงได้ส่งตัวอย่างสินค้าที่ตรวจพบไปให้กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข ดำเนินการตรวจสอบวิเคราะห์ส่วนประกอบของสินค้าที่อาจเป็นอันตรายต่อผู้บริโภค ผลการตรวจวิเคราะห์ พบสารเอทิลอาซิเตด ซึ่งจัดเป็นสารระเหยตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๘) เรื่อง กำหนดชื่อ ประเภท ชนิด หรือขนาดบรรจุของสารเคมีหรือผลิตภัณฑ์เป็นสารระเหย ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๓๘ และตามประกาศดังกล่าวได้กำหนดให้ลูกโป่งวิทยาศาสตร์หรือลูกโป่งพลาสติก (Blowing balloon) เป็นสารระเหย ซึ่งสารระเหยจัดว่าเป็นยาเสพติดตามพระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ. ๒๕๓๓ การสูดดมสารระเหยทำให้เกิดอันตรายต่อระบบต่าง ๆ ในร่างกายจนอาจทำให้ถึงแก่ชีวิตได้ ประกอบกับลักษณะการเล่นของเด็กเล็ก ในขณะที่เป่าสินค้านี้ให้เป่าเป็นลูกโป่ง ต้องมีการสูดลมหายใจเข้าออกหลายครั้ง ทำให้เด็กเล็กต้องสูดดมสารระเหยซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

หน้า ๕

เล่ม ๑๒๓ ตอนพิเศษ ๓ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๐ มกราคม ๒๕๔๕

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๔ แล้ว มีความเห็นว่า สินค้าที่เรียกกันว่า “ลูกโป่งวิทยาศาสตร์” หรือ “ลูกโป่งพลาสติก” หรือ “Blowing balloon” เป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเด็กเล็ก และตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๘) เรื่อง กำหนดชื่อ ประเภท ชนิด หรือขนาดบรรจุของสารเคมีหรือผลิตภัณฑ์เป็นสารระเหย ลงวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๓๘ ได้กำหนดให้ลูกโป่งวิทยาศาสตร์ หรือลูกโป่งพลาสติก (Blowing balloon) เป็นสารระเหย ซึ่งได้มีการควบคุมเกี่ยวกับการจำหน่าย ประกอบกับสินค้านี้กล่าวไม่ใช่ของเล่นที่สามารถเอื้อประโยชน์ให้แก่กลุ่มเด็กเล็ก จึงมีมติว่า สมควรมีคำสั่งห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า “ลูกโป่งวิทยาศาสตร์” หรือ “ลูกโป่งพลาสติก” หรือ “Blowing balloon” เป็นการถาวร

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

๑. ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๓/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ เรื่อง ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า “ลูกโป่งวิทยาศาสตร์” หรือ “ลูกโป่งพลาสติก” หรือ “Blowing balloon” เป็นการชั่วคราว

๒. ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า “ลูกโป่งวิทยาศาสตร์” หรือ “ลูกโป่งพลาสติก” หรือ “Blowing balloon” เป็นการถาวร

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

สุชัย เจริญรัตนกุล

รองนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คำเตือน :- พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๖ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดขายสินค้าที่คณะกรรมการสั่งห้ามขายเพราะสินค้านั้นอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ตามมาตรา ๓๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาทหรือทั้งปรับ ถ้าผู้ประกอบธุรกิจนั้นเป็นผู้ผลิตเพื่อขายหรือเป็นผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

เล่ม ๑๒๔ ตอนพิเศษ ๕๔ ง

หน้า ๔๑
ราชกิจจานุเบกษา

๘ สิงหาคม ๒๕๕๐

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๔/๒๕๕๐

เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นจินตนาที่มีลักษณะเป็นกระบอกสูบ

และใช้แรงอัดกระแทกน้ำในกระบอกสูบโดยตรง

ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้ออกคำสั่งที่ ๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๖ ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นจินตนาที่มีลักษณะเป็นกระบอกสูบและใช้แรงอัดกระแทกน้ำในกระบอกสูบโดยตรงเนื่องจากมีเหตุที่น่าเชื่อว่าสินค้านี้ดังกล่าวอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะได้มีการทดสอบหรือพิสูจน์ให้ปรากฏว่าสินค้านั้นไม่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค นั้น ต่อมาได้มีการดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์โดยผู้ประกอบการธุรกิจและคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี ปรากฏว่าสินค้านั้นอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค และคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเห็นว่ากรณีไม่อาจป้องกันอันตรายที่จะเกิดจากสินค้านั้นได้โดยการกำหนดฉลากตามมาตรา ๓๐ หรือตามกฎหมายอื่น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคออกคำสั่งไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑/๒๕๔๖ เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นจินตนาที่มีลักษณะเป็นกระบอกสูบและใช้แรงอัดกระแทกน้ำในกระบอกสูบโดยตรงเป็นการชั่วคราว

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นจินตนาที่มีลักษณะเป็นกระบอกสูบและใช้แรงอัดกระแทกน้ำในกระบอกสูบโดยตรง

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

ทิพาดี เมฆสุวรรณ

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๘/๒๕๕๐

เรื่อง ห้ามขายสารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิคเป็นการชั่วคราว

ด้วยคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้พบว่า สารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิคที่สถานพยาบาลนำมาฉีดเข้าส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้กับบุคคลทั่วไปนั้น ยังไม่เป็นที่ยอมรับในวงการแพทย์ และประชาชนได้รับความเสียหายจากการใช้สารดังกล่าวเป็นจำนวนมาก ซึ่งความเสียหายที่เกิดขึ้นมักเป็นความเสียหายอย่างถาวรซึ่งแก้ไขได้ยากและในบางกรณีไม่สามารถแก้ไขได้ โดยสารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิคที่ผลิตใช้ฉีดหรือนำเข้าสู่ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้คนไข้เป็นการผลิตตัวสุ่มขึ้นเองและเป็นวิธีที่ไม่เคยผ่านกระบวนการวิจัยอย่างถูกขั้นตอนตามหลักวิชาการทางการแพทย์ เป็นวิธีที่ยังไม่ได้มีการกำหนดเป็นมาตรฐานทางการแพทย์ในประเทศไทยและสารดัดแปลงนั้น ยังไม่ได้มีการพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ว่าจะไม่ก่อให้เกิดผลเสียแก่คนในระยะยาวและยังไม่ได้ผ่านการพิจารณาจากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

คณะกรรมการบริหารสมาคมศัลยแพทย์ตกแต่งแห่งประเทศไทยได้มีมติขอให้แพทย์ที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ ระวังการฉีดสารเข้าสู่ร่างกายผู้ป่วยด้วยวิธีไบโอเทคนิค รวมทั้งระงับการแนะนำให้แพทย์อื่นฉีดให้คนไข้ไว้ก่อนจนกว่าจะมีหลักฐานหรือข้อมูลใหม่ที่ทำให้พิสูจน์ได้ว่าจะไม่ทำอันตรายและความเสียหายให้แก่คนไข้ และสมาคมศัลยแพทย์ตกแต่งแห่งประเทศไทยพบว่าจากการสอบถามแพทย์ที่เป็นสมาชิกเพียง ๕ คน มีสถิติคนไข้จำนวนมากรวม ๑๕ คน มีปัญหาจากการได้รับการฉีดสารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิค นอกจากนี้ คณะกรรมการบริหารราชวิทยาลัยศัลยแพทย์แห่งประเทศไทยก็ได้มีมติว่าวิธีไบโอเทคนิคเป็นวิธีที่ยังไม่ได้มีการกำหนดเป็นมาตรฐานทางการแพทย์ในประเทศไทย และทำให้เกิดปัญหาทางจริยธรรม เมื่อมีการนำวิธีการนี้ไปดำเนินการโดยไม่ได้ผ่านกระบวนการวิจัยอย่างถูกขั้นตอนที่กำหนดขึ้นโดยแพทยสภา

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๐ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ และครั้งที่ ๖/๒๕๕๐ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า มีเหตุอันน่าเชื่อได้ว่าสารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิคเป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค และมีความจำเป็นและเร่งด่วนที่จะต้องป้องกันอันตรายและคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าชนิดนี้ ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่งและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติ

หน้า ๒๘

เล่ม ๑๒๔ ตอนพิเศษ ๑๕๓ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐

คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

๑. ห้ามขายสารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิคเป็นการชั่วคราวจนกว่าคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะมีคำสั่งยกเลิก ทั้งนี้ ให้รวมถึงการจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

๒. ให้ผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายสารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิคทำการติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยเร็วที่สุด เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าสินค้านั้นไม่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ โดยให้ดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ให้สามารถรู้ผลได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำสั่งนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

ทิพาดี เมฆสุวรรณค์

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คำเตือน :- พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๖ บัญญัติว่า ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดขายสินค้าที่คณะกรรมการสั่งห้ามขายเพราะสินค้านั้นอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคตามมาตรา ๓๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ประกอบการนั้นเป็นผู้ผลิตเพื่อขาย หรือเป็นผู้สั่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ผู้กระทำความผิดระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๑๑/๒๕๕๐

เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นล่องแก่ง ชื่อ “อินเดียน่า ล็อก” (Indiana Log)
ในสวนสยามเป็นการชั่วคราว

ด้วยปรากฏว่าเมื่อวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๐ มีผู้บริโภคได้ไปใช้บริการเครื่องเล่นล่องแก่ง ชื่อ “อินเดียน่า ล็อก” (Indiana Log) ในสวนสยามแล้วได้เกิดอุบัติเหตุขึ้นกับเครื่องเล่นดังกล่าว โดยมีผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจากการใช้บริการนั้น

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า มีเหตุอันน่าเชื่อว่าสินค้าเครื่องเล่นล่องแก่ง ชื่อ “อินเดียน่า ล็อก” (Indiana Log) ในสวนสยามเป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค จึงมีความจำเป็นและเร่งด่วนที่จะป้องกันอันตราย และคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าชนิดนี้ ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ ววรรคหนึ่ง และวรรคสามแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับ มาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

(๑) ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นล่องแก่ง ชื่อ “อินเดียน่า ล็อก” (Indiana Log) ในสวนสยาม เป็นการชั่วคราว จนกว่าคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะมีคำสั่งยกเลิก ทั้งนี้ ให้รวมถึงการให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าว

(๒) ให้ผู้ประกอบการธุรกิจทำการติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค โดยเร็วที่สุด เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าสินค้านั้นไม่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ โดยให้ดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ให้สามารถรู้ผลได้ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่คำสั่งนี้ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

ทิพาวิทย์ เมฆสวรรค์

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คำเตือน :- พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๖ ผู้ประกอบการธุรกิจผู้ใดขาย สินค้าที่คณะกรรมการสั่งห้ามขายเพราะสินค้านั้นอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคตามมาตรา ๓๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ประกอบการนั้นเป็นผู้ผลิตเพื่อขาย หรือเป็นผู้ส่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อขาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หน้า ๔๓
เล่ม ๑๒๖ ตอนพิเศษ ๓ ง
ราชกิจจานุเบกษา
๑๖ มกราคม ๒๕๕๒

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๑๔/๒๕๕๑

เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อของตะเข็บถังน้ำ
หรือท่อส่งน้ำ

ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้ออกคำสั่งที่ ๑๐/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ ห้ามขายสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อของตะเข็บถังน้ำหรือท่อส่งน้ำ เนื่องจากมีเหตุที่น่าเชื่อว่าสินค้านี้ดังกล่าวอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคเป็นการชั่วคราว จนกว่าจะได้มีการทดสอบหรือพิสูจน์ให้ปรากฏว่าสินค้านี้ดังกล่าวนั้นไม่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๑ แล้ว มีความเห็นว่า มีเหตุอันน่าเชื่อว่าสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อของตะเข็บถังน้ำหรือท่อส่งน้ำเป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค และเป็นกรณีไม่อาจป้องกันอันตรายที่เกิดจากสินค้านี้ได้ โดยการกำหนดผลตามกฎหมายมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือตามกฎหมายอื่น จึงมีมติให้มีคำสั่งห้ามขายสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อของตะเข็บถังน้ำหรือท่อส่งน้ำเป็นการถาวร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๐/๒๕๕๐ เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อของตะเข็บถังน้ำหรือท่อส่งน้ำเป็นการชั่วคราว

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อของตะเข็บถังน้ำหรือท่อส่งน้ำ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ตั้ง ณ วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ชูศักดิ์ ศิรินิล

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คำเตือน :- พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๖ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดขายสินค้า
ที่คณะกรรมการสั่งห้ามขายเพราะสินค้านั้น อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคตามมาตรา ๓๖ ต้องระวางโทษจำคุก
ไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ประกอบธุรกิจนั้นเป็นผู้ผลิตเพื่อขาย หรือเป็นผู้ส่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย
ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๕/๒๕๕๑

เรื่อง ห้ามขายสินค้าภาชนะสำหรับปรุงหรือบรรจุอาหารที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อ

ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้ออกคำสั่งที่ ๑๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ห้ามขายสินค้าภาชนะสำหรับปรุงหรือบรรจุอาหารที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อ เนื่องจากมีเหตุน่าเชื่อว่าสินค้าดังกล่าวอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคเป็นการชั่วคราว จนกว่าจะได้มีการทดสอบหรือพิสูจน์ให้ปรากฏว่าสินค้าดังกล่าวนั้นไม่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๑ แล้ว มีความเห็นว่า มีเหตุอันน่าเชื่อว่าสินค้าภาชนะสำหรับปรุงหรือบรรจุอาหารที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อเป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค และเป็นกรณีไม่อาจป้องกันอันตรายที่เกิดจากสินค้านั้นได้ โดยการกำหนดคลลากตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือตามกฎหมายอื่น จึงมีมติให้มีคำสั่งห้ามขายสินค้าภาชนะสำหรับปรุงหรือบรรจุอาหารที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อเป็นการถาวร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๓/๒๕๕๐ เรื่อง ห้ามขายสินค้าภาชนะสำหรับปรุงหรือบรรจุอาหารที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อเป็นการชั่วคราว

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าภาชนะสำหรับปรุงหรือบรรจุอาหารที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ตั้ง ณ วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ชูศักดิ์ สิรินิล

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คำเตือน :- พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๖ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดขายสินค้า
ที่คณะกรรมการสั่งห้ามขายเพราะสินค้านั้น อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคตามมาตรา ๓๖ ต้องระวางโทษจำคุก
ไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ประกอบธุรกิจนั้นเป็นผู้ผลิตเพื่อขาย หรือเป็นผู้ส่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย
ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หน้า ๕๙
เล่ม ๑๓๐ ตอนพิเศษ ๘๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ที่ ๕/๒๕๕๖
เรื่อง ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแก๊สคน

ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีคำสั่งที่ ๑/๒๕๕๖ ห้ามขายสินค้า “อุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแก๊สคน” เป็นการชั่วคราว ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า มีเหตุอันน่าเชื่อว่าสินค้าที่เรียกกันว่า “อุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแก๊สคน” เป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค จึงให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต ส่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งอุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแก๊สคน ทำการติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ภายในสามสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา นั้น

เนื่องจากปรากฏว่าไม่มีผู้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแก๊สคนรายใด ติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคภายในกำหนดเวลาดังกล่าว

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ พิจารณาแล้ว เห็นว่า สินค้าอุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแก๊สคนเป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค และเป็นกรณีไม่อาจป้องกันอันตรายที่เกิดจากสินค้านั้นได้ โดยการกำหนดฉลากตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือตามกฎหมายอื่น จึงมีมติให้คำสั่งห้ามขายสินค้าอุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแก๊สคนเป็นการถาวร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ ๑/๒๕๕๖ เรื่อง ห้ามขายสินค้า “อุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแก๊สคน” เป็นการชั่วคราว ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแก๊สคน

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖

วราเทพ รัตนากร

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๙/๒๕๕๘

เรื่อง ห้ามขายหรือห้ามให้บริการสินค้า

“บารากู บารากูไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า หรือตัวยาบารากู น้ำยาสำหรับเติมบารากูไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า”

ด้วยปรากฏว่าในปัจจุบันมีการขายหรือให้บริการสินค้าสำหรับสูบบุหรี่ชนิดหนึ่งมีชื่อเรียกกันว่า “บารากู” “บารากูไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า” หรือตัวยาบารากู น้ำยาสำหรับเติมบารากูไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า ซึ่งเป็นที่แพร่หลายและนิยมกันเป็นอย่างมากในกลุ่มผู้บริโภคโดยส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่น และมีการโฆษณาว่า มีกลิ่นหอม ทำมาจากผลไม้แห้งไม่มีพิษภัยเป็นสมุนไพร ไม่มีนิโคตินเหมือนบุหรี่ทำให้สูบแล้วไม่ติด และยังมีความเชื่อว่าจะสามารถช่วยให้เลิกบุหรี่ได้ง่ายขึ้น หากซื้อได้ง่ายตามตลาดนัดและทางอินเทอร์เน็ต อีกทั้ง มีการให้บริการสินค้าดังกล่าวตามสถานบันเทิงต่าง ๆ ซึ่งจากการทดสอบของกรมวิทยาศาสตร์บริการ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข พบสารเคมีที่เป็นอันตรายต่อร่างกายหลายชนิด เช่น โพรพิลีน ไกลคอล (Propylene Glycol) เมนทอล (Menthol) ไซโคลเฮกซานอล (Cyclohexanol) ไตรอะซีทีน (Triacetin) อนุพันธ์ของเบนซีน (Benzene derivatives) ตะกั่ว (Lead) นอกจากนี้ยังพบโลหะหนักที่เป็นสารก่อมะเร็ง ได้แก่ โครเมียม (Chromium) สารหนู (Arsenic) และแคดเมียม (Cadmium) และยังพบว่าการสูบบุหรี่ดังกล่าวอาจทำให้ผู้สูบเกิดโรคต่าง ๆ หรือเป็นสาเหตุของการแพร่กระจายโรคติดต่อหลายชนิด เช่น วัณโรค ไข้หวัด ไข้หวัดใหญ่ คออักเสบ ไอกรน ไวรัสตับอักเสบบี และมีโอกาสติดเชื้อร้ายแรงในช่องปาก เนื่องจากพฤติกรรมการสูบบุหรี่มักจะเป็น การผลัดเปลี่ยนและหมุนเวียนกับผู้เข้าร่วมสูบบุหรี่ในกลุ่ม ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มีความเสี่ยงและอาจ นำไปสู่การเสพร่วมกับสารเสพติดชนิดอื่น ๆ เช่น ยาอี ยาเค ยาบ้า กัญชาหรือผงขาว และหากมีการใช้ยาเส้นหรือใบยาสูบจะมีอันตรายมากกว่าการสูบบุหรี่ปกติ

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ พิจารณาแล้ว เห็นว่าจากผลการทดสอบปรากฏว่า สินค้าบารากู บารากูไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า หรือตัวยาบารากู น้ำยาสำหรับเติมบารากูไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า เป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคและไม่อาจ ป้องกันอันตรายที่จะเกิดจากสินค้านั้นได้โดยการกำหนดฉลากตามมาตรา ๓๐ หรือตามกฎหมายอื่น จึงมีมติให้คำสั่งห้ามขายหรือห้ามให้บริการสินค้า “บารากู บารากูไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า หรือตัวยาบารากู น้ำยาสำหรับเติมบารากูไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า”

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ และมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในคำสั่งนี้

“บาราгу” หมายความว่า หม้อสุบยาสุบแบบอาหรับหรือลักษณะอื่นที่คล้ายคลึงกัน หรืออุปกรณ์ หรือส่วนประกอบไม่ว่าจะกระทำขึ้นด้วยวัสดุใด ที่ใช้เป็นอุปกรณ์สำหรับสุบควันผ่านน้ำ หรือสิ่งอื่นใดที่ใช้เป็นแหล่งกำเนิดควัน ละอองไอน้ำ หรือไอระเหย ซึ่งเกิดจากการเผาไหม้หรือการใช้ ความร้อนผ่านพืช ผลไม้ พืชหมัก ผลไม้หมัก สาร สารสกัด หรือสิ่งอื่นใด ไม่ว่าจะมิใช่ยาสุบ เป็นส่วนประกอบหรือไม่ก็ตาม

“บาราгуไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้า” หมายความว่า อุปกรณ์ที่ใช้พลังงานไฟฟ้า ที่ทำให้เกิด แหล่งกำเนิดควัน ละอองไอน้ำ หรือไอระเหยในลักษณะคล้ายควันบุหรี ไม่ว่าจะกระทำขึ้นด้วยวัสดุใด ซึ่งใช้สำหรับสุบในลักษณะเดียวกับการสูบบุหรี

“ตัวยาบาราгу น้ำยาสำหรับเติมบาราгуไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้า” หมายความว่า สาร สารสกัด หรือสิ่งอื่นใดที่ใช้เป็นแหล่งกำเนิดควัน ละอองไอน้ำ หรือไอระเหย เพื่อใช้สำหรับบาราгу บาราгуไฟฟ้า หรือบุหรีไฟฟ้า ทั้งนี้ ให้ความหมายรวมถึงพืช ผลไม้ พืชหมัก ผลไม้หมัก ที่ใช้เป็นแหล่งกำเนิดควัน ละอองไอน้ำ หรือไอระเหยสำหรับบาราгу บาราгуไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้า

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าบาราгу บาราгуไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้า หรือตัวยาบาราгу น้ำยาสำหรับเติม บาราгуไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้า ทั้งนี้ ให้รวมถึงการให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าว

ข้อ ๓ ห้ามให้บริการสินค้าบาราгу บาราгуไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้า หรือตัวยาบาราгу น้ำยาสำหรับเติมบาราгуไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้า ทั้งนี้ ให้รวมถึงการรับจัดทำกรงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๘

หม่อมหลวงปนัดดา ดิศกุล

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๑/๒๕๖๑

เรื่อง ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์จัดฟันแฟชั่น

ตามคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ ๑๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เรื่อง ห้ามขายสินค้าลวดดัดฟันแฟชั่น ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีคำสั่งห้ามขายสินค้าลวดดัดฟันแฟชั่น เป็นการถาวร นั้น

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๐ พิจารณาแล้วเห็นว่า สินค้าอุปกรณ์จัดฟันแฟชั่นเป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งการใส่อุปกรณ์จัดฟันแฟชั่นอาจใช้เครื่องมือและกระบวนการที่ไม่สะอาด อาจส่งผลเสียต่อสุขภาพอนามัยในช่องปาก โดยทำให้เกิดฟันผุ ฟันผิรูปร่าง หรือเกิดการระคายเคือง หรืออักเสบของอวัยวะภายในช่องปาก และติดเชื้อมาเป็นอันตรายถึงชีวิต และจากข้อมูลผลการทดสอบของกรมวิทยาศาสตร์บริการ กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ พบว่า มีสารปนเปื้อนซึ่งเป็นโลหะหนัก เช่น ตะกั่ว พลวง ซีลีเนียม โครเมียมและสารหนู เนื่องจากคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ ๑๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เรื่อง ห้ามขายสินค้าลวดดัดฟันแฟชั่น ไม่ได้กำหนดบทนิยามคำว่า “สินค้าลวดดัดฟันแฟชั่น” และคำว่า “ขาย” ไว้ จึงทำให้ขาดความชัดเจนในคำสั่งห้ามขายดังกล่าว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ ๑๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เรื่อง ห้ามขายสินค้าลวดดัดฟันแฟชั่น

ข้อ ๒ ในคำสั่งนี้

“อุปกรณ์จัดฟันแฟชั่น” หมายความว่า สินค้าหรือวัสดุอื่น ๆ เช่น ลวดหรือยางวงที่นำไปคล้องหรือผูกติดไว้ในบริเวณช่องปากหรือบนฟัน หรือการกระทำอื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการความสวยงาม โดยไม่มีผลต่อการรักษาทางการแพทย์

“ขาย” หมายความว่า ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

ข้อ ๓ ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์จัดฟันแฟชั่น

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๑

สุพันธ์ ตันยวรรณะ

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

หน้า ๔๙

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๑๙๑ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๓

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๒/๒๕๖๓

เรื่อง ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์เสริมจุกแบบไม่ถาวร เป็นการชั่วคราว

โดยที่ปัจจุบันการเสริมความงามได้รับความนิยมเป็นอย่างมากสำหรับผู้บริโภค ทำให้มีผู้ประกอบการรายรายนำอุปกรณ์เสริมความงามที่ใส่ได้ด้วยตนเองมาจำหน่ายเพื่อเป็นทางเลือกหนึ่งของผู้บริโภคที่ต้องการเสริมแต่งให้ดูดีขึ้น การใช้ใช้อุปกรณ์นี้อาจทำให้เกิดแผลภายในจมูกและเกิดการอักเสบติดเชื้อได้

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๖๓ พิจารณาแล้วเห็นว่า สินค้าอุปกรณ์เสริมจุกแบบไม่ถาวร เป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค จึงมีความจำเป็นและเร่งด่วนที่จะต้องป้องกันอันตรายและคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าชนิดนี้

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในคำสั่งนี้

“อุปกรณ์เสริมจุกแบบไม่ถาวร” หมายถึง ผลิตภัณฑ์พลาสติก หรือซิลิโคน หรือวัสดุชนิดอื่น ๆ สำหรับใส่ในโพรงจมูก เพื่อดันให้ปลายจมูกสูงขึ้นหรือเชิดขึ้นเป็นการชั่วคราว หรือการกระทำอื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เพื่อต้องการความสวยงาม โดยไม่ต้องศัลยกรรมเสริมจมูก และไม่มีผลต่อการรักษาทางการแพทย์”

“ขาย” หมายรวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์เสริมจุกแบบไม่ถาวร เป็นการชั่วคราว จนกว่าคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจะมีคำสั่งยกเลิก

ข้อ ๓ ให้ผู้ประกอบการซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อขายสินค้าอุปกรณ์เสริมจุกแบบไม่ถาวร หรืออุปกรณ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ติดต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้านั้นว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำสั่งนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

สั่ง ณ วันที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

วีรพงศ์ ไชยเพิ่ม

ประธานกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

คำเตือน

มาตรา ๒๙/๘ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ทั้งนี้ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการ และอาจสั่งห้ามขายสินค้าหรืองดให้บริการนั้นเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นก็ได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

มาตรา ๕๖/๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๖ ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๕๖/๒ มาตรา ๕๖/๓ มาตรา ๕๖/๔ หรือมาตรา ๕๖/๕ ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หน้า ๕๐

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๑๙๑ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๓

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

ที่ ๓/๒๕๖๓

เรื่อง ห้ามขายสินค้าบัตรพลังงาน เป็นการชั่วคราว

ด้วยมีผู้ประกอบการจำหน่ายสินค้าที่มีลักษณะเป็นแผ่นบัตรมาจำหน่ายให้กับผู้บริโภค โดยมีการ
อวดอ้างสรรพคุณในการประหยัดพลังงานหรือสรรพคุณทางการแพทย์ และสำนักงานปรมาณเพื่อสันติ
ได้ดำเนินการตรวจสอบแผ่นบัตรพลังงานดังกล่าว พบว่า มีสารกัมมันตรังสี ชนิดเรย์เรเนียม
และทอเรียมเป็นองค์ประกอบ และมีระดับของรังสีสูงกว่าระดับปกติตามธรรมชาติหลายเท่าตัว
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพในระยะยาว

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๖๓
เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๖๓ พิจารณาแล้วเห็นว่า สินค้าบัตรพลังงานรักษาโรคเป็นสินค้าที่อาจ
เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค จึงมีความจำเป็นและเร่งด่วนที่จะต้องป้องกันอันตรายและคุ้มครองผู้บริโภค
ให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าชนิดนี้

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในคำสั่งนี้

“สินค้าบัตรพลังงาน” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์บัตรหรือมีลักษณะคล้ายคลึงบัตร
ที่มีสารกัมมันตรังสีชนิดเรย์เรเนียมและทอเรียมเป็นองค์ประกอบ และมีระดับของรังสีสูงกว่าระดับปกติ
ตามธรรมชาติ โดยมีการอวดอ้างสรรพคุณในการประหยัดพลังงานหรือสรรพคุณทางการแพทย์
และให้หมายความรวมถึงวัตถุอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

“ขาย” หมายความว่า รวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดทำให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียก
ค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าบัตรพลังงานเป็นการชั่วคราว จนกว่าคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย
ของสินค้าและบริการจะมีคำสั่งยกเลิก

ข้อ ๓ ให้ผู้ประกอบการซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร
เพื่อขายสินค้าบัตรพลังงาน ติดต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบ
หรือพิสูจน์สินค้านั้นว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำสั่งนี้
ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

สั่ง ณ วันที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

วีรพงศ์ ไชยเพิ่ม

ประธานกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

คำเตือน

มาตรา ๒๙/๘ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ทั้งนี้ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการ และอาจสั่งห้ามขายสินค้าหรืองดให้บริการนั้นเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นก็ได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

มาตรา ๕๖/๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๖ ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๕๖/๒ มาตรา ๕๖/๓ มาตรา ๕๖/๔ หรือมาตรา ๕๖/๕ ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

ที่ ๔/๒๕๖๓

เรื่อง ห้ามขายสินค้าลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจน เป็นการชั่วคราว

ด้วยมีผู้ประกอบการจำหน่ายสินค้าลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนมาจำหน่ายในงานเทศกาลงานรับปริญญา งานมหกรรมกีฬา งานรื่นเริง และงานพิธีต่าง ๆ รวมทั้งปรากฏข่าวทางสื่อต่าง ๆ ทั้งในประเทศ และต่างประเทศเกี่ยวกับอุบัติเหตุที่เกิดจากลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนระเบิด ส่งผลให้เกิดความเสียหาย ทั้งต่อร่างกายและทรัพย์สินของผู้บริโภค รวมถึงบุคคลอื่น

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๖๓ พิจารณาแล้วเห็นว่า สินค้าลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้า ที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคจึงมีความจำเป็นและเร่งด่วนที่จะต้องป้องกันอันตรายและคุ้มครองผู้บริโภค ให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าชนิดนี้

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ จึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในคำสั่งนี้

“ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจน” หมายถึง ลูกโป่งหรือสิ่งที่มีลักษณะคล้ายลูกโป่งที่อัดลม ซึ่งมีส่วนผสมของก๊าซไฮโดรเจน หรือวัสดุอื่นที่อัดด้วยก๊าซไฮโดรเจนทำให้ลอยได้

“ขาย” หมายความว่ารวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียก ค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจน เป็นการชั่วคราว จนกว่าคณะกรรมการ ว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจะมีคำสั่งยกเลิก

ข้อ ๓ ให้ผู้ประกอบการซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อขายซึ่งสินค้าลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจน ติดต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้านี้ว่าไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่คำสั่งนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

สั่ง ณ วันที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

วีรพงศ์ ไชยเพิ่ม

ประธานกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

คำเตือน

มาตรา ๒๙/๘ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ทั้งนี้ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการ และอาจสั่งห้ามขายสินค้าหรืองดให้บริการนั้นเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นก็ได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

มาตรา ๕๖/๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๖ ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๕๖/๒ มาตรา ๕๖/๓ มาตรา ๕๖/๔ หรือมาตรา ๕๖/๕ ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หน้า ๔๖
เล่ม ๑๓๘ ตอนพิเศษ ๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ มกราคม ๒๕๖๔

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๕/๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามขายสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว

ด้วยปัจจุบันจากสถานการณ์การแพร่ระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid-19) ในประเทศไทย ได้มีผู้ประกอบการบางรายได้นำเข้า ผลิต หรือจำหน่าย สินค้าที่มีลักษณะเป็นโคมไฟฆ่าเชื้อโรคแบบพกพา กระเป๋ามาเชื้อโรคอเนกประสงค์ เครื่องดูดกำจัดไรฝุ่นด้วยรังสียูวี หรืออุปกรณ์ฆ่าเชื้อแบบพกพา ในรูปแบบต่าง ๆ มาจำหน่ายให้กับผู้บริโภคเพื่อใช้ภายในบ้านเรือนและอาคารทั่วไป โดยอ้างว่ามีสรรพคุณฆ่าเชื้อโรค แบคทีเรีย ไรฝุ่น ป้องกันไวรัส Covid-19 และสามารถลดโอกาสการติดเชื้อได้ ๙๙ เปอร์เซ็นต์ และต่อมาจากข้อมูลที่สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข และราชวิทยาลัยจักษุแพทย์แห่งประเทศไทย ได้เผยแพร่ข้อมูลของโทษของการใช้รังสี UVC ว่าหากมีการใช้รังสี UVC ในระบบเปิด หรือผู้บริโภคได้สัมผัส/กระทบรังสี UVC โดยตรง อาจเป็นสาเหตุของการเกิดโรคมะเร็งผิวหนัง และเป็นอันตรายต่อดวงตาทำให้เกิดต้อกระจก ตาอักเสบ หรือจอประสาทตาเสื่อม ก่อนวัยอันควร

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๖๓ พิจารณาแล้ว เห็นว่าการใช้อุปกรณ์ที่มีรังสี UVC ในระบบเปิดหรือการใช้สินค้าหรืออุปกรณ์ที่ผู้บริโภคอาจสัมผัส/กระทบรังสี UVC ได้โดยตรง อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้บริโภค จึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่ต้องป้องกันผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าชนิดนี้

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในคำสั่งนี้

“อุปกรณ์ที่มีรังสี UVC” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์หรืออุปกรณ์ที่มีการปล่อยรังสี UVC สำหรับฆ่าเชื้อโรค ไรฝุ่น และแบคทีเรียต่าง ๆ และให้หมายความรวมถึงวัตถุอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

“ขาย” หมายความว่ารวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว จนกว่าคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจะมีคำสั่งยกเลิก

ข้อ ๓ ให้ผู้ประกอบการซึ่งประสงค์จะขายหรือผลิต สิ่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ซึ่งสินค้าอุปกรณ์ที่มีรังสี UVC ติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบ หรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำสั่งนี้ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

สั่ง ณ วันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๓

วีรพงศ์ ไชยเพิ่ม

ประธานกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

คำเตือน

มาตรา ๒๙/๘ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นสินค้าหรือบริการ ที่เป็นอันตราย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบการดำเนินการทดสอบ หรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ และให้ผู้ประกอบการรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ทั้งนี้ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งให้ผู้ประกอบการดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้า หรือบริการ และอาจสั่งห้ามขายสินค้าหรืองดให้บริการนั้นเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการทดสอบ หรือผลการพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นก็ได้ และให้ผู้ประกอบการรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

มาตรา ๕๖/๔ ผู้ประกอบการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน หกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๖ ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๕๖/๒ มาตรา ๕๖/๓ มาตรา ๕๖/๔ หรือ มาตรา ๕๖/๕ ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๖/๒๕๖๓

เรื่อง งดให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยอุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว

ด้วยปัจจุบันจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid-19) ในประเทศไทย ได้มีผู้ประกอบการบางรายได้ให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยรังสี UVC โดยอ้างว่ามีสรรพคุณฆ่าเชื้อโรค แบคทีเรีย ไวรัส ป้องกันไวรัส Covid-19 และสามารถลดโอกาสการติดเชื้อได้ ๙๙ เปอร์เซ็นต์ และต่อมาจากข้อมูลที่สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข และราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ แห่งประเทศไทย ได้เผยแพร่ข้อมูลของโทษของการใช้รังสี UVC ว่าหากมีการใช้รังสี UVC ในระบบเปิด หรือผู้บริโภคได้สัมผัส/กระพริบรังสี UVC โดยตรง อาจเป็นสาเหตุของการเกิดโรคมะเร็งผิวหนัง และอาจเป็นอันตรายต่อดวงตาทำให้เกิดต้อกระจก ตาอักเสบ หรือจอประสาทตาเสื่อมก่อนวัยอันควร

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๖๓ พิจารณาแล้ว เห็นว่าการให้บริการดังกล่าว ผู้บริโภคอาจสัมผัส/กระพริบรังสี UVC โดยตรง และอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้บริโภค จึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่ต้องป้องกันผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการให้บริการ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในคำสั่งนี้

“อุปกรณ์ที่มีรังสี UVC” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์หรืออุปกรณ์ที่มีการปล่อยรังสี UVC สำหรับฆ่าเชื้อโรค ไวรัส และแบคทีเรียต่าง ๆ และให้หมายความรวมถึงวัตถุอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

“บริการ” หมายความว่า การรับจัดทำกรงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้ หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงิน หรือผลประโยชน์อื่น แต่ไม่รวมถึงการจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงาน

ข้อ ๒ งดให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยอุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว จนกว่า คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจะมีคำสั่งยกเลิก เว้นแต่การนำรังสี UVC มาใช้ในการฆ่าเชื้อเครื่องมือแพทย์หรือใช้ในสถานพยาบาลหรือบริการที่มีการควบคุมมิให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งสัมผัสรังสี UVC โดยตรง ที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ ๓ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งประสงค์จะให้บริการ ซึ่งสินค้าอุปกรณ์ที่มีรังสี UVC ติดต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้านั้นว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำสั่งนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

สั่ง ณ วันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๓

วีรพงศ์ ไชยเพิ่ม

ประธานกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

คำเตือน

มาตรา ๒๙/๘ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบการธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ และให้ผู้ประกอบการธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ทั้งนี้ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งให้ผู้ประกอบการธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการ และอาจสั่งห้ามขายสินค้าหรือสั่งให้บริการนั้นเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นก็ได้ และให้ผู้ประกอบการธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

มาตรา ๕๖/๔ ผู้ประกอบการธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๖ ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๕๖/๒ มาตรา ๕๖/๓ มาตรา ๕๖/๔ หรือ มาตรา ๕๖/๕ ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หน้า ๑๓๗

เล่ม ๑๑๕ ตอนพิเศษ ๙๒ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๕ ตุลาคม ๒๕๔๑

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑

โดยที่สินค้าที่ผลิตเพื่อขายโดยโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและสินค้าที่ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ดังนั้น จำต้องกำหนดลักษณะฉลากสินค้านี้ดังต่อไปนี้

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก จะต้องระบุข้อความ รูป รอยประดิษฐ์ หรือภาพตามความเหมาะสม แล้วแต่กรณี แต่ข้อความนั้นจะต้องตรงต่อความเป็นจริง ไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเกี่ยวกับสาระสำคัญของสินค้านั้นและต้องเป็นภาษาไทย หรือภาษาไทยกำกับภาษาต่างประเทศ เพื่ออธิบายให้เข้าใจความหมายของรูป รอยประดิษฐ์หรือภาพ ที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามข้อ ๒

ความในวรรคหนึ่ง ไม่ใช้บังคับกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก ที่ผลิตขึ้นเพื่อการส่งออกและไม่ขายในประเทศไทย

ข้อ ๒ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก จะต้องระบุดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อประเภท หรือชนิดของสินค้าที่แสดงให้เห็นเข้าใจได้ว่าสินค้านั้นคืออะไร ในกรณีที่สินค้าที่ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย

(๒) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้ผลิตเพื่อขายในประเทศไทย

(๓) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

(๔) สถานที่ตั้งของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือของผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย แล้วแต่กรณี

(๕) ต้องแสดงขนาดหรือมิติ หรือปริมาณ หรือปริมาตร หรือน้ำหนักของสินค้า นั้น แล้วแต่กรณี สำหรับหน่วยที่ใช้จะใช้ชื่อเต็ม หรือชื่อย่อ หรือสัญลักษณ์แทนก็ได้

(๖) ต้องแสดงวิธีใช้ เพื่อให้ผู้บริโภคเข้าใจว่าสินค้านั้นใช้เพื่อสิ่งใด เช่น ใช้ทำความสะอาดพื้นไม้ หรือพื้นกระเบื้อง ภาชนะพลาสติก หรือภาชนะดินเผา ภาชนะเคลือบใช้ตั้งบนเตาไฟ ใช้เข้าไมโครเวฟ ใช้เก็บอาหารในตู้เย็น

(๗) ข้อแนะนำในการใช้หรือห้ามใช้ เพื่อความถูกต้องในการใช้ที่ให้ประโยชน์แก่ผู้บริโภค เช่น ห้ามใช้ของมีคมกับการแช่น้ำแข็งในตู้เย็น

(๘) คำเตือน (ถ้ามี)

(๙) วันเดือนปีที่ผลิต หรือวันเดือนปีที่หมดอายุการใช้ หรือวันเดือนปีที่ควรใช้ก่อน วันเดือนปีที่ระบุนั้น เพื่อให้เข้าใจในประโยชน์ของคุณภาพหรือคุณสมบัติของสินค้านั้น (ถ้ามี)

(๑๐) ราคา โดยระบุหน่วยเป็นบาท และจะระบุเป็นเงินสกุลอื่นด้วยก็ได้

ข้อ ๓ ในกรณีที่ไม้อาจแสดงฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากอย่างถูกต้องตามที่ระบุไว้ในข้อ ๑ และข้อ ๒ รวมไว้ในตำแหน่งที่เดียวกัน เช่น ไม่อาจแสดงไว้ที่สินค้าได้ทั้งหมด ก็ให้แสดงข้อความรูป รอยประดิษฐ์หรือภาพ อย่างหนึ่งอย่างใดไว้ในส่วนหนึ่งส่วนใดที่สินค้าหรือที่ภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า หรือสอดแทรก

หน้า ๑๓๕

เล่ม ๑๑๕ ตอนพิเศษ ๕๒ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๕ ตุลาคม ๒๕๕๑

หรือรวมไว้กับสินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า หรือในเอกสารหรือคู่มือ
สำหรับใช้ประกอบกับสินค้า หรือป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุ
หรือหีบห่อบรรจุสินค้านั้น แต่เมื่อรวมการแสดงผลากไว้ทุกแห่งแล้ว ต้องสามารถเห็น
และอ่านได้ชัดเจน

ข้อ ๔ ในกรณีที่สินค้าใดเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ตามมาตรา ๓๐ และ
มาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้ผู้ผลิตเพื่อขาย
ในประเทศไทย และผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย เป็นผู้จัดทำฉลาก
ของสินค้าตามประกาศฉบับนี้ให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลา ๖๐ วัน นับแต่วันที่
ประกาศฉบับนี้มีผลใช้บังคับ

ในกรณีที่สินค้าใดเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก
ประกาศกำหนด ตามมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครอง
ผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ อยู่ก่อนวันที่ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับ ให้สินค้านั้นมีฉลาก
ตามประกาศดังกล่าวใช้ได้ต่อไปภายในระยะเวลาไม่เกิน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ประกาศ
ฉบับนี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ ๕ ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้รักษาการตาม
ประกาศฉบับนี้

ข้อ ๖ ประกาศฉบับนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจา
นุเบกษา เป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๑

มาลดี วสินนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก

(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น ข้อ ๓ ทวิ ข้อ ๓ ตรี และข้อ ๓ จัตวา แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๕๑

“ข้อ ๓ ทวิ ให้สินค้าที่ควบคุมฉลากดังต่อไปนี้ ได้รับการยกเว้นไม่ต้องติดฉลากตามข้อ ๑ และข้อ ๒ ภายใต้เงื่อนไข ดังนี้

(๑) สินค้าที่ขายส่งแก่ผู้ประกอบการใช้ในโรงงานหรือสถานประกอบกิจการ ให้ได้รับการยกเว้นไม่ต้องติดฉลาก

(๒) สินค้าประเภทเครื่องจักรกล หรืออุปกรณ์ หรืออะไหล่ของสินค้าประเภทเครื่องจักรกล หรือรถยนต์ หรือรถไถ หรือรถอื่นๆ หรือเครื่องใช้ไฟฟ้า หรือเครื่องสูบน้ำ และสินค้าประเภทวัสดุก่อสร้าง หากไม่สามารถปฏิบัติตามข้อ ๓ ได้ครบถ้วน ให้แสดงฉลากราคาและข้อความอื่นตามข้อ ๒ ไว้ในกลุ่มมือหรือเอกสารหรือบัญชีราคาสินค้า (Price List) ไว้ ณ จุดที่ขาย

(๓) สินค้าประเภทผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมไม่ต้องติดฉลาก

หน้า ๒๔

เล่ม ๑๑๖ ตอนพิเศษ ๕๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒

ข้อ ๓ ตี สินค้าประเภทน้ำมันเครื่อง ให้ทำฉลากตามข้อ ๑ ข้อ ๒ และให้ระบุเครื่องหมายและเลขทะเบียนคุณภาพผลิตภัณฑ์น้ำมันหล่อลื่นเหลวตามที่ขึ้นทะเบียนไว้กับกรมทะเบียนการค้า ในประเภทน้ำมันเครื่องด้วย

ข้อ ๓ จัตวา สินค้าประเภทก๊าซหุงต้ม ให้ทำฉลากตามข้อ ๑ ข้อ ๒ และให้แสดงเครื่องหมายประจำตัวของผู้บรรจุก๊าซตามที่ขึ้นทะเบียนไว้กับกรมทะเบียนการค้า ในประเภทก๊าซหุงต้มด้วย”

ข้อ ๒ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

มาลดี วสินนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

หน้า ๑๑๒

เล่ม ๑๑๓ ตอนที่ ๖๕ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๕๓)

เรื่อง ให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่ามีการนำลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนมาจำหน่ายอย่างแพร่หลาย ซึ่งเกิดกรณีอุบัติเหตุจากการนำลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนมาใช้ประโยชน์ ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัย จึงกำหนดให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้ “ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจน” หมายความว่า ลูกโป่งหรือสิ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงเหมือนกับลูกโป่งที่อัดลมซึ่งมีส่วนผสมของก๊าซไฮโดรเจน

ข้อ ๒ ให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๑ และประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ และให้ระบุนข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

คำเตือน : “ห้ามนำเข้าใกล้เปลวไฟหรือความร้อน” โดยให้ระบุนข้อความดังกล่าวเป็นเนื้อเดียวกันกับลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจน

หน้า ๑๑๓

เล่ม ๑๑๗ ตอนที่ ๖๕ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๓

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

มาลดี วสินนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๑๗ ตอนที่ ๗๕ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๓ ตุลาคม ๒๕๕๓

แก้คำผิด

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๕๓) เรื่อง ให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก
ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศทั่วไป

เล่ม ๑๑๗ ตอนที่ ๖๕ ง ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๓

หน้า ๑๑๒ บรรทัดที่ ๑๗ จาก “พ.ศ. ๒๕๒๒” ให้แก้เป็น
“พ.ศ. ๒๕๕๒”

หน้า ๑๖๒

เล่ม ๑๑๗ ตอนที่ ๖๕ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๕๓)

เรื่อง ให้ข้าวสารบรรจุถุงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่มีการจำหน่ายข้าวสารบรรจุถุงอย่างแพร่หลาย และเพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมในการซื้อเกี่ยวกับคุณภาพ และราคา จึงกำหนดให้ข้าวสารบรรจุถุงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้ “ข้าวสารบรรจุถุง” หมายความว่า ข้าวเจ้า ข้าวเหนียว ข้าวทุกประเภทและทุกชนิดที่เรียกชื่ออื่น ซึ่งบรรจุในถุงหรือภาชนะบรรจุอื่นแล้วปิดผนึกวางจำหน่าย

ข้อ ๒ ให้ข้าวสารบรรจุถุงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๑ และประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

หน้า ๑๖๓

เล่ม ๑๑๗ ตอนที่ ๖๕ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๓

(๑) ชื่อประเภทหรือชนิดของข้าวสารบรรจุถุง

(๒) วิธีการใช้ หรือวิธีการหุงต้ม

ในกรณีที่ในฉลากแสดงถึงคุณภาพหรือมาตรฐานของประเภทหรือชนิดของข้าวสารบรรจุถุง ให้ถือตามมาตรฐานสินค้าข้าวตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง มาตรฐานสินค้าข้าว พ.ศ. ๒๕๔๐ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๐ หรือ ประกาศกรมการค้าภายใน เรื่อง การรับรองมาตรฐานข้าวหอมมะลิบรรจุถุงจำหน่ายภายในประเทศ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๐ หรือตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ หรือประกาศกรมการค้าภายในที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ซึ่งจะประกาศใช้ต่อไปแล้วแต่กรณี

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

มาลดี วสินนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

หน้า ๑๘

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๕๒ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๑ กันยายน ๒๕๕๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๕๓)

เรื่อง ให้ข่าวสารบรรจุลงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

(ฉบับที่ ๒)

โดยที่ปรากฏว่าในการขายข่าวสารบรรจุลงมีส่วนผสมหรือเจือปนของข่าวสารอื่น นอกจากชื่อประเภท หรือชนิดที่ระบุไว้ในฉลาก จึงสมควรให้ระบุส่วนของข่าวสารอื่น ที่ผสมหรือเจือปนว่ามีจำนวนเท่าใด เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับประโยชน์ในการเลือกซื้อ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติ คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสามของข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการ ว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๕๓) เรื่อง ให้ข่าวสารบรรจุลงเป็นสินค้า ที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

“ในกรณีที่มีการผสมหรือเจือปนข่าวสารอื่นนอกจากที่ระบุชื่อประเภท หรือ ชนิดของข่าวสารนั้นในฉลาก ให้ระบุจำนวน และชนิดของข่าวสารอื่นที่เป็นส่วนผสม หรือเจือปนนั้นไว้ในฉลากด้วย”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๓

มาลดี วสินนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

หน้า ๖

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๔ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๐ เมษายน ๒๕๔๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๔๔)

เรื่อง ให้ทองรูปพรรณเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่สินค้าทองรูปพรรณแสดงสาระสำคัญเกี่ยวกับฉลากสินค้าไม่แจ้งชัดในการเลือกซื้อ เพื่อป้องกันการหลอกลวงผู้บริโภค สมควรแก้ไขการกำหนดข้อความในฉลากเกี่ยวกับการขายทองรูปพรรณให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๕๐ (พ.ศ. ๒๕๓๓) เรื่อง กำหนดทองรูปพรรณ อัญมณีเจียรไน และอัญมณีขึ้นรูปเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๓

ข้อ ๒ ในประกาศฉบับนี้ “ทองรูปพรรณ” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์ที่ทำหรือประกอบขึ้นด้วยโลหะทองคำบริสุทธิ์หรือโลหะทองคำผสม

ข้อ ๓ ให้ทองรูปพรรณเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๔ ฉลากของทองรูปพรรณที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๓ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ และข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และ

หน้า ๓

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ เมษายน ๒๕๕๔

ข้อ ๓ ทวิ (๑) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ชื่อประเภทหรือชนิดของทองรูปพรรณ ในกรณีที่เป็นทองรูปพรรณที่สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย

(๒) ชื่อและสถานที่ประกอบการหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้ผลิตเพื่อขายหรือของผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายแล้วแต่กรณี

(๓) ปริมาณความบริสุทธิ์ของทองรูปพรรณ โดยระบุหน่วยเป็นกะรัต หรือเปอร์เซ็นต์ หรือร้อยละ หรือใช้สัญลักษณ์ K หรือ % แทนก็ได้

(๔) น้ำหนักทองรูปพรรณ โดยระบุหน่วยเป็นกรัม หรือใช้สัญลักษณ์ ก. หรือ g แทนก็ได้

(๕) ราคาให้ระบุเป็นเงินสกุลไทย และจะระบุเป็นเงินสกุลอื่น หรือใช้สัญลักษณ์ของสกุลเงินแทนก็ได้

ประกาศฉบับนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔

มาลดี วสินนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

หน้า ๘

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ เมษายน ๒๕๕๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๕๔)

เรื่อง ให้ฉลากฉีดยา และเครื่องประดับฉีดยา
เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่สินค้าฉีดยา และเครื่องประดับฉีดยาแสดงสาระสำคัญเกี่ยวกับฉลากสินค้าไม่แจ้งชัดในการเลือกซื้อ เพื่อป้องกันการหลอกลวงผู้บริโภค สมควรแก้ไขการกำหนดข้อความในฉลากเกี่ยวกับการขายฉีดยา และเครื่องประดับฉีดยาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศฉบับนี้

“ฉีดยา” หมายความว่า วัสดุที่เป็นเพชรและพลอยตามธรรมชาติ ที่นำมาฉีดยาตกแต่ง หรือขัดมันแล้ว และหมายความรวมถึง วัสดุที่เลียนแบบ หรือวัสดุสังเคราะห์ที่นำมาทำเป็นเครื่องประดับ

“เครื่องประดับฉีดยา” หมายความว่า เครื่องประดับที่ทำขึ้นด้วยฉีดยา ประกอบขึ้นรูปเป็นเครื่องประดับต่างๆ ชนิด โดยใช้ทองรูปพรรณ หรือแพลทินัม หรือเงิน หรือวัสดุอื่นประกอบด้วย

หน้า ๕

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ เมษายน ๒๕๔๔

ข้อ ๒ ให้อัญมณีเจียรไน และเครื่องประดับอัญมณีเจียรไนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ และข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และข้อ ๓ ทวิ (๑) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ชื่อและสถานที่ประกอบการ หรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือของผู้จำหน่าย หรือของผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย แล้วแต่กรณี และในกรณีที่เป็นอัญมณีเจียรไนหรือเครื่องประดับอัญมณีเจียรไนที่ส่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย

(๒) อัญมณีเจียรไน หรือเครื่องประดับอัญมณีเจียรไน แล้วแต่กรณี ให้ระบุชื่ออัญมณีซึ่งเป็นชื่อทางการค้า โดยอนุโลม ตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ศัพท์บัญญัติอัญมณี มอก. ๑๒๑๕ เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับความในวรรคสอง และวรรคสามของ (๒) และระบุว่าเป็นอัญมณีธรรมชาติ หรืออัญมณีสังเคราะห์ หรืออัญมณีเทียม

ห้ามใช้ชื่อของอัญมณีธรรมชาติประกอบคำที่ไม่ใช่อัญมณีธรรมชาติที่เป็นวัสดุเลียนแบบหรือสังเคราะห์ เช่น มรกตเทียม เพชรเทียม มรกตสังเคราะห์ หรือเพชรสังเคราะห์ โดยให้ระบุว่าเป็นอัญมณีเลียนแบบ หรืออัญมณีสังเคราะห์ แล้วแต่กรณี

หน้า ๑๐

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๔ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๐ เมษายน ๒๕๔๔

ห้ามใช้คำว่า “เพชร” สำหรับอัญมณีที่ไม่ได้ประกอบด้วยธาตุคาร์บอน (carbon) เพียงธาตุเดียวตามธรรมชาติ

(๓) ต้องแสดงน้ำหนักอัญมณีเจียรไนหรือเครื่องประดับอัญมณีเจียรไนแต่ละชนิดที่ใช้ในการทำเครื่องประดับหรือขึ้นรูป โดยระบุหน่วยเป็นกะรัต หรือใช้สัญลักษณ์ ct แทนก็ได้

(๔) ปริมาณความบริสุทธิ์ของทองรูปพรรณที่ใช้ในการขึ้นรูป โดยระบุหน่วยเป็นกะรัต หรือเปอร์เซ็นต์ หรือร้อยละ หรือใช้สัญลักษณ์ K หรือ % แทนก็ได้

(๕) ราคาให้ระบุเป็นเงินสกุลไทย และจะระบุเป็นเงินสกุลอื่น หรือใช้สัญลักษณ์ของสกุลเงินแทนก็ได้

ประกาศฉบับนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๔ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔

มาลดี วสินนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

หน้า ๑๕๒

เล่ม ๑๑๘ ตอนที่ ๗๗ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๒๕ กันยายน ๒๕๔๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๔๔)

เรื่อง ให้อบแรกซ์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่มีการนำอบแรกซ์มาใช้ผลิตวัตถุประสงค์โดยใช้ในอาหาร ซึ่งมีผลทำให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพของผู้บริโภคที่รับประทานอาหารที่มีอบแรกซ์ผสมอยู่ ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัย จึงสมควรแก้ไขการกำหนดข้อความในฉลากเกี่ยวกับอบแรกซ์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๒๕) เรื่อง กำหนดอบแรกซ์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๕ และประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๒๖) เรื่อง กำหนดอบแรกซ์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๖

ข้อ ๒ ในประกาศฉบับนี้ “อบแรกซ์” หมายความว่า สารเคมีที่มีสูตร $\text{Na}_2\text{B}_4\text{O}_7$ หรือ $\text{Na}_2\text{B}_4\text{O}_7 \cdot 10\text{H}_2\text{O}$ ซึ่งมีชื่อเรียกทางเคมีว่า โซเดียมบอเรต

หน้า ๑๕๓

เล่ม ๑๑๘ ตอนที่ ๗๗ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๒๕ กันยายน ๒๕๔๔

(Sodium borate) ไคโซเดียมเตตราโบเรต (Disodium tetraborate) หรือ โซเดียมไพโรโบเรต (Sodium pyroborate) หรือสารเคมีดังกล่าวที่เรียกชื่ออย่างอื่น เช่น น้ำประสานทอง เฟ้งแซ หรือผงกรอบ

ข้อ ๓ ให้บอแรกซ์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๔ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๓ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้า ที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุ ข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากที่ภาชนะบรรจุสินค้าในหน้าเดียวกัน

“(๑) “บอแรกซ์”

(๒) คำเตือน : “อันตราย อาจทำให้ไคววาย ห้ามใช้ในอาหาร” โดยใช้ ตัวอักษรสีแดงขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๔ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

มาลดี วสินนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

หน้า ๒๒

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๑๑๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๕๔)

เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์พลาสติกเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิก

(๑) ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๒๖)
เรื่อง กำหนดภาชนะพลาสติกเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๖

(๒) ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๔๑ (พ.ศ. ๒๕๓๑)
เรื่อง กำหนดภาชนะพลาสติกเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑

(๓) ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๔๘ (พ.ศ. ๒๕๓๓)
เรื่อง กำหนดภาชนะพลาสติกเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๓) ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๓

หน้า ๒๓

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๑๑๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔

ข้อ ๒ ในประกาศฉบับนี้ “ผลิตภัณฑ์พลาสติก” หมายความว่า ภาชนะหรือสิ่งบรรจุสิ่งของหรือเครื่องใช้ที่ทำขึ้นจากพลาสติก หรือฟิล์มพลาสติกหรือฟิล์มหดด้วยความร้อนหรือฟิล์มในลอนหรือในลอนเรซิน ที่ทำขึ้นเพื่อใช้สำหรับอาหาร หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ทำขึ้นจากพลาสติกหรือฟิล์มดังกล่าว เพื่อใช้เป็นสิ่งบรรจุหรือเป็นภาชนะหรือเป็นเครื่องใช้ เช่น ถุงร้อน PP. ถุงเย็น PE. ถุงหิ้ว HD. ถุงจับชนิดพิเศษ IPP. ถุงแก้ว OPP. ถุงใส่น้ำมะพร้าว ถุงใส่เครื่องดื่มน้ำผลไม้ นำนม ถุงใส่เสื้อผ้า เป็นต้น

ข้อ ๓ ให้ผลิตภัณฑ์พลาสติก เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๔ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๓ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความในข้อ ๕ และข้อ ๖ ไว้ในฉลากที่กำกับผลิตภัณฑ์พลาสติก หรือที่ภาชนะหรือที่สิ่งบรรจุหรือเครื่องใช้ที่ทำขึ้นจากพลาสติกหรือฟิล์มตามที่ระบุไว้ในข้อ ๒ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๕ ในข้อกำหนดเกี่ยวกับ “วิธีใช้” ในฉลากนั้น ให้ระบุว่ามีผลิตภัณฑ์พลาสติกใช้เพื่อสิ่งใด ถ้าเป็นภาชนะหรือสิ่งบรรจุ หรือเครื่องใช้ให้ระบุข้อความที่เป็น “คำเตือน” ไว้ด้วย

ข้อ ๖ ในข้อกำหนดเกี่ยวกับ “คำเตือน” ในฉลากนั้นให้มีข้อความว่า

(๑) “ห้ามใช้บรรจุหรือห่อหุ้มอาหาร” สำหรับผลิตภัณฑ์พลาสติกที่ทำขึ้นเพื่อไม่ต้องการให้ใช้กับอาหาร

หน้า ๒๔

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๑๑๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔

(๒) “ใช้บรรจุอาหารหรือห่อหุ้มอาหาร หรือใช้บรรจุเครื่องดื่มใช้เพียงครั้งเดียว” หรือ “ไม่ควรใช้บรรจุอาหารที่กำลังร้อนจัดโดยเฉพาะอาหารทอดด้วยน้ำมัน” หรือ “ปลอดภัยใช้กับอาหาร” หรือ “ปลอดภัยใช้กับเครื่องดื่ม” แล้วแต่กรณี

(๓) “ห้ามใช้บรรจุของร้อน” สำหรับผลิตภัณฑ์พลาสติกที่ไม่ทนความร้อนสูงกว่า ๕๕ องศาเซลเซียส

(๔) “รับน้ำหนักได้ไม่เกิน.....กิโลกรัม หรือ กก.” สำหรับผลิตภัณฑ์พลาสติกที่ใช้เพื่อรองรับน้ำหนัก เช่น โต๊ะ เก้าอี้ บันได

(๕) “มีส่วนผสมจากวัสดุที่ใช้แล้ว” สำหรับผลิตภัณฑ์พลาสติกที่ทำจากพลาสติกที่ใช้ทำสิ่งของอื่นมาแล้วหลอมผลิตเป็นสินค้าใหม่

ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น
ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

มาลดี วสินนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๕๕)

เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าและเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้า

เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

๑. ในประกาศนี้

“เครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้า” หมายความว่า บริภัณฑ์ไฟฟ้าที่ทำน้ำให้ร้อนขึ้นในทันทีที่น้ำไหลผ่านโดยตรงเพื่อใช้ในการชำระล้างสัมผัสร่างกายผู้บริโภคหรือเพื่อใช้ในการอื่นที่คล้ายคลึงกันหรือทำนองเดียวกัน

“เครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้า” หมายความว่า บริภัณฑ์ไฟฟ้าที่ทำน้ำให้ร้อนขึ้นถึงอุณหภูมิประมาณใกล้จุดน้ำเดือด หรือในบางครั้งอาจสูงกว่าเล็กน้อย แต่ไม่เกิน ๑๓๐ องศาเซลเซียสเพื่อใช้ในการชำระล้างสัมผัสร่างกายผู้บริโภคหรือเพื่อใช้ในการอื่นที่คล้ายคลึงกันหรือทำนองเดียวกัน

๒. ให้เครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าและเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

๓. ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุนข้อมูลความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(ก) ข้อเสนอแนะในการใช้ ต้องระบุว่า “ต้องติดตั้งสายดินพร้อมติดตั้งเครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าหรือเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้า” สำหรับเครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าหรือเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้าที่มีเครื่องป้องกันอันตรายจากไฟฟ้ารั่วชนิดที่มีสายดิน หรือ

“ต้องติดตั้งเครื่องป้องกันอันตรายจากไฟฟ้ารั่วชนิดที่มีสายดินและติดตั้งสายดินพร้อมติดตั้งเครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าหรือเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้า” สำหรับเครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าหรือเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้าที่ไม่มีเครื่องป้องกันอันตรายจากไฟฟ้ารั่วชนิดที่มีสายดิน

(ข) ในคำเตือน ต้องระบุว่า “อันตรายถึงชีวิต ถ้าไม่ติดตั้งสายดิน” สำหรับเครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าหรือเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้าที่มีเครื่องป้องกันอันตรายจากไฟฟ้ารั่วชนิดที่มีสายดิน หรือ

“อันตรายถึงชีวิต ถ้าไม่ติดตั้งเครื่องป้องกันอันตรายจากไฟฟ้ารั่วชนิดที่มีสายดินและไม่ติดตั้งสายดิน” สำหรับเครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าหรือเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้าที่ไม่มีเครื่องป้องกันอันตรายจากไฟฟ้ารั่วชนิดที่มีสายดิน

ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรสีแดงขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น และติดไว้ด้านหน้าของเครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าหรือเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้า

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

มาลดี วสินนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

หน้า ๖๘

เล่ม ๑๑๕ ตอนพิเศษ ๑๒๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๖ ธันวาคม ๒๕๕๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕)

เรื่อง ให้แปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่สินค้าแปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้เป็นประจำ ประกอบกับ
ยังไม่มีแสดงฉลากเพื่อให้ข้อมูลที่จำเป็นในการเลือกใช้สำหรับผู้บริโภคเท่าที่ควร
และเพื่อให้ผู้บริโภคได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการใช้สินค้าเพื่อรักษาสุขอนามัยในช่องปาก
จึงกำหนดให้แปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติ
คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับ
การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติ
แห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศฉบับนี้ “แปรงสีฟัน” หมายความว่า อุปกรณ์ด้านสุขอนามัย
ที่ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อใช้แปรงฟันมีส่วนประกอบโดยทั่วไปคือด้ามจับและกระจุกของ
ขนแปรงที่จัดเรียงเพื่อให้เกิดประโยชน์ในการทำมาสะอาดฟันโดยไม่ทำอันตราย
ต่ออวัยวะในช่องปาก

ข้อ ๒ ให้แปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

หน้า ๖๕

เล่ม ๑๑๕ ตอนพิเศษ ๑๒๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๖ ธันวาคม ๒๕๔๕

ข้อ ๓ ผลากของสินค้าที่ควบคุมผลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยผลาก เรื่อง ลักษณะของผลากสินค้าที่ควบคุมผลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในผลากด้วย

(๑) ลักษณะขนแปรง เช่น มนกลม เรียวแหลม รูปโดม ปลายตัด หรืออื่นๆ

(๒) ชนิดของขนแปรง เช่น นุ่มพิเศษ นุ่มปานกลาง หรือแข็ง

(๓) วัสดุที่ใช้ทำด้ามและขนแปรงสีฟัน

(๔) วิธีใช้ เช่น ใช้แปรงฟันอย่างน้อยวันละ ๒ ครั้ง

(๕) ข้อแนะนำ เช่น ควรเปลี่ยนแปลงสีฟันเมื่อขนแปรงเริ่มบาน และล้างแปรงให้สะอาดหลังใช้และเก็บในที่แห้ง

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๖ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

อนุวัฒน์ ธรรมธัช

ประธานกรรมการว่าด้วยผลาก

หน้า ๕๖

เล่ม ๑๒๐ ตอนพิเศษ ๑๑๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ กันยายน ๒๕๕๖

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๕๖)

เรื่อง ให้ทองรูปพรรณเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันร้านค้าทองรูปพรรณที่เป็นผู้ผลิต หรือผู้จำหน่าย มีการรับซื้อคืนสินค้าทองรูปพรรณ ในราคาที่แตกต่างกันเป็นอย่างมาก ซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด ทำให้ผู้บริโภคไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการรับซื้อคืนสินค้านี้ ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคจึงสมควรเพิ่มเติมข้อความในฉลากเกี่ยวกับสินค้าทองรูปพรรณให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการ เกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ให้เพิ่มข้อความต่อไปนี้ เป็น (๖) ของข้อ ๔ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๔๔) เรื่อง ให้ทองรูปพรรณเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔

“(๖) ราคารับซื้อคืนทองรูปพรรณขั้นต่ำ ตามที่สมาคมค้าทองคำประกาศ”

หน้า ๕๗

เล่ม ๑๒๐ ตอนพิเศษ ๑๑๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ กันยายน ๒๕๔๖

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

อนุวัฒน์ ธรรมรัช

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

หน้า ๖๑

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๘๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๕๗)

เรื่อง ให้เครื่องเล่นชนิดที่มีล้อเลื่อนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่ามีการนำเครื่องเล่นชนิดที่มีล้อเลื่อนมาจำหน่ายอย่างแพร่หลาย ซึ่งมีผู้บริโภคได้ซื้อและนำไปใช้และเกิดความไม่ปลอดภัย บางกรณีประสบอันตรายถึงแก่ชีวิต ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าดังกล่าว จึงกำหนดให้สินค้าเครื่องเล่นชนิดที่มีล้อเลื่อนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๕ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศฉบับนี้

“เครื่องเล่นชนิดที่มีล้อเลื่อน” หมายความว่า สิ่งที่ใช้เพื่อการกีฬาหรือสำหรับเล่นหรืออุปกรณ์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการทำให้ร่างกายเคลื่อนที่ โดยต้องมีส่วนประกอบคือ ล้อหมุน และส่วนที่ใช้ยึดติด หรือประสานกับส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย เช่น รองเท้าสเก็ตชนิดมีล้อ, โรลเลอร์สเก็ต, โรลเลอร์เบลด, สเก็ตบอร์ด และรถสกู๊ตเตอร์ขนาดเล็ก

หน้า ๖๒

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๘๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓

ข้อ ๒ ให้เครื่องเล่นชนิดที่มีล้อเลื่อนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ข้อแนะนำในการใช้ ต้องระบุดังต่อไปนี้

(ก) ไม่เหมาะสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า ๔ ปี

(ข) การเล่นต้องใส่อุปกรณ์เสริมความปลอดภัยทุกครั้ง ประกอบด้วย หมวกนิรภัย สนับข้อมือ สนับศอก สนับเข่า

(ค) ผู้เริ่มฝึกหัดใช้ต้องมีผู้ดูแลอย่างใกล้ชิด

(ง) ต้องเล่นในพื้นที่ที่เหมาะสมกับการเล่นโดยเฉพาะ

(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า “ถ้าไม่ใส่อุปกรณ์เสริมความปลอดภัย อาจเป็นอันตรายถึงชีวิต”

ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรสีแดงขนาดไม่ต่ำกว่า ๓ มิลลิเมตร และติดไว้ที่ตัวสินค้า

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

อนุวัฒน์ ธรรมธัช

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๑๗ (พ.ศ. ๒๕๕๗)

เรื่อง ให้น้ำมันอเนกประสงค์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่สินค้าน้ำมันอเนกประสงค์เป็นสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้กันอย่างแพร่หลาย ประกอบกับสินค้านี้แสดงสาระสำคัญเกี่ยวกับฉลากสินค้าไม่ชัดเจนในการเลือกซื้อเพื่อนำไปใช้งาน ทำให้ผู้บริโภคเข้าใจผิดว่าสามารถนำไปใช้เป็นน้ำมันเครื่องในเครื่องยนต์ได้ ความจริงแล้วไม่เหมาะสมกับการใช้กับเครื่องยนต์ทำให้เครื่องยนต์ชำรุดเสียหายมีอายุการใช้งานสั้นลง ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับทราบข้อมูลที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการใช้งาน จึงกำหนดให้น้ำมันอเนกประสงค์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๕ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายคณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศฉบับนี้

“น้ำมันอเนกประสงค์” หมายความว่า น้ำมันที่ได้จากการกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม หรือการแปรรูปของน้ำมันหล่อลื่นที่ใช้แล้ว โดยจะมีส่วนผสมของสารเติมแต่งหรือไม่ก็ได้ และใช้สำหรับงานหล่อลื่นภายนอกได้ทุกประเภท

ข้อ ๒ ให้น้ำมันเอนกประสงค์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(ก) ข้อแนะนำในการใช้ต้องระบุว่า “ใช้สำหรับงานหล่อลื่นภายนอกได้ทุกประเภท เช่น ชิ้นส่วนเครื่องจักรทั่วไป เป็นน้ำมันหยอดทั้ง น้ำมันหยอดใบเลื่อยโซ่และเฟือง หรืออื่นๆ”

(ข) ข้อห้ามในการใช้ต้องระบุว่า “ห้ามนำไปใช้หล่อลื่นภายในเครื่องยนต์เบนซิน ๔ จังหวะ และเครื่องยนต์ดีเซล หรือใช้แทนน้ำมันเครื่อง 2T”

ข้อความที่เป็น “ข้อห้ามในการใช้” ต้องใช้ตัวอักษรสีแดงขนาดไม่ต่ำกว่า ๓ มิลลิเมตร และติดไว้ที่ด้านหน้าของน้ำมันเอนกประสงค์

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

อนุวัฒน์ ธรรมรัช

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

หน้า ๔๕

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๑๔๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๕๗)

เรื่อง ให้ภาชนะและเครื่องใช้เมลามีนสำหรับอาหาร

เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ภาชนะและเครื่องใช้เมลามีนสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้กันอย่างแพร่หลายประกอบกับสินค้าดังกล่าวไม่มีการระบุข้อแนะนำในการใช้งาน และคำเตือนให้ผู้บริโภคได้รับทราบ ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับทราบข้อมูลที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการใช้งานและทำให้เกิดความปลอดภัย จึงกำหนดให้ภาชนะและเครื่องใช้เมลามีนสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๕ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศฉบับนี้ “ภาชนะและเครื่องใช้เมลามีนสำหรับอาหาร” หมายถึง ภาชนะและเครื่องใช้สำหรับอาหารที่ผลิตจากสารอัดแบบเมลามีนฟอร์มัลดีไฮด์ชนิดใช้ทำผลิตภัณฑ์ที่ใช้กับอาหารโดยผ่านกระบวนการอัดขึ้นรูปด้วยความร้อน

ข้อ ๒ ให้ภาชนะและเครื่องใช้เมลามีนสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ข้อแนะนำในการใช้ ต้องระบุดังต่อไปนี้

(ก) “ควรใช้ฟองน้ำหรือผ้านุ่มทำความสะอาด”

(ข) “ก่อนใช้งานครั้งแรกควรล้างด้วยน้ำเพื่อชะล้างสิ่งสกปรก”

(ค) “ไม่แนะนำให้ใช้กับเตาไมโครเวฟ”

(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า “ห้ามใช้บรรจุอาหารหรือของเหลวที่มีอุณหภูมิสูงกว่า ๑๐๐ องศาเซลเซียส”

ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น

ข้อ ๔ ภาชนะและเครื่องใช้เมลามีนสำหรับอาหารที่ผลิตหรือนำเข้า ถ้าปรากฏว่าฉลากที่ได้จัดทำขึ้นไว้ก่อนวันที่ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับ ซึ่งไม่ถูกต้องตามประกาศฉบับนี้ ให้ใช้ฉลากเดิมต่อไปได้แต่ต้องไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันที่ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับ

ข้อ ๕ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

อนุวัฒน์ ธรรมธัช

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๑๕ (พ.ศ. ๒๕๔๘)

เรื่อง ให้น้ํอนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่น้ํอนเป็นสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้เป็นประจำ ประกอบกับสินค้าดังกล่าวบางส่วนมิได้เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ เพื่อประโยชน์แก่ผู้บริโภค ในการที่จะทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น สมควรกำหนดให้สินค้าดังกล่าวเป็นสินค้าที่ ควบคุมฉลาก และระบุข้อความอันจำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๕ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้ “น้ํอน” หมายความว่า เครื่องปลูกสำหรับน้ํอนที่ผลิตจากวัสดุธรรมชาติ หรือวัสดุสังเคราะห์ และเย็บติดหรือห่อหุ้มด้วยผ้าหรือวัสดุอื่นใดที่ผลิตจากวัสดุธรรมชาติหรือวัสดุสังเคราะห์

ข้อ ๒ ให้น้ํอนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศ คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อประเภทหรือชนิดของน้ํอน เช่น น้ํอนสปริง น้ํอนฟองน้ำ น้ํอนใยธรรมชาติ น้ํอนยางพารา หรือน้ํอนอื่น ๆ

(๒) วัสดุที่ใช้ในการผลิต ในกรณีที่วัสดุในการผลิตตั้งแต่สองชนิดขึ้นไป ให้แสดงข้อความและ ภาพตัดขวางของน้ํอนที่แสดงให้เห็นถึงวัสดุหลักที่ใช้ในการผลิต เช่น สปริง ใยมะพร้าว ยางพารา หรือ วัสดุอื่น ๆ ด้วย

ฉลากของสินค้าตามวรรคหนึ่ง ต้องมีขนาดไม่ต่ำกว่า ๖ นิ้ว x ๘ นิ้ว และติดไว้ที่สินค้าให้สามารถ
เห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๘

รัศมี วิศุทเวทย์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๕)

เรื่อง ให้รถจักรยานยนต์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันได้มีผู้บริโภคประสบอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์เป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตและร่างกาย ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ จึงกำหนดให้รถจักรยานยนต์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้ “รถจักรยานยนต์” หมายความว่า รถที่เดินด้วยกำลังเครื่องยนต์ กำลังไฟฟ้า หรือพลังงานอื่น และมีล้อไม่เกินสองล้อ ถ้ามีพ่วงข้างมีล้อเพิ่มอีกไม่เกินหนึ่งล้อ

ข้อ ๒ ให้รถจักรยานยนต์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ ไว้ในฉลากด้วย

คำเตือน ต้องระบุว่า “อาจถึงตายหรือพิการ หากไม่สวมหมวกนิรภัย”

ข้อความที่เป็น คำเตือน “ต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร โดยใช้สีตัดกับสีพื้น สำหรับแสดงไว้ที่คู่มือการใช้งานรถจักรยานยนต์ และแสดงไว้ในลักษณะคงทนถาวรที่บริเวณถึงน้ำมัน หรือบริเวณอื่นของรถจักรยานยนต์ ที่ผู้ใช้รถจักรยานยนต์สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน”

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

รัศมี วิศทเวทย์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๒๑ (พ.ศ. ๒๕๔๕)

เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำเย็นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันได้มีการใช้สินค้าเครื่องทำน้ำเย็นในสถานที่ต่าง ๆ อย่างแพร่หลาย และมีผู้บริโภคได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิตจากการใช้สินค้าดังกล่าว ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค ให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า จึงกำหนดให้เครื่องทำน้ำเย็นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้ “เครื่องทำน้ำเย็น” หมายความว่า บริเวณที่ไฟฟ้าที่ทำให้ให้น้ำเพื่อการบริโภค ซึ่งไหลผ่านระบบการทำงานภายในบริเวณดังกล่าวมีอุณหภูมิสูงขึ้นหรือต่ำลง

ข้อ ๒ ให้เครื่องทำน้ำเย็นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุนข้อความดังต่อไปนี้

(๑) ข้อแนะนำในการใช้ ต้องระบุดังต่อไปนี้

(ก) “ต้องติดตั้งสายดินให้ถูกวิธีพร้อมติดตั้งเครื่องทำน้ำเย็น”

(ข) “ต้องติดตั้งเครื่องป้องกันอันตรายจากไฟฟ้ารั่ว”

(ค) “ต้องติดตั้งเครื่องทำน้ำเย็นในบริเวณที่เป็นฉนวนไฟฟ้าและไม่เปียกชื้น เช่น ฝ้า พื้น ด้วยฝ้ายาง ฯลฯ และไม่ควรถูกให้น้ำขึ้นและ”

(ง) “ควรตรวจสอบสภาพความปลอดภัยของเครื่องทำน้ำเย็นโดยช่างผู้ชำนาญงานเป็นประจำ อย่างน้อยทุก ๖ เดือน”

(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า “อันตรายถึงชีวิต ถ้าไม่ติดตั้งสายดินให้ถูกวิธี”

ข้อความที่เป็น คำเตือน “ต้องใช้ตัวอักษรสีแดงขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร และแสดงไว้บริเวณก้นของเครื่องทำน้ำเย็น”

หน้า ๑๘

เล่ม ๑๒๓ ตอนพิเศษ ๔๖ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๓ เมษายน ๒๕๔๕

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

รัศมี วิสพเวทย์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๒๒ (พ.ศ. ๒๕๔๕)

เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่ช่วยในการพุงตัวเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ได้มีผลการวิจัยโดยแพทย์จากศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็กพบว่า ผลิตภัณฑ์ที่ช่วยในการพุงตัวเด็กที่มีลักษณะเป็นเบาะนั่งมีขอบแข็ง และมีล้อเลื่อน โดยมีการใช้งานด้วยวิธีให้เด็กนั่งอยู่ภายในเบาะ และใช้ขาช่วยในการเคลื่อนไหว เป็นผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้ช่วยในการหัดเดินของเด็กแต่อย่างใด และยังอาจก่อให้เกิดอันตรายรุนแรง เช่น การพลัดตก หรือพลิกคว่ำ เป็นต้น จึงสมควรกำหนดให้ผลิตภัณฑ์ที่ช่วยในการพุงตัวเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้ “ผลิตภัณฑ์ที่ช่วยในการพุงตัวเด็ก” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์ที่ช่วยในการพุงตัวเด็กที่มีลักษณะเป็นเบาะนั่งมีขอบแข็งและมีล้อเลื่อน โดยในส่วนที่นึ่งมีการเจาะเป็นรู เพื่อให้ลมลอดลงไปได้

ข้อ ๒ ให้ผลิตภัณฑ์ที่ช่วยในการพุงตัวเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยห้ามใช้ชื่อเรียกว่ารถหัดเดิน และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้

(๑) ให้มีข้อแนะนำในการใช้ โดยใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๒ มิลลิเมตร ระบุดังต่อไปนี้

(ก) การใช้ผลิตภัณฑ์นี้อาจทำให้เกิดการบาดเจ็บจากการพลัดคว่ำหรือตกจากที่สูง โดยเฉพาะเมื่อใช้บนพื้นที่มีความต่างระดับ

(ข) ขณะที่ให้เด็กใช้ผลิตภัณฑ์นี้ต้องมีผู้ดูแลอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา

(ค) ไม่ควรใช้ผลิตภัณฑ์นี้บนพื้นต่างระดับ

หน้า ๓๐

เล่ม ๑๒๓ ตอนพิเศษ ๕๑ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๕

(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า “ผลิตภัณฑ์นี้ไม่ช่วยในการหัดเดิน และอาจเป็นอันตรายถึงชีวิต”
ข้อความที่เป็นคำเตือน “ต้องใช้ตัวอักษรสีแดงขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร และแสดงไว้
ที่ตัวสินค้าในลักษณะคงทนถาวร สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน”
ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

รัศมี วิศทเวทย์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๒๓ (พ.ศ. ๒๕๕๐)

เรื่อง ให้ชุดสังฆทานและชุดไทยธรรมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันได้มีการนำสินค้าหลายชนิดมาบรรจุหรือห่อหุ้มรวมกันเป็นสินค้าชุดสังฆทานหรือชุดไทยธรรมเพื่อขายให้นำไปถวายแด่นักบวชในพระพุทธศาสนา ซึ่งสินค้าบางชนิดที่นำมารวมนั้น มีกำหนดอายุหรือเวลาที่ควรใช้โดยผู้ซื้อไม่อาจทราบได้ และสินค้านี้ดังกล่าวอาจทำปฏิกิริยากัน ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสี กลิ่น หรือรส จนอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคเนื่องในการใช้หรือโดยสภาพได้ ดังนั้น การกำหนดฉลากของสินค้าชุดสังฆทานหรือชุดไทยธรรมจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคในการที่จะทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า ลักษณะ ข้อความ และข้อความที่จำเป็นของฉลากสินค้านั้น จึงสมควรกำหนดให้ชุดสังฆทาน หรือชุดไทยธรรมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้ “ชุดสังฆทาน หรือชุดไทยธรรม” หมายความว่า สินค้าที่นำมารวมเป็นชุด ไม่ว่าด้วยวิธีการใด เพื่อขายให้นำไปถวายแด่นักบวชในพระพุทธศาสนา

ข้อ ๒ ให้ชุดสังฆทานและชุดไทยธรรมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ให้ติดตั้งหรือแสดงฉลากของสินค้าที่ควบคุมตามข้อ ๒ ซึ่งต้องเป็นข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน ตามตัวอย่างท้ายประกาศนี้ไว้ที่ภาชนะบรรจุหรือสิ่งที่นำมาห่อหุ้ม โดยให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) คำว่า “ชุดสังฆทาน หรือชุดไทยธรรม”

(๒) รายการสินค้าที่ระบุขนาด มิติ ปริมาณ ปริมาตร น้ำหนัก จำนวน และราคาของสินค้าแต่ละรายการ

(๓) ชื่อและสถานที่ตั้งของผู้ผลิตหรือผู้จำหน่ายชุดสังฆทานหรือชุดไทยธรรม

(๔) วันเดือนปีที่หมดอายุ หรือวันเดือนปีที่ควรใช้ก่อน ของสินค้าใดสินค้าหนึ่งซึ่งนำมารวมนั้นระบุไว้เร็วที่สุด

(๕) วันเดือนปีที่บรรจุ

(๖) ราคารวมชุดจัดบรรจุที่ระบุหน่วยเป็นบาท

ข้อ ๔ ชุดสังฆทานหรือชุดไทยธรรมใดที่มีการนำสินค้าที่อาจทำปฏิกิริยากันจนทำให้มีสี กลิ่น หรือรส เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคเนื่องในการใช้หรือโดยสภาพของสินค้านั้นได้ ให้ระบุคำเตือนในฉลากตามข้อ ๓ ด้วย เช่น ใบชา ข้าวสาร สนุ และผงซักฟอก อาจทำปฏิกิริยากัน จนทำให้มีสี กลิ่น หรือรส เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค เนื่องในการใช้หรือโดยสภาพของสินค้านั้นได้ ดังนั้น ผู้ใช้ควรแยกสินค้าที่อาจทำปฏิกิริยากันได้นั้นออกจากกันโดยเร็ว

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๐

รัศมี วิสทเวทย์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ตัวอย่างการแสดงฉลากสินค้าชุดสังฆทาน และชุดไทยธรรม

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๒๕ (พ.ศ. ๒๕๕๐)

เรื่อง ให้อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปัจจุบันปรากฏว่ามีอุปกรณ์เครื่องเล่นสนามเป็นสินค้าที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพร่างกาย หรือจิตใจ โดยเฉพาะเด็กและบางรายนำไปสู่การเสียชีวิต อันเนื่องจากการเล่นอุปกรณ์เครื่องเล่นสนามทั้งในสถานที่สาธารณะ สถานศึกษา และสถานที่ราชการ ดังนั้น การกำหนดฉลากของอุปกรณ์เครื่องเล่นสนามจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคในอันที่จะทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า และข้อความอันจำเป็นของฉลากสินค้านี้ จึงสมควรกำหนดให้อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“อุปกรณ์เครื่องเล่นสนาม” หมายความว่า สิ่งของ โครงสร้างและส่วนประกอบต่าง ๆ ที่ออกแบบและทำขึ้นสำหรับให้เด็กอายุ ๒ ปี จนถึง ๑๔ ปี เล่น ทั้งภายในและภายนอกอาคาร ซึ่งมีการจัดไว้บริการในสถานที่ราชการและสถานที่เอกชน เช่น สถานศึกษา สวนสาธารณะ ร้านอาหาร ศูนย์รับเลี้ยงเด็ก สนามเด็กเล่น วัด หรือโรงแรม เป็นต้น

ข้อ ๒ ให้อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุนรายละเอียดดังต่อไปนี้ไว้ในฉลาก

(๑) ชื่อแนะนำในการใช้ ให้แสดงไว้ที่สินค้า โดยมีรายละเอียดอย่างน้อยดังต่อไปนี้

(ก) อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามนี้เหมาะสมกับเด็กอายุ ปี

หน้า ๒๓

เล่ม ๑๒๔ ตอนพิเศษ ๑๕๓ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐

(ข) ควรตรวจสอบสภาพความปลอดภัยของอุปกรณ์เครื่องเล่นสนามโดยช่างผู้ชำนาญงานอย่างสม่ำเสมอ

(ค) ต้องมีผู้ควบคุมดูแลขณะเล่น

(ง) ต้องติดตั้งอุปกรณ์เครื่องเล่นสนามในพื้นที่ที่เหมาะสม เช่น พื้นยางสังเคราะห์ พื้นทราย เป็นต้น

(๒) อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามที่ผลิตโดยออกแบบให้ต้องยึดติดกับพื้นเพื่อความปลอดภัยต้องระบุคำเตือนว่า “หากไม่ได้ทำการยึดติดกับพื้น อาจเป็นอันตรายถึงชีวิต” ด้วยตัวอักษรสีดำกับสีพื้น ขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร

(๓) เอกสารหรือคู่มือการติดตั้ง ต้องระบุรายละเอียดอย่างน้อยดังต่อไปนี้

(ก) ส่วนประกอบของอุปกรณ์เครื่องเล่นสนาม

(ข) ขั้นตอนการติดตั้ง

(ค) คำแนะนำการติดตั้งที่มีให้อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามโคลนลง และการอื่นที่ควรจัดให้มีเพื่อความปลอดภัยของผู้เล่น

(ง) อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามนี้เหมาะสมกับเด็กอายุ ปี

(จ) การตรวจสอบสภาพอุปกรณ์โดยช่างผู้ชำนาญงาน

(ฉ) ข้อเสนอแนะเพื่อความปลอดภัยในการเล่นและอื่น ๆ เช่น สิ่งระงับการเล่นเมื่อชำรุด ข้อมูลการติดต่อผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้จำหน่ายในกรณีชำรุด เป็นต้น

ข้อความที่เป็นข้อแนะนำใน (๑) และคำเตือนใน (๒) ต้องแสดงไว้ที่ตัวสินค้าในลักษณะคงทนถาวร หรือบริเวณใกล้เคียงที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน โดยไม่เป็นอุปสรรคต่อการเล่น และเสี่ยงต่อการเกิดอันตราย

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐

รัศมี วิสพเวทย์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๒๖ (พ.ศ. ๒๕๕๐)

เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำเย็นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันมีการซ่อมแซมเครื่องทำน้ำเย็นโดยการบัดกรีด้วยตะกั่วทำให้มีการปนเปื้อนของสารตะกั่วในน้ำจากเครื่องทำน้ำเย็นดังกล่าวเกินมาตรฐานความปลอดภัยของกระทรวงสาธารณสุขและองค์การอนามัยโลก ซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภค โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็ก และเยาวชนในสถานศึกษา ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมข้อความในฉลากสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความใน (๒) ของข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๑ (พ.ศ. ๒๕๔๕) เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำเย็นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า

(ก) “อันตรายถึงชีวิต ถ้าไม่ติดตั้งสายดินให้ถูกวิธี”

(ข) “ห้ามใช้ตะกั่วบัดกรีในการซ่อมโดยเด็ดขาด”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐

รัศมี วิสพเวทย์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

(ฉบับที่ ๒๗) พ.ศ. ๒๕๕๒

เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันได้มีการใช้แร่ใยหินเป็นส่วนประกอบในผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ อย่างแพร่หลาย ซึ่งองค์การอนามัยโลกและหน่วยงานต่าง ๆ ได้ทำการศึกษาพบว่าแร่ดังกล่าว อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภค ดังนั้น การกำหนดให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินต้องแสดงข้อแนะนำและคำเตือนไว้ในฉลาก จะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเพื่อให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า จึงสมควรกำหนดให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๔๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหิน” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์ที่ใช้สำหรับเป็นสารเสียดทานประเภท เบรก คลัตช์ และผลิตภัณฑ์ในอุตสาหกรรมก่อสร้างประเภทกระเบื้องมุงหลังคา กระเบื้องยาง ไม้ฝา ท่อน้ำ ที่ยังมีการนำแร่ใยหินมาใช้เป็นส่วนประกอบในผลิตภัณฑ์

ข้อ ๒ ให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุนรายละเอียดดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ข้อแนะนำในการใช้ ต้องระบุนรายละเอียดอย่างน้อยดังต่อไปนี้

(ก) ควรใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่ถูกต้องเหมาะสม ได้แก่ หน้ากาก ป้องกันฝุ่นแร่ใยหิน ถุงมือยาง แว่นตา ชุดคลุม

(ข) หลีกเลี่ยงการทำให้เกิดฝุ่นหรือแตกหัก เช่น หลีกเลี่ยงการเจาะ ตัด ด้วยเครื่องมือที่มีความเร็วสูง

(ค) ระวังระวังการฟุ้งกระจายของฝุ่น

(ง) เศษวัสดุหรือฝุ่นที่เกิดจากการติดตั้งหรือประกอบผลิตภัณฑ์ ให้รวบรวมใส่ถุงพลาสติกหรือภาชนะและปิดให้มิดชิดก่อนทิ้ง

(จ) การสูบบุหรี่ การรับประทานอาหารและน้ำดื่มขณะปฏิบัติงานในบริเวณที่ทำงาน
ที่อาจมีฝุ่นแร่ใยหินฟุ้งกระจาย มีโอกาสทำให้ได้รับแร่ใยหินเข้าสู่ร่างกายมากขึ้น

(ฉ) อ่างน้ำที่หลังปฏิบัติงานเสร็จ

(ช) หากมีอาการผิดปกติ เช่น เกิดการเจ็บป่วยที่สงสัยว่าจะได้รับอันตรายจากสารแร่ใยหิน
ควรพบแพทย์เพื่อวินิจฉัยโดยละเอียด

(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า “ระวังอันตราย ผลิตภัณฑ์นี้มีแร่ใยหินเป็นส่วนประกอบ
การได้รับสารนี้เข้าสู่ร่างกาย อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ” และแสดงตราสัญลักษณ์พร้อมข้อความ
ตามท้ายประกาศนี้ ทั้งนี้ ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร
ด้วยตัวอักษรที่มีสีต่างจากสีพื้นผิวผลิตภัณฑ์ แสดงไว้ในลักษณะคงทนถาวรที่ผลิตภัณฑ์และภาชนะ
บรรจุหรือหีบห่อบรรจุผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหิน ซึ่งผู้ใช้สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน

สำหรับคำว่า “ระวังอันตราย” ต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๑๕ มิลลิเมตร

ในกรณีที่ไม่สามารถระบุขนาดข้อความที่เป็นคำเตือนตามวรรคหนึ่ง (๒) ไว้ที่ผลิตภัณฑ์ได้
เนื่องจากสินค้ามีขนาดเล็ก เช่น เบรก คลัตช์ เป็นต้น ให้แสดงข้อความที่เป็นคำเตือนด้วยตัวอักษร
ขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่นที่มีการระบุไว้ในฉลาก

ในกรณีที่ไม่สามารถแสดงตราสัญลักษณ์พร้อมข้อความตามท้ายประกาศนี้ไว้ที่ผลิตภัณฑ์ได้
เนื่องจากสินค้ามีขนาดเล็ก เช่น เบรก คลัตช์ เป็นต้น ให้แสดงตราสัญลักษณ์พร้อมข้อความโดยปรับ
ขนาดได้ตามความเหมาะสมของตัวผลิตภัณฑ์ที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน

ข้อ ๔ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒

นิโรธ เจริญประกอบ

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ภาพตราสัญลักษณ์

หน้า ๕

เล่ม ๑๒๖ ตอนพิเศษ ๓๘ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๒๕ มีนาคม ๒๕๕๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๒๕ (พ.ศ. ๒๕๕๓)

เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)

คณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้ออกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๖ พ.ศ. ๒๕๕๒ เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยกำหนดให้ระบุคำเตือนว่า “ระวังอันตราย ผลิตภัณฑ์นี้มีแร่ใยหินเป็นส่วนประกอบ การได้รับสารนี้เข้าสู่ร่างกายอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ” ซึ่งต่อมาได้มีข้อมูลทางวิชาการสนับสนุนว่าแร่ใยหินชนิดโครโซไทล์อาจก่อให้เกิดมะเร็งและโรคปอด ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประกาศดังกล่าว เพื่อให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความใน (๒) ของข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๖ (พ.ศ. ๒๕๕๒) เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า “ระวังอันตราย ผลิตภัณฑ์นี้มีแร่ใยหินเป็นส่วนประกอบ การได้รับสารนี้เข้าสู่ร่างกาย อาจก่อให้เกิดมะเร็งและโรคปอด” และแสดงตราสัญลักษณ์พร้อมข้อความตามท้ายประกาศนี้ ทั้งนี้ ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร ด้วยตัวอักษรที่มีสีต่างจากสีพื้นผิวผลิตภัณฑ์แสดงไว้ในลักษณะคงทนถาวรที่ผลิตภัณฑ์และภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหิน ซึ่งผู้ใช้สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน

สำหรับคำว่า “ระวังอันตราย” ต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๑๕ มิลลิเมตร

ในกรณีที่ไม่สามารถระบุขนาดข้อความที่เป็นคำเตือนไว้ที่ผลิตภัณฑ์ได้เนื่องจากสินค้านั้นมีขนาดเล็ก เช่น เบรก คลัตช์ เป็นต้น ให้แสดงข้อความที่เป็นคำเตือนด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่นที่มีการระบุไว้ในฉลาก

ในกรณีที่ไม่สามารถแสดงตราสัญลักษณ์พร้อมข้อความตามท้ายประกาศนี้ไว้ที่ผลิตภัณฑ์ได้ เนื่องจากสินค้ามีขนาดเล็ก เช่น เบรก คลัตช์ เป็นต้น ให้แสดงตราสัญลักษณ์พร้อมข้อความโดยปรับขนาดได้ตามความเหมาะสมของตัวผลิตภัณฑ์ที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน”

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

นิโรธ เจริญประกอบ

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ภาพตราสัญลักษณ์

อาจก่อให้เกิดมะเร็งและโรคปอด

ลักษณะของตราสัญลักษณ์

เป็นตรารูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า โดยมีความยาวด้านละ ๓ เซนติเมตร และข้อความ “อาจก่อให้เกิดมะเร็งและโรคปอด” ใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร โดยใช้สีต่างจากสีพื้นผิวผลิตภัณฑ์

หน้า ๕๐
เล่ม ๑๒๓ ตอนพิเศษ ๗๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๐ (พ.ศ. ๒๕๕๓)

เรื่อง ให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)

โดยที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า การระบุข้อความ “คำเตือน : ห้ามนำเข้าใกล้เปลวไฟหรือความร้อน” เป็นเนื้อความเดียวกันกับลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เรื่อง ให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ มีผลกระทบต่อการประกอบกิจการของผู้ประกอบธุรกิจ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมประกาศดังกล่าว เพื่อกำหนดให้ระบุข้อความนั้นเป็นเอกสารมอบให้ผู้บริโภคระวังอุบัติเหตุจากการนำลูกโป่งมาใช้ประโยชน์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความในวรรคสองของข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เรื่อง ให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“คำเตือน : ห้ามนำเข้าใกล้เปลวไฟหรือความร้อน” โดยให้พิมพ์ข้อความดังกล่าวเป็นเอกสารที่มีตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร ที่สามารถอ่านได้อย่างชัดเจนมอบแก่ผู้บริโภค ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

นิโรธ เจริญประกอบ

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๑ (พ.ศ. ๒๕๕๓)

เรื่อง ให้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันได้มีการให้บริการตู้จำหน่ายน้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติแก่ผู้บริโภคเป็นจำนวนมากกระจายอยู่ทั้งกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัดโดยเฉพาะชุมชนและที่พักอาศัยแต่จากการตรวจสอบของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา พบว่าน้ำจากตู้จำหน่ายน้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติพบการปนเปื้อนเชื้อจุลินทรีย์ ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายกับผู้บริโภค ดังนั้น การกำหนดให้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติต้องแสดงข้อแนะนำและคำเตือนไว้ในฉลากจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเพื่อให้ได้รับความปลอดภัย จึงสมควรกำหนดให้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ตู้จำหน่ายน้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติ” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์สำหรับติดตั้งกับท่อจ่ายน้ำเพื่อกรองน้ำให้สะอาด กำจัดสิ่งปนเปื้อนหรือสิ่งไม่พึงประสงค์ในการดื่ม ได้แก่ ความขุ่น สี กลิ่น แบคทีเรียบางชนิด ที่อาจปนเปื้อนในระบบส่งน้ำ ถึงพักน้ำ หรือระบบท่อจ่ายน้ำ ซึ่งมีการนำน้ำมากักเก็บไว้และจำหน่ายให้กับผู้บริโภคโดยผ่านเครื่องอัตโนมัติ

ข้อ ๒ ให้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุรายละเอียดดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ข้อแนะนำในการใช้ ต้องระบุรายละเอียดอย่างน้อยดังต่อไปนี้

(ก) ต้องดูความสะอาดของหัวจ่ายน้ำ

(ข) ต้องหลีกเลี่ยงการใช้บริการจากตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติที่มีลักษณะไม่ถูกสุขอนามัย

(ค) ต้องใช้ภาชนะที่สะอาดในการบรรจุน้ำ

(ง) ต้องหลีกเลี่ยงการดื่มน้ำจากตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติที่มีสีกลิ่นหรือรสผิดปกติ

(จ) ไม่ควรนำภาชนะที่เคยบรรจุของเหลวชนิดอื่นมาบรรจุน้ำ

(๒) ระบุวัน เดือน ปี ที่เปลี่ยนไส้กรอง แต่ละชนิด

(๓) คำเตือน ต้องระบุว่า “ระวังอันตราย หากไม่ตรวจสอบวัน เดือน ปีที่เปลี่ยนไส้กรอง และตรวจสอบคุณภาพน้ำ” ทั้งนี้ ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรหนาสีแดงขนาดไม่ต่ำกว่า ๑ เซนติเมตร บนพื้นสีขาว

ข้อความที่เป็นข้อแนะนำใน (๑) การระบุข้อมูลใน (๒) และคำเตือน ใน (๓) ต้องแสดงไว้ที่ด้านหน้าของตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติ ในลักษณะคงทนถาวรที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓

นิโรธ เจริญประกอบ

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๒ (พ.ศ. ๒๕๕๔)

เรื่อง ให้ปืนอัดลมเบาท่ีจำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏข้อมูลจากการศึกษาทางสถิติในประเทศไทยว่า มีผู้ได้รับบาดเจ็บจากการใช้ปืนอัดลมในทุกจังหวัด ซึ่งจากการศึกษาในห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลในกรุงเทพมหานคร ๔ แห่ง มีเด็กอายุน้อยกว่า ๑๕ ปี ได้รับบาดเจ็บจากปืนอัดลมถึงร้อยละ ๐.๔ ของผู้บาดเจ็บที่เป็นเด็กทั้งหมด และข้อมูลในระบบการเฝ้าระวังการบาดเจ็บของกระทรวงสาธารณสุข พบว่า เด็กที่ได้รับการรักษาที่ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลทั่วประเทศ มีจำนวนทั้งสิ้น ๑,๕๙๗,๕๐๐ รายได้รับบาดเจ็บจากการใช้ปืนอัดลมประมาณ ๔,๘๙๒ รายต่อปี ซึ่งอันตรายจากการใช้ปืนอัดลมส่วนใหญ่มักเกิดจากลำแสงเลเซอร์ที่มีการติดตั้งไว้กับตัวปืนอัดลมหรืออาจนำมาติดตั้งในภายหลัง รวมทั้งความแรงและความเร็วของกระสุนปืน โดยลำแสงเลเซอร์จะมีผลต่อผิวหนังและนัยน์ตา ถ้าเข้าตาอาจส่งผลให้ตาบอดได้ ดังนั้น การกำหนดให้ปืนอัดลมเบาท่ีจำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริงต้องแสดงข้อมูลที่เป็นสาระสำคัญและคำเตือนไว้ในฉลากจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเพื่อให้ได้รับความปลอดภัย จึงสมควรกำหนดให้ปืนอัดลมเบาท่ีจำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ปืนอัดลมเบาท่ีจำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริง” หมายความว่า สิ่งซึ่งมีรูปและลักษณะที่ทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืนใช้สำหรับยิงกระสุนที่ทำจากวัสดุต่าง ๆ เช่น พลาสติก เซรามิก แต่ไม่รวมถึงกระสุนปืน มีกลไกการทำงานโดยใช้กำลังดันของแก๊ส หรืออัดลม หรือเครื่องกลไกอย่างใดอย่างหนึ่ง และจะมีการติดเลเซอร์หรือนำเลเซอร์มาติดตั้งกับตัวปืนภายหลังหรือไม่ก็ได้

ข้อ ๒ ให้ปืนอัดลมเบาท่ีจำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ปืนอัดลมเบาท่ีจำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริงที่ไม่อาจติดเลเซอร์ได้ให้ระบุ

(ก) ความเร็วของวิถีลูกกระสุน

(ข) ความแรงของวิถีลูกกระสุน

(๒) ปีนัดลมเบาที่จำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริงที่มีการติดเลเซอร์หรืออาจนำเลเซอร์มาติดตั้งภายหลังให้ระบุ

(ก) ความเร็วของวิถีลูกกระสุน

(ข) ความแรงของวิถีลูกกระสุน

(ค) ความยาวคลื่นของแสงเลเซอร์

(ง) กำลังของแสงเลเซอร์

(จ) ข้อห้ามในการใช้ ต้องระบุว่า “ห้ามจ้องแสงเลเซอร์”

ข้อความใน (๑) และใน (๒) ต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๒ มิลลิเมตร

(๓) คำเตือน ต้องระบุว่า “การเล็งหรือยิงเข้าหากัน อาจทำให้ตาบอดหรือร่างกายได้รับบาดเจ็บ” ทั้งนี้ ข้อความที่เป็น คำเตือน ต้องใช้ตัวอักษรที่มีขนาดไม่ต่ำกว่า ๓ มิลลิเมตร และสีของข้อความจะต้องตัดกับสีพื้นด้วย

ข้อความข้อห้ามในการใช้ใน (๒) และคำเตือนใน (๓) ต้องแสดงไว้ที่ตัวสินค้าในลักษณะคงทนถาวรที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

นิโรธ เจริญประกอบ

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๕๕)

เรื่อง ให้แปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)

โดยที่ปัจจุบันได้มีการจำหน่ายแปรงสีฟันที่ใช้สำหรับเด็กเป็นจำนวนมาก และจากการตรวจสอบฉลากแปรงสีฟันในท้องตลาด พบว่า มีแปรงสีฟันจำนวนหนึ่งที่ไม่ได้ระบุช่วงอายุที่เหมาะสมในการใช้แปรงสีฟันของเด็กไว้บนฉลาก ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองเด็กให้ได้รับความปลอดภัยและเลือกใช้แปรงสีฟันได้เหมาะสมกับวัย จึงสมควรเพิ่มเติมข้อมูลเกี่ยวกับช่วงอายุของเด็กในฉลากสินค้าแปรงสีฟันและปรับปรุงบทนิยามคำว่า “แปรงสีฟัน” ให้สอดคล้องกับมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๔๕) เรื่อง ให้แปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๑ ในประกาศฉบับนี้ “แปรงสีฟัน” หมายความว่า อุปกรณ์ที่ใช้แปรงฟันเพื่อขจัดคราบจุลินทรีย์หรือเศษอาหารออกจากฟัน ทำจากพลาสติกหรือวัสดุอื่นที่มีคุณสมบัติเทียบเท่า”

ข้อ ๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๖) ของข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๔๕) เรื่อง ให้แปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

“(๖) ช่วงอายุเด็กซึ่งใช้แปรงสีฟันได้อย่างเหมาะสม เช่น เริ่มมีฟันถึง ๓ ปี หรือ ๓ ปี ถึง ๖ ปี หรือ ๖ ปี ถึง ๑๒ ปี”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕

นิโรธ เจริญประกอบ

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

หน้า ๓๐
เล่ม ๑๒๙ ตอนพิเศษ ๑๖๖ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๔

(พ.ศ. ๒๕๕๕)

เรื่อง ให้ภาชนะและเครื่องใช้เหล็กกล้าไร้สนิม
สำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปัจจุบันภาชนะและเครื่องใช้เหล็กกล้าไร้สนิมสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้กันอย่างแพร่หลาย เนื่องจากผลิตภัณฑ์ดังกล่าวมีความทนทานต่อการใช้งาน ไม่เกิดสนิม และมีอายุการใช้งานยาวนาน แต่จากการตรวจสอบผลิตภัณฑ์ที่วางจำหน่ายพบว่า ผลิตภัณฑ์จากเหล็กกล้าไร้สนิมที่มีชั้นคุณภาพแตกต่างกัน ผลิตภัณฑ์บางชนิดเมื่อนำมาใช้งานในสภาวะปกติทั่วไปจะเกิดสนิม ดังนั้นเพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าดังกล่าว จึงสมควรกำหนดให้ภาชนะและเครื่องใช้เหล็กกล้าไร้สนิมสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ภาชนะและเครื่องใช้เหล็กกล้าไร้สนิมสำหรับอาหาร” หมายความว่า ภาชนะหรือเครื่องใช้สำเร็จรูปที่ทำด้วยเหล็กกล้าไร้สนิม เพื่อใช้สำหรับปรุง บรรจุ สัมผัส ประกอบอาหารหรือเครื่องดื่ม ทั้งที่ใช้กับความร้อนหรือไม่ใช้กับความร้อนก็ได้ เช่น หม้อ จาน กระทะ ข้อน ส้อม มีด ถ้วยน้ำ

ข้อ ๒ ให้ภาชนะและเครื่องใช้เหล็กกล้าไร้สนิมสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุรายละเอียดดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ชนิดของเหล็กกล้าไร้สนิมที่ใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มอก. ๑๓๗๘ หรือมาตรฐานสากล เช่น SST304 SST430 สำหรับกรณีเหล็กกล้าไร้สนิมที่ใช้เป็น

วัตถุติดไม่อยู่ในข้อกำหนดมาตรฐานดังกล่าว ให้ระบุชนิดและร้อยละของส่วนผสมหลักขั้นต่ำ ได้แก่ โครเมียม และนิกเกิล โดยไม่ใช้ตัวย่อและสัญลักษณ์

(๒) ข้อเสนอแนะในการใช้ อย่างน้อยต้องระบุดังต่อไปนี้

(ก) ไม่ควรแช่หรือสัมผัสสกรดหรือเกลือหรือด่างเข้มข้น เช่น น้ำปลา น้ำมะนาว น้ำส้มสายชู สำหรับชนิดของเหล็กกล้าไร้สนิมที่ใช้เป็นวัตถุดิบไม่อยู่ในข้อกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมหรือมาตรฐานสากล

(ข) ไม่ควรใช้ฝอยเหล็กขัดทำความสะอาด

(ค) ควรใช้ฟองน้ำในการทำทำความสะอาดและเช็ดให้แห้งทันทีหลังใช้งาน

(๓) คำเตือน อย่างน้อยต้องระบุว่า “ห้ามใช้กับเตาไมโครเวฟ” ทั้งนี้ ข้อความที่เป็นคำเตือนต้องใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น และสีของข้อความจะต้องตัดกับสีพื้นด้วย

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๕

จิรัชย์ มูลทองโร่ย

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๕ (พ.ศ. ๒๕๕๖)
เรื่อง ใหัรยณตื้ไ้ล้ลั้เป็นสินค้ที่ควค้ฉลลค้

โดยที่ในปัจจุบันได้มีการนำรยณตื้ไ้ล้ลั้มาจำหน้เป็นจ้จนวนมากโดยไม่ได้แสดงสาระสำคัญเกี่ยวกับรยณตื้ไ้ล้ลั้ในฉลลค้ยั้ครบถั้วณ ทำให้ผู้บริภค้ไม่ได้รับทราบข้อมูลอันเป็นสาระสำคัญเกี่ยวกับรยณตื้ไ้ล้ลั้เพื่อประกอบการพิจารณาตัดสินใจเลือกซื้อได้อย่างเพียงพอ ซึ่งจะนำไปสู่ปัญหาการหลอกลวงผู้บริภค้ยั้กว้างขวาง ดังนั้น เพื่อป้องกันการเกิดปัญหาดังกล่าว จึงสมควรแก้ไขการกำหนดข้อความในฉลลค้ของรยณตื้ไ้ล้ลั้ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๔ (พ.ศ. ๒๕๕๐) เรื่อง ใหัรยณตื้ไ้ล้ลั้เป็นสินค้ที่ควค้ฉลลค้ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๐

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“รยณตื้ไ้ล้ลั้” หมายถึง รยณตื้ไ้ล้ลั้ส่วนบุคคลไม่เกินเจ็ดคน รยณตื้ไ้ล้ลั้ส่วนบุคคลเกินเจ็ดคน แต่ไม่เกินสิบสองคน รยณตื้ไ้ล้ลั้บรรทุกส่วนบุคคลที่มีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งพันหกร้อยกิโลกรัม ซึ่งมีได้ใช้ประกอบการขนส่งเพื่อสินจ้จตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกที่ได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติรยณตื้ไ้ล้ลั้ พ.ศ. ๒๕๒๒ รวมถึงรยณตื้ไ้ล้ลั้ที่ รถแทรกเตอร์ รถใช้งานเกษตร ที่ได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติรยณตื้ไ้ล้ลั้ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งผ่านการใช้งานมาแล้ว และผู้ประกอบการจ้จมีไว้เพื่อจำหน้

ข้อ ๓ ใหัรยณตื้ไ้ล้ลั้เป็นสินค้ที่ควค้ฉลลค้

ข้อ ๔ ฉลลค้รยณตื้ไ้ล้ลั้ตามข้อ ๓ ให้ใช้ข้อความที่ตรงต่อความเป็นจริงไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญของรยณตื้ไ้ล้ลั้แล้วนั้น และต้องเป็นภาษาไทยหรือภาษาไทยก้กับภาษาต่างประเทศที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจนและให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ในฉลลค้ด้วย

(๑) ชื่อ ประเภทหรือชนิดของสินค้ ในกรณีที่สินค้ที่สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย

(๒) ชื่อและสถานที่ประกอบการของผู้ขาย

(๓) ขนาดหรือน้หนัก

(๔) สมุดค้มือการบำรุงรักษารถ (ถ้ามี)

(๕) ร้ในปี

- (๖) ราคา โดยระบุหน่วยเป็นบาท
(๗) วันจดทะเบียน
(๘) เลขทะเบียน
(๙) เลขตัวรถ
(๑๐) เลขเครื่องยนต์
(๑๑) ยี่ห้อรถ
(๑๒) ยี่ห้อเครื่องยนต์
(๑๓) สี
(๑๔) ชนิดเชื้อเพลิง
(๑๕) ลำดับของเจ้าของรถ ชื่อและชื่อสกุล
(๑๖) ภาระผูกพันของรถยนต์ที่มีอยู่ในวันจำหน่าย (ถ้ามี)
(๑๗) ข้อมูลการประกันภัย เช่น ถูกชน ถูกน้ำท่วม (ถ้ามี)
(๑๘) กรณีที่ถูกน้ำท่วมให้ระบุระดับของน้ำที่ท่วมตัวรถยนต์ เช่น ระดับพื้นรถยนต์ ระดับเบาะรถยนต์ ระดับเรือนไมล์แผงหน้าปัด ท่วมทั้งคัน
(๑๙) ระยะทางการใช้งาน หรือชั่วโมงในการทำงานของรถ
- ข้อ ๕ ข้อความใน (๗) (๘) (๙) (๑๐) (๑๑) (๑๒) (๑๓) (๑๔) (๑๕) (๑๖) (๑๗) (๑๘) และ (๑๙) ให้ระบุข้อมูลด้วยตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่าหนึ่งเซนติเมตร
- ข้อ ๖ ข้อความใน (๗) (๘) (๙) (๑๐) (๑๑) (๑๒) (๑๓) (๑๔) (๑๕) (๑๖) (๑๗) (๑๘) และ (๑๙) ให้เป็นไปตามที่ปรากฏในรายการจดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ ตั้งแต่วันจดทะเบียนจนถึงวันที่จำหน่าย
- ข้อ ๗ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖

จิรัชย์ มูลทองโร่ย

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๖ (พ.ศ. ๒๕๕๖)

เรื่อง ให้ดอกไม้เพลิงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ในปัจจุบันพลุ ประทัดไฟ ประทัดลม ดอกไม้เพลิง และวัตถุอื่นใดอันมีสภาพคล้ายคลึงกัน เป็นที่นิยมเล่นในช่วงเทศกาลต่าง ๆ และในทุกปีจะปรากฏข่าวผ่านทางสื่อเกี่ยวกับอุบัติเหตุและอันตรายที่เกิดจากพลุ ประทัด ดอกไม้เพลิง บางรายสูญเสียอวัยวะถึงขั้นพิการหรือเสียชีวิต ซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากการเล่นโดยเด็กคคะนอง การเล่นที่ไม่ถูกวิธี หรือเกิดจากการเก็บรักษาที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากสินค้าดังกล่าว จึงสมควรกำหนดให้ดอกไม้เพลิงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ดอกไม้เพลิง” หมายความว่ารวมตลอดถึง พลุ ประทัดไฟ ประทัดลม และวัตถุอื่นใดอันมีสภาพคล้ายคลึงกัน

ข้อ ๒ ให้ดอกไม้เพลิงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ดอกไม้เพลิงตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุงข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ข้อแนะนำในการใช้ ต้องระบุงรายละเอียดอย่างน้อยดังต่อไปนี้

- (ก) ผู้เล่นดอกไม้เพลิงที่มีอายุต่ำกว่า ๑๔ ปี ต้องอยู่ในการกำกับดูแลของผู้ใหญ่
- (ข) ควรเก็บให้พ้นมือเด็ก
- (ค) ไม่ควรเก็บรักษาไว้ในที่มีอุณหภูมิสูง
- (ง) ไม่ควรจุดไฟใหม่ หากจุดชนวนแล้วไม่ติด
- (จ) ควรเล่นในที่โล่งกว้าง ห่างไกลจากวัตถุไวไฟ

(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า “อันตรายอาจถึงตายหรือพิการหากเล่นไม่ถูกวิธี หรือเด็กคคะนอง”

ทั้งนี้ ข้อความที่เป็นคำเตือนต้องใช้ตัวอักษรเส้นทึบขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น ในกรอบสี่เหลี่ยม สีของกรอบและข้อความติดกับสีพื้นของฉลาก

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖

จิรัชย์ มุลทองโรย

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๗ (พ.ศ. ๒๕๕๖)

เรื่อง ให้อ่างอาบน้ำสำหรับเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าได้มีการเสียชีวิตในเด็กเป็นจำนวนมากซึ่งสาเหตุหลักในการเสียชีวิตของเด็กเกิดจากการจมน้ำ และการจมน้ำของเด็กช่วงอายุ ๑ - ๔ ปี พบมากในภาชนะกักเก็บน้ำ อ่างน้ำกะละมัง เป็นต้น การกำหนดให้อ่างอาบน้ำสำหรับเด็กต้องแสดงฉลากคำเตือนจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคในการตระหนัก และคำนึงถึงความปลอดภัยของเด็ก จึงสมควรกำหนดให้อ่างอาบน้ำสำหรับเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“อ่างอาบน้ำสำหรับเด็ก” หมายความว่า ภาชนะสำหรับใส่น้ำ หรืออุปกรณ์ที่ใช้สำหรับรองรับตัวเด็กที่มีไว้เพื่อใช้สำหรับอาบน้ำเด็ก

ข้อ ๒ ให้อ่างอาบน้ำสำหรับเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุนข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

คำเตือน ต้องระบุว่า “ระวังอันตราย ไม่ควรปล่อยเด็กอยู่ในน้ำตามลำพังเพราะเด็กอาจจมน้ำได้ แม้มีระดับน้ำเพียงเล็กน้อย” และแสดงตราสัญลักษณ์พร้อมข้อความตามท้ายประกาศนี้ ไว้ร่วมกับคำเตือน ทั้งนี้ ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรที่มีสีต่างจากสีพื้นผิวผลิตภัณฑ์ และมีขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่นแสดงไว้ในลักษณะคงทนที่ผลิตภัณฑ์

“ทั้งนี้ ลักษณะของตราสัญลักษณ์เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า โดยมีความกว้าง ๓ นิ้ว ยาว ๔ นิ้ว และข้อความที่เป็นคำเตือนต้องใช้ตัวอักษรที่ขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น ในกรอบสี่เหลี่ยม สีของกรอบและข้อความติดกับสีพื้นของฉลากแสดงไว้ในลักษณะคงทนที่ผลิตภัณฑ์”

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖

จิรัชย์ มูลทองโร่ย

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ภาพตราสัญลักษณ์

ลักษณะของตราสัญลักษณ์

เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า โดยมีความกว้าง ๓ นิ้ว ยาว ๔ นิ้ว และข้อความที่เป็นคำเตือนต้องใช้ตัวอักษรที่บิขนาดใหญ่มากกว่าตัวอักษรอื่น ในกรอบสี่เหลี่ยม สีของกรอบและข้อความตัดกับสีพื้นของฉลาก ในกรอบสี่เหลี่ยม สีของกรอบและข้อความตัดกับสีพื้นของฉลาก แสดงไว้ในลักษณะคงทนที่ผลิตภัณฑ์

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๘ (พ.ศ. ๒๕๕๙)

เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ไม้ติ่งไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันมีการใช้ผลิตภัณฑ์ไม้ติ่งไฟฟ้ากันอย่างแพร่หลาย เนื่องจากหาซื้อได้ง่าย และจากการตรวจสอบพบว่า ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวไม่มีรายละเอียดที่เพียงพอในการนำไปใช้งาน ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ใช้โดยเฉพาะเด็กและการใช้ที่ไม่ถูกวิธีอาจทำให้ทรัพย์สินเสียหายได้ ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าดังกล่าว จึงสมควรกำหนดให้ผลิตภัณฑ์ไม้ติ่งไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นบทบัญญัติในการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า โดยกำหนดการแสดงฉลากของสินค้าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ผลิตภัณฑ์ไม้ติ่งไฟฟ้า” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าชนิดสำหรับช่างช่างซึ่งใช้แบตเตอรี่ มีตะแกรงขดลวดและมีด้ามจับ

ข้อ ๒ ให้ผลิตภัณฑ์ไม้ติ่งไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุรายละเอียดดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ข้อแนะนำการใช้งาน อย่างน้อยต้องระบุ “ควรทำความสะอาดด้วยแปรงแห้ง และห้ามล้างด้วยน้ำ”

(๒) คำเตือน อย่างน้อยต้องระบุ “ต้องเก็บให้พ้นมือเด็ก ขณะชาร์จแบตเตอรี่ต้องวางให้ห่างจากสิ่งติดไฟได้ง่ายและห้ามใช้ใกล้วัตถุไวไฟ” ทั้งนี้ ข้อความที่เป็นคำเตือนต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๓ มิลลิเมตร ด้วยตัวอักษรที่มีสีต่างจากสีพื้นผิวผลิตภัณฑ์ โดยแสดงไว้ในลักษณะคงทนถาวรที่ผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ ซึ่งผู้ใช้เห็นได้ง่ายและอ่านได้ชัดเจน

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙

พรศักดิ์ ศรีณรงค์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๙ (พ.ศ. ๒๕๕๙)

เรื่อง ให้สีที่มีสารตะกั่วเป็นส่วนผสมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันได้มีการใช้สารตะกั่วเป็นส่วนผสมของสี ซึ่งสารตะกั่วเป็นโลหะหนักที่สามารถสะสมอยู่ในร่างกายมนุษย์ได้เป็นเวลานานและส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภค โดยเฉพาะทารกและเด็ก ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าดังกล่าว จึงสมควรกำหนดให้สีที่มีสารตะกั่วเป็นส่วนผสมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นบทบัญญัติในการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า โดยกำหนดการแสดงฉลากของสินค้าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“สี” หมายความว่า สีที่ใช้สำหรับทาภายนอกหรือภายในของบ้านหรืออาคาร

ข้อ ๒ ให้สีที่มีสารตะกั่วเป็นส่วนผสมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุรายละเอียดดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ต้องแสดงปริมาณสารตะกั่วที่ผสมอยู่ในสี โดยระบุหน่วยเป็น ส่วนในล้านส่วน (พีพีเอ็ม)

(๒) หากปริมาณสารตะกั่วมากกว่า ๑๐๐ ส่วนในล้านส่วน (พีพีเอ็ม) ต้องมีการระบุคำเตือนว่า “สารตะกั่วอาจเป็นอันตรายต่อสมองและเม็ดเลือดแดง ห้ามใช้ทาบ้านหรืออาคาร”

ข้อความที่เป็นรายละเอียดใน (๑) และคำเตือนใน (๒) ต้องใช้ตัวอักษรหนาสีแดง ขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร บนพื้นสีขาว โดยแสดงไว้ในตำแหน่งที่เห็นได้ชัดเจน

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙

พรศักดิ์ ศรีณรงค์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

หน้า ๕๐
เล่ม ๑๓๔ ตอนพิเศษ ๑๕๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๙ มิถุนายน ๒๕๖๐

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๔๐ (พ.ศ. ๒๕๖๐)
เรื่อง ให้อำนาจการขึ้นทะเบียนสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันได้มีผู้บริโภคประสบอุบัติเหตุจากการขับขี่และโดยสารรถจักรยานยนต์เป็นจำนวนมากทำให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตและร่างกาย รวมทั้งพบว่า เด็กที่ซ้อนรถจักรยานยนต์ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตจากการเผลอหลับ ทรงตัวไม่ดี ไม่มีที่ยึดจับ เมื่อรถเสียการทรงตัวหรือห้ามล้อกะทันหัน ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าดังกล่าว จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมข้อความในฉลากสินค้ารถจักรยานยนต์ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นบทบัญญัติในการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า โดยกำหนดการแสดงฉลากของสินค้าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๙) เรื่อง ให้อำนาจการขึ้นทะเบียนสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙

ข้อ ๒ ในประกาศนี้ “รถจักรยานยนต์” หมายความว่า รถที่เดินด้วยกำลังเครื่องยนต์ กำลังไฟฟ้าหรือพลังงานอื่น และมีล้อไม่เกินสองล้อ ถ้ามีพวงข้างมีล้อเพิ่มอีกไม่เกินหนึ่งล้อ และให้หมายความรวมถึงรถจักรยานที่ติดเครื่องยนต์ด้วย

ข้อ ๓ ให้อำนาจการขึ้นทะเบียนสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๔ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๓ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ ไว้ในฉลากด้วย

คำเตือน ต้องระบุว่า “อาจถึงตายหรือพิการ หากไม่สวมหมวกนิรภัย และไม่ควรถูกให้เด็กที่ต่ำกว่าไม่ถึงที่วางเท้าโดยสาร”

ข้อความที่เป็น คำเตือน “ต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๓ มิลลิเมตร โดยใช้สีตัดกับสีพื้นสำหรับแสดงไว้ที่คู่มือการใช้งานรถจักรยานยนต์ และแสดงไว้ในลักษณะคงทนถาวรที่บริเวณถังน้ำมันหรือบริเวณอื่นของรถจักรยานยนต์ ที่ผู้ใช้รถจักรยานยนต์สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๔๑ (พ.ศ. ๒๕๖๑)

เรื่อง ให้อุปกรณ์สำหรับห่อหุ้ม (Case) โทรศัพท์เคลื่อนที่และเครื่องคอมพิวเตอร์แท็บเล็ต
ที่มีการนำสารเคมีมาบรรจุอยู่ภายในเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ด้วยปัจจุบันพบว่ามีกรณีการจำหน่ายอุปกรณ์สำหรับห่อหุ้ม (Case) โทรศัพท์เคลื่อนที่และเครื่องคอมพิวเตอร์แท็บเล็ต ที่มีการนำสารเคมีที่เป็นของเหลวบรรจุอยู่ภายใน และมีข่าวว่ามีผู้ได้รับอันตรายจากสารเคมีที่รั่วไหลออกมา จากข้อมูลผลการทดสอบทางวิทยาศาสตร์พบว่าของเหลวที่บรรจุอยู่ภายในเป็นสารเคมี เช่น เดคาเน (Decane) โนเนน (Nonane) เฮปเทน (Heptane) และกรดออกซาลิก (Oxalic acid) หากสินค้านี้ก่อให้เกิดการชำรุดและสารเคมีรั่วไหลออกมาอาจส่งผลให้ผู้บริโภคได้รับอันตรายต่อร่างกาย ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้านี้ จึงสมควรกำหนดให้อุปกรณ์สำหรับห่อหุ้ม (Case) โทรศัพท์เคลื่อนที่และเครื่องคอมพิวเตอร์แท็บเล็ตที่มีการนำสารเคมีที่เป็นของเหลวมาบรรจุอยู่ภายในเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นบทบัญญัติในการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า โดยกำหนดการแสดงฉลากของสินค้าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคที่จะได้รับทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“อุปกรณ์สำหรับห่อหุ้ม (Case) โทรศัพท์เคลื่อนที่และเครื่องคอมพิวเตอร์แท็บเล็ตที่มีการนำสารเคมีที่เป็นของเหลวมาบรรจุอยู่ภายใน” หมายความว่า อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับห่อหุ้มโทรศัพท์เคลื่อนที่และเครื่องคอมพิวเตอร์แท็บเล็ตที่มีสารเดคาเน (Decane) โนเนน (Nonane) เฮปเทน (Heptane) และกรดออกซาลิก (Oxalic acid) หรือสารอื่น ๆ ที่มีฤทธิ์เป็นกรดมาบรรจุไว้ภายใน

ข้อ ๒ ให้อุปกรณ์สำหรับห่อหุ้ม (Case) โทรศัพท์เคลื่อนที่และเครื่องคอมพิวเตอร์แท็บเล็ตที่มีการนำสารเคมีที่เป็นของเหลวมาบรรจุอยู่ภายในเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๑ และให้ระบุนามของสินค้านี้ไว้ในฉลากด้วย

หน้า ๑๘

เล่ม ๑๓๕ ตอนพิเศษ ๑๓๒ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๘ มิถุนายน ๒๕๖๑

คำเตือน ต้องระบุว่า “อันตรายหากของเหลวรั่วไหล” ทั้งนี้ ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรที่มีสีต่างจากสีพื้นผิวผลิตภัณฑ์ และมีขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่นแสดงไว้ในลักษณะคงทนที่ผลิตภัณฑ์

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๖๒)

เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำอุ่นที่ใช้ก๊าซและเครื่องทำน้ำร้อนที่ใช้ก๊าซเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่ามีการติดตั้งเครื่องทำน้ำอุ่นที่ใช้ก๊าซและเครื่องทำน้ำร้อนที่ใช้ก๊าซไม่เหมาะสม ทำให้มีการระบายอากาศไม่เพียงพอ เกิดการสะสมของก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์ อาจส่งผลให้ผู้บริโภคได้รับอันตรายหรือเสียชีวิต จึงสมควรกำหนดให้เครื่องทำน้ำอุ่นที่ใช้ก๊าซและเครื่องทำน้ำร้อนที่ใช้ก๊าซเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นบทบัญญัติในการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า โดยกำหนดการแสดงฉลากของสินค้า จะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคที่จะได้รับทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“เครื่องทำน้ำอุ่นที่ใช้ก๊าซ” หมายความว่า อุปกรณ์ที่ทำให้น้ำร้อนขึ้นโดยใช้ก๊าซเป็นเชื้อเพลิงในการเผาไหม้ เพื่อใช้ในการชำระล้างร่างกายหรือเพื่อใช้ในการอื่นที่คล้ายคลึงกันหรือทำนองเดียวกัน

“เครื่องทำน้ำร้อนที่ใช้ก๊าซ” หมายความว่า อุปกรณ์ที่ทำให้น้ำร้อนขึ้นโดยใช้ก๊าซเป็นเชื้อเพลิงในการเผาไหม้ถึงอุณหภูมิประมาณใกล้จุดน้ำเดือด หรือในบางครั้งอาจสูงกว่าเล็กน้อย เพื่อใช้ในการชำระล้างร่างกายหรือเพื่อใช้ในการอื่นที่คล้ายคลึงกันหรือทำนองเดียวกัน

ข้อ ๒ ให้เครื่องทำน้ำอุ่นที่ใช้ก๊าซและเครื่องทำน้ำร้อนที่ใช้ก๊าซเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุนับข้อความดังต่อไปนี้ ไว้ในฉลากด้วย

ข้อแนะนำในการใช้ ต้องระบุว่า “ควรติดตั้งภายนอกอาคาร หากติดตั้งภายในอาคารให้ติดตั้งที่ระบายอากาศ”

คำเตือน ต้องระบุว่า “อันตรายถึงชีวิต ถ้าติดตั้งในห้องที่ไม่มีการระบายอากาศ”

ข้อความที่เป็น คำเตือน “ต้องใช้ตัวอักษรสีแดง อ่านได้ชัดเจนขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร โดยติดไว้ด้านหน้าของเครื่องทำน้ำอุ่นที่ใช้ก๊าซและเครื่องทำน้ำร้อนที่ใช้ก๊าซแสดงไว้ในลักษณะคงทน ที่ผลิตภัณฑ์”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการออกเลขที่ความเห็นชอบ
ให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้ออกระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๓ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการออกเลขที่ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๐ (๗) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการออกเลขที่ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก”

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ผู้ขอ” หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจที่ได้ยื่นคำขอความเห็นเกี่ยวกับฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก ซึ่งคณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้ให้ความเห็นชอบฉลากสินค้าที่ได้ยื่นขอความเห็นนั้นแล้ว

“เลขที่ความเห็นชอบ” หมายความว่า เลขที่ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ การแสดงเลขที่ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก หมายถึง การแสดงเครื่องหมาย คณ. XXXXXX-XXX-XX และเลขที่ความเห็นชอบไว้บนฉลากสินค้า เพื่อให้ผู้บริโภคทราบว่าคณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้ให้ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้านั้นแล้ว

ข้อ ๔ เลขที่ความเห็นชอบประกอบด้วย คณ. และตัวเลขสิบสามหลักที่แบ่งเป็นสามกลุ่ม โดยให้แสดงไว้ในเครื่องหมายตามลักษณะข้างล่างนี้

คณ. XXXXXXXX-XXX-XX

(๑) คณ. หมายถึง คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

(๒) กลุ่มที่หนึ่ง (XXXXXXX) ประกอบด้วย ตัวเลขแปดหลัก แสดงถึง วัน เดือน ปี พุทธศักราชที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีมติให้ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้า โดยใช้ตัวเลขสองหลักแรกแทนวันที่ ตัวเลขสองหลักถัดไปแทนเดือน และตัวเลขสี่หลักสุดท้ายแทนปีพุทธศักราช เช่น ๐๑๐๒๒๕๖๓ หมายถึง วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ เป็นต้น

(๓) กลุ่มที่สอง (XXX) ประกอบด้วย ตัวเลขสามหลัก แสดงถึง ลำดับเลขที่คำขอ ซึ่งกองคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลากเป็นผู้ออกเลขให้กับผู้ขอ เช่น ๐๐๑ หมายถึง ลำดับที่ ๑ เป็นต้น

(๔) กลุ่มที่สาม (XX) ประกอบด้วย ตัวเลขสองหลัก แสดงถึง จังหวัดที่เป็นที่ตั้งของสถานที่ของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือของผู้ส่งหรือผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย แล้วแต่กรณี โดยใช้ตัวเลขแทนอักษรย่อของจังหวัด ที่แนบท้ายประกาศนี้

ข้อ ๕ ในกรณีที่ผู้ขอประสงค์จะแสดงเลขที่ความเห็นชอบไว้บนฉลากสินค้าของตน ให้แสดงเลขที่ความเห็นชอบไว้ในเครื่องหมาย คท. XXXXXXX-XXX-XX ด้วยตัวอักษรและตัวเลขที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน โดยมีขนาดไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร

ข้อ ๖ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานเลขที่การคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อเสนอคณะกรรมการว่าด้วยฉลากพิจารณาใช้อำนาจสั่งการตามกฎหมาย ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับฉลากสินค้าอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ขอได้แสดงเลขที่ความเห็นชอบไว้บนฉลากสินค้า แต่ข้อความบนฉลากนั้นมียรายละเอียดไม่ตรงกับข้อความที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากพิจารณาให้ความเห็นชอบ

(๒) ผู้ขอได้แสดงเลขที่ความเห็นชอบไว้บนฉลากสินค้าอื่นซึ่งไม่ใช่สินค้าที่นำมาขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

(๓) ผู้ขอได้เลิกกิจการแล้ว แต่ยังคงมีการแสดงเลขที่ความเห็นชอบไว้บนฉลากสินค้า

ข้อ ๗ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีคำสั่งตามข้อ ๖ แล้ว ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแจ้งคำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือให้ผู้ขอทราบโดยไม่ชักช้า

ข้อ ๘ ผู้ประกอบธุรกิจที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการว่าด้วยฉลากให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากก่อนวันที่ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับ หากประสงค์จะขอเลขที่ความเห็นชอบเพื่อแสดงบนฉลากสินค้าให้นำหนังสือที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแจ้งความเห็นชอบยื่นที่กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๓

พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์

เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ตารางแสดงรหัสจังหวัด

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็น
เกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก

พ.ศ. ๒๕๖๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๔ ประกอบกับมาตรา ๒๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ
คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดระเบียบ เรื่อง การขอความเห็น
และคำปวยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง การขอความเห็น
และคำปวยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๖๑”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการ
ในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๓๖ และระเบียบคณะกรรมการ
ว่าด้วยฉลาก เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการ ในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้า
ที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๙

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“ฉลาก” หมายความว่า ฉลากของสินค้าที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดให้เป็นสินค้า
ที่ควบคุมฉลากตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยฉลากพิจารณาให้ความเห็น
เกี่ยวกับฉลากใดของตน ให้ยื่นคำขอตามแบบ ฉ.๑ ท้ายระเบียบนี้ โดยแสดงรายการให้ครบถ้วน
พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบดังกล่าว

ข้อ ๕ การยื่นคำขอให้ผู้ขอส่งคำขอพร้อมหลักฐานตามข้อ ๖ และตัวอย่างฉลากประกอบคำขอ
จำนวน ๓๕ ชุด

ข้อ ๖ ผู้ขอต้องชำระค่าปวยการในการให้ความเห็นพร้อมกับการยื่นคำขอ ในอัตรา
๑๐,๐๐๐ บาท ต่อ ๑ รายการ

ข้อ ๗ การยื่นคำขอตามระเบียบนี้ ให้ผู้ขอหรือผู้รับมอบอำนาจมายื่นด้วยตนเอง ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขที่ ๑๒๐ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น ๕ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐

ข้อ ๘ เมื่อผู้ขอยื่นคำขอแล้ว ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตรวจสอบรายการ และหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ฉ. ๑ ให้ครบถ้วนก่อน จึงลงเลขที่รับคำขอ ถ้าหากรายการ และหลักฐานไม่ครบถ้วนหรือไม่สามารถอ่านได้ชัดเจนให้คืนคำขอ

ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

แบบ ฉ. ๑

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็น
เกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๖๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๔ ประกอบกับมาตรา ๒๙ วรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ
คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงกำหนดระเบียบ เรื่อง การขอความเห็น
และคำปวยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง การขอความเห็น
และคำปวยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๓”

ข้อ ๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๙ แห่งระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก
เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๖๑

“ข้อ ๙ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยฉลากพิจารณาให้ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลาก
ของสินค้าแล้ว ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคออกเลขที่ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลาก
ของสินค้านี้แล้ว และแจ้งให้ผู้ขอทราบ

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการออกเลขที่ความเห็นชอบตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประกาศกำหนด”

ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจ

ที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและ

ลักษณะของหลักฐานการรับเงิน

พ.ศ. ๒๕๔๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๒
เป็นปีที่ ๕๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน และกำหนดลักษณะของหลักฐานการรับเงินที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำให้กับผู้บริโภค

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และ มาตรา ๓๕ เบญจ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒”

มาตรา ๒^๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใดเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการนั้นจะต้องเข้าลักษณะหนึ่งลักษณะใด ดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของผู้บริโภค
- (๒) เป็นธุรกิจที่ผู้ประกอบการมีอำนาจต่อรองเหนือกว่าผู้บริโภค ทั้งนี้ โดยพิจารณาจากฐานะทางเศรษฐกิจ ความรู้ความเข้าใจ และความสันทัดจัดเจน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (๓) เป็นธุรกิจที่หากมีการกำหนดรายการในหลักฐานการรับเงินแล้วจะเป็นประโยชน์ต่อการคุ้มครองผู้บริโภค

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๔ การกำหนดลักษณะของหลักฐานการรับเงินต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๑) การกำหนดรายการในหลักฐานการรับเงินสามารถกระทำได้โดยสภาพ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๒) ไม่เป็นการเพิ่มภาระเกินควรแก่การประกอบธุรกิจ

(๓) สามารถคุ้มครองประโยชน์ของผู้บริโภคได้ เช่น ใช้เป็นหลักฐานในการตรวจสอบมูลค่าหรือราคาสินค้าหรือบริการ หรือใช้เป็นหลักฐานในการพิสูจน์ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการขายสินค้าหรือการให้บริการได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๕ ก่อนออกประกาศกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน และลักษณะของหลักฐานการรับเงิน ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญารับฟังความคิดเห็นจากผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคที่ได้รับผลกระทบโดยตรง โดยคำนึงถึงขอบเขตและสภาพปัญหา เช่น การจัดสัมมนา การประชุม หรือให้ประชาชนทั่วไปแสดงความคิดเห็น ในการนี้จะรับฟังความเห็นจากหน่วยงานของรัฐ องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ หรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคด้วยก็ได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๖ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ชวน หลีกภัย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

นายกรัฐมนตรี

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๓๕ เบญจ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา มีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใดเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน และมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดของลักษณะของหลักฐานการรับเงิน โดยการกำหนดของคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาดังกล่าวต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจ
ที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา

พ.ศ. ๒๕๔๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๒
เป็นปีที่ ๕๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้คณะกรรมการว่าด้วย
สัญญากำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา และกำหนด
ลักษณะของสัญญาที่ผู้ประกอบการจัดทำกับผู้บริโภค

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และ
มาตรา ๓๕ ทวิ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย
พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระ
ราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และ
วิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒”

มาตรา ๒^๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุ
เบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้า
หรือให้บริการใดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการนั้นจะต้องเข้า
ลักษณะหนึ่งลักษณะใด ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นธุรกิจที่มีการใช้ข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

(๒) เป็นธุรกิจที่มีการใช้สัญญาสำเร็จรูปอย่างแพร่หลาย

(๓) เป็นธุรกิจที่ผู้ประกอบการมีอำนาจต่อรองเหนือกว่าผู้บริโภค ทั้งนี้ โดย
พิจารณาจากฐานะทางเศรษฐกิจ ความรู้ความเข้าใจ และความสันทัดจัดเจน

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๖/ตอนที่ ๙๒ ก/หน้า ๑/๕ ตุลาคม ๒๕๔๒

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๔ การกำหนดลักษณะของสัญญาต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ผู้บริโภคทราบสิทธิและหน้าที่ของตนตลอดจนข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการโดยชัดเจนตามควรแก่กรณี

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (๒) ไม่เป็นการจำกัดหรือยกเว้นความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจในส่วนที่เป็นสาระสำคัญโดยไม่มีเหตุผลที่สมควรเพียงพอ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (๓) ต้องคำนึงถึงความสุจริตในการประกอบธุรกิจ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (๔) ให้เยี่ยวยาความเสียหายในเวลาอันสมควรในกรณีที่มีการฝ่าฝืนสัญญา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (๕) จัดให้มีหลักฐานที่ชัดเจนเกี่ยวกับการแสดงเจตนาของผู้ประกอบธุรกิจในเรื่องที่เป็นสาระสำคัญต่อการคุ้มครองผู้บริโภค

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (๖) ต้องไม่เป็นการเพิ่มภาระเกินควรแก่การประกอบธุรกิจ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๕ ก่อนออกประกาศกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญาให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญารับฟังความคิดเห็นจากผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคที่ได้รับผลกระทบโดยตรง โดยคำนึงถึงขอบเขตและสภาพปัญหา เช่น การจัดสัมมนา การประชุม หรือให้ประชาชนทั่วไปแสดงความคิดเห็น ในการนี้รับฟังความเห็นจากหน่วยงานของรัฐ องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ หรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคด้วยก็ได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๖ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา นายกรัฐมนตรี สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงาน หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา และมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะของสัญญา โดยการกำหนดของคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาดังกล่าวต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

**ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา
เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็น
เกี่ยวกับแบบหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. 2543**

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 35 นว ประกอบกับมาตรา 29 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2541 คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา กำหนดระเบียบ เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบหลักฐานการรับเงิน ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. 2543”

ข้อ 2 ในระเบียบนี้

“แบบหลักฐานการรับเงิน” หมายความว่า รายการในหลักฐานการรับเงินของธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาประกาศกำหนดให้เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2541

ข้อ 3 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา พิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบหลักฐานการรับเงินของตน ให้ยื่นคำขอตามแบบ ส.2 ทำยระเบียบนี้ โดยแสดงรายการให้ครบถ้วนพร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบดังกล่าว พร้อมทั้งชำระค่าปวยการในอัตราสองพันบาทต่อหนึ่งฉบับ

ข้อ 4 การยื่นคำขอให้ผู้ขอส่งคำขอพร้อมหลักฐานตามข้อ 3 และแบบหลักฐานการรับเงินประกอบคำขอจำนวนสิบห้าชุด

ข้อ 5 การยื่นคำขอตามระเบียบนี้ ให้ผู้ยื่นแบบ ส.2 หรือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานนายกรัฐมนตรี ทำเนียบรัฐบาล ถนนราชดำเนินนอก เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300

ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 13 กรกฎาคม พ.ศ. 2543 เป็นต้นไป

(ลงชื่อ) ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์
(นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์)
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

แบบ ส.2

**ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา
เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็น
เกี่ยวกับแบบสัญญา พ.ศ. 2543**

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 35 นว ประกอบกับมาตรา 29 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2541 คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา กำหนดระเบียบ เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญา ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง การขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญา พ.ศ. 2543”

ข้อ 2 ในระเบียบนี้

“แบบสัญญา” หมายความว่า ข้อสัญญาของธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา ประกาศกำหนดให้เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2541

ข้อ 3 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา พิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญาของตน ให้ยื่นคำขอตามแบบ ส.1 ท้ายระเบียบนี้ โดยแสดงรายการให้ครบถ้วนพร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบดังกล่าว พร้อมทั้งชำระค่าปวยการในอัตราสองพันบาทต่อข้อสัญญาห้าบรรทัด โดยบรรทัดหนึ่งมีข้อสัญญาไม่เกินสามสิบห้าคำ เศษของบรรทัดให้ถือเป็นหนึ่งบรรทัด

ข้อ 4 การยื่นคำขอให้ผู้ขอส่งคำขอพร้อมหลักฐานตามข้อ 3 และแบบสัญญาประกอบคำขอจำนวนสิบห้าชุด

ข้อ 5 การยื่นคำขอตามระเบียบนี้ ให้ผู้ขอยื่นแบบ ส.1 หรือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานนายกรัฐมนตรี ทำเนียบรัฐบาล ถนนราชดำเนินนอก เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300

ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 13 กรกฎาคม พ.ศ. 2543 เป็นต้นไป

(ลงชื่อ) ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนคานต์
(นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนคานต์)
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

แบบ ส.1

**ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา
เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น
เกี่ยวกับแบบสัญญา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543**

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 35 นว ประกอบกับมาตรา 29 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2541 คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา กำหนดระเบียบ เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญา ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้ยกเลิกความในข้อ 3 ของระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญา พ.ศ. 2543 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ 3 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา พิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญาของตน ให้ยื่นคำขอโดยตั้งประเด็นข้อสงสัยว่าข้อสัญญาของตนข้อใดจะเป็นการฝ่าฝืนประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาที่ออกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2541 เรื่องใดในข้อใดโดยแสดงรายละเอียดของเหตุผลอันเป็นข้อสงสัยให้ชัดเจน

ให้ผู้ประกอบธุรกิจยื่นคำขอเป็นรายข้ออย่างน้อย 1 ข้อ โดยแสดงรายการให้ครบถ้วนพร้อมหลักฐานตามแบบ ส.1 ทำระเบียบนี้ พร้อมทั้งชำระค่าป่วยการในอัตราสองพันบาทต่อข้อสัญญาห้าบรรทัด โดยบรรทัดหนึ่งมีข้อสัญญาไม่เกินสามสิบห้าคำ เศษของบรรทัดให้ถือเป็นหนึ่งบรรทัด”

ข้อ 2 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ 6 ของระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาเรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญา พ.ศ. 2543

“ข้อ 6 เมื่อผู้ขอยื่นคำขอแล้วให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตรวจสอบรายการและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ส.1 ให้ครบถ้วนก่อนจึงลงเลขที่รับคำขอ ถ้าหากรายการและหลักฐานไม่ครบถ้วนให้คืนคำขอ”

ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 2 ตุลาคม พ.ศ. 2543 เป็นต้นไป

(ลงชื่อ) ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์
(นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์)
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้ “บัตรเครดิต” หมายความว่า บัตรที่ผู้ประกอบการธุรกิจ ออกให้แก่ผู้บริโภคตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ผู้ประกอบการธุรกิจกำหนด เพื่อใช้ชำระค่าสินค้า ค่าบริการ หรือค่าอื่นใดแทนการชำระด้วยเงินสดหรือเพื่อใช้เบิกถอนเงินสด แต่ไม่รวมถึงบัตรที่ได้มีการชำระค่าสินค้า ค่าบริการ หรือค่าอื่นใดไว้ล่วงหน้าแล้ว

บัตรเครดิต ให้หมายความรวมถึงบัตรเดบิตด้วย เว้นแต่จะกำหนดเป็นอย่างอื่น ในประกาศนี้

ข้อ ๒ ให้การประกอบธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๓ สัญญาที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความเป็นภาษาไทย ที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) การเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขการใช้บัตรเครดิต อัตราดอกเบี้ย อัตราเบี้ยปรับ อัตราค่าธรรมเนียม อัตราค่าบริการต่างๆ และหลักเกณฑ์การใช้บัตรเครดิต หรือข้อสัญญาใดๆ เกี่ยวกับบัตรเครดิต ผู้ประกอบการธุรกิจต้องแจ้งให้ผู้บริโภคทราบ เป็นลายลักษณ์อักษร มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร ดังนี้

หน้า ๕๕

เล่ม ๑๑๖ ตอนพิเศษ ๘๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

(ก) แจ้งให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน

(ข) ในกรณีเร่งด่วนแจ้งทางจดหมายหรือประกาศทางหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยที่แพร่หลายในประเทศล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๗ วัน และการแจ้งโดยประกาศทางหนังสือพิมพ์นั้น ให้แจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

(๒) การผิดสัญญาเรื่องใดของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบการธุรกิจมีสิทธิยกเลิกสัญญาข้อหนึ่งข้อใดหรือทั้งหมด หรือพักใช้บัตรเครดิตเป็นการชั่วคราว ผู้ประกอบการธุรกิจจะต้องระบุเหตุในเรื่องนั้นๆ ไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวดำ หรือตัวเอนที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

(๓) ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาใช้บัตรเครดิตเมื่อใดก็ได้ และมีสิทธิได้รับคืนค่าธรรมเนียมการใช้บริการ ตามส่วนของระยะเวลาที่ยังไม่ได้ใช้บริการ

(๔) ผู้บริโภคมีสิทธิขอระงับการใช้บัตรเครดิตชั่วคราวทางโทรศัพท์ หรือโดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น หรือโดยวิธีอื่นซึ่งสามารถติดต่อถึงกันได้ทำนองเดียวกัน ณ ศูนย์บัตรเครดิตของผู้ประกอบการธุรกิจได้ทุกกรณี และผู้ประกอบการธุรกิจจะระงับการให้บริการบัตรเครดิตของผู้บริโภคทันทีที่ได้รับแจ้งดังกล่าว ในการนี้ ผู้ประกอบการธุรกิจจะกำหนดระยะเวลาก่อนระงับการให้บริการก็ได้ แต่ต้องไม่เกิน ๕ นาที นับแต่เวลาที่ผู้ประกอบการธุรกิจได้รับแจ้ง

(๕) ในกรณีที่ผู้บริโภคแจ้งขอระงับการใช้บัตรเครดิตชั่วคราว ตาม (๔) ผู้บริโภคไม่ต้องรับผิดชอบในภาระหนี้ที่เกิดขึ้นภายหลังจากการแจ้ง หรือในกรณีที่กำหนดเวลา ๕ นาที เมื่อครบระยะเวลา เว้นแต่ผู้ประกอบการธุรกิจจะพิสูจน์ได้ว่าภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำของผู้บริโภคเอง

(๖) การแจ้งให้ผู้บริโภคชำระเงินที่เกิดจากการใช้บัตรเครดิต ให้ผู้ประกอบการธุรกิจส่งใบแจ้งรายการใช้บัตรเครดิตให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าก่อนวันถึงกำหนดชำระเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๑๐ วัน

(๗) ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจมีข้อตกลงกับผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการที่ให้ผู้บริโภคสั่งซื้อสินค้าหรือใช้บริการที่ผู้บริโภคเพียงแจ้งความประสงค์ขอชำระค่าสินค้าหรือค่าบริการโดยการแจ้งหมายเลขบัตรเครดิตด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษรให้ผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการ ทำการเรียกเก็บเงินจากผู้ประกอบการธุรกิจ ต้องมีข้อสัญญาดังต่อไปนี้

(ก) ถ้าผู้บริโภคทักท้วงว่าไม่ได้เป็นผู้สั่งซื้อสินค้าหรือไม่ได้เป็นผู้ขอรับบริการ จากผู้ขายหรือผู้ให้บริการดังกล่าว ผู้ประกอบการธุรกิจจะระงับการเรียกเก็บเงินจากผู้บริโภคทันที หรือในกรณีที่เรียกเก็บเงินไปแล้วจะคืนเงินให้กับผู้บริโภคทันที เว้นแต่ผู้ประกอบการธุรกิจจะพิสูจน์ได้ว่าภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำของผู้บริโภคเองและใช้สิทธิเรียกคืนจากผู้บริโภคในภายหลัง

(ข) ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้บริโภคที่จะขอยกเลิกการซื้อสินค้าหรือรับบริการภายในระยะเวลา ๔๕ วัน นับตั้งแต่วันที่สั่งซื้อ หรือขอรับบริการ หรือภายในระยะเวลา ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันถึงกำหนดการส่งมอบสินค้าหรือบริการ ในกรณีที่มีการกำหนดระยะเวลาส่งมอบสินค้าหรือบริการเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้าผู้บริโภคพิสูจน์ได้ว่าไม่ได้รับสินค้า หรือไม่ได้รับบริการ หรือได้รับแต่ไม่ตรงตามกำหนดเวลา หรือได้รับแล้วแต่ไม่ครบถ้วน หรือชำรุดบกพร่อง หรือไม่ถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์ โดยผู้ประกอบการธุรกิจจะระงับการเรียกเก็บเงินจากผู้บริโภค หรือในกรณีที่เรียกเก็บเงินไปแล้ว ถ้าเป็นการสั่งซื้อสินค้าหรือบริการภายในประเทศ จะคืนเงินให้กับผู้บริโภค

หน้า ๖๑

เล่ม ๑๑๖ ตอนพิเศษ ๘๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

ภายในระยะเวลา ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันที่ผู้บริโภคแจ้ง ถ้าเป็นการสั่งซื้อสินค้าหรือบริการจากต่างประเทศ จะคืนเงินให้กับผู้บริโภคภายในระยะเวลา ๖๐ วัน นับตั้งแต่วันที่ผู้บริโภคแจ้ง

(๘) ในกรณีมีการใช้บัตรเครดิต หรือบัตรเดบิตที่ผู้บริโภคแจ้งความประสงค์ขอรับใบแจ้งรายการใช้บัตร ผู้ประกอบธุรกิจต้องส่งใบแจ้งรายการใช้บัตรให้ผู้บริโภคทราบ และกำหนดระยะเวลาให้ผู้บริโภคทักท้วง ดังนี้

(ก) ภายใน ๑๐ วันทำการเป็นอย่างน้อย นับแต่วันที่ผู้บริโภคได้รับใบแจ้งรายการใช้บัตรจากผู้ประกอบธุรกิจ ในการพิจารณาวันครบกำหนดดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้มีหน้าที่นำสืบวัน เวลา ที่นำส่งใบแจ้งรายการใช้บัตรให้แก่ผู้ขนส่งและการทำงานของผู้ขนส่ง

(ข) ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้บริโภคในภายหลัง ถ้าผู้บริโภคสามารถพิสูจน์ได้ว่า ค่าใช้จ่ายในใบแจ้งรายการใช้บัตรบางรายการไม่ถูกต้อง และไม่ได้เป็นความผิดหรือความบกพร่องของผู้บริโภคเอง แต่ผู้บริโภคจะต้องทักท้วงภายในระยะเวลาไม่เกิน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ผู้บริโภคได้รับใบแจ้งรายการใช้บัตรจากผู้ประกอบธุรกิจ

ข้อ ๔ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องผูกพันตามประกาศหรือหลักเกณฑ์ของผู้ประกอบธุรกิจโดยผู้บริโภคไม่ได้รับแจ้งให้ทราบล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษร

(๒) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดชอบที่เกิดจากการผิดสัญญาของผู้ประกอบธุรกิจ

(๓) ข้อสัญญาที่ให้ผู้บริโภคต้องรับผิดชอบในค่าใช้จ่ายจากการใช้บัตรเครดิตโดยที่ไม่ได้เป็นความผิดของผู้บริโภค

(๔) ข้อสัญญาที่ให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเรียกบัตรเครดิตคืนจากผู้บริโภค หรือยกเลิกบัตรเครดิตเมื่อใดก็ได้ โดยผู้ประกอบธุรกิจไม่ต้องแจ้งหรือแสดงเหตุผลให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้า

(๕) ข้อสัญญาที่ให้ผู้ประกอบธุรกิจจ่ายเงินให้แก่ผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการแก่ผู้บริโภค โดยไม่ให้ผู้บริโภคยกเหตุใดๆ มากล่าวอ้างปฏิเสธความรับผิดชอบกับผู้ประกอบธุรกิจ

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๕ ข้อสัญญาตามข้อ ๓ (๓) ไม่ใช้บังคับกับสัญญาบัตรเครดิตที่ทำขึ้นก่อนประกาศฉบับนี้ใช้บังคับโดยมีข้อตกลงแจ้งชัดเป็นอย่างอื่น จนกว่าจะครบรอบระยะเวลาตามสัญญาบัตรเครดิต หรือครบ ๑ ปี นับแต่วันที่ประกาศนี้ใช้บังคับ แล้วแต่ระยะเวลาใดจะสั้นกว่ากัน

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

หน้า ๑๕

เล่ม ๑๑๖ ตอนพิเศษ ๑๑๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๒ (ฉบับที่ ๒)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

คำว่า “อัตราดอกเบี้ย” ในข้อ ๓ (๑) ของประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้น ไม่หมายความว่ารวมถึงการเปลี่ยนแปลงเฉพาะอัตรา MRR ซึ่งทำให้อัตราดอกเบี้ยบัตรเครดิตเปลี่ยนแปลงไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

หน้า ๒๖

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๕๖ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๕๕๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑/๑) ของข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๒

(๑/๑) “ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจจะเรียกเก็บดอกเบี้ยค้างชำระ (ถ้ามี) ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายอื่นๆ รวมอยู่ด้วย ผู้ประกอบการธุรกิจต้องคำนวณดอกเบี้ย ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องรวมกันเป็นอัตราร้อยละต่อปีให้ผู้บริโภคทราบด้วย”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา
เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๔)
พ.ศ. ๒๕๕๖

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิต เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๔

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกความในข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๓ สัญญาที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตรโดยมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และจะต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) การเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขการใช้บัตรเครดิต อัตราดอกเบี้ย อัตราเบี้ยปรับ อัตราค่าธรรมเนียม อัตราค่าบริการและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ รวมทั้งหลักเกณฑ์การใช้บัตรเครดิต หรือข้อสัญญาใด ๆ เกี่ยวกับบัตรเครดิต ผู้ประกอบการธุรกิจต้องแจ้งให้ผู้บริโภคทราบเป็นลายลักษณ์อักษร มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตรโดยมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว ดังนี้

(ก) แจ้งให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ก่อนมีผลใช้บังคับ

(ข) ในกรณีเร่งด่วนแจ้งทางจดหมายหรือประกาศทางหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยที่แพร่หลายในประเทศล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวันก่อนมีผลใช้บังคับ และการแจ้งโดยประกาศทางหนังสือพิมพ์นั้น ให้แจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

การเปลี่ยนแปลงตาม (๑) ที่เป็นประโยชน์หรือลดภาระแก่ผู้บริโภคซึ่งมีผลใช้บังคับได้ทันที ผู้ประกอบการธุรกิจต้องแจ้งให้ผู้บริโภคทราบภายในสามสิบวันหลังมีผลใช้บังคับ

(๒) ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจจะเรียกเก็บดอกเบี้ยค้างชำระ (ถ้ามี) ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ รวมอยู่ด้วย ผู้ประกอบการธุรกิจต้องคำนวณดอกเบี้ย ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องรวมกันเป็นอัตราร้อยละต่อปีให้ผู้บริโภคทราบด้วย

(๓) การผิดสัญญาเรื่องใดของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบการธุรกิจมีสิทธิยกเลิกสัญญาข้อหนึ่งข้อใดหรือทั้งหมด หรือพักใช้บัตรเครดิตเป็นการชั่วคราว ผู้ประกอบการธุรกิจจะต้องระบุเหตุในเรื่องนั้น ๆ ไว้เป็นการเฉพาะ ด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวดำ หรือตัวเอนที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

(๔) ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาใช้บัตรเครดิตเมื่อใดก็ได้ และมีสิทธิได้รับคืนค่าธรรมเนียมการใช้บริการตามส่วนของระยะเวลาที่ยังไม่ได้ใช้บริการ

(๕) ผู้บริโภคมีสิทธิขอระงับการใช้บัตรเครดิตชั่วคราวทางโทรศัพท์หรือโดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น หรือโดยวิธีอื่นซึ่งสามารถติดต่อถึงกันได้ทำนองเดียวกัน ณ ศูนย์บัตรเครดิตของผู้ประกอบการธุรกิจได้ทุกกรณี และผู้ประกอบการธุรกิจจะระงับการให้บริการบัตรเครดิตของผู้บริโภคทันทีที่ได้รับแจ้งดังกล่าว ในการนี้ ผู้ประกอบการธุรกิจจะกำหนดระยะเวลาก่อนระงับการให้บริการก็ได้ แต่ต้องไม่เกินห้าวันนับแต่เวลาที่ผู้ประกอบการธุรกิจได้รับแจ้ง

(๖) ในกรณีที่ผู้บริโภคแจ้งขอระงับการใช้บัตรเครดิตชั่วคราวตาม (๕) ผู้บริโภคไม่ต้องรับผิดชอบ ในภาระหนี้ที่เกิดขึ้นภายหลังจากการแจ้ง หรือในกรณีที่กำหนดเวลาห้าวันที่ เมื่อครบระยะเวลา เว้นแต่ผู้ประกอบการธุรกิจจะพิสูจน์ได้ว่าภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำของผู้บริโภคเอง

(๗) การแจ้งให้ผู้บริโภคชำระเงินที่เกิดจากการใช้บัตรเครดิต ให้ผู้ประกอบการธุรกิจส่งใบแจ้งรายการใช้บัตรให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าก่อนวันถึงกำหนดชำระเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสิบวัน

(๘) ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจมีข้อตกลงกับผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการที่ให้ผู้บริโภคสั่งซื้อสินค้า หรือใช้บริการที่ผู้บริโภคเพียงแจ้งความประสงค์ขอชำระค่าสินค้าหรือค่าบริการ โดยการแจ้งหมายเลขบัตรเครดิตด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษร ให้ผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการทำการเรียกเก็บเงินจากผู้ประกอบการธุรกิจ ต้องมีข้อสัญญาดังต่อไปนี้

(ก) ถ้าผู้บริโภคทักท้วงว่าไม่ได้เป็นผู้สั่งซื้อสินค้าหรือไม่ได้เป็นผู้ขอรับบริการจากผู้ขายหรือผู้ให้บริการดังกล่าว ผู้ประกอบการธุรกิจจะระงับการเรียกเก็บเงินจากผู้บริโภคทันที หรือในกรณีที่เรียกเก็บเงินไปแล้วจะคืนเงินให้กับผู้บริโภคทันที เว้นแต่ผู้ประกอบการธุรกิจจะพิสูจน์ได้ว่า ภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำของผู้บริโภคเองและใช้สิทธิเรียกคืนจากผู้บริโภคในภายหลัง

(ข) ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้บริโภคที่จะขอยกเลิกการซื้อสินค้าหรือรับบริการภายในระยะเวลาสี่สิบห้าวัน นับตั้งแต่วันที่สั่งซื้อหรือขอรับบริการ หรือภายในระยะเวลาสามสิบวัน นับตั้งแต่วันที่ถึงกำหนดการส่งมอบสินค้าหรือบริการ ในกรณีที่มีการกำหนดระยะเวลาส่งมอบสินค้าหรือบริการเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้าผู้บริโภคพิสูจน์ได้ว่าไม่ได้รับสินค้าหรือไม่ได้รับบริการ หรือได้รับแต่ไม่ตรงตามกำหนดเวลา หรือได้รับแล้วแต่ไม่ครบถ้วน หรือชำรุดบกพร่อง หรือไม่ถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์ โดยผู้ประกอบการธุรกิจจะระงับการเรียกเก็บเงินจากผู้บริโภค หรือในกรณีที่เรียกเก็บเงินไปแล้ว ถ้าเป็น

การสั่งซื้อสินค้าหรือบริการภายในประเทศจะคืนเงินให้กับผู้บริโภคภายในระยะเวลาสามสิบวัน นับตั้งแต่วันที่ผู้บริโภคแจ้ง ถ้าเป็นการสั่งซื้อสินค้าหรือบริการจากต่างประเทศ จะคืนเงินให้กับผู้บริโภคภายในระยะเวลาหกสิบวัน นับตั้งแต่วันที่ผู้บริโภคแจ้ง

(๙) ในกรณีมีการใช้บัตรเครดิต หรือบัตรเดบิตที่ผู้บริโภคแจ้งความประสงค์ขอรับใบแจ้งรายการใช้บัตร ผู้ประกอบธุรกิจต้องส่งใบแจ้งรายการใช้บัตรให้ผู้บริโภคทราบ และกำหนดระยะเวลาให้ผู้บริโภคทักท้วง ดังนี้

(ก) ภายในสิบวันทำการเป็นอย่างน้อยนับแต่วันที่ผู้บริโภคได้รับใบแจ้งรายการใช้บัตรจากผู้ประกอบธุรกิจ ในการพิจารณาวันครบกำหนดดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้ทำหน้าที่นำสิบวันเวลา ที่นำส่งใบแจ้งรายการใช้บัตรให้แก่ผู้ขนส่งและการทำงานของผู้ขนส่ง

(ข) ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้บริโภคในภายหลัง ถ้าผู้บริโภคสามารถพิสูจน์ได้ว่าค่าใช้จ่ายในใบแจ้งรายการใช้บัตรบางรายการไม่ถูกต้อง และไม่ได้เป็นความผิดหรือความชำรุดบกพร่องของผู้บริโภค แต่ผู้บริโภคจะต้องทักท้วงภายในระยะเวลาไม่เกินหกสิบวัน นับแต่วันที่ผู้บริโภคได้รับใบแจ้งรายการใช้บัตรจากผู้ประกอบธุรกิจ

(๑๐) ในกรณีที่ผู้บริโภคได้แจ้งความประสงค์เป็นลายลักษณ์อักษรขอรับใบแจ้งรายการใช้บัตรในรูปแบบเอกสารหรือในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์กับผู้ประกอบธุรกิจแล้ว ผู้บริโภคมีสิทธิขอเปลี่ยนแปลงการขอรับใบแจ้งรายการใช้บัตรในรูปแบบดังกล่าวได้ โดยผู้บริโภคต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้ประกอบธุรกิจทราบล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน”

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๓ บรรดาสัญญาบัตรเครดิตที่ผู้ประกอบธุรกิจได้ทำกับผู้บริโภคตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๔ ก่อนวันที่ประกาศนี้ใช้บังคับคงใช้ได้ต่อไป

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

สำเรียง เมฆเกรียงไกร

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

หน้า ๖๕

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๗๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจขายห้องชุดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

พ.ศ. ๒๕๕๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจขายห้องชุดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจขายห้องชุด” หมายความว่า การประกอบธุรกิจขายห้องชุด ในอาคารชุดที่จะดำเนินการก่อสร้าง หรือกำลังดำเนินการก่อสร้าง หรือก่อสร้างเสร็จแล้ว และจะนำไปจดทะเบียนอาคารชุด หรือก่อสร้างเสร็จแล้วและได้จดทะเบียนอาคารชุดแล้ว

ข้อ ๓ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความเป็นภาษาไทย ที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจนมีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และข้อความในสัญญาอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

หน้า ๓๐

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๗๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๓

(๑) ข้อสัญญาที่รับรองว่าผู้ประกอบการธุรกิจมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน และมีคำมั่นว่าจะดำเนินการก่อสร้างอาคารชุดให้แล้วเสร็จและจะนำไปจดทะเบียนอาคารชุด หรือกำลังดำเนินการก่อสร้างอาคารชุด หรือก่อสร้างอาคารชุดเสร็จแล้วและจะนำไปจดทะเบียนอาคารชุด หรือมีกรรมสิทธิ์ห้องชุดในอาคารชุดและผู้ลงนามในสัญญาเป็นผู้มีอำนาจลงนามผูกพันตามสัญญา โดยแนบเอกสารหลักฐานแสดงการเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินหรือกรรมสิทธิ์ห้องชุด แล้วแต่กรณี และการเป็นผู้มีอำนาจลงนามผูกพันตามสัญญาไว้ท้ายสัญญาด้วย

(๒) ข้อสัญญาที่แสดงว่าที่ดิน อาคารและห้องชุดในอาคารชุดมีภาระผูกพันกับสถาบันการเงิน หรือนุคคไล

(๓) ตำแหน่งที่ดิน เลขที่ของโฉนดที่ดิน จำนวนเนื้อที่ของที่ดินของโครงการ แผนผังแสดงเขตที่ดินและที่ตั้งของอาคารชุด

(๔) ราคาขายต่อตารางเมตร และจำนวนพื้นที่ห้องชุดที่จะซื้อขาย

(๕) วัตถุประสงค์การใช้พื้นที่ทุกส่วนของอาคารชุด รายละเอียดที่เกี่ยวข้องของห้องชุดในอาคารชุด รายการและขนาดของทรัพย์สินส่วนกลางและสิ่งอำนวยความสะดวก

(๖) ค่าภาษีเงินได้ ค่าภาษีธุรกิจเฉพาะ และค่าอากรแสตมป์ ในการโอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดผู้ประกอบการธุรกิจเป็นผู้จ่าย เฉพาะค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมในห้องชุดผู้ประกอบการธุรกิจและผู้บริโภคจะตกลงจ่ายเท่ากันก็ได้

(๗) ในกรณีผู้บริโภคมีมติชำระราคาที่ตกลงให้ชำระก่อนการโอนกรรมสิทธิ์ผู้ประกอบการธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ ดังต่อไปนี้

๑) มีมติชำระราคาดังกล่าวในกรณีตกลงชำระกันงวดเดียว

หน้า ๗๑

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๗๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๓

๒) ผิดนัดชำระราคาดังกล่าวสามงวดติดต่อกัน ในกรณีตกลงชำระกันตั้งแต่ยี่สิบสี่งวดขึ้นไป

๓) ผิดนัดชำระราคาในอัตราร้อยละสิบสองจุดห้าของจำนวนราคาดังกล่าว ในกรณีตกลงชำระกันน้อยกว่ายี่สิบสี่งวด

แต่ทั้งนี้ ก่อนบอกเลิกสัญญาผู้ประกอบการธุรกิจต้องมีหนังสือบอกกล่าวผู้บริโภค ให้ใช้เงินดังกล่าวที่ค้างชำระภายในเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บริโภค ได้รับหนังสือและผู้บริโภคละเลยเสียไม่ปฏิบัติตามหนังสือบอกกล่าวนั้น

(๘) การประกอบธุรกิจขายห้องชุดสำหรับผู้ประกอบธุรกิจขายห้องชุดที่จะ ดำเนินการก่อสร้าง หรือกำลังดำเนินการก่อสร้าง จะต้องมีความที่มีสาระสำคัญ ดังนี้

๘.๑) ลักษณะ ยี่ห้อ ชนิด รุ่น คุณภาพ ขนาด สี ของวัสดุ ผิวพื้น ผิวผนัง ผิวเพดาน หลังคา สุขภัณฑ์ต่างๆ ประตูหน้าต่าง และอุปกรณ์ประกอบ ประตูหน้าต่าง ตามมาตรฐานของผลิตภัณฑ์นั้นๆ ถ้าหากไม่สามารถหาวัสดุ ตามที่กำหนดไว้จากท้องตลาดได้ ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดหาวัสดุที่มีคุณภาพดีกว่า หรือเทียบเท่ามาใช้ก่อสร้างแทน

๘.๒) ผู้ประกอบธุรกิจจะดำเนินการก่อสร้างให้เป็นไปตามรูปแบบ และรายการที่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และต้องมีมาตรฐานไม่ต่ำกว่า มาตรฐานที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย

๘.๓) ผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้ดำเนินการติดตั้งมาตรวัดปริมาตร และปริมาณ การใช้สาธารณูปโภคทั้งในส่วนกลางและส่วนที่แยกต่อภายในห้องชุด กรณีมาตรวัด ในส่วนที่แยกต่อภายในห้องชุดผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้ดำเนินการขอติดตั้งโดยชำระ

หน้า ๗๒

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๗๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๓

ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในการติดตั้งไปก่อน และเมื่อผู้ประกอบการได้โอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดให้แก่ผู้บริโภคโดยโอนมาตราวัดให้เป็นชื่อของผู้บริโภคแล้ว ผู้ประกอบการจึงจะเรียกเก็บค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายดังกล่าวจากผู้บริโภคได้แต่ไม่เกินจำนวนเงินที่ได้จ่ายไปก่อนนั้น

๘.๔) กำหนดเวลาที่ผู้ประกอบการจะดำเนินโครงการอาคารชุดให้แล้วเสร็จพร้อมที่จะโอนกรรมสิทธิ์ในห้องชุดตามสัญญาให้แก่ผู้บริโภค

๘.๕) ในกรณีที่มีการก่อสร้างต้องหยุดชะงักลงโดยมิใช่ความผิดของผู้ประกอบการ สัญญาอาจมีข้อกำหนดให้ผู้ประกอบการขยายระยะเวลาก่อสร้างตามสัญญาออกไปก็ได้ แต่ไม่เกินระยะเวลาที่การก่อสร้างต้องหยุดชะงัก โดยผู้ประกอบการต้องแจ้งเหตุดังกล่าวพร้อมพยานหลักฐานเป็นหนังสือให้ผู้บริโภคทราบภายในเจ็ดวันนับแต่เหตุนั้นได้สิ้นสุดลง หากผู้ประกอบการไม่ได้ทำการแจ้งดังกล่าว ให้ถือว่าผู้ประกอบการได้ละสิทธิในการขยายเวลาทำการก่อสร้างออกไป

ระยะเวลาที่ขยายในวรรคหนึ่ง จะขยายเกินหนึ่งปีไม่ได้

ความในวรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับกับการซื้อห้องชุดโดยมีกำหนดใช้ ณ เวลาใดเวลาหนึ่งโดยเฉพาะ

๘.๖) ในกรณีผู้ประกอบการไม่สามารถดำเนินโครงการอาคารชุดให้แล้วเสร็จภายในกำหนดสัญญา หรือคาดหมายได้ว่าจะไม่แล้วเสร็จภายในกำหนด

ก. ให้ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาและมีสิทธิเรียกเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระไปแล้วทั้งหมดคืนจากผู้ประกอบการพร้อมดอกเบี้ยในอัตราเดียวกันกับเบี้ยปรับที่ผู้ประกอบการกำหนดสำหรับกรณีผู้บริโภคผิดนัดชำระหนี้ แต่ทั้งนี้ ไม่เป็นการตัดสิทธิผู้บริโภคที่จะฟ้องเรียกร้องค่าเสียหายอย่างอื่น

หน้า ๗๓

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๗๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๓

ข. หากผู้บริโภคไม่ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญา ผู้ประกอบธุรกิจยินยอมให้ผู้บริโภคปรับเป็นรายวันตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญา ซึ่งต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละศูนย์จุดศูนย์หนึ่งของราคาห้องชุดที่จะซื้อขาย แต่รวมกันแล้วต้องไม่เกินร้อยละสิบของราคาห้องชุด แต่ถ้าผู้บริโภคใช้สิทธิในการปรับครบร้อยละสิบของราคาห้องชุดแล้วผู้บริโภคเห็นว่าผู้ประกอบธุรกิจไม่อาจปฏิบัติตามสัญญาต่อไปได้ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้

๘.๗) ในกรณีผู้ประกอบธุรกิจไม่สามารถดำเนินโครงการอาคารชุดต่อไปได้เนื่องจากเหตุสุดวิสัย ผู้ประกอบธุรกิจต้องคืนเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระไปแล้วทั้งหมดแก่ผู้บริโภคพร้อมดอกเบี้ยในอัตราสูงสุดของดอกเบี้ยประเภทเงินฝากประจำของธนาคาร กรุงไทย จำกัด (มหาชน) นับแต่วันที่ได้รับเงินจากผู้บริโภค แต่ทั้งนี้ไม่เป็นการตัดสิทธิผู้บริโภคที่จะฟ้องเรียกค่าเสียหายอย่างอื่น แต่ถ้าผู้ประกอบธุรกิจได้ใช้เงินดังกล่าวไปเท่าใดอาจกำหนดข้อสัญญาให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิหักเงินที่ใช้ไปออกจากดอกเบี้ยที่ต้องใช้คืนได้

(๕) เมื่อผู้ประกอบธุรกิจจะจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมโอนกรรมสิทธิ์ห้องชุด ผู้ประกอบธุรกิจต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าเพื่อปรับโอนกรรมสิทธิ์ไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

ในกรณีที่ผู้บริโภคแจ้งความประสงค์เป็นหนังสือว่าจะรับโอนกรรมสิทธิ์ก่อนเวลาที่ผู้ประกอบธุรกิจกำหนดในวรรคหนึ่ง ผู้ประกอบธุรกิจต้องไปดำเนินการโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่ผู้บริโภคภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากผู้บริโภค

(๑๐) ผู้ประกอบธุรกิจต้องรับผิดชอบเพื่อความเสียหายใดๆ ที่เกิดขึ้น เนื่องจากความชำรุดบกพร่องของอาคารชุดหรือห้องชุด ดังนี้

หน้า ๗๔

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๗๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๓

ก. กรณีที่เป็นโครงสร้างและอุปกรณ์อันเป็นส่วนประกอบอาคารที่เป็นอันตรายถึงชีวิต ในระยะเวลาไม่น้อยกว่าห้าปีนับแต่วันจดทะเบียนอาคารชุด

ข. กรณีส่วนควบอื่นนอกจากกรณี ก. ในระยะเวลาไม่น้อยกว่าสองปี นับแต่วันจดทะเบียนอาคารชุด

ผู้ประกอบการต้องแก้ไขความชำรุดบกพร่องที่เกิดขึ้นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บริโภคหรือนิติบุคคลอาคารชุดแล้วแต่กรณี ได้แจ้งเป็นหนังสือให้ทราบถึงความชำรุดบกพร่องนั้น เว้นแต่ในกรณีมีความชำรุดบกพร่องที่ต้องดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน ผู้ประกอบการต้องดำเนินการแก้ไขในทันที ถ้าผู้ประกอบการไม่แก้ไข ผู้บริโภคหรือนิติบุคคลอาคารชุดแล้วแต่กรณี มีสิทธิดำเนินการแก้ไขเอง หรือจะให้บุคคลภายนอกแก้ไข โดยผู้ประกอบการจะต้องชดใช้ค่าเสียหายและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการดังกล่าว

(๑๑) ผู้ประกอบการจะส่งคำบอกกล่าวซึ่งตามกฎหมายหรือตามสัญญา กำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือ โดยการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้บริโภค ตามที่อยู่ที่จะระบุในสัญญา หรือที่อยู่ของผู้บริโภคแจ้งการเปลี่ยนแปลงเป็นหนังสือครั้งล่าสุด

ข้อ ๔ สัญญาที่ผู้ประกอบการทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบที่เกิดจากความผิดของผู้ประกอบการ

(๒) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ เพื่อความชำรุดบกพร่อง หรือเพื่อการรอนสิทธิ เว้นแต่ผู้บริโภคจะได้ยอมรับเป็น

หน้า ๗๕

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๗๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๓

ลายลักษณ์อักษรถึงความชำรุดบกพร่องหรือเหตุแห่งการรอนสิทธิในขณะทำสัญญา
แต่กรณีนี้ให้ข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบนั้นมีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรม
และพอสมควรแก่กรณีเท่านั้น

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นต้นไป

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

หน้า ๒๖

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๑๓๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

พ.ศ. ๒๕๕๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“การให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่” หมายความว่า การให้บริการสื่อสารทางโทรศัพท์ที่ผู้ส่งและผู้รับสามารถสื่อสารกันได้เป็นคำพูด เครื่องหมาย สัญญาณ ตัวหนังสือ ภาพ เสียง หรือการอื่นใดที่สามารถสื่อความหมายได้โดยอาศัยคลื่นวิทยุ แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงการให้บริการวิทยุคมนาคมเฉพาะกิจหรือเฉพาะกลุ่ม

“การประกอบธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่” หมายความว่า การให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจกับผู้บริโภคโดยมีค่าตอบแทน

หน้า ๒๗

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๑๓๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๓

“คำตอบแทน” หมายความว่า คำเช่าเลขหมาย คำใช้เลขหมายรายเดือน คำใช้บริการ คำใช้บริการพิเศษ คำขอเปิดใช้บริการใหม่ คำธรรมเนียม หรือคำใช้จ่ายอื่นใดที่ผู้ประกอบการธุรกิจกำหนดให้ผู้บริโภคชำระเกี่ยวกับการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่

ข้อ ๓ สัญญาที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจนมีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ประกอบการธุรกิจต้องระบุนรายละเอียดเกี่ยวกับอัตราค่าประกันการใช้เลขหมาย คำตอบแทน และค่าเบี้ยปรับกรณีผิดนัดชำระคำตอบแทน แต่ไม่รวมถึงค่าบริการโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ และค่าบริการโทรศัพท์ข้ามแดนระหว่างประเทศ

อัตราค่าบริการโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ ให้เป็นไปตามอัตราที่การสื่อสารแห่งประเทศไทย หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องประกาศกำหนด

อัตราค่าบริการโทรศัพท์ข้ามแดนระหว่างประเทศ ผู้ประกอบการธุรกิจต้องแจ้งอัตราค่าบริการเมื่อผู้บริโภคร้องขอ

(๒) ผู้ประกอบการธุรกิจต้องส่งใบแจ้งรายการการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบวัน ก่อนวันครบกำหนดชำระ โดยใบแจ้งรายการต้องระบุนรายละเอียดการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ต่างพื้นที่ ดังนี้

- (ก) วัน เดือน ปี เวลาการใช้บริการ
- (ข) จำนวนครั้งที่ใช้บริการ
- (ค) เลขหมายโทรศัพท์ปลายทาง
- (ง) รายละเอียดและการคิดคำตอบแทน

หน้า ๒๘

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๑๓๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓

ผู้บริโภคมีสิทธิขอรับใบแจ้งรายการโทรศัพท์เคลื่อนที่ในพื้นที่เดียวกัน ที่มีรายการตามที่กำหนดในวรรคหนึ่ง โดยแจ้งความประสงค์ ณ ศูนย์บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้ประกอบธุรกิจเป็นหนังสือ หรือทางโทรศัพท์ หรือเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น หรือโดยวิธีการอื่นใด แต่จะขอรับใบแจ้งรายการการใช้บริการดังกล่าวย้อนหลังได้ไม่เกินสามเดือน ในการนี้ผู้ประกอบธุรกิจต้องดำเนินการให้ภายในสามวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย เว้นแต่ในกรณีที่ต้องส่งใบแจ้งรายการนั้นไปยังผู้บริโภคโดยทางไปรษณีย์ ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเรียกค่าจัดส่งได้ตามความเป็นจริง

(๓) ผู้บริโภคมีสิทธิขอยกเลิกสัญญาการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เมื่อใดก็ได้

(๔) ผู้บริโภคมีสิทธิขอระงับการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราวได้ไม่เกินหกเดือนโดยแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบธุรกิจทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามวัน หรือแจ้งโดยวิธีอื่นตามที่ระบุไว้ในสัญญา

(๕) ในกรณีที่ผู้บริโภคขอระงับการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราวต้องมีข้อสัญญาดังนี้

(ก) ผู้ประกอบธุรกิจต้องกำหนดให้มีการยกเว้น หรือลดอัตราค่าใช้เลขหมายรายเดือนในระหว่างระงับการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราวให้แก่ผู้บริโภค ซึ่งผู้ประกอบธุรกิจต้องระบุไว้โดยชัดเจนในสัญญา

(ข) ผู้บริโภคไม่ต้องรับผิดชอบในภาระหนี้ที่เกิดขึ้นภายหลังจากการแจ้งขอระงับการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราวมีผล เว้นแต่ผู้ประกอบธุรกิจจะพิสูจน์ได้ว่าภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นผลจากการกระทำของผู้บริโภคเอง

หน้า ๒๕

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๑๓๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓

(ค) เมื่อครบกำหนดการขอระงับการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราว ผู้ประกอบธุรกิจจะเปิดให้ผู้บริโภคใช้บริการทันที แต่หากในรอบเดือนถัดมา ผู้บริโภคไม่ได้ใช้บริการและไม่ชำระค่าใช้เลขหมายรายเดือน ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้

(ข) ผู้ประกอบธุรกิจต้องระบุเหตุแห่งการผิดสัญญาของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิระงับการให้บริการชั่วคราว หรือยกเลิกการให้บริการ หรือหักเงินประกันการให้บริการไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวดำ หรือตัวเอน ที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

(๓) เมื่อมีเหตุที่ผู้ประกอบธุรกิจจะระงับการให้บริการชั่วคราว หรือยกเลิกการให้บริการ หรือหักเงินประกันการให้บริการ ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวัน เว้นแต่กรณีดังต่อไปนี้

(ก) ผู้บริโภคถึงแก่ความตาย
(ข) ผู้บริโภคใช้เอกสารปลอมในการขอใช้บริการ
(ค) ผู้ประกอบธุรกิจพิสูจน์ได้ว่าเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้บริโภคนั้นถูกลักลอบนำไปใช้โดยมิชอบ

(ง) ผู้บริโภคได้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่เกินวงเงินที่ได้ตกลงไว้ในสัญญากับผู้ประกอบธุรกิจ

(จ) ผู้ประกอบธุรกิจพิสูจน์ได้ว่าผู้บริโภคได้นำเอาเลขหมายของตนไปให้ผู้อื่นใช้เพื่อแสวงหารายได้โดยมุ่งหมายจะไม่ชำระค่าตอบแทน

(๔) เมื่อสัญญาให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เลิกกัน ผู้ประกอบธุรกิจต้องคืนเงินประกันการใช้เลขหมาย หรือในกรณีที่มิหนำซ้ำจะต้องคืนเงินส่วนที่เหลือจากการหักหนี้ค้างชำระแก่ผู้บริโภค

หน้า ๓๐

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๑๓๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓

ในการคืนเงินประกันการใช้เลขหมาย ให้ผู้ประกอบการธุรกิจคืนเงินดังกล่าวให้แก่ผู้บริโภค เมื่อได้แสดงหลักฐานว่าเป็นบุคคลเดียวกับผู้ใช้บริการหรือแก่ผู้รับมอบอำนาจจากผู้บริโภคภายในกำหนดเวลาดังต่อไปนี้

(ก) สามสิบวันนับแต่วันเลิกสัญญา สำหรับผู้บริโภคทั่วไป

(ข) หกสิบวันนับแต่วันเลิกสัญญา สำหรับผู้บริโภคที่เป็นสมาชิกใช้บริการโทรศัพท์ข้ามแดนระหว่างประเทศ

ทั้งนี้ อาจคืนด้วยเงินสด หรือเช็ค หรือนำเข้าบัญชีเงินฝากของผู้บริโภค หรือตามที่ผู้บริโภคแจ้งความประสงค์

กรณีผู้ประกอบการไม่สามารถคืนเงินประกันการใช้เลขหมายให้แก่ผู้บริโภคได้ตามที่กำหนด ผู้ประกอบการธุรกิจตกลงชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละสิบห้าต่อปีของเงินจำนวนดังกล่าวในระหว่างเวลาผิดนัด แต่ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิผู้บริโภคที่จะเรียกค่าเสียหายอย่างอื่น

(๙) เมื่อผู้บริโภคได้แจ้งเหตุที่โทรศัพท์เคลื่อนที่สูญหายหรือถูกโจรกรรมให้ผู้ประกอบการธุรกิจทราบ ณ ศูนย์บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้ประกอบการธุรกิจเป็นหนังสือหรือทางโทรศัพท์ หรือโดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น หรือโดยวิธีการอื่นใด ผู้ประกอบการธุรกิจต้องดำเนินการในทันทีที่ได้รับแจ้งเพื่อเร่งบริการให้บริการโดยเร็วที่สุด และผู้บริโภคไม่ต้องรับผิดชอบค่าตอบแทนที่เกิดขึ้นภายหลังการแจ้งดังกล่าว เว้นแต่ผู้ประกอบการธุรกิจจะพิสูจน์ได้ว่าภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นผลจากการกระทำของผู้บริโภคเอง

(๑๐) ผู้บริโภคจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการติดตามทวงถามอันเนื่องมาจากการผิดสัญญาของผู้บริโภค ตามที่ผู้ประกอบการธุรกิจจ่ายไปจริงตามความจำเป็นและมีเหตุผลอันสมควร

หน้า ๓๑

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๑๓๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓

(๑๑) การเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพิ่มเติมข้อสัญญา เงื่อนไข ระเบียบ ประกาศ หรือข้อกำหนดใดๆ รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าตอบแทนเกี่ยวกับการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ผู้ประกอบธุรกิจต้องแจ้งให้ผู้บริโภคทราบเป็นหนังสือ มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร ดังนี้

(ก) แจ้งให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า สามสิบวัน

(ข) ในกรณีเร่งด่วนแจ้งทางจดหมายหรือประกาศทางหนังสือพิมพ์ รายวันภาษาไทยที่แพร่หลายในประเทศล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน ในการแจ้งโดยประกาศทางหนังสือพิมพ์นั้นต้องแจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว เป็นลายลักษณ์อักษรซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

(ค) ความใน (ก) และ (ข) ไม่ใช้บังคับกับการเปลี่ยนแปลง อัตราค่าใช้บริการโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ หรืออัตราค่าบริการโทรศัพท์ข้ามแดนระหว่างประเทศ หรือการเปลี่ยนแปลงอัตราโดยกฎหมายกำหนดซึ่งมีผลบังคับใช้ภายในกำหนดเวลาน้อยกว่าสามสิบวัน

(๑๒) ผู้ประกอบธุรกิจต้องส่งคำบอกกล่าวตาม (๗) หรือตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือ โดยการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ให้แก่ผู้บริโภคตามที่อยู่ที่ระบุไว้ในสัญญา หรือที่อยู่ที่ผู้บริโภคแจ้งการเปลี่ยนแปลงเป็นหนังสือครั้งล่าสุด

ข้อ ๔ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะ หรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

หน้า ๓๒

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๑๓๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓

(๑) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิคิดเบี้ยปรับ
ในกรณีที่ผู้บริโภคผิดนัดชำระค่าตอบแทน หรือหนี้อื่นใดเกินกว่าอัตราร้อยละสิบห้า
ต่อปี

(๒) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดชอบที่เกิดจากการ
ผิดสัญญาของผู้ประกอบธุรกิจ

(๓) ข้อสัญญาที่ให้ผู้ประกอบธุรกิจสามารถระงับการให้บริการทันที
ในกรณีที่ผู้บริโภคผิดนัดชำระค่าใช้บริการน้อยกว่าสามสิบห้าวันนับแต่วันที่ครบกำหนดชำระ

(๔) ข้อสัญญาที่ให้ผู้บริโภคต้องรับผิดชอบชำระค่าตอบแทนทั้งหมด
ที่เกิดจากการเรียกออกจากเลขหมายของผู้บริโภค โดยไม่ให้ผู้บริโภคยกเหตุใดๆ
มากล่าวอ้างปฏิเสธความรับผิดชอบต่อผู้ประกอบธุรกิจ

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๕ ข้อสัญญาตามข้อ ๓ (๔) ไม่ใช้บังคับจนกว่าจะครบกำหนด ๖๐ วัน
นับแต่วันที่ประกาศนี้ใช้บังคับ

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๔

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกความใน (ค) ของข้อ ๓ (๕) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(ค) เมื่อครบกำหนดการขอระงับการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราว ผู้ประกอบธุรกิจจะเปิดให้ผู้บริโภคใช้บริการทันทีโดยไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใดๆ ที่เกี่ยวกับการขอต่อบริการจากผู้บริโภค แต่หากในรอบเดือนถัดมาผู้บริโภคไม่ได้ใช้บริการและไม่ชำระค่าใช้เลขหมายรายเดือน ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้”

ข้อ ๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (ฉ) ของข้อ ๓ (๗) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๓

หน้า ๖๒

เล่ม ๑๑๕ ตอนพิเศษ ๑๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕

“(จ) ผู้บริโภคผิดนัดชำระค่าใช้บริการเกินกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ครบกำหนดชำระ”

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๔ (๓) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“๔ (๓) ข้อสัญญาที่ให้ผู้ประกอบธุรกิจสามารถระงับการให้บริการทันที ในกรณีผู้บริโภคผิดนัดชำระค่าใช้บริการน้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ครบกำหนดชำระ”
ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ เป็นต้นไป

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

หน้า ๑๖

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๒๒ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๖ มีนาคม ๒๕๔๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงิน

เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภค” หมายความว่า กิจการที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำสัญญาให้กู้ยืมเงินซึ่งมิใช่เงินฝากจากผู้ประกอบธุรกิจและนำเงินที่ได้รับจากการกู้ยืมเงินไปใช้สอยตามวัตถุประสงค์ของผู้บริโภคซึ่งมิใช่เป็นการนำไปใช้ในการประกอบกิจการเพื่อหารายได้

หน้า ๑๗

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๒๒ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๖ มีนาคม ๒๕๔๔

“ผู้ประกอบการ” หมายความว่า ธนาคารพาณิชย์ ธนาคารที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายเฉพาะ บริษัทเงินทุน บริษัทหลักทรัพย์ บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ บริษัทเครดิตฟองซิเอร์ และนิติบุคคลที่ดำเนินธุรกิจให้กู้ยืมเงิน หรือการแปลงสินทรัพย์เป็นหลักทรัพย์ หรือการบริหารสินทรัพย์ประเภทสิทธิเรียกร้องที่เป็นเงิน

ข้อ ๓ สัญญากู้ยืมเงินที่ผู้ประกอบการทำกับผู้บริโภค ต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และจะต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) สัญญากู้ยืมเงินชนิดที่ให้ผู้ให้กู้สามารถปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยได้ การเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยใดๆ เพิ่มขึ้น ผู้ให้กู้ต้องแจ้งให้ผู้ถูกรับเป็นหนังสือ มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร ดังนี้

(ก) แจ้งให้ผู้ถูกรับล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

(ข) ในกรณีเร่งด่วนแจ้งทางจดหมายหรือประกาศทางหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยที่แพร่หลายในประเทศล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน และการแจ้งโดยประกาศทางหนังสือพิมพ์นั้นให้แจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นหนังสือซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

การเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยตามวรรคหนึ่งไม่หมายความถึงการเปลี่ยนแปลงเฉพาะอัตราดอกเบี้ยลูกค้ำชั้นดีที่มีกำหนดระยะเวลา (MLR) อัตราดอกเบี้ยเบิกเกินบัญชี (MOR) และอัตราดอกเบี้ยลูกค้ำรายย่อยชั้นดี (MRR) ซึ่งทำให้อัตราดอกเบี้ยเปลี่ยนแปลงไป

(๒) การผิดสัญญาเงื่อนไขของผู้ที่ผู้ให้กู้มีสิทธิบอกเลิกสัญญาจะต้องเป็นข้อที่ผู้ให้กู้ระบุไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดงหรือตัวดำ หรือตัวเอน ที่เห็น

หน้า ๑๘

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๒๒ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๖ มีนาคม ๒๕๕๔

เด่นชัดกว่าข้อความทั่วไปและก่อนการบอกเลิกสัญญาต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้กู้ และควรกำหนดระยะเวลาอันสมควรให้ผู้กู้แก้ไขการผิดสัญญาหรือผิดเงื่อนไขดังกล่าว

(๓) การจำหน่ายหรือการโอนสิทธิเรียกร้องในสัญญากู้ยืมเงิน หรือ สิทธิจำนอง หรือสิทธิจำนำ หรือสิทธิในหลักประกันอื่นใดของผู้ให้กู้ไม่ว่าทั้งหมด หรือแต่บางส่วนให้แก่บุคคลภายนอก ผู้ให้กู้ต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้กู้ล่วงหน้า ไม่น้อยกว่าหนึ่งงวดของการชำระเงินกู้หรือดอกเบี้ย หรืองวดของการคิดดอกเบี้ย หรือ จะต้องได้รับความยินยอมจากผู้กู้มิเช่นนั้นจะยกเป็นข้อต่อสู้ผู้กู้ไม่ได้ ยกเว้นในกรณี ที่มีกฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะว่าไม่ต้องทำการบอกกล่าวหรือแจ้งแก่ผู้กู้หรือ ขอความยินยอมจากผู้กู้

(๔) ในกรณีที่สัญญากู้ยืมเงินกำหนดให้ผู้กู้นำทรัพย์สินที่มาวางไว้ เป็นหลักประกันการชำระหนี้ตามสัญญาไปเอาประกันภัยไว้กับบริษัทประกันภัย หรือ กำหนดให้ผู้กู้ทำประกันชีวิตโดยกำหนดให้ผู้ให้กู้เป็นผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ ประกันภัยหรือกรมธรรม์ประกันชีวิตดังกล่าว เมื่อผู้ให้กู้ได้รับเงินตามกรมธรรม์ ประกันภัยหรือกรมธรรม์ประกันชีวิตแล้ว ต้องนำเงินที่ได้รับไปใช้เพื่อการซ่อมแซม ทรัพย์สินให้ผู้กู้ หรือจัดหาทรัพย์สินอื่นทดแทนให้แก่ผู้กู้หรือหักหนี้ที่ค้างชำระ ของผู้กู้ตามแต่กรณี เว้นแต่จะได้มีการตกลงกันเป็นอย่างอื่น ทั้งนี้ หากมีเงินคงเหลือ ต้องคืนให้แก่ผู้กู้

(๕) ในกรณีที่สัญญากู้ยืมเงินที่กำหนดให้มีการคิดค่าเบี้ยปรับ หรือ ค่าธรรมเนียมจากผู้กู้เพื่อการชำระหนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก่อนกำหนดเวลา ในสัญญา ผู้ให้กู้จะต้องกำหนดให้ชัดเจนในสัญญากู้ยืมเงินว่าจะคิดค่าเบี้ยปรับ หรือค่าธรรมเนียมดังกล่าวในอัตราเท่าใด จากเงินจำนวนใด

หน้า ๑๕

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๒๒ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๖ มีนาคม ๒๕๔๔

(๖) ผู้ให้กู้จะส่งคำบอกกล่าวซึ่งตามกฎหมายหรือตามสัญญากำหนดให้ต้องแจ้งหรือบอกกล่าวเป็นหนังสือ โดยการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ให้แก่ผู้กู้ตามที่อยู่ที่ระบุไว้ในสัญญาหรือที่อยู่ที่คุณได้แจ้งการเปลี่ยนแปลงไว้เป็นหนังสือ ครั้งหลังสุด

(๗) สัญญากู้ยืมเงินที่กำหนดให้ผู้กู้ต้องหาผู้ค้ำประกันการกู้ยืมเงิน ผู้ให้กู้ตกลงกับผู้กู้ว่าจะจัดให้มีการทำสัญญาค้ำประกัน ซึ่งมีค่าเตือนสำหรับผู้ค้ำประกัน ไว้หน้าสัญญาค้ำประกันนั้น โดยมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีหัวเรื่องว่า “ค่าเตือนสำหรับผู้ค้ำประกัน” ใช้อักษรตัวหนาขนาดไม่เล็กกว่าสี่มิลลิเมตร และอย่างน้อยต้องมีข้อความตามเอกสารแนบท้ายประกาศฉบับนี้ โดยมีขนาดตัวอักษร ไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และจะกำหนดข้อสัญญาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ค้ำประกัน ในสัญญาค้ำประกันมีสาระสำคัญตรงกับคำเตือนดังกล่าว

(๘) ผู้ให้กู้จะส่งมอบสำเนาหรือฉบับสัญญากู้ยืมเงินให้แก่ผู้กู้ไว้ เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับทันทีที่ผู้กู้ลงนามในสัญญา

ข้อ ๔ ข้อสัญญาที่ผู้ให้กู้ทำกับผู้กู้ต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือ มีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบจากการผิดสัญญา ของผู้ให้กู้

(๒) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ให้กู้ออกเลิกสัญญากับผู้กู้หรือเรียกร้อง ให้ผู้กู้ชำระหนี้ทั้งหมด หรือแต่บางส่วนก่อนกำหนดเวลาในสัญญา โดยผู้กู้มิได้ผิดนัด ชำระหนี้ หรือผิดสัญญาหรือผิดเงื่อนไขอันเป็นสาระสำคัญข้อใดข้อหนึ่งในสัญญา

หน้า ๒๐

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๒๒ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๖ มีนาคม ๒๕๕๕

(๓) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ให้กู้เลิกสัญญากับผู้กู้ได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวเป็นหนังสือไปยังผู้กู้

(๔) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ให้กู้เปลี่ยนแปลงอัตราค่าบริการต่างๆ เกี่ยวกับสัญญากู้ยืมเงิน เว้นแต่ที่กำหนดไว้ใน ข้อ ๓ (๑)

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๕ ประกาศนี้ไม่ใช้บังคับกับสัญญากู้ยืมเงินที่ผู้ให้กู้และผู้กู้ได้กระทำขึ้น และยังไม่ครบกำหนดสัญญากู้ยืมเงินในวันที่ประกาศนี้มีผลใช้บังคับ

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๕ เป็นต้นไป

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

คำเตือนสำหรับผู้ค้าประกัน

หน้า ๒๔

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๕๖ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงิน

เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๔๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภค” ในข้อ ๒ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

““ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภค” หมายความว่า กิจกรรมที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำสัญญาให้กู้ยืมเงินซึ่งมิใช่เงินฝากออมทรัพย์ หรือจะได้กู้ยืมเงินจากผู้ประกอบการธุรกิจ และนำเงินที่ได้รับจากการกู้ยืมเงินไปใช้สอยตามวัตถุประสงค์ของผู้บริโภค ซึ่งมีใช่เป็นการใช้ในการประกอบกิจการเพื่อหารายได้”

หน้า ๒๕

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๕๖ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๔

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกความในข้อ ๓ (๑) วรรคสอง แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“การเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยตามวรรคหนึ่งไม่หมายความถึงการเปลี่ยนแปลงเฉพาะอัตราดอกเบี้ยเบิกเกินบัญชี (MINIMUM OVERDRAFT RATE) อัตราดอกเบี้ยลูกค้ายรายใหญ่ขั้นต่ำประเภทเงินกู้แบบมีระยะเวลา (MINIMUM LOAN RATE) อัตราดอกเบี้ยลูกค้ายรายย่อยขั้นต่ำ (MINIMUM RETAIL RATE) และอัตราดอกเบี้ยสูงสุดที่ผู้ประกอบการเรียกเก็บกรณีผู้บริโภคปฏิบัติผิดเงื่อนไข ซึ่งทำให้อัตราดอกเบี้ยเปลี่ยนแปลงไป”

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๓ (๘) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๔ และให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๓/๑

“ข้อ ๓/๑ ผู้ประกอบธุรกิจต้องส่งมอบสำเนาหรือฉบับสัญญาเกี่ยวกับการให้กู้ยืมเงินให้แก่ผู้บริโภคไว้เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับทันทีที่ผู้บริโภคลงนามในสัญญา”
ประกาศฉบับนี้ให้ใช้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

หน้า ๕๕

เล่ม ๑๒๐ ตอนพิเศษ ๔ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๐ มกราคม ๒๕๔๖

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงิน

เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๕๔๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความในวรรคสองของข้อ ๓ (๑) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“การเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยตามวรรคหนึ่งไม่หมายความว่าเปลี่ยนแปลงเฉพาะอัตราดอกเบี้ยเบิกเกินบัญชี (MINIMUM OVERDRAFT RATE) อัตราดอกเบี้ยลูกค้าย่อยขั้นต่ำประเภทเงินกู้แบบมีระยะเวลา (MINIMUM LOAN RATE)

หน้า ๖๐

เล่ม ๑๒๐ ตอนพิเศษ ๔ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๐ มกราคม ๒๕๕๖

อัตราดอกเบี้ยลูกค้ารายย่อยชั้นดี (MINIMUM RETAIL RATE) อัตราดอกเบี้ยเงินฝาก
ที่ใช้อ้างอิงเป็นอัตราดอกเบี้ยในสัญญากู้ยืมเงินและอัตราดอกเบี้ยสูงสุดที่ผู้ประกอบการธุรกิจ
เรียกเก็บกรณีผู้บริโภคปฏิบัติผิดเงื่อนไข ซึ่งทำให้อัตราดอกเบี้ยเปลี่ยนแปลงไป”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

ขวัญชัย สันตสว่าง

กรรมการ

ปฏิบัติหน้าที่ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๔)

พ.ศ. ๒๕๕๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา ออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิก (๗) ของข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๔

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๘

สำเรียง เมฆเกรียงไกร

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

หน้า ๕๔

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๘ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๒๖ เมษายน ๒๕๕๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

พ.ศ. ๒๕๕๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจให้เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้า” หมายความว่า ธุรกิจที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำสัญญาเช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้ากับผู้บริโภค โดยผู้บริโภคมีความประสงค์นำไปเพื่อประโยชน์ใช้สอยทั่วไปที่มิใช่เป็นสาระสำคัญโดยตรงในการประกอบวิชาชีพหรือประกอบธุรกิจ

“เครื่องใช้ไฟฟ้า” หมายความว่า ความรวมถึง เครื่องใช้หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ (Electronics) เครื่องใช้หรืออุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology) และเครื่องใช้หรืออุปกรณ์โสตทัศนูปกรณ์ (Audio Vision)

หน้า ๕๕

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔

ข้อ ๓ สัญญาที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับยี่ห้อ ประเภท ชนิด รุ่น หมายเลข และสภาพของเครื่องใช้ไฟฟ้าว่าเป็นสินค้าใหม่หรือสินค้าใช้แล้ว

(๒) เมื่อผู้เช่าซื้อได้ชำระค่าเช่าซื้อรวมทั้งเงินอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในสัญญาครบถ้วนแล้วให้กรรมสิทธิ์ในเครื่องใช้ไฟฟ้าตกเป็นของผู้เช่าซื้อทันที

(๓) ในกรณีที่ผู้ให้เช่าซื้อได้ชำระเงินค่าธรรมเนียม ค่าภาษีอากร หรือค่าใช้จ่ายอื่นใดที่ผู้เช่าซื้อมีหน้าที่ชำระแทนผู้เช่าซื้อไปแล้ว ผู้ให้เช่าซื้อจะนำเงินค่างวดที่ผู้เช่าซื้อชำระในงวดต่อมา มาหักชำระเงินดังกล่าวได้ ต่อเมื่อผู้ให้เช่าซื้อได้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้เช่าซื้อทราบล่วงหน้าเพื่อนำเงินจำนวนนั้นมาชำระและผู้เช่าซื้อไม่ชำระเงินดังกล่าวภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

(๔) ในกรณีที่สัญญาเช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้ากำหนดให้ผู้เช่าซื้อต้องจัดหาผู้ค้ำประกันการเช่าซื้อ ผู้ให้เช่าซื้อตกลงกับผู้เช่าซื้อว่าจะจัดให้มีการทำสัญญาค้ำประกันซึ่งมีค่าเดือนสำหรับผู้ค้ำประกันไว้หน้าสัญญาค้ำประกันนั้น โดยมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีหัวเรื่องว่า “ค้ำเดือนสำหรับผู้ค้ำประกัน” ใช้อักษรตัวหนาขนาดไม่เล็กกว่าสี่มิลลิเมตรและอย่างน้อยต้องมีข้อความตามเอกสารแนบท้ายประกาศฉบับนี้ โดยมีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และจะกำหนดข้อสัญญาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ค้ำประกันในสัญญาค้ำประกันมีสาระสำคัญตรงกับคำเตือนดังกล่าว

หน้า ๕๖

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕

(๕) ผู้ให้เข้าซื้อได้จัดให้ผู้เข้าซื้อสามารถใช้สิทธิในการเรียกร้องให้มีการปฏิบัติตามเงื่อนไขการรับประกันของเครื่องใช้ไฟฟ้าที่เข้าซื้อจากผู้ขายหรือผู้ผลิตได้โดยตรง

(๖) ในกรณีที่มีการประกันภัยเครื่องใช้ไฟฟ้าที่เข้าซื้อ ผู้ให้เข้าซื้อ มีสิทธิได้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยในจำนวนหนี้ที่ผู้เข้าซื้อยังคงค้างชำระตามสัญญาเข้าซื้อเท่านั้น ส่วนที่เกินจากมูลหนี้ค้างชำระให้บริษัทประกันภัยจ่ายให้แก่ผู้เข้าซื้อ

(๗) ในกรณีที่ผู้เข้าซื้อมีความประสงค์จะขอชำระเงินค่าเข้าซื้อทั้งหมดในคราวเดียวโดยไม่ผ่อนชำระค่าเข้าซื้อเป็นรายงวดตามสัญญาเข้าซื้อเพื่อปิดบัญชีค่าเข้าซื้อ ผู้ให้เข้าซื้อจะต้องให้ส่วนลดแก่ผู้เข้าซื้อตามอัตราที่ผู้ให้เข้าซื้อตกลงไว้กับผู้เข้าซื้อขณะทำสัญญา

(๘) การผิดสัญญาเงื่อนไขของผู้เข้าซื้อที่ผู้ให้เข้าซื้อ มีสิทธิบอกเลิกสัญญาจะต้องเป็นข้อที่ผู้ให้เข้าซื้อระบุไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวดำ หรือตัวเอน ที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป และการบอกเลิกสัญญา ผู้ให้เข้าซื้อต้องบอกกล่าวเป็นหนังสือให้ผู้เข้าซื้อทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

(๙) ก่อนที่ผู้ให้เข้าซื้อจะใช้สิทธิบอกเลิกสัญญา ถ้าผู้ค้าประกันมีความประสงค์ ต้องให้สิทธิผู้ค้าประกันเป็นผู้เข้าซื้อต่อไปตามมูลหนี้ส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเข้าซื้อ

(๑๐) เมื่อผู้ให้เข้าซื้อบอกเลิกสัญญาเข้าซื้อและกลับเข้าครอบครองเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ผู้ให้เข้าซื้อเพื่อนำออกขายให้แก่บุคคลอื่น

หน้า ๕๗

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕

ก. ก่อนขายให้แก่บุคคลอื่น ผู้ให้เช่าซื้อต้องแจ้งล่วงหน้าให้ผู้เช่าซื้อทราบเป็นหนังสือไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เพื่อให้ผู้เช่าซื้อใช้สิทธิซื้อได้ตามมูลหนี้ส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเช่าซื้อ

ข. ในกรณีที่ผู้ให้เช่าซื้อนำเครื่องใช้ไฟฟ้าออกขาย หากได้ราคาเกินกว่ามูลหนี้ในส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเช่าซื้อ ผู้ให้เช่าซื้อจะคืนเงินส่วนที่เกินนั้นให้แก่ผู้เช่าซื้อ แต่หากได้ราคาน้อยกว่ามูลหนี้ในส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเช่าซื้อ ผู้เช่าซื้อจะรับผิดชอบส่วนที่ขาดนั้นเฉพาะกรณีการขายโดยวิธีประมูลหรือขายทอดตลาดที่เหมาะสมเท่านั้น

(๑๑) ผู้เช่าซื้อจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการทวงถามการติดตามเครื่องใช้ไฟฟ้า ที่เช่าซื้อ ค่าทนายความและอื่นๆ ที่เกี่ยวเนื่องด้วยการที่ผู้เช่าซื้อผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อ หรือการกลับเข้าครอบครองเครื่องใช้ไฟฟ้าที่เช่าซื้อของผู้ให้เช่าซื้อเนื่องจากมีการบอกเลิกสัญญา ทั้งนี้ เพียงเท่าที่ผู้ให้เช่าซื้อได้ใช้จ่ายไปจริงเพื่อการดังกล่าวตามความจำเป็นและมีเหตุผลอันสมควร

(๑๒) ผู้ให้เช่าซื้อจะส่งคำบอกกล่าวซึ่งตามกฎหมายหรือตามสัญญากำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือโดยการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้เช่าซื้อตามที่อยู่ระบุในสัญญาเช่าซื้อ หรือที่อยู่ของผู้เช่าซื้อแจ้งการเปลี่ยนแปลงเป็นหนังสือครั้งล่าสุด

ข้อ ๕ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้เช่าซื้อต้องรับผิดชอบกรณีเครื่องใช้ไฟฟ้าเกิดความเสียหาย โดยเหตุสุดวิสัยหรือด้วยเหตุใดๆ เว้นแต่ ผู้ให้เช่าซื้อจะพิสูจน์ได้ว่าเป็นความเสียหายที่เกิดจากความผิดของผู้เช่าซื้อเอง

หน้า ๕๘

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ เมษายน ๒๕๔๔

(๒) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดที่เกิดจากการ
ผิดสัญญาของผู้ให้เช่าซื้อ

(๓) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของผู้ให้เช่าซื้อ
ในความชำรุดบกพร่อง และการรอนสิทธิของเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งแตกต่างจาก
ที่กฎหมายบัญญัติ

(๔) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของผู้ให้
เช่าซื้อต่อผู้เช่าซื้อ หรือต่อบุคคลภายนอกในความสูญหายหรือเสียหาย อันเนื่อง
มาจากความชำรุดบกพร่องของเครื่องใช้ไฟฟ้า เว้นแต่ ผู้เช่าซื้อได้รู้อยู่แล้วในเวลาเช่าซื้อ
หรือควรจะรู้เช่นนั้นหากได้ใช้ความระมัดระวังอันจะพึงคาดหมายได้แต่วิญญูชน หรือ
ความชำรุดบกพร่องนั้นเป็นอันเห็นประจักษ์แล้วในเวลาส่งมอบและผู้เช่าซื้อรับเอา
เครื่องใช้ไฟฟ้านั้นไว้โดยมิได้อิดเอื้อน

(๕) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ให้เช่าซื้อ มีสิทธิบอกเลิกสัญญา
ในกรณีที่ผู้เช่าซื้อ ผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อ น้อยกว่าสองงวดติดต่อกัน

(๖) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ให้เช่าซื้อบอกเลิกสัญญากับผู้เช่าซื้อ
หรือเรียกร้องให้ผู้เช่าซื้อชำระหนี้ทั้งหมด หรือแต่บางส่วนก่อนกำหนดเวลาในสัญญา
โดยผู้เช่าซื้อมิได้ผิดนัดชำระหนี้ หรือผิดสัญญา หรือผิดเงื่อนไขอันเป็นสาระสำคัญ
ข้อใดข้อหนึ่งในสัญญา

(๗) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ให้เช่าซื้อคิดเบี้ยปรับหรือเงินอื่นใด
ในกรณีที่ผู้เช่าซื้อ ผิดนัดชำระหนี้รวมกันแล้วเกินกว่าอัตราร้อยละสิบห้าต่อปี

หน้า ๕๕

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕

(๘) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ให้เช่าซื้อเรียกให้ผู้เช่าซื้อเปลี่ยนแปลง
ผู้ค้ำประกัน เว้นแต่เป็นกรณีที่ผู้ค้ำประกันถึงแก่ความตาย หรือศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์
เด็ดขาด หรือเป็นบุคคลล้มละลาย หรือเป็นคนไร้ความสามารถ หรือเป็นคนเสมือน
ไร้ความสามารถ

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เป็นต้นไป

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

คำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกัน

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๕๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิก (๔) ของข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๔

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๘

สำเรียง เมฆเกรียงไกร

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

หน้า ๑๓
เล่ม ๑๒๕ ตอนพิเศษ ๑๖๗ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๑

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา
เรื่อง ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ที่มีการจองเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา
พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะ ของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ที่มีการจองเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการขายรถยนต์ที่มีการจอง” หมายความว่า การประกอบกิจการขายรถยนต์โดยผู้ประกอบ ธุรกิจนำเอารถยนต์ออกขายโดยให้ผู้บริโภคทำการจองซื้อ

“สัญญาจองรถยนต์” หมายความว่า ข้อตกลงใด ๆ ที่ผู้บริโภคทำกับผู้ประกอบธุรกิจเพื่อการ จองซื้อรถยนต์ โดยผู้ประกอบธุรกิจได้รับเงินหรือรับสิ่งใดไว้เป็นมัดจำ และให้คำมั่นว่าจะส่งมอบ รถยนต์ให้ผู้บริโภคตามเวลาที่กำหนดในสัญญา

“รถยนต์” หมายความว่า รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกินเจ็ดคน รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคน แต่ไม่เกินสิบสองคน และรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลที่มีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งพันห้าร้อยกิโลกรัม ซึ่งยังมีได้จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์

ข้อ ๓ สัญญาจองรถยนต์ที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความเป็นภาษาไทย ที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อสัญญา ที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับรถยนต์ ดังนี้

(๑.๑) ยี่ห้อ รุ่น ปีที่ผลิต สี และขนาดกำลังเครื่องยนต์

(๑.๒) รายการอุปกรณ์ติดตั้งเพิ่มเติมและของแถมหรือสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ (ถ้ามี)

(๑.๓) จำนวนเงิน หรือสิ่งที่รับไว้เป็นมัดจำ (ถ้ามี)

(๑.๔) ราคา

(๒) กำหนดเวลาที่คาดว่าจะส่งมอบรถยนต์

(๓) ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาเมื่อผู้ประกอบการธุรกิจกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๓.๑) ปรับเปลี่ยนราคารถยนต์สูงขึ้น

(๓.๒) ไม่ส่งมอบรถยนต์ให้ผู้บริโภคภายในระยะเวลาที่กำหนด

(๓.๓) ไม่ส่งมอบรถยนต์ที่มีชื่อ รุ่น ปีที่ผลิต สี และขนาดกำลังเครื่องยนต์ ตรงตามที่กำหนดในสัญญา

(๓.๔) ไม่ส่งมอบรถยนต์ที่มีรายการอุปกรณ์ติดตั้งเพิ่มเติมและของแถม หรือสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ตามที่กำหนดในสัญญา

(๔) ผู้บริโภคหรือผู้ประกอบการฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีสิทธิบอกเลิกสัญญา หากมีข้อเท็จจริงที่ผู้ประกอบการได้รับทราบว่า ผู้บริโภคต้องขอสินเชื่อเพื่อการซื้อรถยนต์ และผู้บริโภคไม่ได้รับอนุมัติสินเชื่อตามที่ขอภายในกำหนดเวลาตาม (๒)

(๕) เมื่อมีการบอกเลิกสัญญาตาม (๓) หรือ (๔) แล้ว ผู้ประกอบการธุรกิจต้องคืนเงินหรือสิ่งใดที่รับไว้เป็นมัดจำทั้งหมดแก่ผู้บริโภคภายใน ๑๕ วัน

(๖) การผิดสัญญาเรื่องใดของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบการธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญา จะต้องเป็นข้อที่ผู้ประกอบการธุรกิจระบุไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

ข้อ ๔ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดที่เกิดจากการผิดสัญญาของผู้ประกอบการธุรกิจ

(๒) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบการธุรกิจเปลี่ยนแปลงกำหนดเวลาการส่งมอบรถยนต์หรือเงื่อนไขต่าง ๆ ตามที่กำหนดในสัญญาจองรถยนต์ ทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าภาระที่เป็นอยู่ในเวลาทำสัญญา

(๓) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบการธุรกิจบอกเลิกสัญญากับผู้บริโภค โดยผู้บริโภคมิได้ผิดสัญญา หรือผิดเงื่อนไขอันเป็นสาระสำคัญข้อใดข้อหนึ่งในสัญญา

หน้า ๑๕

เล่ม ๑๒๕ ตอนพิเศษ ๑๖๗ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๑

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ขวัญชัย สันตสว่าง

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา
เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการออกกำลังกายเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา
พ.ศ. ๒๕๕๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการให้บริการออกกำลังกายเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้ “ธุรกิจการให้บริการออกกำลังกาย” หมายความว่า ธุรกิจให้บริการใช้สถานที่ และอุปกรณ์ออกกำลังกายเพื่อประโยชน์ในทางการค้าที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำสัญญาให้บริการออกกำลังกายกับผู้บริโภคให้เป็นสมาชิก แต่ไม่หมายความรวมถึงธุรกิจให้บริการเฉพาะโยคะ ศิลปะการป้องกันตัว และกีฬา

ข้อ ๓ สัญญาการให้บริการออกกำลังกายที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำกับผู้บริโภค ต้องมีข้อความ เป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวน ไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และจะต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับขนาดพื้นที่ของสถานที่ให้บริการออกกำลังกาย จำนวนประเภท และจำนวนอุปกรณ์ออกกำลังกาย สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และการให้บริการอื่น ๆ ที่ผู้บริโภค มีสิทธิพึงได้รับตามสัญญา

(๒) รายละเอียดอัตราค่าสมาชิก และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เรียกเก็บจากสมาชิก เช่น ค่าใช้ บริการออกกำลังกาย ค่าฝึกสอน ค่าธรรมเนียม เป็นต้น เงื่อนไขและวิธีการชำระเงิน วันเริ่มต้น และสิ้นสุดการเป็นสมาชิก

(๓) การผิดสัญญาเรื่องใดของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบการธุรกิจมีสิทธิเลิกสัญญาหรือไม่ปฏิบัติตาม สัญญาข้อหนึ่งข้อใด ผู้ประกอบการธุรกิจจะต้องระบุเหตุในเรื่องนั้น ๆ ไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวดำหรือตัวเอนที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป และก่อนการบอกเลิกสัญญาต้องแจ้งเป็น ลายลักษณ์อักษรให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวัน เว้นแต่การผิดสัญญาในข้อสาระสำคัญ ดังนี้

(ก) กระทำการอันเป็นความผิดกฎหมายอาญาโดยเจตนา

(ข) มีพฤติกรรมรบกวนการใช้บริการของสมาชิกอื่น

(ค) เป็นโรคติดต่อร้ายแรง

(๔) สิทธิเลิกสัญญาของผู้บริโภคมีดังนี้

(ก) ผู้ประกอบธุรกิจไม่มีประเภทอุปกรณ์ออกกำลังกาย หรือบริการอื่น ๆ ตาม (๑) หรือประเภทอุปกรณ์ดังกล่าวชำรุดบกพร่องหรือให้บริการได้ไม่เหมาะสมและเพียงพอ เมื่อเทียบกับจำนวนสมาชิกและพื้นที่ออกกำลังกาย โดยผู้ประกอบธุรกิจไม่จัดหาอุปกรณ์ออกกำลังกายหรือบริการอื่น ๆ ที่มีคุณภาพไม่ต่ำกว่ามาทดแทนได้ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันได้รับแจ้ง

(ข) มีหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรจากแพทย์ยืนยันว่าการใช้บริการออกกำลังกายต่อไป อาจจะก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ หรือสภาพร่างกายหรือจิตใจผิดปกติ

(ค) ได้รับการบาดเจ็บเนื่องจากผู้ฝึกสอนของผู้ประกอบธุรกิจไม่มีความรู้ความชำนาญ หรืออุปกรณ์ออกกำลังกายที่ไม่มีค่าเตือนว่าชำรุดบกพร่อง

(๕) การคืนเงินสด หรือเช็ค หรือนำเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารพาณิชย์ของผู้บริโภค เป็นจำนวนเงินตามที่เหลือจากค่าสมาชิก และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ตาม (๒) และจากระยะเวลาที่ยังไม่ได้ใช้บริการออกกำลังกาย ภายในสามสิบวันนับแต่วันเลิกสัญญา

ในกรณีที่ผู้บริโภคเป็นฝ่ายบอกเลิกสัญญา ไม่ตัดสิทธิผู้บริโภคที่จะเรียกเบี้ยปรับในอัตราเดียวกันกับอัตราเบี้ยปรับที่ผู้ประกอบธุรกิจกำหนดให้ผู้บริโภคต้องชำระในกรณีผิดนัดชำระตามสัญญา

(๖) ในกรณีที่ผู้บริโภคชำระค่าสมาชิกและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ด้วยบัตรเครดิต ผู้ประกอบธุรกิจ มีหน้าที่ต้องแจ้งระงับการเรียกเก็บเงินจากบัตรเครดิตทันทีเมื่อสัญญาสิ้นสุดลง

(๗) คำบอกกล่าวตามกฎหมาย หรือตามสัญญา ต้องส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ให้แก่ผู้บริโภคตามที่อยู่ที่ระบุไว้ในสัญญาหรือที่อยู่ที่ผู้บริโภคได้แจ้งการเปลี่ยนแปลงไว้เป็นลายลักษณ์อักษรครั้งสุดท้าย

(๘) สิทธิของผู้บริโภคในการโอนสิทธิตามสัญญาให้บุคคลที่สามซึ่งมีคุณสมบัติเป็นสมาชิกได้ เมื่อได้มีการบอกกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษร โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ประกอบธุรกิจ

(๙) สิทธิของผู้บริโภคในการต่อระยะเวลาการใช้บริการออกกำลังกายเมื่อครบกำหนดระยะเวลาตามสัญญา โดยผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่แจ้งการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าสมาชิก และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เรียกเก็บจากสมาชิก เช่น ค่าใช้บริการออกกำลังกาย ค่าฝึกสอน ค่าธรรมเนียม เป็นต้น เป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

ข้อ ๔ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องผูกพันตามประกาศหรือหลักเกณฑ์ของผู้ประกอบธุรกิจ เว้นแต่ประกาศหรือหลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

(๒) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบที่เกิดจากการผิดสัญญาหรือละเมิดของผู้ประกอบธุรกิจ หรือจากการบาดเจ็บ เจ็บป่วย จากการใช้บริการออกกำลังกาย รวมทั้งทรัพย์สินสูญหายภายในสถานที่ประกอบธุรกิจ

(๓) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบการธุรกิจเลิกสัญญากับผู้บริโภคโดยไม่ต้องบอกกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษร หรือโดยผู้บริโภคมิได้ผิดสัญญาในข้อสาระสำคัญ หรือแก้ไข เปลี่ยนแปลง การให้บริการออกกำลังกาย อัตราสมาชิก ค่าใช้บริการ และค่าธรรมเนียม หรือเงื่อนไขต่าง ๆ ตามสัญญาอื่น ๆ ได้เพียง ฝ่ายเดียว

(๔) ข้อสัญญาที่กำหนดระยะเวลาตามสัญญาเกินหนึ่งปี

(๕) ข้อสัญญาที่กำหนดให้การต่อระยะเวลาการให้บริการออกกำลังกายมีผลบังคับทันทีเมื่อครบกำหนดระยะเวลาตามสัญญา

ประกาศนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔

สำเรียง เมฆเกรียงไกร

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการจัดสรรเวลาเข้าใช้สถานที่พักเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

พ.ศ. ๒๕๕๖

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการให้บริการจัดสรรเวลาเข้าใช้สถานที่พักเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการให้บริการจัดสรรเวลาเข้าใช้สถานที่พัก” หมายความว่า ธุรกิจให้บริการให้สิทธิเข้าใช้สถานที่พักเพื่อประโยชน์ในทางการค้าที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำสัญญากับผู้บริโภคให้เป็นสมาชิกตามระยะเวลาที่ตกลงกัน ไม่ว่าสถานที่พักนั้นสมาชิกจะเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ด้วยหรือไม่ก็ตาม

“สมาชิก” หมายความว่า ผู้บริโภคที่ทำสัญญาหรือปรากฏชื่อในสัญญาตามประกาศนี้กับผู้ประกอบการธุรกิจเพื่อให้มีสิทธิใช้บริการตามประกาศนี้ และให้หมายความรวมถึงผู้รับโอนสิทธิและทายาทของบุคคลดังกล่าวด้วย

“ค่าสมาชิก” หมายความว่า ค่าตอบแทนที่สมาชิกชำระแก่ผู้ประกอบการธุรกิจเพื่อให้ได้สิทธิรับบริการจัดสรรเวลาเข้าใช้สถานที่พักตามสัญญา

“สถานที่พัก” หมายความว่า สถานที่ที่จัดขึ้นเพื่อเป็นที่พักอาศัย เช่น อาคาร อาคารชุด อพาร์ตเมนต์ หรือสถานที่พักอาศัยที่เรียกชื่ออย่างอื่น และสถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นเป็นโรงแรมตามกฎหมาย ว่าด้วยโรงแรม และรวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการต่าง ๆ ภายในสถานที่พักดังกล่าว

ข้อ ๓ สัญญาการให้บริการจัดสรรเวลาเข้าใช้สถานที่พักที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และจะต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ประกอบการธุรกิจและสถานที่พักที่ให้บริการ ดังนี้

(ก) ชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร อีเมล และช่องทางสื่อสารอื่นที่สามารถติดต่อได้ของผู้ประกอบการธุรกิจ

- (ข) ชื่อและที่อยู่ของผู้ถือกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองของสถานที่พักที่ให้บริการ
- (ค) ชื่อและสถานที่ตั้งของสถานที่พักที่ให้บริการ
- (ง) ลักษณะแห่งสิทธิของผู้ประกอบธุรกิจในสถานที่พัก รวมทั้งระยะเวลาการมีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในสถานที่พักแต่ละแห่งของผู้ประกอบธุรกิจ ประเภท ระดับ ราคา จำนวนสมาชิก และจำนวนสถานที่พักที่ให้บริการทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงการให้บริการที่สมาชิกจะได้รับจากสถานที่พัก
- (จ) ให้กำหนดวันที่ให้สิทธิสมาชิกรับบริการจัดสรรเวลาเข้าใช้สถานที่พัก
- (ฉ) กรณีที่มีสถานที่พักอยู่แล้วและมีสถานที่พักอื่นอยู่ระหว่างก่อสร้าง หรืออยู่ระหว่างการได้กรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครอง ให้กำหนดวันที่สมาชิกจะสามารถเข้าใช้บริการที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวกได้ และต้องระบุชื่อบุคคลหรือนิติบุคคลที่รับผิดชอบโครงการ รายละเอียดเกี่ยวกับเอกสารสิทธิในที่ดิน แผนผังการก่อสร้างที่แสดงลักษณะที่ตั้งขอบเขตที่ดินและอาคารที่ก่อสร้าง รวมทั้งข้อมูลที่สมาชิกจำเป็นต้องทราบเกี่ยวกับที่พักรอีกด้วย
- (๒) รายละเอียดเกี่ยวกับค่าสมาชิกและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ดังนี้
- (ก) อัตราค่าสมาชิก
- (ข) ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่มีการเรียกเก็บจากสมาชิก เช่น ค่าธรรมเนียมสมาชิกรายปี หรือค่าบำรุงสมาชิกรายปี ค่าธรรมเนียมการต่ออายุสัญญา ค่าธรรมเนียมในการใช้สิทธิแบ่งวันเข้าพัก ค่าธรรมเนียมในการแลกเปลี่ยนฤดูกาลในการเข้าพัก
- (ค) อัตราการปรับขึ้นหรือลดค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ตาม (ข) และค่าปรับอื่นใด
- (ง) เงื่อนไขและวิธีการชำระเงิน ตาม (ก) (ข) และ (ค)
- (๓) รายละเอียดเกี่ยวกับสิทธิ ข้อจำกัดสิทธิ และเงื่อนไขการใช้สิทธิของสมาชิก ดังนี้
- (ก) วันเริ่มต้นและสิ้นสุดในการใช้สิทธิของสถานที่พัก
- (ข) วันเริ่มต้นและสิ้นสุดในการใช้สิทธิพักในสถานที่พัก
- (ค) จำนวนผู้มีสิทธิเข้าพัก จำนวนวัน และจำนวนครั้งที่สมาชิกมีสิทธิใช้สถานที่พักต่อปี
- (๔) รายชื่อและที่อยู่ผู้ประกอบการอื่นที่เป็นผู้ร่วมดำเนินการ ผู้ประสานงานในการแลกเปลี่ยนสถานที่พักหรือชื่อสิทธิสถานที่พักเพิ่มเติมทั้งในประเทศและต่างประเทศ
- (๕) สิทธิของผู้บริโภคในการโอนสิทธิตามสัญญาให้บุคคลที่สาม ซึ่งมีคุณสมบัติเป็นสมาชิกได้เมื่อได้มีการบอกกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษร โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ประกอบธุรกิจ
- (๖) การผิดสัญญาเรื่องใดของผู้บริโภค ที่ผู้ประกอบการธุรกิจมีสิทธิเลิกสัญญาหรือไม่ปฏิบัติตามสัญญาข้อหนึ่งข้อใด ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องระบุเหตุในเรื่องนั้น ๆ ไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวดำ หรือตัวเอนที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป และก่อนการบอกเลิกสัญญาต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

(๗) สิทธิเลิกสัญญาของผู้บริโภค มีดังนี้
(ก) ผู้ประกอบธุรกิจมีสถานที่พักไม่เพียงพอเมื่อเทียบกับจำนวนสมาชิก
(ข) ผู้ประกอบธุรกิจจัดหาสถานที่พักไม่เป็นไปตาม (๑) หรือ (๑๓) หรือจัดบริการไม่เป็นไปตาม (๑๔)

(๘) การคืนเงินสด หรือเช็ค หรือนำเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารพาณิชย์ของผู้บริโภค ภายในสามสิบวัน นับแต่วันเลิกสัญญา

ในกรณีที่ผู้บริโภคเป็นฝ่ายบอกเลิกสัญญาตาม (๗) ไม่ตัดสิทธิผู้บริโภคที่จะเรียกเบี้ยปรับในอัตราเดียวกันกับอัตราเบี้ยปรับที่ผู้ประกอบธุรกิจกำหนดให้ผู้บริโภคต้องชำระในกรณีผิดนัดชำระตามสัญญา

(๙) ผู้บริโภคมีสิทธิเลิกสัญญา โดยการส่งหนังสือแสดงเจตนาไปยังผู้ประกอบธุรกิจ ภายในเวลาสิบสี่วัน นับแต่วันที่ทำสัญญา

(๑๐) เมื่อผู้บริโภคใช้สิทธิเลิกสัญญาตาม (๙) ให้ผู้ประกอบธุรกิจคืนเงินเต็มจำนวนที่ผู้บริโภคจ่ายไปเพื่อการซื้อบริการนั้น ภายในกำหนดเวลาสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแสดงเจตนา และถ้าผู้ประกอบธุรกิจไม่คืนเงินตามจำนวนและภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ผู้ประกอบธุรกิจนั้นชำระเบี้ยปรับตามอัตราที่กำหนดในวรรคสองของ (๘)

(๑๑) ในกรณีที่ผู้บริโภคชำระค่าสมาชิกและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ด้วยบัตรเครดิต ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ต้องแจ้งระงับการเรียกเก็บเงินจากบัตรเครดิตทันทีเมื่อสัญญาสิ้นสุดลง

(๑๒) คำบอกกล่าวตามกฎหมายหรือตามสัญญา ต้องส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้บริโภคตามที่อยู่ระบุไว้ในสัญญา หรือที่อยู่ที่ผู้บริโภคได้แจ้งการเปลี่ยนแปลงไว้เป็นลายลักษณ์อักษรครั้งสุดท้าย

(๑๓) ข้อความที่แสดงเงื่อนไขการรับประกันการให้บริการของผู้ประกอบธุรกิจที่จะให้บริการจัดสรรเวลาในการเข้าใช้สถานที่พัก

(๑๔) ข้อความหรือโฆษณา หรือหนังสือชักชวนที่นำออกโฆษณาแก่บุคคลทั่วไป หรือการสื่อสารข้อมูลไม่ว่าจะทำในรูปแบบใด เพื่อเสนอบริการของผู้ประกอบธุรกิจ

ข้อ ๔ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภค ต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะ หรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องผูกพันตามประกาศ หรือหลักเกณฑ์ของผู้ประกอบธุรกิจ เว้นแต่ประกาศหรือหลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

(๒) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดชอบจากการผิดสัญญาหรือละเมิดของผู้ประกอบธุรกิจ

(๓) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจเลิกสัญญากับผู้บริโภคโดยไม่ต้องบอกกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษร หรือโดยผู้บริโภคมิได้ผิดสัญญาในข้อสาระสำคัญ

(๔) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบการเปลี่ยนแปลงกำหนดเวลาการส่งมอบสถานที่พักหรือเปลี่ยนแปลงอัตราค่าสมาชิก ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ หรือเงื่อนไขต่าง ๆ ตามที่กำหนดในสัญญา ทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าภาระที่เป็นอยู่ในเวลาทำสัญญา

(๕) ข้อสัญญาที่กำหนดห้ามผู้บริโภคยกเลิกสัญญา

(๖) ข้อสัญญาที่กำหนดให้การต่อระยะเวลาการให้บริการจัดสรรเวลาในการเข้าใช้สถานที่พักผ่อนบังคับทันทีเมื่อครบกำหนดระยะเวลาตามสัญญา

(๗) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบการมีสิทธิริบเงินค่าบริการหรือเงินอื่น ๆ หรือไม่คืนเงินค่าสมาชิกหรือเงินอื่น ๆ ที่ได้ชำระไว้แล้ว หรือกำหนดให้ผู้บริโภคต้องรับผิดชำระเงินเพิ่มเติม ในกรณีที่ผู้บริโภคผิดสัญญาหรือมีการเลิกสัญญา เว้นแต่กรณีที่กำหนดไว้แล้วตามกฎหมาย

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๖

สำเรียง เมฆเกรียงไกร

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการดูแลเด็ก ผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัย
เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๙

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการให้บริการดูแลเด็ก ผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัย เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการให้บริการดูแลเด็ก ผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัย” หมายความว่า ธุรกิจการจัดส่งพนักงานไปเลี้ยงและดูแลเด็ก หรือดูแลผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัย

“เด็ก” หมายความว่า เด็กตั้งแต่แรกเกิดถึงอายุไม่เกินหกปี

“ผู้สูงอายุ” หมายความว่า บุคคลที่มีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป

“คนทุพพลภาพ” หมายความว่า บุคคลที่หย่อนกำลังความสามารถที่จะประกอบการทำงานตามปกติได้

“ผู้ป่วย” หมายความว่า บุคคลที่มีภาวะความเจ็บป่วยไม่สบายเพราะโรคหรือไข้ การบาดเจ็บ หรือมีเหตุอื่นที่ทำให้มีอาการเช่นนั้น

“ผู้ประกอบการ” หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจการให้บริการดูแลเด็ก ผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัย

“พนักงาน” หมายความว่า ผู้ที่ทำหน้าที่เลี้ยงและดูแลเด็ก หรือดูแลผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัย

ข้อ ๓ สัญญาการให้บริการดูแลเด็ก ผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัย ที่ผู้ประกอบการทำกับผู้บริโภค ต้องมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจนมีขนาดตัวอักษรที่ไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และจะต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับชื่อ เลขประจำตัวประชาชนและที่อยู่ของผู้ประกอบการ ในกรณีที่ผู้ประกอบการเป็นนิติบุคคล ให้ระบุเลขทะเบียนนิติบุคคล

(๒) รายละเอียดของพนักงานอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญเกี่ยวกับ ชื่อ ที่อยู่ สัญชาติ อายุ ภูมิการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน ความประพฤติและประวัติการกระทำความผิด (ถ้ามี)

กรณีพนักงานเป็นคนไทยให้ระบุเลขประจำตัวประชาชน แต่กรณีพนักงานเป็นคนต่างด้าวให้ระบุเลขใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าวหรือใบอนุญาตทำงานของคนต่างด้าว

(๓) รายละเอียดเกี่ยวกับประเภท และขอบเขตของงานที่ให้บริการ เช่น วันเริ่มต้นและสิ้นสุดการทำงาน วันหยุดของพนักงาน การทำงานล่วงเวลา เป็นต้น

(๔) รายละเอียดเกี่ยวกับอัตราค่าบริการ และเงินอื่น ๆ ที่เรียกเก็บจากผู้บริโภค เช่น ค่าบริการพิเศษในวันหยุดของพนักงาน ค่าบริการล่วงหน้า และค่าทำงานล่วงเวลา รวมทั้งเงื่อนไขและวิธีการชำระเงิน

(๕) ผู้บริโภคมีสิทธิให้ผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนแปลงพนักงาน กรณีที่พนักงานไม่มาปฏิบัติหน้าที่ตามสัญญาหรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเอาใจใส่ ซื่อสัตย์สุจริต และระมัดระวังตามที่พึงคาดหวังได้จากการให้บริการตามสัญญาหรือพนักงานมีสภาพร่างกาย จิตใจ หรือความประพฤติไม่เหมาะสมหรือกระทำการอันเป็นความผิดอาญา

(๖) ผู้ประกอบธุรกิจต้องส่งมอบหนังสือแสดงรายละเอียดของพนักงานตาม (๒) ให้แก่ผู้บริโภคในขณะทำสัญญา และในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงตัวพนักงาน ให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดส่งพนักงานที่มีรายละเอียดตาม (๒) ให้แก่ผู้บริโภคทุกครั้งในวันที่มีการเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้ ให้ถือว่าหนังสือดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของสัญญา

(๗) การผิดสัญญาหรือการไม่ปฏิบัติตามสัญญาข้อหนึ่งข้อใดของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเลิกสัญญา ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องระบุเหตุในเรื่องนั้น ๆ ไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดงหรือตัวดำ หรือตัวเอนที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป และในการบอกเลิกสัญญาให้ผู้ประกอบธุรกิจแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้บริโภคปฏิบัติตามสัญญาภายในเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือ

ถ้าผู้บริโภคละเลยไม่ปฏิบัติตามหนังสือบอกกล่าวนั้น ให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเลิกสัญญาได้

(๘) สิทธิเลิกสัญญาของผู้บริโภคมีดังนี้

(ก) ไม่มีรายละเอียดของพนักงานตาม (๒) หรือพนักงานไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การปฏิบัติในการให้บริการตามที่กำหนดไว้ในสัญญาหรือพนักงานมีพฤติกรรมตาม (๕)

(ข) เด็ก ผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ หรือผู้ป่วย เสียชีวิต หรือพ้นจากสถานะความจำเป็นต้องมีผู้ดูแล หรือผู้บริโภคมีความจำเป็นอย่างอื่น เช่น ผู้บริโภคย้ายภูมิลำเนาไปต่างประเทศ หรือต่างจังหวัด

(ค) ผู้ประกอบธุรกิจไม่จัดส่งพนักงานพร้อมหนังสือแสดงรายละเอียดของพนักงานมาทดแทน ตาม (๖) ภายในสามวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ในกรณีที่ผู้บริโภคเป็นฝ่ายเลิกสัญญาไม่ตัดสิทธิผู้บริโภคที่จะเรียกเบี้ยปรับในอัตราเดียวกันกับอัตราเบี้ยปรับที่ผู้ประกอบธุรกิจกำหนดให้ผู้บริโภคต้องชำระในกรณีผิดสัญญา

(๙) เมื่อมีการบอกเลิกสัญญาตาม (๘) แล้ว ผู้ประกอบธุรกิจต้องคืนเงินหรือสิ่งใดที่รับไว้เป็นค่าบริการล่วงหน้าทั้งหมดให้แก่ผู้บริโภคภายในสิบห้าวันนับตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือบอกเลิกสัญญาและถ้าผู้ประกอบธุรกิจไม่คืนเงินตามจำนวนและภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ผู้ประกอบธุรกิจนั้นชำระเบี้ยปรับในอัตราเดียวกันกับอัตราเบี้ยปรับที่ผู้ประกอบธุรกิจกำหนดให้ผู้บริโภคต้องชำระในกรณีผิดสัญญา

(๑๐) ผู้ประกอบธุรกิจรับรองว่าได้จัดส่งพนักงานที่มีความรู้ความสามารถปฏิบัติหน้าที่ตามสัญญา และได้ตรวจสอบ ควบคุม และกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงาน รวมทั้งให้คำแนะนำอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องแก่พนักงานด้วยความเอาใจใส่ ซื่อสัตย์สุจริต และระมัดระวังตามที่พงศาหมายได้จากการให้บริการตามสัญญา

(๑๑) คำบอกกล่าวตามกฎหมาย หรือตามสัญญาต้องส่งไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้บริโภคตามที่อยู่ระบุไว้ในสัญญาหรือที่อยู่ของผู้บริโภคได้แจ้งการเปลี่ยนแปลงไว้เป็นหนังสือครั้งหลังสุด

ข้อ ๔ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบที่เกิดจากผู้ประกอบธุรกิจหรือพนักงาน

(๒) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิริบเงินค่าบริการและเงินอื่น ๆ ที่เรียกเก็บจากผู้บริโภคไว้ล่วงหน้า

(๓) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องรับผิดชอบชำระค่าปรับ ค่าเสียหาย หรือเงินอื่น ๆ เพิ่มเติมในกรณีที่มีการเลิกสัญญา เว้นแต่กรณีที่กำหนดไว้แล้วตามกฎหมาย

(๔) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนแปลงอัตราค่าใช้จ่ายต่าง ๆ หรือเงื่อนไขตามที่กำหนดในสัญญาทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าภาระที่เป็นอยู่ในเวลาทำสัญญา

(๕) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจบอกเลิกสัญญากับผู้บริโภคโดยผู้บริโภคมิได้ผิดสัญญา หรือผิดเงื่อนไขอันเป็นสาระสำคัญข้อใดข้อหนึ่งในสัญญา

(๖) ข้อสัญญาที่กำหนดให้การต่อระยะเวลาของสัญญามีผลบังคับทันทีเมื่อครบกำหนดระยะเวลา ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙

สำเรียง เมฆเกรียงไกร

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการรับจ้างก่อสร้างอาคารเพื่อการอยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

พ.ศ. ๒๕๕๙

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญา และลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการรับจ้างก่อสร้างอาคารเพื่อการอยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการรับจ้างก่อสร้างอาคารเพื่อการอยู่อาศัย” หมายความว่า ธุรกิจที่ผู้ประกอบการทำสัญญารับจ้างก่อสร้างอาคารขึ้นใหม่ทั้งหมดกับผู้บริโภค โดยผู้บริโภคมีวัตถุประสงค์ในการใช้อาคารเพื่อการอยู่อาศัย

“ก่อสร้าง” หมายความว่า สร้างอาคารขึ้นใหม่ทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นการสร้างขึ้นแทนของเดิมหรือไม่ และหมายความรวมถึงการเตรียมงานหรือขั้นตอนการทำงานอื่น ๆ ที่จำเป็น ที่ผู้ประกอบการรายนั้นต้องดำเนินการตามสัญญาจ้างสร้างอาคารเพื่อให้การก่อสร้างอาคารสำเร็จ

“อาคาร” หมายความว่า ตึก บ้าน เรือน และสิ่งก่อสร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลสามารถเข้าอยู่อาศัย

“เพื่อการอยู่อาศัย” หมายความว่า การเข้าอยู่อาศัยในอาคารทั้งหมดหรือบางส่วนและมีได้ใช้อาคารทั้งหมดหรือบางส่วนไปขาย ให้เช่า ให้เช่าซื้อหรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น

ข้อ ๓ สัญญารับจ้างก่อสร้างอาคารเพื่อการอยู่อาศัยที่ผู้ประกอบการทำกับผู้บริโภค ต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และจะต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ทำสัญญา วันเดือนปีที่ทำสัญญา วัตถุประสงค์ของการใช้อาคาร รูปแบบอาคาร สถานที่ทำการก่อสร้าง ชื่อ ที่อยู่ และเลขประจำตัวประชาชน ของผู้บริโภคและผู้ประกอบการนิติผู้ประกอบการเป็นนิติบุคคล ให้ระบุรายละเอียดตามหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคลของหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องด้วย

(๒) รายละเอียดเกี่ยวกับราคาก่อสร้างทั้งหมดที่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม หน้าที่ในการจัดหาวัสดุและอุปกรณ์ ตามชนิด ขนาดและคุณภาพตามที่ระบุไว้ในสัญญา หรือตามรายการที่แนบท้ายสัญญาที่ใช้ในการก่อสร้าง

(๓) บัญชีแสดงปริมาณวัสดุที่ใช้ในการก่อสร้างและราคา

- (๔) รายละเอียดเกี่ยวกับงวดงานกับการชำระเงินตามเงื่อนไขที่ได้สัดส่วนกันในแต่ละงวด
- (๕) กำหนดระยะเวลาในการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคารต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องภายในกำหนดนับแต่วันทำสัญญา
- (๖) กำหนดระยะเวลาการรับจ้างสร้างอาคารให้แล้วเสร็จ นับแต่วันที่ได้รับอนุญาตก่อสร้างอาคารต่อเจ้าพนักงานตามกฎหมาย
- (๗) ผู้ประกอบธุรกิจต้องรับผิดชอบเพื่อความเสียหายใด ๆ ที่เกิดขึ้น เนื่องจากความชำรุดบกพร่องของอาคาร รั่ว หรือกำแพง ดังนี้
- (ก) กรณีที่เป็นโครงสร้างของอาคารอันได้แก่ เสาเข็ม ฐานราก เสา คาน พื้น โครงหลังคา และผนังที่รับน้ำหนัก เป็นต้น ภายในระยะเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี นับแต่วันที่ผู้บริโภครับมอบอาคาร
- (ข) กรณีที่เป็นส่วนควบและอุปกรณ์อันเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของอาคารนอกจาก (ก) ภายในระยะเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปี นับแต่วันที่ผู้บริโภครับมอบอาคาร
- (ค) รั่ว และกำแพง ภายในระยะเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปี นับแต่วันที่ผู้บริโภครับมอบ รั่ว หรือกำแพง

ในระหว่างก่อสร้างหรือหลังจากผู้บริโภครับมอบงาน หากการก่อสร้างมีความชำรุดบกพร่องหรือผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามสัญญาและผู้บริโภคได้บอกกล่าวให้แก้ไขความชำรุดบกพร่องหรือให้ปฏิบัติตามสัญญาโดยให้เวลาพอสมควรแล้ว แต่ผู้ประกอบธุรกิจยังไม่แก้ไขหรือไม่ปฏิบัติตาม ผู้บริโภคมีสิทธิเองงานก่อสร้างให้บุคคลภายนอกแก้ไขหรือดำเนินการต่อไปได้ โดยผู้ประกอบธุรกิจจะต้องรับผิดชอบในความเสียหายและค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นจากเหตุดังกล่าว

(๘) ผู้บริโภคมีสิทธิที่จะแก้ไข หรือเพิ่มเติม หรือลดงานจากรูปแบบและรายละเอียดตามสัญญาได้โดยไม่ต้องเลิกสัญญา ให้ผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคตกลงราคากันใหม่ในส่วนที่มีการแก้ไข หรือเพิ่มเติม หรือลดงาน ดังกล่าว

ในกรณีผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้ยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคารตามสัญญา การแก้ไข หรือเพิ่มเติม หรือลดงานการก่อสร้างใด ๆ ที่ต้องขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานตามกฎหมาย ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องแจ้งให้ผู้บริโภคทราบเป็นลายลักษณ์อักษรว่าต้องยื่นเรื่องขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานภายในเวลาที่กำหนด นับแต่วันที่ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจตกลงแก้ไข หรือเพิ่มเติม หรือลดงาน ดังกล่าว

(๙) ผู้ประกอบธุรกิจจะดำเนินการก่อสร้างให้เป็นไปตามรูปแบบและรายการที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตามกฎหมายและต้องมีมาตรฐานไม่ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ตามกฎหมายและวิชาชีพ

(๑๐) การผิดสัญญาเรื่องใดของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเลิกสัญญาหรือไม่ปฏิบัติตามสัญญาข้อหนึ่งข้อใด ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องระบุเหตุในรื่องนั้น ๆ ไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดงหรือตัวดำ หรือตัวเอนที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป และก่อนบอกเลิกสัญญาต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้บริโภค และต้องกำหนดระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันให้ผู้บริโภคแก้ไขการผิดสัญญาเรื่องนั้น

(๑๑) หากผู้ประกอบการไม่เริ่มทำการก่อสร้างภายในกำหนดเวลาตามสัญญาหรือภายในระยะเวลาอันสมควร หรือทำการก่อสร้างล่าช้าโดยมิใช่ความผิดของผู้บริโภคจนคาดหมายได้ว่าการก่อสร้างนั้นไม่อาจแล้วเสร็จได้ภายในระยะเวลาที่กำหนดในสัญญา

(ก) ให้ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาและมีสิทธิเรียกเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระไปแล้ว ในงวดงานที่ผู้ประกอบการก็ยังมิได้ดำเนินการก่อสร้าง รวมถึงค่าเสียหายอื่น ๆ

(ข) ในกรณีที่การก่อสร้างล่าช้ากว่าเวลาที่กำหนดไว้และผู้บริโภคไม่ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญา ผู้ประกอบการยินยอมให้ผู้บริโภคปรับเป็นรายวันตามที่ตกลงกันในสัญญาซึ่งต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ ศูนย์จุดศูนย์หนึ่งของราคาการรับจ้างก่อสร้างอาคาร แต่ถ้าผู้บริโภคใช้สิทธิในการปรับครบร้อยละสิบของ ราคาค่าก่อสร้างทั้งหมดแล้ว ผู้บริโภคเห็นว่าผู้ประกอบการไม่อาจปฏิบัติตามสัญญาต่อไปได้ให้ผู้บริโภค มีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้

(๑๒) ในกรณีที่เกิดเหตุสุดวิสัยใด ๆ ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้และเป็นเหตุให้การก่อสร้างต้องหยุดชะงักลง โดยมิใช่ความผิดของผู้ประกอบการ หรือมีเหตุการณ์ที่ฝ่ายผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดชอบให้ขยายระยะเวลาแล้วเสร็จตามสัญญาออกไปเท่ากับเวลาที่ต้องเสียไปเพราะเหตุดังกล่าว โดยผู้ประกอบการ จะต้องแจ้งเหตุ พร้อมหลักฐานเป็นหนังสือให้ผู้บริโภคทราบเพื่อขอขยายระยะเวลาการทำงานตามสัญญาออกไป ภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่เหตุนั้นได้สิ้นสุดลง

หากผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามวรรคหนึ่งของ (๑๒) ให้ถือว่าผู้ประกอบการ ได้สละสิทธิเรียกร้องในการที่จะขยายระยะเวลาทำงานตามสัญญาโดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น

ข้อ ๔ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบการทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมาย ทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดจากการผิดสัญญา ความชำรุดบกพร่อง หรือละเมิดของผู้ประกอบการ

(๒) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบการเลิกสัญญากับผู้บริโภคโดยไม่ต้องบอกกล่าวเป็น ลายลักษณ์อักษร หรือโดยผู้บริโภคมิได้ผิดสัญญาในข้อสาระสำคัญ

(๓) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบการเรียกร้องให้ผู้บริโภคชำระหนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ก่อนกำหนดเวลาในสัญญาโดยผู้บริโภคมิได้ผิดนัดชำระหนี้ หรือผิดสัญญา

(๔) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดเกี่ยวกับการก่อสร้าง ราคา ค่าใช้จ่ายหรือเงื่อนไขต่าง ๆ ตามที่กำหนดในสัญญาทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าที่เป็นอยู่ ในเวลาทำสัญญา โดยไม่ได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้บริโภค

(๕) ข้อสัญญาว่าจะไม่คืนเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระมาแล้วไม่ว่ากรณีใด ๆ

(๖) ข้อสัญญาว่าถ้าผู้บริโภคหรือผู้แทนจะเข้าไปตรวจตราการทำงานในสถานที่ที่ก่อสร้างจะต้อง ได้รับความยินยอมจากผู้ประกอบการก่อน

หน้า ๓๔

เล่ม ๑๓๓ ตอนพิเศษ ๒๕๘ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

(๓) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบการธุรกิจสามารถโอนหน้าที่ตามสัญญาทั้งหมดหรือบางส่วนไปให้ผู้อื่นดำเนินการได้โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้บริโภค

(๔) ข้อสัญญาที่ให้สิ่งปลูกสร้างหรือวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการก่อสร้างที่ผู้บริโภคเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายหรือจัดหาไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ประกอบการ

(๕) ข้อสัญญาว่าหากผู้บริโภคไม่ตรวจรับงานตามกำหนดถือว่าผู้บริโภคยอมรับเอางานดังกล่าวโดยปริยาย

ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๙

สำเรียง เมฆเกรียงไกร

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

พ.ศ. ๒๕๖๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะสัญญา พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิก

(๑) ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๕

(๒) ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘

ข้อ ๒ ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๓ ในประกาศนี้

“ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์” หมายความว่า การประกอบกิจการค้าโดยเจ้าของนำเอารถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ของตนออกให้บุคคลธรรมดาเช่า และให้คำมั่นว่าจะขายรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์หรือว่าจะให้รถยนต์หรือรถจักรยานยนต์นั้นตกเป็นสิทธิแก่ผู้เช่า โดยมีเงื่อนไขที่ผู้เช่าได้ใช้เงินเป็นจำนวนเท่านั้นเท่านี้คราว

“รถยนต์” หมายความว่า รถยนต์นั่งส่วนบุคคลหรือรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลเพื่อใช้เป็นการส่วนตัวเท่านั้น โดยไม่นำไปใช้ทำการขนส่ง เพื่อการค้าหรือธุรกิจของตนเอง หรือเพื่อสินจ้าง

“รถจักรยานยนต์” หมายความว่า รถที่เดินด้วยกำลังเครื่องยนต์หรือกำลังไฟฟ้าและมีล้อไม่เกินสองล้อ ถ้ามีพวงข้างมีล้อเพิ่มอีกไม่เกินหนึ่งล้อ และให้หมายความรวมถึงรถจักรยานที่ติดเครื่องยนต์ด้วยเพื่อใช้เป็นการส่วนตัวเท่านั้น โดยไม่นำไปใช้ทำการขนส่ง เพื่อการค้าหรือธุรกิจของตนเอง หรือเพื่อสินจ้าง

“ค่าใช้จ่ายที่ผู้ให้เช่าซื้อเรียกเก็บได้” หมายความว่า ค่าภาษีมูลค่าเพิ่ม ค่าภาษีรถประจำปี เงินเพิ่มเนื่องจากการต่อภาษีล่าช้า ค่าธรรมเนียมเปลี่ยนเครื่องยนต์ สีสรถ ชนิดเชื้อเพลิง (ต่อรายการ) ค่าธรรมเนียมการโอนทะเบียนรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ ค่าธรรมเนียมแผ่นป้ายทะเบียนรถ ค่าธรรมเนียมใบแทนเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีรถ ค่าปรับเนื่องจากการเปลี่ยนเครื่องยนต์ สีสรถ ชนิดเชื้อเพลิง และค่าเบี้ยประกันภัยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

“ค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเช่าซื้อ” หมายความว่า เงินที่ผู้ให้เช่าซื้อเรียกเก็บจากผู้เช่าซื้อเพื่อเป็นค่าบริการหรือค่าใช้จ่ายในการติดตามทวงถามหนี้เงินค่างวดเช่าซื้อรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ตามกฎหมายว่าด้วยการทวงถามหนี้ แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงค่าติดตามเอารถยนต์หรือรถจักรยานยนต์กลับคืนของผู้ให้เช่าซื้อ

“อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงต่อปี (Effective Interest Rate) หมายความว่า อัตราดอกเบี้ยสำหรับสินเชื่อเช่าซื้อในลักษณะของการคิดดอกเบี้ยแบบลดต้นลดดอก เช่นเดียวกับการคำนวณดอกเบี้ยสินเชื่อเพื่อซื้อที่อยู่อาศัย โดยคิดดอกเบี้ยจากเงินต้นคงเหลือในแต่ละงวด

ข้อ ๔ สัญญาเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำกับผู้บริโภค ต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับ

ก. ยี่ห้อ รุ่น หมายเลขเครื่องยนต์และหมายเลขตัวถัง สภาพของรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ว่าเป็นรถใหม่หรือรถใช้แล้ว และระยะทางที่ได้ใช้แล้ว โดยให้หน่วยเป็นกิโลเมตรหรือไมล์ รวมทั้งภาระผูกพันของรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ (ถ้ามี)

ข. ราคาเงินสด จำนวนเงินจอง จำนวนเงินดาวน์ ราคาเงินสดส่วนที่เหลือ อัตราดอกเบี้ยคงที่ต่อปี (Flat Interest Rate) ในการคำนวณผลตอบแทนให้ระบุอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงต่อปี (Effective Interest Rate) จำนวนงวดที่ผ่อนชำระ จำนวนเงินค่าเช่าซื้อทั้งสิ้น จำนวนเงินค่าเช่าซื้อที่ผ่อนชำระในแต่ละงวด จำนวนค่าภาษีมูลค่าเพิ่มที่ชำระในแต่ละงวด เริ่มชำระค่างวดแรกในวันที่ และชำระค่างวดต่อ ๆ ไปภายในวันที่

ค. วิธีคำนวณจำนวนเงินค่าเช่าซื้อ จำนวนค่าเช่าซื้อ จำนวนดอกเบี้ยที่ชำระ และจำนวนค่าภาษีมูลค่าเพิ่มที่ชำระในแต่ละงวด

ง. ตารางแสดงภาระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อสำหรับผู้เช่าซื้อแต่ละราย โดยให้แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนงวดค่าเช่าซื้อที่ต้องชำระ วัน เดือน ปี ที่ชำระเงินค่างวดเช่าซื้อ จำนวนเงินค่าเช่าซื้อที่ชำระในแต่ละงวด โดยแยกเป็นเงินต้น ดอกเบี้ยค่าเช่าซื้อ ภาษีมูลค่าเพิ่ม และจำนวนเงินค่าเช่าซื้อคงค้าง โดยแยกเป็นเงินต้นคงค้าง ดอกเบี้ยค่าเช่าซื้อ รวมทั้งจำนวนส่วนลดที่ผู้เช่าซื้อจะได้รับตาม (๑๐) ตามเอกสารแนบท้ายประกาศนี้ เพื่อส่งมอบให้ผู้เช่าซื้อพร้อมกับหนังสือสัญญาเช่าซื้อ

จ. อัตราค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเช่าซื้อที่คณะกรรมการกำกับการทวงถามหนี้ประกาศกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยการทวงถามหนี้ โดยให้ระบุวิธีการคิดคำนวณค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเช่าซื้อในแต่ละรายการไว้ในเอกสารแนบท้ายสัญญาเช่าซื้อ

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้วเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้วเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้ว” หมายความว่า การประกอบธุรกิจการค้า โดยผู้ประกอบธุรกิจนำรถยนต์ใช้แล้ว ออกขาย แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายโดยประการอื่นอย่างทรัพย์สินที่ใช้แล้วแก่ผู้บริโภค ซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาและนำไปใช้เพื่อการส่วนตัว แต่ไม่หมายความรวมถึงการประมูลขายหรือขายทอดตลาดรถยนต์ และการประกอบธุรกิจการค้าที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแยกขายเป็นชิ้นส่วน

“รถยนต์ใช้แล้ว” หมายความว่า รถยนต์นั่งส่วนบุคคลหรือรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลที่จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์แล้ว

ข้อ ๓ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับรถยนต์ ได้แก่ ยี่ห้อ รุ่น ปี สี หมายเลขเครื่องยนต์ หมายเลขตัวถัง ขนาดกำลังเครื่องยนต์ หมายเลขทะเบียน และอุปกรณ์ที่ติดมากับรถยนต์ (ถ้ามี) ระยะเวลาที่ได้ใช้แล้ว โดยให้มีหน่วยเป็นกิโลเมตรหรือไมล์ ราคาซื้อขาย เงินจอง เงินมัดจำ เงินดาวน์ หรือเงินค่าใช้จ่ายอื่นที่ได้รับจากผู้บริโภค (ถ้ามี) และวัน เดือน ปี ที่รับชำระเงินจากผู้บริโภค

(๒) กำหนด วัน เดือน ปี และสถานที่ที่ส่งมอบรถยนต์

(๓) กำหนดเกี่ยวกับการส่งมอบสมุดคู่มือจดทะเบียนรถยนต์ และเอกสารอื่นที่ใช้สำหรับดำเนินการจดทะเบียนรถยนต์ตามที่กรมการขนส่งทางบกกำหนด เมื่อมีการปฏิบัติตามสัญญาครบถ้วนแล้ว

(๔) ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาเมื่อผู้ประกอบธุรกิจกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๔.๑) มีการปรับเปลี่ยนราคารถยนต์สูงขึ้นจากที่ตกลงกันได้

(๔.๒) ไม่ส่งมอบรถยนต์ให้กับผู้บริโภคภายในระยะเวลาที่กำหนด

(๔.๓) ส่งมอบรถยนต์ที่มี ยี่ห้อ รุ่น ปี สี หมายเลขเครื่องยนต์ หมายเลขตัวถัง ขนาด กำลังเครื่องยนต์ หมายเลขทะเบียน และอุปกรณ์ที่ติดมากับรถยนต์ (ถ้ามี) รวมถึงระยะทางที่ได้ใช้แล้ว โดยให้มีหน่วยเป็นกิโลเมตรหรือไมล์ ไม่ถูกต้องตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญา

(๔.๔) ไม่สามารถดำเนินการจดทะเบียนรถยนต์ให้เป็นชื่อของผู้บริโภคตามสัญญา

(๕) เมื่อผู้บริโภคมีการบอกเลิกสัญญาตาม (๔) แล้ว ผู้ประกอบธุรกิจต้องคืนเงินหรือสิ่งใดที่ได้รับไว้ทั้งหมดแก่ผู้บริโภคภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ผู้ประกอบธุรกิจได้รับหนังสือบอกเลิกสัญญาจากผู้บริโภค

(๖) เงื่อนไขเกี่ยวกับการใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาของผู้ประกอบธุรกิจจะต้องเป็นข้อที่ผู้ประกอบธุรกิจระบุไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดงหรือตัวสีดำหนาหรือตัวเอนและขีดเส้นใต้ หรือโดยประการอื่นที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

(๗) การบอกเลิกสัญญากรณีผู้บริโภคไม่ชำระหนี้ตามกำหนดผู้ประกอบธุรกิจจะต้องมีหนังสือบอกกล่าวให้ผู้บริโภคปฏิบัติตามสัญญาเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ผู้บริโภคได้รับหนังสือ และผู้บริโภคละเลยเสียไม่ปฏิบัติตามหนังสือบอกกล่าวนั้น ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้

(๘) ข้อมูลเกี่ยวกับการประสมภัยของรถยนต์ (ถ้ามี)

ข้อ ๔ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบที่เกิดจากการผิดสัญญาของผู้ประกอบธุรกิจ

(๒) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนแปลงกำหนดเวลาการส่งมอบรถยนต์หรือเงื่อนไขต่าง ๆ ตามที่กำหนดในสัญญา ทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าภาระที่เป็นอยู่ในเวลาทำสัญญา

(๓) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจบอกเลิกสัญญากับผู้บริโภคโดยไม่ต้องบอกกล่าวเป็นหนังสือหรือโดยผู้บริโภคมิได้ผิดสัญญาหรือผิดเงื่อนไขอันเป็นสาระสำคัญข้อใดข้อหนึ่งในสัญญา

(๔) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจรับเงินทั้งหมด หรือบางส่วน เว้นแต่ผู้บริโภคเป็นฝ่ายผิดสัญญา

ข้อ ๕ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องจัดทำขึ้นสองฉบับ ที่มีข้อความถูกต้องตรงกัน และให้ผู้ประกอบธุรกิจส่งมอบสัญญาให้แก่ผู้บริโภคทันทีที่ได้ลงนามในสัญญา

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๒

พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ในกรณีที่ยังไม่มีประกาศของคณะกรรมการกำกับการทวงถามหนี้ ผู้ให้สินเชื่อมีสิทธิเรียกเก็บค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเช่าซื้อได้เพียงเท่าที่ผู้ให้สินเชื่อได้ใช้จ่ายไปจริง โดยประหยัด ตามความจำเป็น และมีเหตุผลอันสมควร ทั้งนี้ อัตราดังกล่าวไม่สามารถเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นในภายหลังได้ เว้นแต่กรณีที่มีกฎหมายกำหนดให้กระทำเช่นนั้นได้

(๒) เมื่อผู้เช่าซื้อได้ชำระเงินค่าเช่าซื้อครบถ้วน รวมทั้งค่าใช้จ่ายที่ผู้ให้สินเชื่อเรียกเก็บได้ ให้กรรมสิทธิ์ในรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ที่เช่าซื้อตกเป็นของผู้เช่าซื้อทันที โดยผู้เช่าซื้อต้องชำระค่าธรรมเนียมการโอนทะเบียนรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ตามที่กรมการขนส่งทางบกเรียกเก็บ และผู้ให้สินเชื่อต้องดำเนินการจดทะเบียนรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ดังกล่าวให้เป็นชื่อของผู้เช่าซื้อภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ผู้ให้สินเชื่อได้รับเอกสารที่จำเป็นสำหรับการจดทะเบียนครบถ้วนจากผู้เช่าซื้อ เว้นแต่เป็นกรณีที่มีเหตุขัดข้องที่ไม่สามารถทำการจดทะเบียนโอนได้โดยมิใช่เป็นความผิดของผู้ให้สินเชื่อ

หากผู้ให้สินเชื่อไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง ผู้ให้สินเชื่อยินยอมเสียเบี้ยปรับโดยคำนวณจากมูลค่าเช่าซื้อ ในอัตราเท่ากับอัตราเบี้ยปรับที่ผู้เช่าซื้อต้องชำระในกรณีที่ผู้เช่าซื้อผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อ และถ้าผู้เช่าซื้อดำเนินคดีทางศาลเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายหรือเบี้ยปรับ ผู้ให้สินเชื่อต้องรับภาระค่าธรรมเนียม ค่าทนายความ หรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินคดีดังกล่าว ทั้งนี้ เพียงเท่าที่ผู้เช่าซื้อได้ใช้จ่ายไปจริง โดยประหยัด ตามความจำเป็น และมีเหตุผลอันสมควร

(๓) กรณีผู้ให้สินเชื่อประสงค์จะนำเงินค่างวดของผู้เช่าซื้อที่ได้ชำระแล้วในงวดต่อมา เพื่อหักชำระเป็นค่าใช้จ่ายที่ผู้ให้สินเชื่อเรียกเก็บได้ซึ่งผู้เช่าซื้อต้องชำระในแต่ละงวด ค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเช่าซื้อ ค่าเบี้ยปรับชำระค่างวดล่าช้า ผู้ให้สินเชื่อมีหน้าที่ต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้เช่าซื้อทราบก่อนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้เช่าซื้อได้รับแจ้ง แต่ถ้าผู้ให้สินเชื่อไม่มีหนังสือดังกล่าว ผู้ให้สินเชื่อไม่มีสิทธินำเงินค่างวดต่อมานั้นมาหักชำระค่าใช้จ่ายดังกล่าว และผู้ให้สินเชื่อจะถือว่าผู้เช่าซื้อผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อที่นำมาชำระเต็มจำนวนในงวดนั้นไม่ได้

กรณีผู้ให้สินเชื่อได้หักเงินค่างวดตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ให้สินเชื่อมีหน้าที่ต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้เช่าซื้อนำเงินในส่วนที่ขาดของค่างวดเช่าซื้อนั้น มาชำระให้ครบถ้วนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ผู้เช่าซื้อได้รับหนังสือดังกล่าว หากผู้เช่าซื้อมิได้ชำระเงินส่วนที่ขาดให้ครบถ้วนภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าผู้เช่าซื้อผิดนัดเฉพาะเงินค่างวดเช่าซื้อบางส่วนที่ยังมิได้ชำระนั้น

(๔) ในกรณีที่ผู้เช่าซื้อผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อรายงวดสามงวดติด ๆ กัน และผู้ให้สินเชื่อมีหนังสือบอกกล่าวผู้เช่าซื้อให้ใช้เงินรายงวดที่ค้างชำระนั้นภายในเวลาอย่างน้อยสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้เช่าซื้อได้รับหนังสือและผู้เช่าซื้อละเลยเสียไม่ปฏิบัติตามหนังสือบอกกล่าวนั้น ผู้ให้สินเชื่อมีสิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อได้

(๕) เมื่อสัญญาเช่าซื้อสิ้นสุดลงไม่ว่ากรณีใด ๆ และผู้ให้สินเชื่อได้กลับเข้าครอบครองรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ที่ผู้เช่าซื้อ ทั้งนี้ก่อนนำรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ออกขายโดยวิธีประมูลหรือวิธีขายทอดตลาดที่เหมาะสม ผู้ให้สินเชื่อมีหน้าที่ดำเนินการตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ก. ผู้ให้เข้าซื้อต้องมีหนังสือแจ้งให้ผู้เข้าซื้อทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เพื่อให้ผู้เข้าซื้อใช้สิทธิซื้อก่อนได้ตามมูลหนี้ส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเข้าซื้อ โดยผู้ให้เข้าซื้อจะต้องให้ส่วนลดแก่ผู้เข้าซื้อตามอัตราและการคิดคำนวณตาม (๑๐) แต่ถ้าผู้เข้าซื้อไม่ใช้สิทธิดังกล่าวภายในระยะเวลานั้น ให้ผู้ให้เข้าซื้อ มีหนังสือแจ้งผู้ค้าประกันทราบเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่สิ้นระยะเวลาการใช้สิทธิของผู้เข้าซื้อเพื่อให้ผู้ค้าประกันใช้สิทธินั้น โดยให้ผู้ค้าประกันได้รับสิทธิเช่นเดียวกับผู้เข้าซื้อ

กรณีผู้ให้เข้าซื้อไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง ผู้ให้เข้าซื้อต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นจากเหตุของการไม่ได้แจ้งแก่ผู้เข้าซื้อหรือผู้ค้าประกัน แล้วแต่กรณี

ข. ผู้ให้เข้าซื้อต้องมีหนังสือแจ้งให้ผู้เข้าซื้อและผู้ค้าประกัน (ถ้ามี) ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวันก่อนวันประมูลหรือวันขายทอดตลาด ทั้งนี้ ในหนังสือแจ้งนั้นอย่างน้อยต้องระบุชื่อผู้ทำการขาย วันและสถานที่ทำการขายในแต่ละครั้งไว้ในหนังสือฉบับเดียวกันก็ได้

กรณีที่ผู้ให้เข้าซื้อนำรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ออกขายตามวรรคหนึ่ง หากได้ราคาเกินกว่ามูลหนี้ส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเข้าซื้อ ผู้ให้เข้าซื้อต้องคืนเงินส่วนที่เกินนั้นให้แก่ผู้เข้าซื้อ แต่ถ้าได้ราคาน้อยกว่ามูลหนี้ส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเข้าซื้อ ผู้เข้าซื้อต้องรับผิดชอบส่วนที่ขาดนั้น

ค. ผู้ให้เข้าซื้อต้องมีหนังสือแจ้งชื่อผู้ทำการขาย วัน สถานที่ทำการขาย ราคาที่ขายได้ และรายละเอียดค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการขาย ทั้งนี้ เพียงเท่าที่ได้ใช้จ่ายไปจริง โดยประหยัด ตามความจำเป็น และมีเหตุผลอันสมควร รวมทั้งจำนวนเงินส่วนเกินที่คืนให้แก่ผู้เข้าซื้อ หรือจำนวนเงินที่ผู้ให้เข้าซื้อต้องรับผิดชอบในมูลหนี้ส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเข้าซื้อ ให้ผู้ให้เข้าซื้อทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทำการขาย ทั้งนี้ ผู้ให้เข้าซื้อจะไม่ได้รับส่วนลดตามอัตราและการคิดคำนวณตาม (๑๐)

มูลหนี้ส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเข้าซื้อตาม ก. และ ข. ให้คำนวณจากเงินค่างวดที่ค้างชำระ และเงินค่างวดที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระที่ผู้ให้เข้าซื้อ มีหน้าที่ต้องชำระให้แก่ผู้ให้เข้าซื้อตามสัญญาเข้าซื้อ และให้หมายความรวมถึงเบี้ยปรับหรือค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเข้าซื้อ ทั้งนี้ เพียงเท่าที่ผู้ให้เข้าซื้อได้ใช้จ่ายไปจริง โดยประหยัด ตามความจำเป็น และมีเหตุผลอันสมควร

(๖) ผู้ให้เข้าซื้อต้องไม่เข้าสู่ราคาไม่ว่าโดยวิธีประมูลหรือวิธีขายทอดตลาดรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ที่ผู้ให้เข้าซื้อ ทั้งนี้ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม

(๗) ผู้ให้เข้าซื้อได้จัดให้ผู้เข้าซื้อสามารถใช้สิทธิในการเรียกร้องให้มีการปฏิบัติตามเงื่อนไขการรับประกันของรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ที่เข้าซื้อจากผู้ขายหรือผู้ผลิตได้โดยตรง

(๘) ผู้ให้เข้าซื้อที่มีสิทธิได้รับประโยชน์ตามกฎหมายคุ้มครองประกันภัยในมูลหนี้ที่ยังคงค้างชำระตามสัญญาเข้าซื้อ โดยผู้ให้เข้าซื้อจะต้องให้ส่วนลดแก่ผู้เข้าซื้อตามอัตราและการคิดคำนวณตาม (๑๐) ในส่วนที่เกินจากมูลหนี้ค้างชำระ ให้บริษัทประกันภัยจ่ายให้แก่ผู้เข้าซื้อ

(๙) ในกรณีที่กฎหมายหรือสัญญากำหนดให้ผู้ให้เข้าซื้อส่งคำบอกกล่าวเป็นหนังสือ ผู้ให้เข้าซื้อจะส่งคำบอกกล่าวทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้เข้าซื้อและผู้ค้าประกันตามที่อยู่ระบุในสัญญา หรือที่อยู่ของผู้เข้าซื้อหรือผู้ค้าประกันแจ้งการเปลี่ยนแปลงเป็นหนังสือครั้งสุดท้าย เว้นแต่กรณีที่ผู้ให้เข้าซื้อ

หรือผู้ค้าประกันมีความประสงค์จะขอรับคำบอกกล่าวเป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ผู้เข้าซื้อหรือผู้ค้าประกันต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ให้เข้าซื้อทราบ

(๑๐) กรณีที่ผู้เข้าซื้อมีความประสงค์จะขอชำระเงินค่าเข้าซื้อทั้งหมดในคราวเดียว โดยไม่ผ่อนชำระค่าเข้าซื้อเป็นรายงวดตามสัญญาเข้าซื้อ เพื่อปิดบัญชีค่าเข้าซื้อ ผู้ให้เข้าซื้อจะต้องให้ส่วนลดแก่ผู้เข้าซื้อในอัตราไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบของดอกเบี้ยเข้าซื้อที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระ โดยให้คิดคำนวณตามมาตรฐานการบัญชีว่าด้วย เรื่อง สัญญาเช่า ที่คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพบัญชีกำหนดและปรับปรุงมาตรฐานการบัญชี เพื่อใช้เป็นมาตรฐานในการจัดทำบัญชีตามกฎหมายว่าด้วยการบัญชีและกฎหมายอื่น

(๑๑) กรณีสัญญาเข้าซื้อที่กำหนดให้ผู้เข้าซื้อต้องจัดหาผู้ค้าประกันการเข้าซื้อ ผู้ให้เข้าซื้อต้องตกลงกับผู้เข้าซื้อว่าจะจัดให้มีการทำสัญญาค้ำประกันซึ่งมีค่าเตือนสำหรับผู้ค้าประกันไว้หน้าสัญญาค้ำประกันนั้น โดยมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีหัวเรื่องว่า “ค่าเตือนสำหรับผู้ค้าประกัน” ใช้อักษรตัวหนาขนาดไม่เล็กกว่าสี่มิลลิเมตร และอย่างน้อยต้องมีข้อความตามเอกสารแนบท้ายประกาศนี้ โดยมีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และกำหนดข้อสัญญาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ค้าประกันในสัญญาค้ำประกัน ซึ่งมีสาระสำคัญตรงกับค่าเตือนดังกล่าว

(๑๒) การผิดสัญญาเข้าซื้อที่ผู้ให้เข้าซื้อ มีสิทธิบอกเลิกสัญญาเข้าซื้อ จะต้องเป็นข้อความที่ผู้ให้เข้าซื้อระบุไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวดำหรือตัวเอน ที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

ข้อ ๕ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบการจัดทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการผลักภาระให้ผู้เข้าซื้อเป็นผู้ชำระค่าธรรมเนียม ค่าภาษีอากร หรือค่าใช้จ่ายใด ๆ เกี่ยวกับรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ซึ่งเกิดขึ้นก่อนที่ผู้เข้าซื้อจะเข้าทำสัญญาเข้าซื้อรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ดังกล่าว

(๒) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ให้เข้าซื้อคิดเบี้ยปรับในกรณีที่ผู้เข้าซื้อผิดนัดชำระค่างวดตามสัญญาเข้าซื้อเกินกว่าอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงต่อปี (Effective Interest Rate) บวกร้อยละสามต่อปี แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละสิบห้าต่อปี

(๓) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ให้เข้าซื้อเรียกให้ผู้เข้าซื้อเปลี่ยนแปลงผู้ค้าประกัน เว้นแต่เป็นกรณีที่ผู้ค้าประกันถึงแก่ความตาย หรือสาละมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด หรือเป็นบุคคลล้มละลาย หรือเป็นคนไร้ความสามารถ หรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๔) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้เข้าซื้อต้องรับผิดชอบชำระค่าเข้าซื้อให้ครบถ้วนตามสัญญาในกรณีรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ที่เข้าซื้อสูญหาย ถูกทำลาย ถูกยึด ถูกอายัด หรือถูกริบ โดยมีใช่เป็นความผิดของผู้เข้าซื้อ เว้นแต่เบี้ยปรับ ค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเข้าซื้อหรือค่าภาษีมูลค่าเพิ่มที่คงเหลือ ทั้งนี้ เพียงเท่าที่ผู้ให้เข้าซื้อได้ใช้จ่ายไปจริง โดยประหยัด ตามความจำเป็น และมีเหตุผลอันสมควร

หน้า ๑๑

เล่ม ๑๓๕ ตอนพิเศษ ๓๕ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

(๕) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ซื้อต้องรับผิดชอบชำระหนี้ใด ๆ ในกรณีที่ผู้ให้ซื้อบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อ และกลับเข้าครอบครองรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ที่เช่าซื้อ เว้นแต่เบี้ยปรับ ค่าธรรมเนียม ค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเช่าซื้อ หรือค่าภาษีมูลค่าเพิ่มที่คงเหลือ ทั้งนี้ เพียงเท่าที่ผู้ให้ซื้อได้ใช้จ่ายไปจริง โดยประหยัด ตามความจำเป็น และมีเหตุผลอันสมควร

(๖) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ซื้อได้รับการโอนสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อหรือรับภาระผูกพันใด ๆ เพิ่มเติมจากสัญญาเช่าซื้อ โดยผู้ซื้อมิได้ยินยอมเป็นหนังสือ

(๗) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ให้ซื้อเรียกเก็บเงินหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ นอกเหนือจากที่ประกาศนี้กำหนด

ข้อ ๖ บรรดาสัญญาเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ที่ผู้ประกอบการธุรกิจได้ทำกับผู้บริโภค ตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ก่อนวันที่ประกาศนี้ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับต่อไป ประกาศนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๑ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๑

สำเรียง เมฆเกรียงไกร

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

คำเตือนสำหรับผู้ค้าประกัน

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้เช่าอาคารเพื่ออยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้เช่าอาคารเพื่ออยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๑

ข้อ ๒ ให้ธุรกิจการให้เช่าอาคารเพื่ออยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๓ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการให้เช่าอาคารเพื่ออยู่อาศัย” หมายความว่า การประกอบธุรกิจที่ผู้ประกอบการธุรกิจตกลงให้ผู้เช่าซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาได้ใช้อาคารเพื่ออยู่อาศัย และผู้เช่าตกลงจะให้ค่าเช่าเพื่อการนั้น โดยมีสถานที่ให้เช่าตั้งแต่ ๕ หน่วยขึ้นไป ไม่ว่าจะอยู่ในอาคารเดียวกันหรือหลายอาคารรวมกัน

“อาคาร” หมายความว่า ห้องพัก บ้าน อาคารชุด อพาร์ทเมนต์ หรือสถานที่พักอาศัยที่เรียกชื่ออย่างอื่น ที่จัดขึ้นสำหรับการให้เช่าเพื่อเป็นที่อยู่อาศัย แต่ไม่รวมถึงหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก และโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม

“ผู้ประกอบการธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ให้บริการเช่าอาคารเพื่ออยู่อาศัย โดยเรียกเก็บค่าเช่าจากผู้เช่า

“ผู้เช่า” หมายความว่า รวมถึงผู้เช่าช่วงซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาที่ทำสัญญาเช่าอาคารโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัย

“เงินประกัน” หมายความว่า เงินที่ผู้เช่าวางเป็นประกันไว้กับผู้ประกอบการธุรกิจเป็นค่าประกันความเสียหาย หรือเงินอื่นใดที่ผู้ประกอบการธุรกิจเรียกเก็บจากผู้เช่าในลักษณะทำนองเดียวกัน เพื่อประกันความเสียหายที่ผู้เช่าก่อให้เกิดขึ้นแก่ทรัพย์สินที่ผู้ประกอบการธุรกิจจัดไว้ให้ผู้เช่าใช้สอยและค่าใช้จ่ายที่ค้างชำระซึ่งมีใช้ค่าเช่าอาคาร

“ค่าใช้จ่ายในการให้บริการ” หมายความว่า ค่าใช้จ่ายของผู้ประกอบการธุรกิจที่เกิดขึ้นจากการให้บริการเพื่ออำนวยความสะดวกหรือความปลอดภัยในการใช้บริการเช่าอาคารของผู้เช่า ซึ่งมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับต้นทุนในการประกอบกิจการให้เช่าอาคารของผู้ประกอบการธุรกิจ

“ค่าเช่าล่วงหน้า” หมายความว่า ค่าเช่าอาคารที่ผู้เช่าชำระให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจเก็บรักษาไว้เพื่อเป็นประกันค่าเช่าอาคาร และจะชำระคืนให้แก่ผู้เช่าเมื่อสัญญาเช่าอาคารสิ้นสุดหรือนำมาชำระเป็นค่าเช่าอาคารเดือนสุดท้ายตามสัญญาเช่า

ข้อ ๔ สัญญาเช่าอาคารที่ผู้ประกอบการจัดทำกับผู้เช่า ต้องมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนตัวอักษรไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ประกอบการ ผู้เช่า และทรัพย์สินที่ให้เช่า

(๑.๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบการหรือผู้มีอำนาจกระทำการแทน

(๑.๒) ชื่อและที่อยู่ของผู้เช่า ซึ่งสามารถติดต่อได้

(๑.๓) ชื่อและสถานที่ตั้งของอาคาร

(๑.๔) รายละเอียดเกี่ยวกับสภาพของอาคาร รวมถึงทรัพย์สินและอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ของอาคาร

(๑.๕) กำหนดระยะเวลาเช่าอาคาร โดยระบุวัน เดือน ปี ที่เริ่มต้น และวัน เดือน ปี ที่สิ้นสุดการเช่า

(๑.๖) อัตราค่าเช่าอาคาร และกำหนดระยะเวลาชำระค่าเช่าอาคาร

(๑.๗) อัตราค่าสาธารณูปโภค เช่น ค่ากระแสไฟฟ้า ค่าน้ำประปา ค่าโทรศัพท์ โดยแสดงวิธีการคำนวณและกำหนดระยะเวลาชำระค่าสาธารณูปโภค

(๑.๘) อัตราค่าใช้จ่ายในการให้บริการ ให้กำหนดเพียงเท่าที่ได้จ่ายไปจริงและมีเหตุผลอันสมควร โดยแสดงวิธีการคำนวณและกำหนดระยะเวลาชำระค่าใช้จ่ายในการให้บริการ

(๑.๙) จำนวนเงินประกันและจำนวนเงินค่าเช่าล่วงหน้า

(๒) ผู้ประกอบการต้องส่งใบแจ้งหนี้ตาม (๑) ในรายการ (๑.๖) ถึง (๑.๘) ให้ผู้เช่าทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามวันก่อนถึงกำหนดวันชำระค่าเช่าอาคาร โดยผู้เช่ามีสิทธิตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายที่ผู้ประกอบการเรียกเก็บ

(๓) ผู้ประกอบการต้องจัดทำหลักฐานการตรวจรับสภาพอาคาร รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ (ถ้ามี) แนบท้ายสัญญาเช่าอาคาร พร้อมทั้งส่งมอบให้ผู้เช่าเก็บไว้เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับ

(๔) เมื่อสัญญาเช่าอาคารสิ้นสุด ผู้ประกอบการต้องคืนเงินประกันที่ได้รับจากผู้เช่าทันที เว้นแต่ผู้ประกอบการประสงค์จะตรวจสอบความเสียหายที่ผู้เช่าต้องรับผิดชอบ หากผู้เช่ามิได้ทำความเสียหาย ให้ผู้ประกอบการคืนเงินประกันภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่สัญญาเช่าอาคารสิ้นสุด และได้กลับเข้าครอบครองอาคารแล้ว โดยต้องรับภาระค่าใช้จ่ายในการนำส่งคืนเงินประกันตามวิธีการที่ผู้เช่าแจ้งให้ทราบ

(๕) กรณีสัญญาเช่าอาคารที่มีกำหนดระยะเวลา ผู้เช่ามีสิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าอาคารก่อนสิ้นสุดสัญญาเช่าอาคารได้ ทั้งนี้ ผู้เช่าต้องพักอาศัยมาแล้วไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของระยะเวลาตามสัญญาเช่าอาคาร โดยต้องบอกกล่าวเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบการทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวัน และผู้เช่าต้องไม่ผิดนัดค้างชำระค่าเช่า หรือค่าใช้จ่ายอื่น

(๖) เงื่อนไขการผิดสัญญาที่ผู้ประกอบการธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญา จะต้องเป็นข้อความที่ผู้ประกอบการจะระบุไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวสีดำหนาหรือตัวเอนและขีดเส้นใต้ หรือโดยประการอื่นที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

(๗) การบอกเลิกสัญญาของผู้ประกอบการธุรกิจตาม (๖) ให้ทำเป็นหนังสือบอกกล่าวเลิกสัญญาไปยังผู้เช่าให้ทราบล่วงหน้าเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

ในกรณีเป็นการบอกเลิกสัญญาอันเกิดจากการกระทำของผู้เช่าที่ส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยร่วมกันโดยปกติสุขกับผู้เช่ารายอื่นให้ทำเป็นหนังสือบอกกล่าวเลิกสัญญาไปยังผู้เช่าให้ทราบล่วงหน้าเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน

ในกรณีผู้เช่าไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ผู้ให้เช่ามีสิทธิบอกเลิกสัญญานั้นโดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า

ข้อ ๕ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำกับผู้เช่าต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือความหมายในลักษณะทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบจากการผิดสัญญาหรือการกระทำละเมิดของผู้ประกอบการธุรกิจในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ โดยไม่มีเหตุผลที่สมควรเพียงพอ

(๒) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจเรียกเก็บค่าเช่าล่วงหน้าและเงินประกันเมื่อรวมกันแล้วมีจำนวนเกินกว่าสามเดือนของอัตราค่าเช่าที่คิดเป็นรายเดือน

(๓) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจมีสิทธิเปลี่ยนแปลงอัตราค่าเช่าอาคารอัตราค่าสาธารณูปโภค และอัตราค่าใช้จ่ายในการให้บริการ ก่อนสัญญาเช่าอาคารสิ้นสุดลง

(๔) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจมีสิทธิริบเงินประกันหรือค่าเช่าล่วงหน้าโดยมิใช่ความผิดของผู้เช่า

(๕) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจหรือตัวแทนเข้าตรวจสอบอาคารโดยมีต้องแจ้งให้ผู้เช่าทราบก่อนล่วงหน้า เว้นแต่มีเหตุฉุกเฉินหากไม่ดำเนินการจะเกิดความเสียหายหรือมีผลกระทบต่อผู้ประกอบการธุรกิจหรือผู้เช่ารายอื่น

(๖) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจกำหนดอัตราค่าบริการกระแสไฟฟ้าและน้ำประปาซึ่งเกินกว่าอัตราที่ผู้ให้บริการกระแสไฟฟ้าและน้ำประปาเรียกเก็บจากผู้ประกอบการธุรกิจ

(๗) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจมีสิทธิกระทำการปิดกั้นไม่ให้ผู้ให้เช่าเข้าใช้ประโยชน์อาคาร หรือมีสิทธิเข้าไปในอาคารเพื่อยึดทรัพย์สินหรือขนย้ายทรัพย์สินของผู้เช่า โดยผู้ประกอบการธุรกิจยังไม่ได้ใช้สิทธิในการบอกเลิกสัญญาโดยชอบด้วยกฎหมาย

(๘) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจมีสิทธิเรียกค่าต่อสัญญาเช่าอาคารจากผู้เช่ารายเดิม

(๙) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าอาคารกับผู้เช่า โดยผู้เช่ามิได้ผิดสัญญาอันเป็นสาระสำคัญข้อหนึ่งข้อใดในสัญญา

หน้า ๕๒

เล่ม ๑๓๖ ตอนพิเศษ ๒๗๐ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๒

(๑๐) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้เช่าต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการใช้งานตามปกติต่อทรัพย์สินและอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ของอาคาร

(๑๑) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้เช่าต้องรับผิดชอบในความเสียหายต่ออาคาร ทรัพย์สิน และอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ในเหตุใดอันมิใช่ความผิดของผู้เช่า และในเหตุสุดวิสัย

(๑๒) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้เช่าต้องรับผิดชอบในความชำรุดบกพร่องต่ออาคาร ทรัพย์สิน และอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการใช้งานหรือเกิดการเสื่อมสภาพจากการใช้งานตามปกติ

ข้อ ๖ สัญญาเช่าอาคารต้องจัดทำขึ้นสองฉบับซึ่งมีข้อความตรงกัน และให้ผู้ประกอบธุรกิจส่งมอบสัญญาเช่าอาคารหนึ่งฉบับให้แก่ผู้เช่าทันทีที่ได้ลงนามในสัญญาเช่า

ข้อ ๗ บรรดาสัญญาเช่าอาคารที่ผู้ประกอบธุรกิจได้ทำกับผู้บริโภคตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้เช่าอาคารเพื่ออยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๑ ก่อนวันที่ประกาศนี้ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะสิ้นสุดสัญญา

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจขายก๊าซหุงต้มที่เรียกเงินประกันถึงก๊าซหุงต้ม
เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ เบญจ และมาตรา ๓๕ อัฐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“เงินประกัน” หมายความว่า เงินที่ผู้บริโภคมอบให้ไว้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจเป็นค่าประกันถึงก๊าซหุงต้ม และผู้บริโภคจะได้รับคืนเมื่อนำถังก๊าซหุงต้มคืนให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจ หรือผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๒๑ ที่เป็นเจ้าของถังก๊าซหุงต้ม หรือผู้ประกอบการรายหนึ่งรายใดที่ขายก๊าซหุงต้มของผู้ค้าน้ำมันดังกล่าว

“ก๊าซหุงต้ม” หมายความว่า ก๊าซปิโตรเลียมเหลวที่ใช้ในการหุงต้ม

“ผู้ประกอบการธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขายก๊าซหุงต้มที่บรรจสำเร็จในถังก๊าซหุงต้มให้แก่ผู้บริโภค

ข้อ ๒ ให้ธุรกิจขายก๊าซหุงต้มที่เรียกเงินประกันถึงก๊าซหุงต้ม เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒

หน้า ๓๔

เล่ม ๑๑๖ ตอนพิเศษ ๑๐๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๒

ข้อ ๓ ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดให้มีหลักฐานการรับเงินตามข้อ ๔ และมอบให้แก่ผู้บริโภคในทันทีที่รับเงินประกันจากผู้บริโภคที่ซื้อก๊าซหุงต้ม

ข้อ ๔ หลักฐานการรับเงินที่ผู้ประกอบธุรกิจ ออกให้แก่ผู้บริโภคตามข้อ ๓ ต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อความที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบธุรกิจ และลายมือชื่อของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

(๒) วัน เดือน ปีที่รับเงินประกัน

(๓) จำนวนเงินประกัน และข้อความว่า ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับคืนเงินประกันเมื่อผู้บริโภคนำถังก๊าซหุงต้มคืนให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้ค้ำน้ำมันตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติค้ำน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๒๑ ที่เป็นเจ้าของถังก๊าซหุงต้ม หรือผู้ประกอบธุรกิจรายหนึ่งรายใดที่ขายก๊าซหุงต้มของผู้ค้ำน้ำมันดังกล่าว

ข้อ ๕ หลักฐานการรับเงินตามข้อ ๔ ต้องไม่มีข้อความว่า ผู้ประกอบธุรกิจจะหักเงินประกันเป็นค่าเสื่อมราคาของถังก๊าซหุงต้มหรือค่าอื่นใด เว้นแต่เป็นกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจพิสูจน์ได้ว่าถังก๊าซหุงต้มที่ผู้บริโภคนำมาคืนมีความชำรุดบกพร่องอันเกิดจากการใช้ถังก๊าซหุงต้มอย่างผิดปกติจากวิสัยของวิญญูชน

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

หน้า ๓๕

เล่ม ๑๑๖ ตอนพิเศษ ๑๐๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๒

หมายเหตุ :- เหตุผลในการออกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาฉบับนี้ คือ เนื่องจากสภาพการค้า
ก๊าซหุงต้ม เมื่อผู้บริโภคซื้อก๊าซหุงต้มจากผู้ประกอบธุรกิจจะต้องวางเงินประกันมอบให้ไว้แก่
ผู้ประกอบธุรกิจเพื่อเป็นค่าประกันถึงก๊าซหุงต้ม แต่ผู้ประกอบธุรกิจบางรายไม่ได้มอบหลักฐาน
การรับเงินประกันให้ไว้ ผู้บริโภคอาจไม่ได้รับเงินประกันเมื่อนำถึงก๊าซหุงต้มคืนให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจ
หรือได้รับคืนแต่ไม่เต็มตามจำนวน หรือในกรณีผู้ประกอบธุรกิจปิดกิจการ ผู้บริโภคก็ไม่สามารถนำ
ถึงก๊าซหุงต้มไปคืนและได้รับเงินประกันคืน และสำนักงานคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ
ได้ประสานกับผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๒๑ และ
ผู้ประกอบธุรกิจขายก๊าซหุงต้มรายย่อยแล้วว่าต่อไปจะมีราคาก๊าซหุงต้มเป็นราคาเดียวกันตั้งแต่
ผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๖ โรงงานบรรจุ และผู้ประกอบธุรกิจรายย่อยและจะทำสัญญากับผู้ประกอบธุรกิจ
ขายก๊าซหุงต้มรายย่อยโดยระบุข้อความที่มีผลผูกพันไปยังผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๖ ว่า ถ้าผู้บริโภค
ซื้อก๊าซหุงต้มของตนไปแล้วนำถึงก๊าซหุงต้มมาคืน จะสามารถคืนให้แก่ผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๖
ก็ได้ หรือจะคืนให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจขายก๊าซหุงต้มรายย่อย รายใดรายหนึ่งที่ขายก๊าซหุงต้มของ
ผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๖ ก็ได้ ดังนั้น คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจึงเห็นสมควรออกประกาศ
ฉบับนี้เพื่อให้เกิดผลบังคับกับการคืนเงินหลักประกันให้แก่ผู้บริโภค

หน้า ๖๘

เล่ม ๑๒๐ ตอนพิเศษ ๑๑๖ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๓ ตุลาคม ๒๕๔๖

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการซ่อมรถยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการ

ในหลักฐานการรับเงิน

พ.ศ. ๒๕๔๖

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ เบญจ และมาตรา ๓๕ อัญญ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน และลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา ออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการให้บริการซ่อมรถยนต์” หมายความว่า การประกอบธุรกิจหลักในการให้บริการซ่อมบำรุงรักษาเครื่องยนต์ และหรือซ่อมตัวถังและอาจมีการให้บริการทำสี บำรุงรักษารถยนต์ รวมทั้งส่วนควบอื่นและอุปกรณ์ของรถยนต์ด้วย ทั้งนี้ ไม่ว่าจะให้บริการภายในหรือภายนอกสถานประกอบการ

“รถยนต์” หมายความว่า รถยนต์ส่วนบุคคล รถยนต์สาธารณะ และรถยนต์บริการตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์

ข้อ ๒ ให้ธุรกิจการให้บริการซ่อมรถยนต์ เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน

ข้อ ๓ ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดให้มีหลักฐานการรับเงินตามข้อ ๔. และมอบให้แก่ผู้บริโภคในทันทีที่รับเงินหรือค่าตอบแทนการให้บริการซ่อมรถยนต์

ข้อ ๔ หลักฐานการรับเงินที่ผู้ประกอบธุรกิจออกให้แก่ผู้บริโภคตามข้อ ๓ ต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อความที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

- (๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบธุรกิจและของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน
- (๒) วัน เดือน ปี ที่ผู้บริโภคส่งมอบรถยนต์ให้ซ่อม และ วัน เดือน ปี ที่ผู้บริโภครับมอบรถยนต์เมื่อซ่อมเสร็จ
- (๓) วัน เดือน ปี ที่รับเงินหรือค่าตอบแทนการให้บริการซ่อมรถยนต์
- (๔) รายละเอียดเกี่ยวกับยี่ห้อ รุ่น หมายเลขเครื่องยนต์ หมายเลขตัวถัง และหมายเลขทะเบียนของรถยนต์ที่ทำการซ่อม
- (๕) ระยะทางการใช้ของรถยนต์ในวันที่รับมอบเพื่อซ่อมและในวันที่ซ่อมเสร็จ
- (๖) รายการที่ทำการซ่อม
- (๗) ราคาค่าบริการซ่อมรถยนต์ (ค่าแรง)
- (๘) กรณีที่มีการเปลี่ยนอะไหล่ต้องระบุ
 - (ก) รายการ ยี่ห้อ และสภาพของอะไหล่ที่เปลี่ยน
 - (ข) ราคาอะไหล่

หน้า ๓๐

เล่ม ๑๒๐ ตอนพิเศษ ๑๑๖ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖

(๕) ระยะเวลาหรือระยะทางสำหรับการรับประกันความชำรุดบกพร่องหรือคุณภาพงานซ่อม และหรือการรับประกันอะไหล่ที่เปลี่ยน

(๑๐) ลายมือชื่อของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงินในเอกสารหลักฐานการรับเงินและหรือเอกสารแนบท้ายหลักฐานการรับเงินทั้งหมด

ข้อ ๕ หลักฐานการรับเงินตามข้อ ๔ ต้องไม่มีข้อความที่มีลักษณะหรือความหมายเป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจที่เกิดจากความจงใจหรือประมาทเลินเล่อในการให้บริการซ่อมรถยนต์ของผู้ประกอบธุรกิจหรือของบุคคลอื่นซึ่งผู้ประกอบธุรกิจต้องรับผิดชอบ

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๖

ขวัญชัย สันตสว่าง

ปฏิบัติหน้าที่ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้วเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน

พ.ศ. ๒๕๕๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ เบญจ และ ๓๕ อัฐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้วเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้ว” หมายความว่า การประกอบธุรกิจการค้าโดยผู้ประกอบธุรกิจนำรถยนต์ใช้แล้ว ออกขาย แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายโดยประการอื่นอย่างทรัพย์สินที่ใช้แล้ว

“รถยนต์ใช้แล้ว” หมายความว่า รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกินเจ็ดคน รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคนแต่ไม่เกินสิบสองคน และรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลที่มีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งพันกิโลกรัม ซึ่งมีได้ใช้ประกอบการขนส่งเพื่อสินจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกที่จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้ว ทั้งนี้ ไม่รวมถึงรถยนต์ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแยกขายเป็นชิ้นส่วนเท่านั้น

“ผู้ประกอบธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจขายรถยนต์ใช้แล้วซึ่งไม่รวมถึงการซื้อขายโดยทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

ข้อ ๓ ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดให้มีหลักฐานการรับเงินตามข้อ ๔ และมอบให้แก่ผู้บริโภคในทันทีที่ได้รับชำระราคารถยนต์ใช้แล้วไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนจากผู้บริโภค

ข้อ ๔ หลักฐานการรับเงินที่ประกอบธุรกิจออกให้แก่ผู้บริโภคตามข้อ ๓ ต้องมีข้อความ เป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อความที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

๔.๑ กรณีที่ผู้บริโภคชำระราคาครบถ้วน

(๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบธุรกิจ และของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

หน้า ๒๑

เล่ม ๑๒๔ ตอนพิเศษ ๑๕๒ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๐

(๒) ชื่อและที่อยู่ของผู้บริโภค

(๓) รายละเอียดของรถยนต์ใช้แล้วเกี่ยวกับ ยี่ห้อ รุ่น ปี สี หมายเลขเครื่องยนต์ หมายเลขตัวถัง หมายเลขทะเบียน ระยะทางการใช้ของรถยนต์ ภาระผูกพันของรถยนต์ (ถ้ามี) และชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์หรือผู้ครอบครองรถยนต์

(๔) จำนวนเงิน และข้อความว่า ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการจดทะเบียนรถยนต์ใช้แล้วเป็นชื่อผู้บริโภคหรือไม่สามารถส่งมอบรถยนต์ใช้แล้วให้ผู้บริโภคหรือมีการบอกเลิกสัญญาขายรถยนต์ใช้แล้ว โดยมีใช่เป็นความผิดของผู้บริโภค ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องคืนเงินจำนวนดังกล่าวให้ผู้บริโภค

(๕) กำหนดวัน เดือน ปี ที่ส่งมอบรถยนต์

(๖) กำหนดวัน เดือน ปี ที่ส่งมอบสมุดคู่มือจดทะเบียนรถยนต์พร้อมเอกสารที่จำเป็นสำหรับการจดทะเบียนรถยนต์ตามที่กรมการขนส่งทางบกกำหนด

(๗) วัน เดือน ปี ที่รับเงิน

(๘) ลายมือชื่อของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

๔.๒ กรณีที่ผู้บริโภคชำระราคาบางส่วน

(๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบธุรกิจ และของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

(๒) ชื่อและที่อยู่ของผู้บริโภค

(๓) รายละเอียดของรถยนต์ใช้แล้วเกี่ยวกับ ยี่ห้อ รุ่น ปี สี หมายเลขเครื่องยนต์ หมายเลขตัวถัง หมายเลขทะเบียน ระยะทางการใช้ของรถยนต์ ภาระผูกพันของรถยนต์ (ถ้ามี) และชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์หรือผู้ครอบครองรถยนต์

(๔) จำนวนเงิน และข้อความว่า ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการจดทะเบียนรถยนต์ใช้แล้วเป็นชื่อผู้บริโภคหรือไม่สามารถส่งมอบรถยนต์ใช้แล้วให้ผู้บริโภคหรือมีการบอกเลิกสัญญาขายรถยนต์ใช้แล้ว โดยมีใช่เป็นความผิดของผู้บริโภค ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องคืนเงินจำนวนดังกล่าวให้ผู้บริโภค

(๕) วัน เดือน ปี ที่รับเงิน

(๖) กำหนดวัน เดือน ปี ที่ส่งมอบสำเนาสมุดคู่มือจดทะเบียนรถยนต์

(๗) ลายมือชื่อของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

ข้อ ๕ หลักฐานการรับเงินตามข้อ ๔ ต้องไม่มีข้อความที่มีลักษณะหรือความหมายดังต่อไปนี้

-
- (๑) ข้อความที่ให้สิทธิผู้ประกอบการธุรกิจยึดเงินทั้งหมดไม่ว่ากรณีใด ๆ
- (๒) ข้อความที่เป็นการขกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ประกอบการธุรกิจเพื่อความชำรุดบกพร่องหรือเพื่อการรอนสิทธิของรถยนต์ใช้แล้ว
- ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐

ขวัญชัย สันตสว่าง

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการเสริมความงามเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน

พ.ศ. ๒๕๖๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ เบญจ และ ๓๕ อัฐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการให้บริการเสริมความงามเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการให้บริการเสริมความงาม” หมายความว่า การประกอบธุรกิจการให้บริการเสริมความงามโดยมีข้อตกลงให้ผู้บริโภคเข้ารับบริการได้ต่อเนื่องตามจำนวนครั้งหรือภายในระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งการให้บริการดังกล่าวกระทำด้วยวิธีการนวด การสปา หรือการกระทำด้วยวิธีการอื่นใดโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความสะอาด ความสวยงาม หรือการปกป้องดูแลผิวหนัง ผิวกาย และผิวพรรณ ตลอดจนการควบคุมการลดน้ำหนักและการดูแลสัดส่วนของร่างกาย แต่ไม่รวมถึงการทำศัลยกรรม การดูดไขมัน การฟื้นฟูสุขภาพ และการบำบัดรักษาโรคหรือความเจ็บป่วยที่กระทำโดยผู้ประกอบโรคศิลปะ

ข้อ ๓ หลักฐานการรับเงินการให้บริการเสริมความงามที่ผู้ประกอบการธุรกิจออกให้กับผู้บริโภคต้องมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนตัวอักษรไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และต้องใช้ข้อความที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ประกอบการธุรกิจ ผู้บริโภค และการให้บริการเสริมความงาม

(๑.๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบการธุรกิจ

(๑.๒) ชื่อของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

(๑.๓) ชื่อและที่อยู่ของผู้บริโภค

(๑.๔) วันเริ่มต้น และวันสิ้นสุดตามเงื่อนไขหรือเงื่อนไขเวลาการให้บริการหรือการเป็นสมาชิก

(๑.๕) จำนวนเงินค่าบริการ

(๒) ข้อความที่ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับเงินค่าบริการคืน

(๒.๑) ในกรณีที่ผู้บริโภคยังไม่ได้ใช้บริการภายในระยะเวลาเจ็ดวันนับจากวันที่ได้ชำระเงินให้ผู้ประกอบการธุรกิจคืนเงินเต็มจำนวน กรณีที่ชำระค่าบริการผ่านบัตรเครดิต ให้ผู้ประกอบการธุรกิจมีสิทธิหักค่าธรรมเนียมการใช้บัตรเครดิตได้

(๒.๒) ในกรณีที่ผู้ประกอบการปิดกิจการ ปิดปรับปรุง หรือย้ายสถานที่ให้บริการ โดยผู้บริโภคไม่อาจใช้บริการแห่งอื่นหรือสาขาอื่นได้โดยสะดวก หรือไม่สามารถให้บริการเสริมความงามได้ตามเงื่อนไขที่ตกลงไว้ หรือให้บริการล่าช้าเกินสมควร หรือให้บริการที่ไม่เหมาะสมอันอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้บริโภคและผู้ประกอบการไม่สามารถแก้ไขการให้บริการนั้นได้ หรือผู้บริโภคมีหลักฐานรับรองจากแพทย์ว่าหากใช้บริการเสริมความงามต่อไปอาจเป็นเหตุให้ผู้บริโภคได้รับอันตรายต่อสุขภาพหรือร่างกาย ให้ผู้ประกอบการคืนเงินตามสัดส่วนที่ยังไม่ได้ให้บริการ

(๓) ลายมือชื่อของผู้ประกอบการหรือของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน และลายมือชื่อของผู้รับเงิน

ข้อ ๔ ผู้ประกอบการต้องจัดทำหลักฐานการรับเงินตามข้อ ๓ และส่งมอบให้แก่ผู้บริโภคในทันทีที่ได้รับชำระค่าบริการเสริมความงาม

ข้อ ๕ หลักฐานการรับเงินตามข้อ ๓ ต้องไม่มีข้อความที่มีลักษณะหรือความหมายในลักษณะทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อความที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบอันเกิดจากการกระทำละเมิดของผู้ประกอบการในความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย อนามัย หรือความเสียหายอื่นใด อันเกิดจากการใช้บริการเสริมความงาม

(๒) ข้อความที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องผูกพันตามประกาศหรือหลักเกณฑ์ของผู้ประกอบการ โดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้บริโภค

(๓) ข้อความที่ให้สิทธิผู้ประกอบการแก้ไข เปลี่ยนแปลงการให้บริการเสริมความงาม หรือเปลี่ยนแปลงค่าใช้จ่ายบริการ อัตราค่าสมาชิก ค่าผลิตภัณฑ์ และค่าใช้จ่ายอื่นใดที่เรียกเก็บจากผู้บริโภคตามเงื่อนไขและวิธีการชำระเงินได้เพียงฝ่ายเดียว อันมีผลทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระเพิ่มมากขึ้นกว่าขณะที่ทำข้อตกลง

(๔) ข้อความที่กำหนดว่าห้ามผู้บริโภคยกเลิกการใช้บริการ

(๕) ข้อความที่กำหนดว่าจะไม่คืนเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระมาแล้วไม่ว่ากรณีใด ๆ

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

หน้า ๒๓
เล่ม ๑๒๕ ตอนพิเศษ ๑๐๖ ง
ราชกิจจานุเบกษา
๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่งแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในส่วนของข้าราชการ
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

พ.ศ. ๒๕๕๑

โดยที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคที่คณะกรรมการเห็นสมควรหรือมีผู้ร้องขอ ตลอดจนปฏิบัติการอื่นใดตามที่มีกฎหมายกำหนดให้ไว้เป็นอำนาจและหน้าที่ รวมทั้งแต่งตั้งข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่มีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์เป็นเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเพื่อดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๑ วางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่งแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในส่วนของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ บรรดาระเบียบและข้อบังคับอื่น ซึ่งขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค” หมายความว่า ข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่มีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์ และเป็นผู้ผ่านการฝึกอบรมตามหลักสูตรที่สำนักงานกำหนด

“เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบ” หมายความว่า เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้รับผิดชอบสำนวนคดี

“ผู้ประสานคดี” หมายความว่า นิติกรหรือเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายและคดีมอบหมายให้เป็นผู้รับผิดชอบสำนวนคดีที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติให้ดำเนินคดี

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือผู้ได้รับมอบหมาย

“คณะอนุกรรมการ” หมายความว่า คณะอนุกรรมการดำเนินคดีแพ่งแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้ง

“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการกอง หรือผู้ได้รับมอบหมายอื่น ๆ ในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“หน่วยงาน” หมายความว่า สำนัก กอง ส่วนหรือกลุ่มงาน ในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“คดี” หมายความว่า คดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

ข้อ ๕ การดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่มีได้กำหนดไว้ในระเบียบนี้ ให้เสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาดำเนินการ

ข้อ ๖ สารบบ และงานธุรการคดีแพ่ง ให้เป็นไปตามที่สำนักงานกำหนด

หมวด ๑

เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๗ เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

(๑) เป็นข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่มีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์ และ

(๒) ผ่านการฝึกอบรมตามหลักสูตรที่สำนักงานกำหนด

ข้อ ๘ ภายใต้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ระเบียบ และคำสั่งของสำนักงาน เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอิสระในการดำเนินคดีเพื่อรักษาผลประโยชน์ของผู้บริโภค

หน้า ๒๕

เล่ม ๑๒๕ ตอนพิเศษ ๑๐๖ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑

การดำเนินการอันเกี่ยวกับคดีที่เป็นไปในทางจำหน่ายสิทธิของผู้บริโภคที่ร้องเรียน เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบต้องนำเสนอคณะกรรมการเพื่อความเห็นเสนอต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีคำวินิจฉัยต่อไป

ข้อ ๘ ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจมอบหมายคดีให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคดำเนินคดีตลอดจนการควบคุม ตรวจสอบ รวมทั้งการเปลี่ยนตัวเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบ

ผู้บังคับบัญชาอาจกำหนดการแบ่งภาระหน้าที่และมอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบภายใต้บังคับบัญชาคนใดคนหนึ่งปฏิบัติงาน หรือช่วยกลั่นกรองงานเป็นการทั่วไป หรือเป็นการเฉพาะเรื่องก็ได้

ในกรณีที่มีเหตุอันควร ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจเรียกสำนวนคดีใดคดีหนึ่งมาตรวจสอบพิจารณาหรือมอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคคนใดคนหนึ่งร่วมดำเนินคดี หรือดำเนินคดีแทนก็ได้

ข้อ ๑๐ ในกรณีที่ระเบียบนี้ไม่ได้กล่าวถึงไว้ หรือมีเหตุจำเป็นอื่นใดที่จะต้องปรับปรุงให้ทันกำหนดระยะเวลา มิฉะนั้นจะเสียหายแก่คดี ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบ ใช้ดุลพินิจพิจารณาปฏิบัติไปตามที่เห็นสมควรโดยไม่ให้เสียหายแก่คดี และรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบโดยเร็ว

หมวด ๒

การพิจารณาดำเนินการก่อนฟ้อง

ข้อ ๑๑ เมื่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติมอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคดำเนินคดี ให้หน่วยงานจัดส่งสำนวนคดีของผู้บริโภคทุกรายให้สำนักกฎหมายและคดีโดยมิชักช้า

ข้อ ๑๒ ให้ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายและคดีมอบหมายให้ผู้ประสานคดีตรวจสอบสำนวนคดีและนำเสนอผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาสั่งการส่งสำนวนคดีให้พนักงานอัยการในฐานะเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค หรือมอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ดำเนินการ

คำสั่งของผู้บังคับบัญชาถือเป็นที่สุด

ข้อ ๑๓ กรณีผู้บังคับบัญชามอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ดำเนินการให้ผู้บังคับบัญชามอบหมายเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบและให้ผู้ประสานคดีส่งสำนวนคดีต่อไป

ข้อ ๑๔ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบตรวจพิจารณาสำนวนคดี ในประเด็นแห่งคดีที่สำคัญ เช่น อายุความ เขตอำนาจศาล มติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ข้ออ้าง ข้อเถียงพยานหลักฐาน ประเด็นปัญหาข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และอื่น ๆ ที่จำเป็นในการวินิจฉัยคดี

ข้อ ๑๕ สำนวนเรื่องใดที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติให้ดำเนินคดีและอยู่ระหว่างการทบทวนมติ หากปรากฏข้อเท็จจริงว่าคดีจะขาดอายุความฟ้องร้อง ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบรับดำเนินการฟ้องร้องดำเนินคดีภายในกำหนดอายุความ ทั้งนี้ จะต้องได้รับอนุมัติจากผู้บังคับบัญชาและต้องนำเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบในภายหลัง

ให้บันทึกในหน้าปกรายงานบัญชีสำนวนคดีว่าคดีขาดอายุความเมื่อใด

ข้อ ๑๖ เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบอาจเรียกบุคคลที่เชื่อว่าจะเป็นประโยชน์แก่คดีมาซักถามและบันทึกไว้ก็ได้ หรือจะเรียกให้ผู้เกี่ยวข้องในคดีส่งต้นฉบับเอกสารหรือสำเนาที่รับรองความถูกต้องแล้วก็ได้ และหากเอกสารใดที่เป็นตราสารซึ่งจะต้องปิดอากรแสตมป์ตามกฎหมายประมวลรัษฎากร ให้ผู้บริโภคดำเนินการจัดให้มีการปิดอากรแสตมป์ให้ถูกต้องครบถ้วน ตามกฎหมาย

เอกสารใดที่ต้องส่งศาล ให้บุคคลผู้เกี่ยวข้องจัดส่งต้นฉบับและให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบจัดทำสำเนาไว้ในสำนวน ๑ ชุด

ข้อ ๑๗ เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบอาจมอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคอื่นหรือผู้ประสานคดีดำเนินการตามขอบอำนาจและหน้าที่ของตนก็ได้

ข้อ ๑๘ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบจัดทำบัญชีพยานวัตถุ บันทึกรายละเอียดภาพถ่ายรับรองความถูกต้องและนำบัญชีพยานวัตถุรวมไว้ในสำนวนด้วย

ข้อ ๑๙ ในกรณีที่เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบพิจารณาเห็นว่าสำนวนคดีใดมีพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะดำเนินคดีได้ ให้ร่างคำฟ้องพร้อมบัญชีระบุพยานเสนอคณะอนุกรรมการพิจารณาต่อไป

หากพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงไม่เพียงพอที่จะดำเนินคดีได้ หรือกรณีที่มีความเห็นแย้งกับมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ เพิ่มเติม เพื่อนำเสนอคณะอนุกรรมการพิจารณากลับกรอเรื่องราว ร้องทุกข์จากผู้บริโภคพิจารณา

หน้า ๒๗

เล่ม ๑๒๕ ตอนพิเศษ ๑๐๖ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑

ข้อ ๒๐ ส่วนคดีใดค้างดำเนินการหรือยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จภายใน ๑ เดือน นับแต่วันที่ได้รับสำนวนคดี ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบรายงานและชี้แจงเหตุขัดข้องต่อผู้บังคับบัญชา เพื่อกำหนดแนวทางแก้ไขตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๒๑ ให้นำระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาใช้บังคับ

หมวด ๓

การดำเนินคดีในศาล

ข้อ ๒๒ การดำเนินกระบวนการพิจารณาในศาลใด ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งและวิธีพิจารณาคดีในศาลนั้น

ข้อ ๒๓ เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบอาจมอบหมายให้ผู้ประสานคดีหรือบุคคลอื่นใด ขึ้นคำคู่ความ บัญชีระบุพยานและเอกสารยื่นต่อศาล รวมทั้งติดตามคำสั่งศาลคัดถ่ายคำพิพากษา คำเบิกความ และเอกสารอื่นจากศาลด้วย

การขอถ่ายสำเนาเอกสารจากศาล ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบจัดทำบัญชีและรับรองค่าใช้จ่ายไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ ๒๔ ในขณะที่ยื่นคำฟ้องต่อศาลให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบดำเนินการขอให้ศาลออกหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องส่งให้แก่จำเลยเพื่อแก้คดี โดยให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบจัดทำบัญชีและรับรองค่าใช้จ่ายไว้เป็นหลักฐาน

ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบอ้างพยานหลักฐาน ในบัญชีระบุพยาน ให้ครบถ้วนทุกประเด็นที่จะนำเสนอสนับสนุนคำฟ้อง รวมทั้งให้จัดทำสำเนาบัญชีระบุพยานและสำเนายานเอกสารเพื่อยื่นต่อศาลและส่งให้คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งตามกฎหมายด้วย และหากเห็นสมควรจะยื่นบัญชีระบุพยานไปพร้อมกับคำฟ้องด้วยก็ได้

ข้อ ๒๕ กรณีที่คู่ความอีกฝ่ายยื่นคำให้การ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบตรวจสอบคำให้การและข้อเท็จจริง กำหนดประเด็นและหน้าที่นำเสนอเสนอคณะกรรมการพิจารณา

คดีที่มีการชี้สองสถานให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบตรวจสอบการกำหนดประเด็นข้อพิพาทของศาลว่าถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ หากพบว่าไม่ถูกต้องครบถ้วนก็ให้คัดค้านไว้ตามกฎหมาย และนำเสนอคณะกรรมการพิจารณา

ข้อ ๒๖ การติดต่อพยานบุคคลไปเบิกความที่ศาล กรณีเป็นพยานนำให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบมีหนังสือแจ้งพยานให้ไปเบิกความที่ศาล หรือกรณีเป็นพยานหมายให้อื่นคำขอให้ศาลออกหมายเรียกพยาน โดยให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบดำเนินการ ส่งหมายเรียกให้แก่พยานและให้เบิกค่าใช้จ่ายในการส่งหมายเรียกตามแบบและวิธีการที่สำนักงานกำหนด

ในกรณีที่พยานได้รับหนังสือแจ้ง หรือได้รับหมายเรียกโดยชอบแล้ว แต่มิได้มาเป็นพยานศาล โดยมีได้แจ้งเหตุขัดข้องให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบพิจารณา หากเห็นว่าพยานดังกล่าวเป็นพยานสำคัญในคดีก็ให้ขอศาลเลื่อนการพิจารณาคดีไปก่อน แต่หากเห็นว่า พยานดังกล่าวไม่ใช่พยานสำคัญในคดี ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบงดการสืบพยานปากนั้น หรือขอส่งเอกสารแทนการสืบพยานบุคคลได้ตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๒๗ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบเตรียมการสืบพยานบุคคล พยานเอกสาร และพยานวัตถุให้พร้อมก่อนวันนัดพิจารณา กรณีพยานบุคคลเป็นพยานหมาย ให้เตรียมคำป่าวการ และคำพาหนะพยานหรือค่าใช้จ่ายอื่นเพื่อจ่ายให้แก่พยานตามคำสั่งศาลด้วย

ในการสืบพยาน ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบไปศาลทุกนัดและดำเนินการสืบพยานทุกประเด็นที่อยู่ในคำฟ้องและคำให้การ

ข้อ ๒๘ การดำเนินกระบวนการพิจารณาทุกครั้งให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบบันทึกรายละเอียดไว้ในรายงานการดำเนินคดี ให้ได้ความเพียงพอที่จะทราบการดำเนินคดีครั้งใดหรือวันใด ได้จัดการเกี่ยวกับคดีอย่างไรบ้าง ถ้าเหตุที่ได้จัดการไปนั้นสมควรจะให้ปรากฏถึงเจตนาเพื่อผลใด ๆ ก็ให้บันทึกให้ปรากฏไว้และให้รายงานผู้บังคับบัญชาเพื่อทราบต่อไป

ข้อ ๒๙ ถ้าเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบพิจารณาแล้วเห็นว่าคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งขอลดหนี้ลงบางส่วน หรือขอผ่อนผันการชำระหนี้ หรือขอทำสัญญาประนีประนอมยอมความโดยมิเหตุอันสมควร ให้เสนอความเห็นต่อผู้บังคับบัญชา เพื่อมีหนังสือแจ้งข้อเสนอดังกล่าวให้ผู้บริโภคพิจารณาต่อไป

เมื่อผู้บริโภคตกลงประนีประนอมยอมความโดยแจ้งเงื่อนไขมาให้ทราบแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบตกลงประนีประนอมยอมความตามนั้น หรือจะให้ผู้บริโภคหรือผู้แทนมาแถลงต่อศาลในวันประนีประนอมยอมความก็ได้ ในกรณีนี้ให้ผู้บริโภคหรือผู้แทนลงชื่อในสัญญาประนีประนอมยอมความด้วย

ข้อ ๓๐ การดำเนินคดีในทางจำหน่ายสิทธิของผู้บริโภค ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค ผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเสนอคณะกรรมการพิจารณา ผลการพิจารณาเป็นประการใด ให้ดำเนินการไปตามนั้น และให้สำนักงานรายงานให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบ

ข้อ ๓๑ เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบควรแถลงการณ์ปิดคดี เว้นแต่คดีที่มีเอกสารอ้างอิงมากหรือคดีที่มีทุนทรัพย์สูง หรือคดีที่มีข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายยุ่งยาก ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบแถลงการณ์ปิดคดีเป็นลายลักษณ์อักษร โดยเสนอร่างคำแถลงให้คณะกรรมการพิจารณาก่อน

ข้อ ๓๒ เมื่อศาลได้อ่านคำพิพากษาแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบดำเนินการขอคัดถ่ายคำพิพากษาประกอบสำนวนไว้ทุกเรื่อง

ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง พิพากษาไม่เต็มตามฟ้องหรือแพ้คดีในประเด็นใด ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบคัดถ่ายสำเนาคำเบิกความพยานและพยานเอกสารที่เกี่ยวข้องไว้ด้วย

ข้อ ๓๓ ในการดำเนินคดี เมื่อมีผู้บริกร้องขอและมีเหตุจำเป็นเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้บริโภค ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบใช้ดุลพินิจเพื่อดำเนินการยื่นคำร้องต่อศาล ขอให้นำวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษามาหมวด ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาใช้บังคับ และรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ

หมวด ๔

อุทธรณ์และฎีกา

ข้อ ๓๔ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบไปฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลตามนัดทุกครั้ง

ในกรณีที่ยังไม่สามารถคัดคำพิพากษาหรือคำสั่งได้ในวันที่ศาลอ่านคำพิพากษารณที่ศาลพิพากษาให้ชนะคดีเต็มตามฟ้อง ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบหรือผู้รับมอบฉันทะจดย่อคำพิพากษาหรือคำสั่ง ในกรณีที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งให้แพ้คดีทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบจดย่อคำพิพากษาหรือประเด็นที่วินิจฉัยแห่งคดีพร้อมเหตุผลที่ให้แพ้คดีนั้น

ข้อ ๓๕ เมื่อศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกามีคำพิพากษาหรือคำสั่งแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบเสนอสำนวนพร้อมความเห็นต่อคณะอนุกรรมการ

กรณีที่ศาลชั้นต้น หรือศาลอุทธรณ์พิพากษาหรือมีคำสั่งให้โจทก์ชนะคดีโดยได้รับชำระหนี้เต็มตามฟ้อง เป็นการสมประโยชน์ของผู้บริโภคและเป็นไปตามมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแล้วนั้น ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบใช้ดุลพินิจเพื่อพิจารณาใช้สิทธิว่าจะสมควรอุทธรณ์หรือฎีกาคำพิพากษาหรือไม่ และรายงานให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อทราบ

สำหรับกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาให้โจทก์แพ้คดีหรือพิพากษาให้โจทก์ได้รับชำระหนี้ ไม่เต็มตามฟ้องหรือคำพิพากษามีข้อแตกต่างไปจากมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและคดีไม่ต้องห้ามอุทธรณ์หรือฎีกาตามกฎหมายว่าด้วยอุทธรณ์หรือฎีกานั้น ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบใช้ดุลพินิจเพื่อพิจารณาว่าจะใช้สิทธิอุทธรณ์หรือฎีกาคำพิพากษาหรือไม่ประการใด และนำเสนอคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาต่อไป หากมีความเห็นประการใดให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบดำเนินการตามนั้น และรายงานให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อทราบ ทั้งนี้ หากเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบมีความเห็นควรอุทธรณ์หรือฎีกาให้เสนอร่างอุทธรณ์หรือร่างฎีกาแล้วแต่กรณีไปด้วย

ระหว่างรอผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์หรือฎีกาไว้ด้วย

ข้อ ๓๖ ในกรณีที่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งอุทธรณ์หรือฎีกาให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบดำเนินการแก้อุทธรณ์หรือฎีกาทุกคดี โดยนำเสนอร่างอุทธรณ์หรือฎีกาให้คณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณา และให้นำความในหมวด ๒ และ ๓ มาบังคับใช้โดยอนุโลม

หมวด ๕

การบังคับคดี

ข้อ ๓๗ ในกรณีจำเป็นต้องดำเนินการบังคับคดีและศาลยังไม่ออกคำบังคับ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบขอให้ศาลออกคำบังคับภายในกำหนด ๔๕ วัน นับแต่วันที่ศาลอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่ง เว้นแต่คดีถึงที่สุดหรือคดีที่มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ทุเลาการบังคับคดี ให้ขอออกคำบังคับภายในกำหนด ๑๕ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด หรือวันที่มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ทุเลาการบังคับคดีแล้วแต่กรณี

ข้อ ๓๘ ในกรณีที่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งขอทุเลาการบังคับคดี ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค ผู้รับผิดชอบคดีด้านการขอทุเลาการบังคับคดี

ข้อ ๓๙ เมื่อระยะเวลาที่ศาลกำหนดให้ปฏิบัติตามคำพิพากษาได้ล่วงพ้นไปแล้วและลูกหนี้ ตามคำพิพากษาไม่ปฏิบัติตามคำบังคับให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบยื่นคำขอให้ศาลออก หมายบังคับคดีภายใน ๓๐ วัน นับแต่ล่วงพ้นระยะเวลาดังกล่าว เพื่อดำเนินการบังคับคดีต่อไป

ข้อ ๔๐ ในกรณีที่ศาลออกหมายบังคับคดี ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบ ส่งหมายบังคับคดีและสำนวนที่เกี่ยวข้องจำเป็นแก่การบังคับคดีให้ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายและคดี พิจารณามอบหมายให้ผู้ประสานคดีเป็นผู้ดำเนินการสืบหาทรัพย์สินของจำเลยเพื่อดำเนินการบังคับคดี ต่อไป ทั้งนี้ สำนักงานอาจมอบหมายให้ผู้บริโภค หรือผู้มีส่วนได้เสียในคดีเป็นผู้ช่วยดำเนินการสืบหา ทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาก็ได้

ข้อ ๔๑ ในการดำเนินการบังคับคดี หากมีกระบวนการที่ต้องดำเนินการพิจารณาในชั้นศาล ให้ผู้ประสานคดีนำเสนอผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาส่งกรมมอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค เป็นผู้ดำเนินการเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ให้น้ำความในหมวด ๒ ๓ และ ๔ มาบังคับใช้โดย อนุโลม

ในการดำเนินคดีในชั้นบังคับคดีให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบรวบรวม พยานหลักฐานพร้อมทำความเห็นเสนอคณะอนุกรรมการพิจารณา

หมวด ๖

การเบิกจ่ายเงินค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ

ข้อ ๔๒ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบดำเนินการยืมเงินค่าใช้จ่ายในการ ดำเนินคดีตามระเบียบว่าด้วยการยืมเงินราชการ และกรณีต้องเดินทางไปดำเนินคดีนอกเขตท้องที่ ให้ดำเนินการตามระเบียบของราชการที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๔๓ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบเบิกเงินค่าใช้จ่ายเพื่อสำรอง ในการ ดำเนินคดีได้ไม่เกินคดีละห้าพันบาท แต่เมื่อรวมกันทุกคดีให้เบิกเงินสำรองค่าใช้จ่ายได้รวมกันไม่เกิน สองหมื่นบาท

การเบิกเงินเพื่อนำไปใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบเป็นผู้ยื่น โดยความเห็นชอบของผู้บังคับบัญชาและให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบจัดทำบัญชีค่าใช้จ่ายในแต่ละคดีไว้ให้สามารถตรวจสอบได้ทุกเวลา ทั้งนี้ตามแบบและวิธีการที่สำนักงานกำหนด

ข้อ ๔๔ เมื่อคดีเสร็จกระบวนการพิจารณาในศาลใดและไม่จำเป็นต้องดำเนินการอย่างใดต่อไปอีก ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบหักล้างทะเบียนเงินยืม และจัดทำบันทึกแจ้งว่าคดีถึงที่สุด แล้วพร้อมส่งบัญชีค่าใช้จ่ายและเงินเหลือจ่าย เพื่อหักล้างทะเบียนเงินยืมภายใน ๓๐ วัน

ในกรณีที่เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบ ได้ยื่นเงินค่าใช้จ่ายไปแล้ว ต่อมาเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบผู้นั้นจะต้องส่งมอบสำนวนคดีให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้อื่นรับไป ดำเนินการต่อ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบส่งมอบสำนวนคดี และดำเนินการหักล้างทะเบียนเงินยืมให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วันนับแต่วันส่งมอบสำนวนคดี

ข้อ ๔๕ ในระหว่างอุทธรณ์ ฎีกา หรือการดำเนินการบังคับคดี และมีกระบวนการพิจารณาในชั้นศาลเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมค่าใช้จ่ายดำเนินคดีให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบดำเนินการตามความในหมวดนี้

ข้อ ๔๖ สำนวนคดีที่มีการดำเนินคดีถึงที่สุดให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบ ทำความเห็นว่สำนวนคดีนั้นควรทำลายหรือควรเก็บรอไว้ต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาส่งต่อไป

การทำลายเอกสารตามวรรคแรก ให้ดำเนินการตามระเบียบราชการว่าด้วยเรื่องนั้น

ข้อ ๔๗ การติดตาม การประเมินผล และการรายงานผลการปฏิบัติงาน ให้ดำเนินการตามแบบและวิธีการที่สำนักงานกำหนด

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ชูศักดิ์ ศิรินิล

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภค
ของเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

พ.ศ. ๒๕๖๓

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข เพื่อให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภคตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประกาศกำหนด

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ประกอบมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภคของเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๓”

ข้อ ๒ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในประกาศนี้

“เลขาธิการ” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค” หมายความว่า ข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์ที่ได้รับการแต่งตั้งจากเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อให้มีหน้าที่ดำเนินคดีแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล

ข้อ ๔ หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภคของเลขาธิการ มีดังนี้

๔.๑ เมื่อได้รับคำร้องขอจากผู้บริโภคที่ถูกละเมิดสิทธิ หรือเลขาธิการเห็นสมควร และการดำเนินคดีนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

๔.๒ เป็นกรณีที่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย และหากดำเนินการล่าช้าอาจเกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

(๒) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้ประกอบการธุรกิจมีพฤติกรรมว่าจะหลบหนี หรือย้ายไปเสียซ่อนเร้น หรือโอนไปให้แก่ผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินได้กีด

(๓) เรื่องร้องทุกข์อื่น ๆ ที่เลขาธิการเห็นว่า เป็นเรื่องที่ประชาชนสนใจมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนต้องดำเนินคดีเพื่อคุ้มครองประโยชน์ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

ข้อ ๕ ในการเสนอให้เลขธิการออกคำสั่งให้ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค แทนผู้บริโภค ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคที่เลขธิการมอบหมายดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิดให้เพียงพอต่อการดำเนินคดี และ ยกร่างคำฟ้องพร้อมบัญชีระบุพยาน

(๒) เสนอคณะอนุกรรมการที่มีอำนาจหน้าที่พิจารณากลับกรອງเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค พิจารณาให้ความเห็นในทางคดี

(๓) เสนอเลขธิการเพื่อพิจารณาดำเนินคดีแทนผู้บริโภค

ข้อ ๖ ในกรณีที่เลขธิการเห็นว่า เรื่องร้องทุกข์เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไข ในประกาศฉบับนี้ และเลขธิการเห็นสมควรให้ดำเนินคดี ให้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค ดำเนินคดีแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล ทั้งนี้ ให้เลขธิการรายงานให้คณะกรรมการ คุ้มครองผู้บริโภคทราบ

ในกรณีที่เลขธิการเห็นว่า เรื่องร้องทุกข์ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในประกาศ ฉบับนี้ ให้นำเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณา

ข้อ ๗ การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิ ของผู้บริโภคแทนผู้บริโภค ให้ปฏิบัติตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วย การดำเนินคดีแพ่งแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในส่วนของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการ คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๓

เทวัญ ลิปตพัลลภ

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๑๓๔ ตอนที่ ๖๖ ก ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๐

กฎกระทรวง

การยื่นคำขอและการรับรองสมาคมและมูลนิธิเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

พ.ศ. ๒๕๖๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกกฎกระทรวงการยื่นคำขอและการรับรองสมาคมเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๕

หมวด ๑

เงื่อนไขเกี่ยวกับสมาคม มูลนิธิ และกรรมการ

ข้อ ๒ สมาคมและมูลนิธิที่จะขอรับการรับรองเพื่อให้มีสิทธิและอำนาจฟ้องคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคต้องมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคหรือต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้าและเป็นไปตามเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นสมาคมและมูลนิธิที่จดทะเบียนตามกฎหมายมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปีโดยนับถึงวันยื่นคำขอรับการรับรอง

(๒) มีผลงานหรือการดำเนินงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคในราชอาณาจักรเป็นที่ปรากฏชัด

ข้อ ๓ กรรมการของสมาคมและมูลนิธิต้องมีสัญชาติไทยไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการทั้งหมดและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๒) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๓) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๔) เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ามีความผิดในคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

(๕) เป็นกรรมการ ผู้บริหาร หรือผู้มีอำนาจในการจัดการ หรือมีส่วนได้เสียในกิจการ หรือธุรกิจของเอกชน

ข้อ ๔ สมาคมและมูลนิธิต้องกำหนดวิธีการดำเนินการเกี่ยวกับการฟ้องคดีไว้ในข้อบังคับของสมาคมและมูลนิธิ ดังต่อไปนี้

(๑) คณะกรรมการของสมาคมและมูลนิธิต้องแต่งตั้งบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์ ซึ่งได้รับใบอนุญาตให้เป็นทนายความเป็นผู้ดำเนินคดี ทำหน้าที่ในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

(๒) เมื่อสมาคมและมูลนิธิได้ยื่นฟ้องคดีใดแล้ว ให้ส่งสำเนาคำฟ้องให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันยื่นคำฟ้อง

(๓) ถ้าได้มีคำพิพากษาในคดีที่สมาคมและมูลนิธิได้ยื่นฟ้องแล้ว ให้ส่งสำเนาคำพิพากษานั้นให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลได้มีคำพิพากษา

(๔) ถ้าสมาคมและมูลนิธิจะถอนฟ้องคดีใดต้องแจ้งให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน

(๕) ในการฟ้องคดี สมาคมและมูลนิธิจะเรียกเงินหรือทรัพย์สินใดจากผู้บริโภคไม่ได้ เว้นแต่ค่าพาหนะเดินทาง ค่าคัดถ่ายสำเนาเอกสาร ค่าพิมพ์เอกสาร และค่าฤชาธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ซึ่งต้องชำระต่อศาล

(๖) สมาคมและมูลนิธิจะต้องปฏิบัติตามระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินการของสมาคมและมูลนิธิเกี่ยวกับการฟ้องคดีในรายละเอียดของกรณีที่เพิ่มเติมจากกฎกระทรวงนี้ หรือในกรณีอื่นด้วยตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด

หมวด ๒

การยื่นคำขอรับการรับรองสมาคมและมูลนิธิ

ข้อ ๕ การยื่นคำขอรับการรับรองสมาคม ให้ยื่นต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตามแบบ ส.ค.บ. ๑ ทำयกฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยเอกสารหรือหลักฐานซึ่งรับรองความถูกต้องแล้วตามที่ระบุไว้ในแบบคำขอดังกล่าว

ข้อ ๖ การยื่นคำขอรับการรับรองมูลนิธิ ให้ยื่นต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตามแบบ ส.ค.บ. ๒ ทำयกฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยเอกสารหรือหลักฐานซึ่งรับรองความถูกต้องแล้วตามที่ระบุไว้ในแบบคำขอดังกล่าว

หน้า ๓
เล่ม ๑๓๔ ตอนที่ ๖๖ ก ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๐

ข้อ ๗ เมื่อได้รับคำขอรับการรับรองสมาคมหรือมูลนิธิ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตรวจสอบความถูกต้องและครบถ้วนของคำขอและเอกสารหรือหลักฐานตามข้อ ๕ หรือข้อ ๖ แล้วให้ออกใบรับคำขอแก่สมาคมหรือมูลนิธิหรือผู้ทำการแทนไว้เป็นหลักฐาน

ใบรับคำขอตามวรรคหนึ่ง ให้ระบุวัน เดือน ปีที่รับคำขอและลงลายมือชื่อของเจ้าหน้าที่ผู้รับคำขอ

หมวด ๓
การพิจารณาของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๘ ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาคำขอรับการรับรองสมาคมและมูลนิธิให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้รับคำขอและเอกสารหรือหลักฐานประกอบคำขอครบถ้วน หากไม่สามารถดำเนินการพิจารณาได้ทันภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ขยายระยะเวลาพิจารณาคำขอได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน และให้บันทึกเหตุผลและความจำเป็นที่ต้องมีการขยายระยะเวลาคำนวณนั้นไว้ด้วย

ข้อ ๙ เมื่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาคำขอรับการรับรองสมาคมและมูลนิธิแล้ว กรณีที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติให้การรับรอง ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคออกหนังสือรับรองให้แก่สมาคมหรือมูลนิธิตามแบบ ส.ค.บ. ๓ ท้ายกฎกระทรวงนี้ แต่ถ้าคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติไม่ให้การรับรอง ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีหนังสือแจ้งสมาคมหรือมูลนิธิ พร้อมระบุเหตุผลที่ไม่ให้การรับรองนั้นและแนบมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้สมาคมหรือมูลนิธิทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ

การแจ้งมติดังตามวรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติ

การพิจารณาของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้ถือเป็นที่สุด

ข้อ ๑๐ สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติไม่ให้การรับรองอาจยื่นคำขอรับการรับรองได้ใหม่เมื่อพ้นกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติ

ข้อ ๑๑ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคอาจสนับสนุนสมาคมหรือมูลนิธิที่ได้รับการรับรองตามกฎหมายนี้ในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารการดำเนินงานกิจการของสมาคมหรือมูลนิธิเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการคุ้มครองผู้บริโภคได้

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๑๒ คำขอรับการรับรองสมาคมที่ได้ยื่นไว้แล้วตามกฎหมายกระทรวงการยื่นคำขอและการรับรองสมาคมเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๕ และยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาให้ถือว่าเป็นคำขอรับการรับรองตามกฎหมายฉบับนี้ และถ้าคำขอรับการรับรองดังกล่าวมีข้อความแตกต่างไปจากคำขอรับการรับรองตามกฎหมายฉบับนี้ ให้เจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งแก้ไขเพิ่มเติมคำขอรับการรับรองเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายฉบับนี้ได้

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

แบบ สปค.๑ - สปค.๓

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ บัญญัติให้สมาคมและมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคหรือต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้า และข้อบังคับของสมาคมและมูลนิธิดังกล่าวในส่วนที่เกี่ยวกับคณะกรรมการสมาชิก และวิธีการดำเนินการของสมาคมและมูลนิธิ เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยสมาคมและมูลนิธิอาจยื่นคำขอให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองเพื่อให้สมาคมและมูลนิธินั้นมีสิทธิและอำนาจฟ้องเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการใช้สิทธิและอำนาจฟ้องของสมาคมและมูลนิธิ

พ.ศ. ๒๕๖๐

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดระเบียบเพื่อให้สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามมาตรา ๔๐ ถือปฏิบัติในการดำเนินการเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการใช้สิทธิและอำนาจฟ้องของสมาคมและมูลนิธิต่อไป

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการใช้สิทธิและอำนาจฟ้องของสมาคมหรือมูลนิธิ พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการดำเนินการของสมาคมเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการใช้สิทธิและอำนาจฟ้องของสมาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“สมาคม” หมายความว่า สมาคมที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามมาตรา ๔๐

“มูลนิธิ” หมายความว่า มูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามมาตรา ๔๐

“ผู้ดำเนินคดี” หมายความว่า ผู้ดำเนินคดีตามกฎหมายกระทรวงการยื่นคำขอและการรับรองสมาคมและมูลนิธิเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๐

หมวด ๑

การดำเนินการของสมาคมและมูลนิธิเกี่ยวกับการฟ้องคดี

ข้อ ๕ ให้สมาคมและมูลนิธิส่งรายงานการประชุมของสมาคมและมูลนิธิที่มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ทั้งชุด การเปลี่ยนแปลงกรรมการ หรือการแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับทราบการจดทะเบียน

เมื่อสมาคมหรือมูลนิธิมีเหตุต้องเลิกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ให้คณะกรรมการของสมาคมหรือมูลนิธิที่อยู่ในตำแหน่งขณะมีการเลิกสมาคมหรือมูลนิธิแจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในสิบวันนับแต่วันที่มีการเลิกสมาคมหรือมูลนิธิ

ข้อ ๖ ให้สมาคมและมูลนิธิรายงานงบดุลแสดงสินทรัพย์ หนี้สิน และบัญชีรายรับรายจ่าย รวมทั้งผลการดำเนินคดีของสมาคมและมูลนิธิในรอบปีที่ผ่านมา ไปยังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการประชุมใหญ่

หมวด ๒

การใช้สิทธิและอำนาจฟ้องของสมาคมและมูลนิธิ

ข้อ ๗ ในการพิจารณาดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามมาตรา ๔๑ คณะกรรมการของสมาคมและคณะกรรมการของมูลนิธิต้องดำเนินการให้มีการรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิดให้เพียงพอ การลงมติให้ฟ้องหรือไม่ฟ้องผู้ประกอบการ ให้คณะกรรมการของสมาคมและคณะกรรมการของมูลนิธิพิจารณาจากพยานหลักฐานและความเห็นของผู้ดำเนินคดีตามข้อ ๘ โดยสุจริต และมีเหตุผลอันสมควร ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคโดยรวม สิทธิของบุคคลในการประกอบกิจการ และความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่ผู้บริโภคและผู้ประกอบการเป็นสำคัญ

การลงมติให้ฟ้องหรือไม่ฟ้องผู้ประกอบการตามวรรคหนึ่ง ให้สมาคมและมูลนิธิแจ้งมติพร้อมเหตุผลอย่างชัดเจนประกอบด้วย ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันลงมติดังกล่าว

ข้อ ๘ คณะกรรมการของสมาคมและคณะกรรมการของมูลนิธิต้องมอบหมายให้ผู้ดำเนินคดีตามบัญชีรายชื่อผู้ดำเนินคดีที่สมาคมและมูลนิธิแจ้งไว้กับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อทำหน้าที่ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค

ให้สมาคมและมูลนิธิรายงานการเปลี่ยนแปลงบัญชีรายชื่อผู้ดำเนินคดีให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลง

ข้อ ๙ ในกรณีที่ผู้บริโภคขอให้สมาคมหรือมูลนิธิเรียกทรัพย์สินและค่าเสียหายแทนตน สมาคมหรือมูลนิธิต้องช่วยผู้บริโภคดังกล่าวในการจัดทำหนังสือมอบหมายให้เรียกทรัพย์สินและค่าเสียหาย โดยมีพยานลงลายมือชื่อรับรองอย่างน้อยสองคน

ข้อ ๑๐ เมื่อสมาคมหรือมูลนิธิได้ยื่นฟ้องคดีใดแล้ว ให้สมาคมหรือมูลนิธิดำเนินการส่งสำเนาคำฟ้องให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันยื่นคำฟ้อง

ข้อ ๑๑ ถ้าสมาคมหรือมูลนิธิจะถอนฟ้องคดีใด ต้องแจ้งให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน

ในกรณีที่สมาคมหรือมูลนิธิได้ทำการประนีประนอมยอมความกับคู่ความอีกฝ่ายหนึ่ง ให้สมาคมหรือมูลนิธิมีหนังสือแจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้ประนีประนอมยอมความ

ในการดำเนินการตามวรรคสอง เมื่อศาลได้มีคำพิพากษาตามที่สมาคมหรือมูลนิธิได้ทำการประนีประนอมยอมความกับคู่ความอีกฝ่ายหนึ่ง ให้สมาคมหรือมูลนิธิยื่นรับส่งสำเนาคำพิพากษาและสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าวให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบโดยเร็ว

การดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสองให้สมาคมหรือมูลนิธิ แบนสำเนาหนังสือแสดงความยินยอมให้ถอนฟ้องหรือประนีประนอมยอมความของผู้บริโภคมาด้วย

ข้อ ๑๒ ในการฟ้องคดี สมาคมและมูลนิธิจะเรียกเงินหรือทรัพย์สินใดจากผู้บริโภคไม่ได้ เว้นแต่ ค่าพาหนะเดินทาง ค่าคัดถ่ายเอกสาร ค่าพิมพ์เอกสาร ค่าฤชาธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ซึ่งต้องชำระต่อศาล

ข้อ ๑๓ เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีแทนผู้บริโภค สมาคมและมูลนิธิอาจขอรับการสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้

ข้อ ๑๔ ให้สมาคมหรือมูลนิธิแจ้งความคืบหน้าเกี่ยวกับผลการดำเนินคดีให้ผู้บริโภคทราบด้วย

ข้อ ๑๕ เมื่อได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีที่สมาคมหรือมูลนิธิได้ยื่นฟ้องแล้ว ให้สมาคมหรือมูลนิธิส่งสำเนาคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง เว้นแต่มีเหตุจำเป็นไม่สามารถดำเนินการภายในระยะเวลาดังกล่าวได้ ให้สมาคมหรือมูลนิธินั้นแจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบ และให้รีบส่งสำเนาคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นโดยเร็วเมื่อพ้นเหตุจำเป็นดังกล่าว

ข้อ ๑๖ เมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว บรรดาค่าเสียหายที่สมาคมหรือมูลนิธิได้รับไว้นั้นเนื่องมาจากการดำเนินคดีของสมาคมหรือมูลนิธิโดยได้รับมอบหมายจากผู้บริโภคต้องส่งให้แก่ผู้บริโภคภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่รับค่าเสียหายนั้น แล้วแจ้งให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบโดยเร็ว

ข้อ ๑๗ ในกรณีที่สมาคมหรือมูลนิธิไม่ปฏิบัติตามระเบียบนี้หรือมีพฤติการณ์ปรากฏว่าได้ดำเนินการฟ้องคดีโดยไม่สุจริต คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคอาจพิจารณาเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนิธิดังกล่าวได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

อมสิน ชีวะพุกษ์

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เรื่อง การกำหนดลักษณะหรือประเภทคดีแพ่งซึ่งสมาคมหรือมูลนิธิมีสิทธิในการดำเนินคดี
เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๖๐

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดลักษณะหรือประเภทคดี เพื่อให้สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามมาตรา ๔๐ มีสิทธิฟ้องคดีและดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ เพื่อคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคโดยรวม

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง การกำหนดลักษณะหรือประเภทคดีแพ่งซึ่งสมาคมหรือมูลนิธิมีสิทธิในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“สมาคม” หมายความว่า สมาคมที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามมาตรา ๔๐

“มูลนิธิ” หมายความว่า มูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามมาตรา ๔๐

ข้อ ๓ ในการดำเนินคดีเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคโดยรวม ให้สมาคมหรือมูลนิธิมีสิทธิดำเนินคดีแพ่งซึ่งมีจำนวนทุนทรัพย์ในการฟ้องคดีของผู้บริโภคแต่ละรายไม่เกินห้าล้านบาท และเป็นคดีที่มีลักษณะหรือประเภท ดังต่อไปนี้

(๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ

(๒) คดีแพ่งตามกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าไม่ปลอดภัย

(๓) คดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกันกับคดีตาม (๑) หรือ (๒)

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

ออมสิน ชีวะพุกษ์

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค

พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

พ.ศ. ๒๕๖๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ วางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๐ และระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๒

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้ดำเนินการเปรียบเทียบบรรดาความผิด ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือเป็นความผิดที่มีโทษปรับหรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี

“ผู้ต้องหา” หมายความว่า ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

“ผู้กล่าวหา” หมายความว่า พนักงานสอบสวน เจ้าหน้าที่ หรือบุคคลที่พบหรือแจ้งการกระทำความผิด

ข้อ ๕ ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบมีอำนาจเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ที่เกิดขึ้นในเขตท้องที่ที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๖ บรรดาคดีที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเห็นว่าอยู่ในอำนาจเปรียบเทียบให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบดำเนินการ ดังนี้

(๑) บันทึกชื่อ ชื่อสกุล อายุ เลขบัตรประจำตัวประชาชน ที่อยู่ของผู้กล่าวหาและผู้ต้องหา
ข้อหา วัน เวลา และสถานที่เกิดเหตุ ตลอดจนรายละเอียดอื่น ๆ ในสมุดรับคำกล่าวโทษตามแบบ
คคป. ๑ ท้ายระเบียบนี้

(๒) แจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่ถูกกล่าวหาและแจ้งข้อหาในความผิดดังกล่าว
ให้ผู้ต้องหาทราบ

(๓) ชี้แจงให้ผู้ต้องหาทราบและเข้าใจว่าความผิดที่ถูกกล่าวหาเป็นคดีที่เปรียบเทียบได้
ถ้าผู้ต้องหายินยอมให้เปรียบเทียบ ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบบันทึกคำให้การของผู้กล่าวหา
และผู้ต้องหาตามแบบ คคป. ๒ ท้ายระเบียบนี้ แล้วจึงเปรียบเทียบ

ในกรณีผู้ต้องหาไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้บันทึกคำให้การไว้ในสำนวน

บรรดาคดีที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเห็นว่าเป็นกรณีที่ไม่อาจเปรียบเทียบ หรือไม่สมควร
เปรียบเทียบ หรือคดีที่ผู้ต้องหาไม่มาให้เปรียบเทียบภายในเวลาที่กำหนด หรือมาทำการเปรียบเทียบ
แต่ไม่ยินยอมตามที่ได้เปรียบเทียบ หรือไม่ยินยอมยกของกลางให้เป็นของแผ่นดิน ให้ผู้มีอำนาจ
เปรียบเทียบส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค ตามมาตรา ๓๙ หรือมาตรา ๓๙/๑
แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แล้วแต่กรณี ดำเนินคดี

ข้อ ๗ ในการเปรียบเทียบ ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนดเงินค่าปรับตามพฤติการณ์
แห่งคดีความเสียหายที่ผู้บริโภคได้รับ ผลประโยชน์ที่ผู้ประกอบการได้รับ สภาพความผิด มูลเหตุใน
การกระทำความผิด ผลกระทบต่อสาธารณชน การพยายามบรรเทาผลร้าย และการชดเชยค่าเสียหาย

ถ้าการเปรียบเทียบนั้นมีปัญหาสำคัญซึ่งยากแก่การวินิจฉัย ให้หารือคณะกรรมการคุ้มครอง
ผู้บริโภค

ข้อ ๘ ในกรณีที่ผู้ต้องหาเป็นนิติบุคคล ให้บันทึกคำให้การและบันทึกเปรียบเทียบ โดยให้
แยกกันระหว่างนิติบุคคล กรรมการ ผู้จัดการหรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบการดำเนินงานของนิติบุคคล

ข้อ ๙ ถ้าคดีที่เปรียบเทียบมีของกลางที่จะต้องจัดการอย่างใดอย่างหนึ่ง ให้ผู้มีอำนาจ
เปรียบเทียบบันทึกความยินยอมของเจ้าของสิ่งของนั้น ๆ ว่ายินยอมให้เป็นของแผ่นดินตามแบบ คคป. ๓
ท้ายระเบียบนี้ และจัดการแก่สิ่งของนั้นตามควรแก่กรณี ภายในขอบเขตของอำนาจหน้าที่
ที่จะกระทำได้

ข้อ ๑๐ เมื่อผู้ต้องหาชำระเงินค่าปรับแล้วให้ถือว่าคดีเลิกกันและสิทธินำคดีอาญามาฟ้อง
เป็นอันระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบออกใบเสร็จรับเงิน
ให้แก่ผู้ต้องหาและให้ผู้ต้องหาลงลายมือชื่อไว้

ข้อ ๑๑ เมื่อเปรียบเทียบเสร็จและได้รับชำระเงินค่าปรับแล้ว ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบบันทึก
การเปรียบเทียบตามแบบ คคป. ๔ ท้ายระเบียบนี้ โดยให้จัดทำประวัติผู้กระทำความผิด (ผู้ต้องหา)
ตามแบบ คคป. ๕ ท้ายระเบียบนี้ และรายงานผลการเปรียบเทียบให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ทราบโดยเร็ว

หน้า ๗

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๒๕ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๓๑ มกราคม ๒๕๖๓

ข้อ ๑๒ การเก็บรักษาเงินค่าปรับและการนำเงินค่าปรับส่งคลังให้เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการนั้น

ข้อ ๑๓ ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเก็บรักษาสำนวนเปรียบเทียบที่เสร็จคดีไว้ ภายในกำหนดอายุความ เมื่อพ้นกำหนดอายุความแล้วให้ทำลายตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณต่อไป

ข้อ ๑๔ ให้ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

เทวัญ ลิปตพัลลภ

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

สมุดรับคำกล่าวโทษ

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๑๗/๒๕๖๒

เรื่อง มอบหมายพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบความผิด
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ประชานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค โดยมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๖๒ วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ จึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

๑. ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๑/๒๕๔๒ เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๒ และคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๒/๒๕๖๑ เรื่อง มอบหมายให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร กรณีฝ่าฝืนมาตรา ๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๑

๒. มอบหมายให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค รองเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ เป็นผู้ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้ที่วราขอาณัติกร โดยให้ดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๒

ทั้งนี้ ให้ใช้บังคับนับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

เทวัญ ลิปตพัลลภ

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

หน้า ๓๘
เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๒๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ มกราคม ๒๕๖๓

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๘/๒๕๖๒

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่น
นอกจากกรุงเทพมหานคร และมอบหมายให้ดำเนินการเปรียบเทียบความผิด
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค โดยมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๖๒ วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ จึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

๑. ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๖/๒๕๒๘ เรื่อง แต่งตั้ง คณะอนุกรรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร และ มอบอำนาจในการเปรียบเทียบความผิด ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๒๘ และคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑/๒๕๔๓ เรื่อง แก้ไข เปลี่ยนแปลงชื่อตำแหน่งอนุกรรมการในคณะอนุกรรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้น ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร และมอบอำนาจในการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติ คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓

๒. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจาก กรุงเทพมหานคร และมอบหมายให้ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครอง ผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ เฉพาะความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดนั้น ๆ ประกอบด้วย

(๑) ผู้ว่าราชการจังหวัด	ประธานอนุกรรมการ
(๒) อัยการจังหวัด	อนุกรรมการ
(๓) ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด	อนุกรรมการ
(๔) ข้าราชการในจังหวัด ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง	เลขานุการ
(๕) เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน	ผู้ช่วยเลขานุการ

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ปฏิบัติงานคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด จำนวน ๒ คน

๓. มอบหมายให้คณะอนุกรรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่น นอกจากกรุงเทพมหานคร ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยให้ดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒
และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๒

ทั้งนี้ ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

เทวัญ ลิปตพัลลภ

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

หน้า ๔๐

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๒๕ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๓๑ มกราคม ๒๕๖๓

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๑๙/๒๕๖๒

เรื่อง มอบหมายให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิด
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค โดยมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๖๒ วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ จึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

๑. มอบหมายให้นายกเทศมนตรีในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเฉพาะความผิดที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้พบการกระทำความผิดและความผิดนั้นได้เกิดขึ้นในเขตเทศบาลนั้น ๆ

๒. มอบหมายให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเฉพาะความผิดที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้พบการกระทำความผิดและความผิดนั้นได้เกิดขึ้นในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น ๆ

๓. มอบหมายให้นายกเมืองพัทยาในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้พบการกระทำความผิดและความผิดนั้นได้เกิดขึ้นในเขตเมืองพัทยา

๔. ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบมีอำนาจเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยให้ดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๒

ทั้งนี้ ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

เทวัญ ลิปะพัลลภ

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ภาคผนวก ข

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานพระราชบัญญัติกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ขายตรงและตลาดแบบตรง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๔๕ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕

เป็นปีที่ ๕๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
ให้ประกาศว่า

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของ
บุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้
กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอม
ของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง
พ.ศ. ๒๕๔๕”

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วัน
ถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

“ขายตรง” หมายความว่า การตลาดสินค้าหรือบริการในลักษณะของการ
นำเสนอขายต่อผู้บริโภคโดยตรง ณ ที่อยู่อาศัยหรือสถานที่ทำงานของผู้บริโภคหรือของผู้อื่น หรือ
สถานที่อื่นที่มีใช้สถานที่ประกอบการค้าเป็นปกติธุระ โดยผ่านตัวแทนขายตรงหรือผู้จำหน่ายอิสระชั้น
เดียวหรือหลายชั้นแต่ไม่รวมถึงนิติกรรมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

“ตลาดแบบตรง” หมายความว่า การตลาดสินค้าหรือบริการในลักษณะของการ
สื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขายสินค้าหรือบริการโดยตรงต่อผู้บริโภคซึ่งอยู่ห่างโดยระยะทางและมุ่งหวังให้
ผู้บริโภคแต่ละรายตอบกลับเพื่อซื้อสินค้าหรือบริการจากผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงนั้น ส่วนการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๙/ตอนที่ ๔๐ ก/หน้า ๑/๓๐ เมษายน ๒๕๔๕

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๓๖๑ สคบ.กับการคุ้มครองผู้บริโภค

ซื้อขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่ถือว่าเป็นตลาดแบบตรง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ผู้บริโภค” หมายความว่า ผู้ซื้อหรือผู้ได้รับการจากผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบการตลาดแบบตรง หรือผู้ซึ่งได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบการตลาดแบบตรงเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการ

“ผู้จำหน่ายอิสระ” หมายความว่า บุคคลที่ได้รับโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าหรือบริการจากผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและนำสินค้าหรือบริการดังกล่าวไปเสนอขายตรงต่อผู้บริโภค

“ตัวแทนขายตรง” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับมอบอำนาจจากผู้ประกอบธุรกิจขายตรงให้นำสินค้าหรือบริการไปเสนอขายตรงต่อผู้บริโภค

“ห้างหุ้นส่วน” หมายความว่า ห้างหุ้นส่วนจดทะเบียนหรือห้างหุ้นส่วนจำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

“บริษัท” หมายความว่า บริษัทจำกัดตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือบริษัทมหาชนจำกัดตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด

“ซื้อ” หมายความว่า รวมถึง เช่า เช่าซื้อ หรือได้มาไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยให้ค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น

“ขาย” หมายความว่า รวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดทำไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

“สินค้า” หมายความว่า สิ่งของที่ผลิตหรือมีไว้เพื่อขาย

“บริการ” หมายความว่า การรับจัดทำกรงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น แต่ไม่รวมถึงการจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงาน

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

“นายทะเบียน” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้นเมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

๓ มาตรา ๓ นิยามคำว่า “ห้างหุ้นส่วน” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

๔ มาตรา ๓ นิยามคำว่า “บริษัท” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

ซื้อขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่ถือว่าเป็นตลาดแบบตรง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ผู้บริโภค” หมายความว่า ผู้ซื้อหรือผู้ได้รับการจากผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง หรือผู้ซึ่งได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการ

“ผู้จำหน่ายอิสระ” หมายความว่า บุคคลที่ได้รับโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าหรือบริการจากผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและนำสินค้าหรือบริการดังกล่าวไปเสนอขายตรงต่อผู้บริโภค

“ตัวแทนขายตรง” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับมอบอำนาจจากผู้ประกอบธุรกิจขายตรงให้นำสินค้าหรือบริการไปเสนอขายตรงต่อผู้บริโภค

“ห้างหุ้นส่วน”^๓ หมายความว่า ห้างหุ้นส่วนจดทะเบียนหรือห้างหุ้นส่วนจำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

“บริษัท”^๔ หมายความว่า บริษัทจำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือบริษัทมหาชนจำกัดตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด

“ซื้อ” หมายความว่า รวมถึง เช่า เช่าซื้อ หรือได้มาไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยให้ค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น

“ขาย” หมายความว่า รวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

“สินค้า” หมายความว่า สิ่งของที่ผลิตหรือมีไว้เพื่อขาย

“บริการ” หมายความว่า การรับจัดทำการทำงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น แต่ไม่รวมถึงการจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงาน

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

“นายทะเบียน” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้นเมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

^๓ มาตรา ๓ นิยามคำว่า “ห้างหุ้นส่วน” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^๔ มาตรา ๓ นิยามคำว่า “บริษัท” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนสี่คน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการขายตรงหรือการตลาดแบบตรง ทั้งนี้ ต้องแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิภาคเอกชนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง

ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นกรรมการและเลขานุการ

ในการแต่งตั้งกรรมการตามวรรคหนึ่ง (๓) ให้บรรดาสมาคมที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจขายตรง สมาคมที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจตลาดแบบตรง หรือสมาคมหรือมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค แล้วแต่กรณี เสนอชื่อบุคคลที่เห็นสมควรต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาแต่งตั้ง สำหรับหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อบุคคลให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรี

กำหนด

มาตรา ๙^๕ ประธานกรรมการและกรรมการต้องไม่ดำรงตำแหน่ง หรือเป็นหุ้นส่วน หรือเป็นผู้ถือหุ้นเกินจำนวนร้อยละสิบของจำนวนหุ้นทั้งหมดในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทที่ประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงในระยะเวลาหนึ่งปีก่อนดำรงตำแหน่งหรือระหว่างดำรงตำแหน่งประธานกรรมการหรือกรรมการ

มาตรา ๑๐ ให้กรรมการตามมาตรา ๘ (๑) (๓) และ (๔) มีวาระดำรงตำแหน่งคราวละ สามปี กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้แต่ไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

เมื่อครบกำหนดตามวาระดังกล่าวในวาระหนึ่ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไป จนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

มาตรา ๑๑ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๐ กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๔) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (๖) คณะรัฐมนตรีให้ออกเพราะบกพร่อง ไม่สุจริตต่อหน้าที่ มีความประพฤติดีเสื่อม

เสียหรือหย่อนความสามารถ

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ คณะรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทนได้และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

^๕ มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการเพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่งเท่าที่วาระที่เหลืออยู่ของกรรมการที่ได้รับแต่งตั้งไว้แล้ว

มาตรา ๑๒ ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุม หรือไม่อยู่ในที่ประชุมให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การประชุมคณะกรรมการทุกคราวต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๓ คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) พิจารณาเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบการธุรกิจตลาดแบบตรง

(๒) แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค ในการนี้ จะระบุชื่อสินค้าหรือบริการ หรือชื่อของผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบการธุรกิจตลาดแบบตรงด้วยก็ได้

(๓) กำกับดูแลผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง รวมทั้งติดตามสอดส่องพฤติการณ์ในการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

(๔) วางระเบียบหรือประกาศเกี่ยวกับการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๕) พิจารณาวินิจฉัยการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน

(๖) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายและมาตรการในการกำกับดูแล รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง และพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรงตามที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมอบหมาย

(๗) สอดส่องเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนราชการ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐให้ปฏิบัติการตามอำนาจและหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินคดีในความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๘) เสนอแนะในการออกกฎกระทรวง ตามพระราชบัญญัตินี้

(๙) เรื่องอื่นตามที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมอบหมาย

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา นี้ คณะกรรมการอาจมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ปฏิบัติการหรือเตรียมข้อเสนอไปยังคณะกรรมการเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไปได้

มาตรา ๑๔ คณะกรรมการจะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการ

อย่างหนึ่งอย่างใดแทนคณะกรรมการก็ได้

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มาตรา ๑๕ การประชุมของคณะกรรมการให้นำมาตรา ๑๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
มาตรา ๑๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ คณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการมีอำนาจสั่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้อธิบาย คำอธิบาย คำแนะนำหรือความเห็นหรือส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องหรือสิ่งอื่นใดมาเพื่อประกอบการพิจารณาได้

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
มาตรา ๑๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการต้องให้ออกัสแก่ผู้ถูกกล่าวหาหรือสงสัยว่ากระทำการอันเป็นการขัดต่อพระราชบัญญัตินี้ เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงและแสดงความคิดเห็นตามสมควร เว้นแต่ในกรณีที่จำเป็นและเร่งด่วนหากปล่อยให้เนิ่นช้าไปจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือจะกระทบต่อประโยชน์สาธารณะ
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
การกำหนดหรือการออกคำสั่งในเรื่องใดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการคำนึงถึงความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่ผู้บริโภค ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง และในกรณีที่เห็นสมควรคณะกรรมการจะกำหนดเงื่อนไขหรือวิธีการชั่วคราวในการบังคับให้เป็นไปตามการกำหนดหรือการออกคำสั่งนั้นก็ได้

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
มาตรา ๑๘ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภครับผิดชอบในงานธุรการของคณะกรรมการและมีหน้าที่รับคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง ติดตามสอดส่องพฤติการณ์ในการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรงและปฏิบัติงานให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
หมวด ๒
การประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
มาตรา ๑๙ ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงดำเนินกิจการในลักษณะที่เป็นการชักชวนให้บุคคลเข้าร่วมเป็นเครือข่ายในการประกอบธุรกิจขายตรงหรือในการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง โดยตกลงว่าจะให้ผลประโยชน์ตอบแทนจากการหาผู้เข้าร่วมเครือข่ายดังกล่าวซึ่งคำนวณจากจำนวนผู้เข้าร่วมเครือข่ายที่เพิ่มขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ส่วนที่ ๑
การประกอบธุรกิจขายตรง

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

มาตรา ๒๐^๖ ผู้ใดจะประกอบธุรกิจขายตรงต้องเป็นห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท และได้จดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๑ ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงต้องดำเนินการให้เป็นไปตามแผนการจ่ายผลตอบแทนของตนที่ได้ยื่นต่อนายทะเบียนตามมาตรา ๓๘
แผนการจ่ายผลตอบแทนต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ต้องไม่กำหนดให้ผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงที่ไม่ใช่ลูกจ้างได้รับผลตอบแทนที่เป็นรายได้หลักจากการรับสมัครบุคคลหรือแนะนำผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงที่ไม่ใช่ลูกจ้างอื่นเข้าร่วมเป็นเครือข่ายในการประกอบธุรกิจขายตรง

(๒) ผลตอบแทนที่เป็นรายได้หลักของผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงที่ไม่ใช่ลูกจ้างขึ้นอยู่กับยอดขายสินค้าหรือบริการแก่ผู้บริโภค รวมไปถึงการซื้อเพื่อการใช้หรือบริโภคเอง

(๓) ต้องไม่บังคับให้ผู้จำหน่ายอิสระซื้อสินค้า

(๔) ต้องไม่ชักจูงให้ผู้จำหน่ายอิสระซื้อสินค้าในปริมาณมากเกินไปอย่างไม่สมเหตุผล

(๕) ต้องแสดงวิธีการคิดคำนวณการจ่ายผลตอบแทนที่ตรงต่อความเป็นจริง หรือเป็นไปได้จริงและอย่างเปิดเผยชัดเจน

(๖) ลักษณะอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด
แผนการจ่ายผลตอบแทนใดที่มีลักษณะแตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ในวรรคสองให้มีผลบังคับใช้เท่าที่เป็นธรรมแก่ผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงที่ไม่ใช่ลูกจ้าง

มาตรา ๒๒ ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการสมัครเข้าเป็นสมาชิก ค่าฝึกอบรม ค่าวัสดุอุปกรณ์ส่งเสริมการขาย หรือค่าธรรมเนียมอื่น ๆ อันเกี่ยวเนื่องกับการเข้าร่วมเป็นเครือข่ายในการประกอบธุรกิจขายตรงจากผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงที่ไม่ใช่ลูกจ้างในอัตราสูงกว่าที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๒๓ สัญญาระหว่างผู้จำหน่ายอิสระกับผู้ประกอบธุรกิจขายตรง ให้ทำเป็นหนังสือซึ่งอย่างน้อยต้องมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(๑) เงื่อนไขที่ชัดเจนเกี่ยวกับการจ่ายผลตอบแทนตามแผนการจ่ายผลตอบแทน

(๒) เงื่อนไขที่ชัดเจนเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมการสมัคร ค่าฝึกอบรม ค่าวัสดุอุปกรณ์ส่งเสริมการขาย หรือค่าธรรมเนียมอื่น ๆ

(๓) เงื่อนไขที่ชัดเจนเกี่ยวกับการที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงจะรับซื้อสินค้า วัสดุอุปกรณ์ส่งเสริมการขาย ชุดคู่มือ หรืออุปกรณ์ส่งเสริมธุรกิจคืนจากผู้จำหน่ายอิสระ ตลอดจนกำหนดระยะเวลาที่ผู้จำหน่ายอิสระสามารถใช้สิทธิดังกล่าว

ความในวรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) ให้นำมาใช้บังคับแก่ตัวแทนขายตรงที่ไม่ใช่ลูกจ้างด้วย

^๖ มาตรา ๒๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๒๔ ในการนำสินค้าหรือบริการไปเสนอขายตรงต่อผู้บริโภค ผู้จำหน่าย
อิสระต้องดำเนินการตามเงื่อนไขและแผนการขายที่ผู้ประกอบการกิจการขายตรงกำหนด

มาตรา ๒๔/๑ ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้จำหน่ายอิสระต้องร่วมรับผิดชอบ
ผู้บริโภคในความชำรุดบกพร่องของสินค้าหรือบริการที่ผู้จำหน่ายอิสระขายให้แก่ผู้บริโภคหรือความ
เสียหายที่ผู้จำหน่ายอิสระนั้นได้เกิดขึ้นจากการไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ของผู้จำหน่ายอิสระตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๕ เมื่อผู้จำหน่ายอิสระใช้สิทธิคืนสินค้า วัสดุอุปกรณ์ส่งเสริมการขาย ชุด
คู่มือหรืออุปกรณ์ส่งเสริมธุรกิจที่ซื้อไปจากผู้ประกอบธุรกิจขายตรง ให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงซื้อคืน
ตามราคาที่ผู้จำหน่ายอิสระได้จ่าย ภายในระยะเวลาสิบห้าวันนับแต่วันที่ผู้จำหน่ายอิสระใช้สิทธิคืน
แต่ในการใช้สิทธิคืนกรณีที่อยู่ตามมาตรา ๒๓ สิ้นสุดลง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงมีสิทธิหักค่า
ดำเนินการได้ไม่เกินอัตราที่คณะกรรมการประกาศกำหนด และมีสิทธิหักกลับหนี้ใด ๆ อันเกี่ยวกับ
สัญญาตามมาตรา ๒๓ ที่ผู้จำหน่ายอิสระจะต้องชำระได้

มาตรา ๒๖ ในการเข้าไปติดต่อเพื่อเสนอขายสินค้าให้แก่ผู้บริโภคโดยตรง ณ ที่อยู่
อาศัยหรือสถานที่ทำงานของผู้บริโภคหรือของผู้อื่น หรือสถานที่อื่นที่มีใช้สถานที่ประกอบการค้าเป็น
ปกติธุระ ผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงจะต้องได้รับอนุญาตจากผู้บริโภคหรือผู้ครอบครอง
สถานที่นั้นก่อนและต้องไม่กระทำการอันเป็นการรบกวนหรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่บุคคลดังกล่าว
ในการนี้ ผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงต้องแสดงบัตรประจำตัวประชาชนและบัตรประจำตัวผู้
จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงซึ่งออกโดยผู้ประกอบการขายตรงด้วย

มาตรา ๒๖/๑^๕ ในกรณีที่มีการย้ายสำนักงาน ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงต้องแจ้งเป็น
หนังสือให้นายทะเบียนทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีการย้าย

มาตรา ๒๖/๒^๕ ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงต้องส่งรายงานเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ
ต่อนายทะเบียนตามแบบ หลักเกณฑ์ และระยะเวลาที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ส่วนที่ ๒

การประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง

มาตรา ๒๗ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง เว้นแต่จะได้จดทะเบียนการ
ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๘/๑^๕ ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขและแผนการขายที่ผู้ประกอบการกิจการขายตรงกำหนด

^๕ มาตรา ๒๔/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
^๕ มาตรา ๒๖/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
^๕ มาตรา ๒๖/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๒๘ ข้อความในการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขายสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๙ ให้นำบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค ในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคด้านการโฆษณามาใช้บังคับแก่การสื่อสารข้อมูล เพื่อเสนอขายสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงโดยอนุโลม โดยให้ถือว่าอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรี และให้ถือว่าอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

มาตรา ๒๙/๑^{๑๐} ให้นำมาตรา ๒๖/๑ มาใช้บังคับแก่การประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงโดยอนุโลม

มาตรา ๒๙/๒^{๑๑} ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงต้องส่งรายงานเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจต่อนายทะเบียนตามแบบ หลักเกณฑ์ และระยะเวลาที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

หมวด ๓
การคุ้มครองผู้บริโภค

มาตรา ๓๐^{๑๒} ให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงมีหน้าที่จัดทำเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการและให้ผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงมีหน้าที่ส่งมอบเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการนั้นแก่ผู้บริโภคพร้อมกับสินค้าหรือบริการ

ให้ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงมีหน้าที่จัดทำเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการและส่งมอบให้แก่ผู้บริโภคพร้อมกับสินค้าหรือบริการ

เอกสารการซื้อขายตามวรรคหนึ่งและวรรคสองต้องมีข้อความภาษาไทยที่อ่านเข้าใจง่าย โดยระบุชื่อผู้ซื้อและผู้ขาย วันที่ซื้อขาย และวันที่ส่งมอบสินค้าหรือบริการ รวมทั้งสิทธิของผู้บริโภคในการเลิกสัญญาซึ่งสิทธิเลิกสัญญาดังกล่าวต้องกำหนดด้วยตัวอักษรที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

มาตรา ๓๑ คณะกรรมการมีอำนาจกำหนดรายละเอียดในเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการที่ใช้วิธีการขายตรงหรือตลาดแบบตรง โดยถือเอาราคาสินค้าหรือบริการที่ผู้บริโภคได้รับการคุ้มครองและประเภทสินค้าหรือบริการเป็นสำคัญ

เอกสารการซื้อขายตามวรรคหนึ่ง อย่างน้อยต้องมีรายการดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดตามมาตรา ๓๐

^{๑๐} มาตรา ๒๙/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๑๑} มาตรา ๒๙/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๑๒} มาตรา ๓๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

(๒) กำหนดเวลา สถานที่ และวิธีการในการชำระหนี้

(๓) สถานที่ และวิธีการในการส่งมอบสินค้าหรือบริการ

(๔) วิธีการเลิกสัญญา

(๕) วิธีการคืนสินค้า

(๖) การรับประกันสินค้า

(๗) การเปลี่ยนสินค้าในกรณีมีความชำรุดบกพร่อง

ประกาศกำหนดรายละเอียดในเอกสารการซื้อขายให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓๒^{๓๓} การซื้อขายสินค้าหรือบริการใดที่ผู้ประกอบการขายตรง ผู้จำหน่าย
อิสระ ตัวแทนขายตรง หรือผู้ประกอบการตลาดแบบตรง ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ หรือ
มาตรา ๓๑ การซื้อขายสินค้าหรือบริการนั้นไม่มีผลผูกพันผู้บริโภค

มาตรา ๓๓ ในการซื้อสินค้าหรือบริการจากการขายตรงหรือจากการขายผ่านตลาด
แบบตรงผู้บริโภคมีสิทธิเลิกสัญญาโดยการส่งหนังสือแสดงเจตนาภายในเวลาเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับ
สินค้าหรือบริการ ไปยังผู้ประกอบการขายตรงหรือผู้ประกอบการตลาดแบบตรง สำหรับธุรกิจขาย
ตรงผู้บริโภคจะแจ้งไปยังผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงที่เกี่ยวข้องก็ได้
บทบัญญัติตามวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับกับประเภท ราคาหรือชนิดของสินค้าหรือ
บริการตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓๔ ผู้บริโภคที่ใช้สิทธิเลิกสัญญาตามมาตรา ๓๓ ต้องเลือกปฏิบัติอย่างใด
อย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ส่งคืนสินค้าไปยังผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง หรือผู้ประกอบการขายตรง
ในกรณีการขายตรง หรือส่งคืนสินค้าไปยังผู้ประกอบการตลาดแบบตรง ในกรณีตลาดแบบตรง
(๒) เก็บรักษาสินค้าไว้ตามสมควรภายในระยะเวลาสี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันที่ใช้สิทธิเลิก
สัญญา เว้นแต่สินค้านั้นเป็นของเสียหายโดยสภาพไม่อาจเก็บรักษาได้ภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้เก็บ
รักษาตามเวลาและวิธีการอันควรแก่สภาพ เมื่อพ้นกำหนดนั้นแล้ว ผู้บริโภคจะเก็บรักษาสินค้านั้นไว้
หรือไม่ก็ได้

ผู้บริโภคที่เลือกปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง (๒) มีหน้าที่ต้องส่งคืนสินค้าให้ผู้จำหน่ายอิสระ
ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบการขายตรง หรือผู้ประกอบการตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณี มารับคืน
ณ ภูมิลำเนาของผู้บริโภค แต่ถ้าผู้ประกอบการขายตรงหรือผู้ประกอบการตลาดแบบตรง ขอให้
ผู้บริโภคส่งคืนสินค้าทางไปรษณีย์โดยเรียกเก็บเงินปลายทาง ภายในระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง (๒)
ผู้บริโภคต้องส่งคืนสินค้านั้นตามคำขอของผู้ประกอบการดังกล่าว

ถ้าสินค้าเป็นของใช้สิ้นเปลือง ผู้บริโภคมีหน้าที่คืนเฉพาะส่วนที่เหลือจากการใช้ก่อน
ใช้สิทธิเลิกสัญญา

หลักเกณฑ์และวิธีการในการคืนสินค้าและบริการให้เป็นไปตามที่กำหนดใน

กฎกระทรวง

^{๓๓} มาตรา ๓๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.
๒๕๖๐

ผู้บริโภคมีสิทธิที่จะยึดหน่วงสินค้าไว้ได้จนกว่าจะได้รับคืนเงินที่ผู้บริโภคจ่ายไปในการซื้อสินค้านั้น

มาตรา ๓๕ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๔ หากสินค้าหรือบริการนั้นบอบสลาย หรือสูญหายเพราะความผิดของผู้บริโภค หรือผู้บริโภคได้ทำให้การคืนสินค้าหรือบริการกลายเป็นพันธีย ให้ผู้บริโภคชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบการจิตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณี เว้นแต่เป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นตามปกติจากการเปิดการประกอบหรือการผสมเพื่อใช้สินค้าหรือบริการ

มาตรา ๓๖ เมื่อผู้บริโภคใช้สิทธิเลิกสัญญาตามมาตรา ๓๓ ให้ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจจิตลาดแบบตรงคืนเงินเต็มจำนวนที่ผู้บริโภคจ่ายไปเพื่อการซื้อสินค้าหรือบริการนั้นภายในกำหนดเวลาสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแสดงเจตนาเลิกสัญญา

ในกรณีที่ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจจิตลาดแบบตรงใดไม่คืนเงินตามจำนวนและภายในกำหนดระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจจิตลาดแบบตรงนั้นชำระเบี้ยปรับตามอัตราที่คณะกรรมการประกาศกำหนดให้แก่ผู้บริโภค

มาตรา ๓๗ คำรับประกันสินค้าหรือบริการให้จัดทำเป็นภาษาไทยและระบุถึงสิทธิของผู้บริโภคในการเรียกร้องสิทธิตามคำรับประกันที่ชัดเจนและสามารถเข้าใจได้ถึงเงื่อนไขที่ระบุไว้ รายละเอียดเกี่ยวกับคำรับประกันสินค้าหรือบริการตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

หมวด ๔

การจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

มาตรา ๓๘ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใดประสงค์จะประกอบธุรกิจขายตรง หรือประกอบธุรกิจจิตลาดแบบตรง ให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด^{๓๔}

สำหรับผู้ประกอบธุรกิจขายตรง ให้ยื่นแผนการจ่ายผลตอบแทนพร้อมกับคำขอตามวรรคหนึ่งด้วย

ในกรณีจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงแผนการจ่ายผลตอบแทน ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงต้องแจ้งการเปลี่ยนแปลงให้นายทะเบียนทราบก่อนจึงจะนำไปปฏิบัติได้

^{๓๔} มาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๓๘/๑^{๑๕} ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงต้องไม่เคยถูกเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง ในระยะเวลาห้าปีก่อนวันยื่นคำขอจดทะเบียน และต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นห้างหุ้นส่วนที่มีทุนจดทะเบียนไม่ต่ำกว่าห้าแสนบาท หรือเป็นบริษัทที่มีทุนจดทะเบียนและชำระแล้วไม่ต่ำกว่าหนึ่งล้านบาท

(๒) มีหุ้นส่วนผู้จัดการ กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทซึ่งไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๒

มาตรา ๓๘/๒^{๑๖} ผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง ต้องไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๒) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๓) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๔) เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทอื่นที่จดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง

(๕) เคยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทที่เคยถูกเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงในระยะเวลาห้าปีก่อนวันยื่นคำขอจดทะเบียน

มาตรา ๓๘/๓^{๑๗} ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา ต้องไม่เคยถูกเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงในระยะเวลาห้าปีก่อนวันยื่นคำขอจดทะเบียน และต้องไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๒

มาตรา ๓๘/๔^{๑๘} ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงซึ่งเป็นนิติบุคคล ต้องไม่เคยถูกเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงในระยะเวลาห้าปีก่อนวันยื่นคำขอจดทะเบียน และต้องมีหุ้นส่วนผู้จัดการ กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลซึ่งไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๒

มาตรา ๓๘/๕^{๑๙} ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงต้องวางหลักประกันต่อนายทะเบียนเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

^{๑๕} มาตรา ๓๘/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๑๖} มาตรา ๓๘/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๑๗} มาตรา ๓๘/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๑๘} มาตรา ๓๘/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๑๙} มาตรา ๓๘/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งจะกำหนดวงเงินและรายละเอียดให้แตกต่างกันโดยคำนึงถึงขนาดหรือประเภทของการประกอบธุรกิจก็ได้ และให้มีการทบทวนวงเงินของหลักประกันทุกสามปี

หลักประกันตามมาตรา ๓๘/๖ นี้ ได้แก่ เงินสด หนังสือค้ำประกันของธนาคาร หรือ พันธบัตรรัฐบาลไทยหรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๓๘/๖^{๒๐} ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงวางหลักประกันตามมาตรา ๓๘/๕ เป็นเงินสดไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ให้นายทะเบียนเป็นผู้รับผิดชอบในการเปิดบัญชีเงินฝากประเภทออมทรัพย์แยกเป็นแต่ละบัญชี เพื่อประโยชน์ของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงแต่ละราย รวมทั้งการเบิกจ่ายเงินจากบัญชีเงินฝากกับธนาคาร ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

ดอกผลที่เกิดจากเงินฝากตามวรรคหนึ่ง ให้ตกเป็นของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงที่วางหลักประกันนั้น

มาตรา ๓๘/๗^{๒๑} หลักประกันที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงวางไว้ตามมาตรา ๓๘/๕ หรือมาตรา ๔๑/๓ วรรคสี่ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ในกรณีที่มีการโอนกิจการหรือเลิกประกอบธุรกิจ ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงจะขอรับคืนหลักประกันที่วางไว้พร้อมทั้งดอกผลได้ก็ต่อเมื่อได้แสดงหลักฐานว่าได้ชำระหนี้ที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้เสร็จสิ้นแล้ว

ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงไม่มารับหลักประกันและดอกผลคืนภายในห้าปีนับแต่วันที่โอนกิจการหรือวันที่เลิกประกอบธุรกิจ ให้หลักประกันและดอกผลนั้นตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา ๓๙ คำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงให้เป็นไปตามแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ซึ่งอย่างน้อยต้องมีรายการดังต่อไปนี้

- (๑) ชื่อของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง
- (๒) ภูมิลำเนาของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง
- (๓) ประเภทหรือชนิดของสินค้าหรือบริการ
- (๔) วิธีการขายสินค้าหรือบริการ

หมวด ๕

นายทะเบียน

^{๒๐} มาตรา ๓๘/๖ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๒๑} มาตรา ๓๘/๗ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๔๐ ในการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ให้นายทะเบียนมีอำนาจเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้คำชี้แจง หรือให้ส่งเอกสารและหลักฐานที่จำเป็นมาเพื่อประกอบการพิจารณาหรือตรวจสอบได้

มาตรา ๔๑^{๒๒} เมื่อได้รับคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงให้นายทะเบียนพิจารณาและตรวจสอบในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) แผนการจ่ายผลตอบแทนต้องไม่ขัดต่อกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

(๒) สินค้าหรือบริการมีลักษณะตรงตามที่ได้มีการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขาย

(๓) สัญญามีรายการถูกต้องและครบถ้วนตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด
ในกรณีที่นายทะเบียนเห็นว่า การยื่นคำขอนั้นถูกต้องตามมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๙ และผู้ยื่นคำขอมิคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๑ มาตรา ๓๘/๓ หรือมาตรา ๓๘/๔ แล้วให้นายทะเบียนแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอนำหลักประกันมาวางต่อนายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง

เมื่อผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนวางหลักประกันตามมาตรา ๓๘/๕ ครบถ้วนแล้วให้นายทะเบียนรับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง และแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับหลักประกันนั้น

มาตรา ๔๑/๑^{๒๓} ในกรณีที่นายทะเบียนเห็นว่า การยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงไม่ถูกต้องตามมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๙ ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องภายในเวลาที่นายทะเบียนเห็นสมควร เมื่อผู้ยื่นคำขอได้แก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงถูกต้องและวางหลักประกันตามมาตรา ๓๘/๕ ครบถ้วนแล้วให้นายทะเบียนรับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง และแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเอกสารดังกล่าว

ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอไม่ปฏิบัติตามหนังสือแจ้งที่แก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงภายในเวลาที่กำหนดตามวรรคหนึ่ง หรือไม่วางหลักประกันให้ครบถ้วนตามมาตรา ๓๘/๕ ให้นายทะเบียนมีคำสั่งไม่รับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง และให้นายทะเบียนแจ้งเป็นหนังสือพร้อมทั้งเหตุผลให้ผู้ยื่นคำขอทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันสิ้นกำหนดเวลาให้ปฏิบัติตามคำสั่ง

มาตรา ๔๑/๒^{๒๔} ในกรณีที่นายทะเบียนเห็นว่า ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๑ มาตรา ๓๘/๓ หรือมาตรา ๓๘/๔ ให้นายทะเบียนมีคำสั่งไม่รับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาด

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๒๒} มาตรา ๔๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๒๓} มาตรา ๔๑/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
^{๒๔} มาตรา ๔๑/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

แบบตรง และให้นายทะเบียนแจ้งเป็นหนังสือพร้อมทั้งเหตุผลให้ผู้ยื่นคำขอทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง

มาตรา ๔๑/๓^{๒๕} ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงซึ่งประสงค์จะโอนกิจการให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียน การโอนกิจการตามวรรคหนึ่งต้องโอนให้แก่ผู้มีความสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๑ มาตรา ๓๘/๓ หรือมาตรา ๓๘/๔ และผู้รับโอนกิจการต้องรับโอนทั้งสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงที่มีต่อผู้บริโภค ให้นำมาตรา ๔๑/๔ วรรคสอง (๑) และวรรคสาม มาใช้บังคับแก่การโอนกิจการโดยอนุโลม

เมื่อนายทะเบียนตรวจสอบคำขอโอนกิจการและหลักประกันที่ผู้รับโอนกิจการต้องวางตามมาตรา ๓๘/๕ แล้ว เห็นว่าถูกต้องและครบถ้วน ให้นายทะเบียนแก้ไขทะเบียนให้ผู้รับโอนกิจการเป็นผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณี ต่อไป การขอโอนกิจการและการแก้ไขทะเบียน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๔๑/๔^{๒๖} ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงซึ่งประสงค์จะเลิกประกอบธุรกิจ ให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียน เพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้บริโภค ในการขอเลิกประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่ง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงต้องปฏิบัติในเรื่องดังต่อไปนี้ให้แล้วเสร็จ ก่อนที่นายทะเบียนจะยกเลิกการจดทะเบียน

(๑) ประกาศโฆษณาในหนังสือพิมพ์แห่งท้องที่อย่างน้อยหนึ่งคราว และส่งไปรษณีย์ตอบรับหรือส่งข้อมูลทางการสื่อสารอื่นใดให้ผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าหรือบริการซึ่งยังอยู่ในระยะเวลาการรับประกันทราบถึงการเลิกประกอบธุรกิจเพื่อให้ใช้สิทธิตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ดำเนินการตามมาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๖

(๓) จัดให้มีผู้รับผิดชอบในการซ่อมแซมหรือให้บริการอื่นใดเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่ยังอยู่ในระยะเวลาการรับประกัน

(๔) ปฏิบัติการอื่นใดตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และระยะเวลาที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ห้ามผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงเสนอขายหรือโฆษณาสินค้าหรือบริการ หรือทำสัญญาซื้อขายสินค้าหรือบริการกับผู้บริโภคนับแต่วันยื่นคำขอเลิกประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่ง

การเลิกประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงไม่เป็นเหตุให้ผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าวพ้นจากความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัตินี้

^{๒๕} มาตรา ๔๑/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
^{๒๖} มาตรา ๔๑/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๔๑/๕^{๒๗} เมื่อมีผู้ร้องเรียนหรือปรากฏต่อนายทะเบียนว่าผู้บริโภคผู้ใดได้รับความเสียหายจากเหตุ ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงไม่ปฏิบัติตามสัญญาซื้อขายสินค้าหรือบริการหรือตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงถูกเพิกถอนทะเบียนตามมาตรา ๔๒

ให้นายทะเบียนดำเนินการสอบหาข้อเท็จจริงโดยเร็วและให้รีบฟังคำชี้แจงของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงซึ่งถูกกล่าวหาประกอบด้วย และเสนอคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยต่อไป ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๔๑/๖^{๒๘} เมื่อปรากฏผลการพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๔๑/๕ ว่า ผู้บริโภคผู้ใดได้รับความเสียหายจากผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงรายใดและเป็นจำนวนเงินเท่าใด ให้นายทะเบียนจ่ายเงินจากหลักประกันที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงรายนั้นวางไว้เพื่อชดเชยความเสียหายดังกล่าว

มาตรา ๔๑/๗^{๒๙} ในกรณีหลักประกันที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงวางไว้ไม่เพียงพอที่นายทะเบียนจะจ่ายเงินเพื่อชดเชยความเสียหายแก่ผู้บริโภคตามมาตรา ๔๑/๖ หรือลดลงเพราะได้มีการจ่ายเงินเพื่อชดเชยความเสียหายดังกล่าว ให้นายทะเบียนสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงวางหลักประกันเพิ่มจนครบตามวงเงินที่กำหนดในกฎกระทรวงภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับคำสั่ง

มาตรา ๔๒^{๓๐} เมื่อปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงผู้ใดมีพฤติกรรม ดังต่อไปนี้

(๑) ไม่ดำเนินกิจการให้เป็นไปตามแผนการจ่ายผลตอบแทนตามที่ได้รับความเห็นชอบจากนายทะเบียน

(๒) ไม่รับผิดร่วมกับผู้จำหน่ายอิสระต่อผู้บริโภคตามมาตรา ๒๔/๑

(๓) ไม่แจ้งย้ายสำนักงานต่อนายทะเบียนตามมาตรา ๒๖/๑ หรือมาตรา ๒๙/๑

(๔) ไม่รายงานเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจต่อนายทะเบียนตามมาตรา ๒๖/๒ หรือ

มาตรา ๒๙/๒
(๕) ไม่ใช้ข้อความในการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขายสินค้าหรือบริการตามที่กำหนดในกฎกระทรวงตามมาตรา ๒๘

^{๒๗} มาตรา ๔๑/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๒๘} มาตรา ๔๑/๖ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๒๙} มาตรา ๔๑/๗ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๓๐} มาตรา ๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

(๖) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๑ มาตรา ๓๘/๓ หรือ มาตรา ๓๘/๔

(๗) ไม่วางหลักประกันเพิ่มให้ครบถ้วนภายในสามเดือนนับแต่วันครบกำหนดเวลา ตามมาตรา ๔๑/๗

(๘) หันส่วนผู้จัดการ กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการ ดำเนินงานของนิติบุคคลได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๑/๓ หรือมาตรา ๕๒/๑

ในกรณีตาม (๒) (๓) หรือ (๔) ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจขาย ตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องภายในเวลาที่นายทะเบียน เห็นสมควร เมื่อครบกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาด แบบตรงยังไม่ดำเนินการให้ถูกต้อง ให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง หรือตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณี

ในกรณีตาม (๑) (๕) (๖) (๗) หรือ (๘) ให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนทะเบียนการ ประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงเป็นนิติบุคคล เดียวกัน ให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนทั้งทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

เมื่อนายทะเบียนได้มีคำสั่งเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาด แบบตรงแล้ว ให้แจ้งเป็นหนังสือพร้อมทั้งเหตุผลให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาด แบบตรงทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีคำสั่งดังกล่าว

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

หมวด ๖

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา การอุทธรณ์ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๔๓^๓ ในกรณีที่ผู้ได้รับคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๔๑/๑ วรรคสอง มาตรา ๔๑/๒ มาตรา ๔๑/๗ หรือมาตรา ๔๒ ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว ให้มีสิทธิอุทธรณ์เป็น หนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่ง คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๔๔ หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์ ให้เป็นไป ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา หมวด ๗ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา บทกำหนดโทษ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๔๕^{๓๒} ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติกรตามมาตรา ๕ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคำสั่งของคณะอนุกรรมการตามมาตรา ๑๖ หรือคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๔๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๙ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินห้าแสนบาท

มาตรา ๔๗^{๓๓} ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกวันละไม่เกินสองหมื่นบาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๔๘ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามแสนบาท

มาตรา ๔๙^{๓๔} ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๘ หรือมาตรา ๒๙ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๐ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๒๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๕๑^{๓๕} ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๖ หรือมาตรา ๓๗ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท

มาตรา ๕๑/๑^{๓๖} ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๗ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๕๑/๒^{๓๗} ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงผู้ใดไม่จัดทำเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการ หรือผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงผู้ใดไม่ส่งมอบเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการ หรือส่งมอบเอกสารการซื้อขาย

^{๓๒} มาตรา ๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๓๓} มาตรา ๔๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๓๔} มาตรา ๔๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๓๕} มาตรา ๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๓๖} มาตรา ๕๑/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
^{๓๗} มาตรา ๕๑/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

สินค้าหรือบริการที่ไม่เป็นไปตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน
ห้าหมื่นบาท

มาตรา ๕๑/๓ ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงผู้ใด
จัดทำเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการที่มีข้อความอันเป็นเท็จ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน
หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๒ ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงใดไม่แจ้งการเปลี่ยนแปลงแผนการจ่าย
ผลตอบแทนให้นายทะเบียนทราบตามมาตรา ๓๘ วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามแสนบาท

มาตรา ๕๒/๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๑/๓ หรือมาตรา ๔๑/๔ ต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกวันละไม่เกินห้าพัน
บาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๕๓ ผู้ใดกระทำความผิดต้องระวางโทษตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อพ้นโทษ
แล้วยังไม่ครบกำหนดห้าปี กระทำความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้อีก ต้องระวางโทษเป็นสองเท่าของ
โทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

มาตรา ๕๔^{๔๐} ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของ
นิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่ง
รับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือ
กระทำการและละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้อง
รับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

มาตรา ๕๕ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่กรณีตามมาตรา ๔๖ ให้
คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบได้ และในการนี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจมอบหมายให้
คณะอนุกรรมการ พนักงานสอบสวนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบได้ โดยจะกำหนด
หลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบหรือเงื่อนไขประการใด ๆ ให้แก่ผู้ได้รับมอบหมายตามที่เห็นสมควรก็ได้

ภายใต้บังคับของบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง ในการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวน
พบว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้
พนักงานสอบสวนส่งเรื่องมายังคณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายให้มีอำนาจ
เปรียบเทียบตามวรรคหนึ่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้เสียค่าปรับตามที่เปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

^{๓๘} มาตรา ๕๑/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๓๙} มาตรา ๕๒/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๔๐} มาตรา ๕๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.
๒๕๖๐

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

บทเฉพาะกาล

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๕๖ ให้ผู้ประกอบการซื้อขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงที่
ประกอบธุรกิจดังกล่าวอยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ดำเนินการจดทะเบียนการประกอบ
ธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

นายกรัฐมนตรี

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่การประกอบธุรกิจจำหน่ายสินค้าหรือบริการในปัจจุบันได้ใช้วิธีการทำตลาดในลักษณะที่เข้าถึงผู้บริโภค โดยการเสนอขายสินค้าหรือบริการแก่ผู้บริโภคโดยตรง ณ ที่อยู่อาศัย หรือสถานที่ทำงานของผู้บริโภคหรือของบุคคลอื่น หรือสถานที่อื่นที่ไม่ใช่สถานที่ประกอบการค้าเป็นปกติธุระโดยการอธิบายหรือการสาธิตสินค้าผ่านผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรง การเสนอขายสินค้าหรือบริการในลักษณะดังกล่าวทำให้ผู้บริโภคอยู่ในสภาวะการณ์ที่ไม่อาจตัดสินใจตกลงซื้อสินค้าหรือรับบริการได้อย่างอิสระและรอบคอบ นอกจากนี้ ยังมีการประกอบธุรกิจจำหน่ายสินค้าหรือบริการในลักษณะของการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขายสินค้าหรือบริการโดยตรงต่อผู้บริโภค เช่น โดยอาศัยสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยมุ่งหวังให้ผู้บริโภคซึ่งอยู่ห่างโดยระยะทางแสดงเจตนาตอบกลับเพื่อซื้อสินค้าหรือบริการดังกล่าว ซึ่งในกรณีนี้สินค้าหรือบริการดังกล่าวอาจไม่ตรงกับคำกล่าวอ้างตามที่ได้โฆษณาไว้ อีกทั้งการทำตลาดขายตรงและตลาดแบบตรงในปัจจุบันได้มีการใช้วิธีการชักชวนและจัดให้ประชาชนทั่วไปเข้าร่วมเป็นเครือข่ายในธุรกิจดังกล่าว โดยตกลงจะให้ผลประโยชน์ตอบแทนจากการหาผู้เข้าร่วมเครือข่ายดังกล่าว ซึ่งคำนวณจากจำนวนผู้เข้าร่วมเครือข่ายที่เพิ่มขึ้น อันมีลักษณะเป็นการหลอกลวงประชาชนการทำตลาดสินค้าหรือบริการในลักษณะของการขายแบบเชิงรุกดังกล่าว ทำให้ประชาชนโดยทั่วไปในฐานะผู้บริโภคตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบและก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมและไม่สงบสุขในสังคม ประกอบกับบทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันยังไม่สามารถให้ความคุ้มครองแก่ผู้บริโภคได้อย่างเพียงพอ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐^{๕๑}

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจในการปฏิบัติหน้าที่ แต่มิได้บัญญัติไว้เป็นความผิดและไม่มิบทกำหนดโทษสำหรับผู้ขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่นั้น สมควรกำหนดความผิดและบทกำหนดโทษไว้สำหรับกรณีดังกล่าว เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ประกาศสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ เรื่อง ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ^{๕๒}

พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐^{๕๓}

^{๕๑} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔/ตอนที่ ๙ ก/หน้า ๑/๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

^{๕๒} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๙/ตอนที่ ๓๕ ก/หน้า ๔๕/๒๐ เมษายน ๒๕๕๕

^{๕๓} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๔/ตอนที่ ๕๓ ก/หน้า ๘๐/๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๐

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๒๔ ให้ผู้ซึ่งจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงอยู่ก่อนวันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับที่มีใช้ทางหุ้นส่วนหรือบริษัทประกอบธุรกิจขายตรงต่อไปได้ แต่จะต้อง
ดำเนินการจดทะเบียนเป็นห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท และจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงตาม
พระราชบัญญัตินี้ ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๒๕ ให้ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทที่จดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงอยู่
ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับดำเนินการให้มีทุนจดทะเบียนตามมาตรา ๓๘/๑ แห่ง
พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้
ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๒๖ ให้ผู้ที่จดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงอยู่ก่อน
วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับดำเนินการวางหลักประกันภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่กฎกระทรวงที่
ออกตามมาตรา ๓๘/๕ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๒๗ ในกรณีที่ผู้ซึ่งจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง
อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ไม่ดำเนินการตามมาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ หรือมาตรา ๒๖ แห่ง
พระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่กรณี ให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ถือว่าผู้นั้นถูกเพิกถอน
ทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง

ในกรณีที่ผู้ซึ่งจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงตามวรรคหนึ่ง
เป็นบุคคลหรือนิติบุคคลเดียวกัน ให้ถือว่าบุคคลหรือนิติบุคคลนั้นถูกเพิกถอนทั้งทะเบียนการประกอบ
ธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

มาตรา ๒๘ บรรดาข้อจดทะเบียนใด ๆ ที่ได้ยื่นไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้
บังคับและยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของนายทะเบียน ให้นายทะเบียนพิจารณาคำขอจดทะเบียน
ดังกล่าวให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่การขอจดทะเบียนหรือการพิจารณารับจดทะเบียนดังกล่าวมีข้อแตกต่างไป
จากการขอจดทะเบียนหรือการพิจารณารับจดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนมีคำสั่ง
ให้ผู้ขอจดทะเบียนแก้ไขหรือปฏิบัติตามให้ถูกต้องภายในสามสิบวัน ถ้าผู้ขอจดทะเบียนไม่แก้ไข
หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้คำขอจดทะเบียนนั้นเป็นอัน
ตกไป

มาตรา ๒๙ ประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง
พ.ศ. ๒๕๔๕ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพียง
เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย

กฎกระทรวง

กำหนดการซื้อขายสินค้าหรือบริการ

โดยวิธีการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่ถือว่าเป็นตลาดแบบตรง

พ.ศ. ๒๕๖๑

อาศัยอำนาจตามความในบทนิยามคำว่า “ตลาดแบบตรง” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ และมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

การขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ดังต่อไปนี้ ไม่ถือว่าเป็นตลาดแบบตรง

(๑) การขายสินค้าหรือบริการของบุคคลธรรมดาซึ่งมิได้จดทะเบียนเป็นผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง และมีรายได้จากการขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ไม่เกินหนึ่งล้านแปดแสนบาทต่อปี

(๒) การขายสินค้าหรือบริการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ได้ขึ้นทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(๓) การขายสินค้าหรือบริการของวิสาหกิจชุมชนและเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนที่ได้จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน

(๔) การขายสินค้าหรือบริการของสหกรณ์และกลุ่มเกษตรกรที่ได้จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยสหกรณ์

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๑

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่ตลาดแบบตรงตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ ไม่รวมถึงการซื้อขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ประกอบกับสมควรส่งเสริมให้ผู้ประกอบการรายย่อยที่เป็นบุคคลธรรมดา วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม วิสาหกิจชุมชน เครือข่ายวิสาหกิจชุมชน รวมทั้งสหกรณ์และกลุ่มเกษตรกรสามารถขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ได้โดยไม่ถือว่าเป็นตลาดแบบตรง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการดังกล่าว จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

กฎกระทรวง

การวางหลักประกันการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

พ.ศ. ๒๕๖๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และมาตรา ๓๘/๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในกฎกระทรวงนี้

“รายได้” หมายความว่า รายได้ก่อนหักรายจ่ายจากการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณี

ข้อ ๒ กรณีที่ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงเป็นไปตามมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๙ และผู้ยื่นคำขอมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๑ มาตรา ๓๘/๓ หรือมาตรา ๓๘/๔ ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอนำหลักประกันมาวางตามข้อ ๓ หรือข้อ ๔ แล้วแต่กรณี ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งแล้ว หากผู้ยื่นคำขอมิได้นำหลักประกันมาวาง ให้นายทะเบียนมีคำสั่งไม่รับจดทะเบียนและจำหน่ายคำขอนั้น

ข้อ ๓ วงเงินหลักประกันการประกอบธุรกิจขายตรงให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ยื่นคำขอรายใหม่ ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนสองหมื่นห้าพันบาท

(๒) ผู้จดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงแล้ว

(ก) กรณีมีรายได้ไม่เกินยี่สิบห้าล้านบาทต่อปี ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนสองหมื่นห้าพันบาท

(ข) กรณีมีรายได้เกินยี่สิบห้าล้านบาท แต่ไม่เกินห้าสิบล้านบาทต่อปี ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนห้าหมื่นบาท

(ค) กรณีมีรายได้เกินห้าสิบล้านบาท แต่ไม่เกินหนึ่งร้อยล้านบาทต่อปี ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนหนึ่งแสนบาท

(ง) กรณีมีรายได้เกินหนึ่งร้อยล้านบาทต่อปี ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนสองแสนบาท

ข้อ ๔ วงเงินหลักประกันการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ยื่นคำขอรายใหม่

(ก) กรณีบุคคลธรรมดา ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนห้าพันบาท

(ข) กรณีห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนสองหมื่นห้าพันบาท

(๒) ผู้จดทะเบียนการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงแล้ว

(ก) กรณีมีรายได้ไม่เกินห้าสิบล้านบาทต่อปี ถ้าเป็นบุคคลธรรมดา ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนห้าพันบาท ถ้าเป็นห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนสองหมื่นห้าพันบาท

(ข) กรณีมีรายได้เกินห้าสิบล้านบาท แต่ไม่เกินห้าสิบล้านบาทต่อปี ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนห้าหมื่นบาท

(ค) กรณีมีรายได้เกินห้าสิบล้านบาท แต่ไม่เกินหนึ่งร้อยล้านบาทต่อปี ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนหนึ่งแสนบาท

(ง) กรณีมีรายได้เกินหนึ่งร้อยล้านบาทต่อปี ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนสองแสนบาท

ข้อ ๕ ภายในหกสิบวันนับแต่วันสิ้นรอบปีภาษีทุกปี ให้ผู้ประกอบการธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงแจ้งรายได้จากการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณี ให้นายทะเบียนทราบ ในกรณีที่เงินหลักประกันที่วางไว้ไม่เป็นไปตามข้อ ๓ หรือข้อ ๔ แล้วแต่กรณี ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงวางหลักประกันให้ถูกต้องภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งดังกล่าว

การแจ้งตามวรรคหนึ่ง นายทะเบียนจะกำหนดให้ดำเนินการผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้

ข้อ ๖ ในกรณีที่คณะกรรมการประกาศกำหนดให้วางหลักประกันเป็นอย่างอื่นนอกจากเงินสด และผู้ประกอบการขายตรงหรือตลาดแบบตรงประสงค์จะเปลี่ยนแปลงประเภทหลักประกัน ให้ยื่นคำขอเปลี่ยนแปลงประเภทหลักประกันพร้อมด้วยเอกสารและหลักฐาน รวมทั้งหลักประกันใหม่ต่อนายทะเบียน

ในกรณีที่คำขอเปลี่ยนแปลงประเภทหลักประกัน เอกสารหรือหลักฐาน หรือหลักประกันใหม่ ไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วน ให้นายทะเบียนแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอแก้ไขเอกสารหรือหลักฐาน หรือวางหลักประกันใหม่ ให้ถูกต้องและครบถ้วนภายในหกสิบวัน ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอไม่ดำเนินการภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าผู้ยื่นคำขอไม่ประสงค์จะให้ดำเนินการต่อไป และให้นายทะเบียนจำหน่ายคำขอนั้น

หน้า ๕

เล่ม ๑๓๕ ตอนที่ ๙๖ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

ข้อ ๗ การวางหลักประกันตามกฎหมายกระทรวงนี้ ให้วางต่อนายทะเบียน ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ตามแบบนำส่งหลักประกันที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ข้อ ๘ ให้ผู้ที่จดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงอยู่ก่อนวันที่กฎหมายกระทรวงนี้มีผลใช้บังคับดำเนินการวางหลักประกันให้เป็นไปตามข้อ ๓ หรือข้อ ๔ แล้วแต่กรณี ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่กฎหมายกระทรวงนี้มีผลใช้บังคับ

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๑

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎหมายกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๓๘/๕ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ บัญญัติให้ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงต้องวางหลักประกันต่อนายทะเบียน เพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎหมายกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎหมายกระทรวงนี้

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง
และการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง

พ.ศ. ๒๕๕๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ มาตรา ๓๘ และมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติ
ขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงออกประกาศไว้
ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และ
วิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง
พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ประกาศนี้แทน

ข้อ ๒ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง
หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง
พ.ศ. ๒๕๕๐”

ข้อ ๓ บุคคลใดประสงค์จะประกอบธุรกิจขายตรงหรือประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง
ให้ยื่นคำขอต่อเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค โดยแนบเอกสารและหลักฐาน
ให้ครบถ้วนตามที่ระบุไว้ในแบบ ขต.๑ หรือแบบ ขต.๒ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๔ แบบคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง ให้ใช้แบบ ขต.๑ ท้ายประกาศนี้

ข้อ ๕ แบบคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ให้ใช้แบบ ขต.๒
ท้ายประกาศนี้^{(453) ขต 1 ขต 2}

ข้อ ๖ เมื่อได้รับคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาด
แบบตรงแล้ว ให้นายทะเบียนตรวจสอบรายการ เอกสารและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ขต.๑ หรือ
แบบ ขต.๒ แล้วแต่กรณี ว่ามีเอกสารและหลักฐานครบถ้วนถูกต้องและกรณีเข้าเกณฑ์ที่อาจรับ
จดทะเบียนได้หรือไม่ ถ้าหากเอกสารและหลักฐานครบถ้วนถูกต้องและเข้าเกณฑ์ที่อาจรับจดทะเบียนได้
ให้ลงเลขที่รับคำขอและให้นายทะเบียนรับจดทะเบียน แต่หากเอกสารและหลักฐานไม่ครบถ้วน
ถูกต้องให้นายทะเบียนแจ้งผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขภายในเวลาอันสมควร

ข้อ ๗ การแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการ เอกสารและหลักฐานใดให้ผิดไปจากที่ได้จดทะเบียนไว้ หากมิได้แจ้งการแก้ไขเปลี่ยนแปลงนั้นให้นายทะเบียนทราบภายในเวลาอันสมควร ให้ถือว่ายังไม่ได้ รับการจดทะเบียน

ข้อ ๘ แบบคำขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเอกสารและหลักฐานที่ได้รับการจดทะเบียน การประกอบธุรกิจขายตรง ให้ใช้แบบ ขต.๑/๑ ท้ายประกาศนี้

ข้อ ๙ แบบคำขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเอกสารและหลักฐานที่ได้รับการจดทะเบียน การประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ให้ใช้แบบ ขต.๒/๑ ท้ายประกาศนี้

ข้อ ๑๐ ให้ผู้ประกอบการขายตรง หรือผู้ประกอบการตลาดแบบตรง รายงานผลการ ประกอบธุรกิจ ตามแบบ ขต.๑/๒ หรือแบบ ขต.๒/๒ ท้ายประกาศนี้ แล้วแต่กรณี ให้สำนักงาน คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับทราบภายในเดือนมกราคม และเดือนกรกฎาคมของทุกปี

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

วิระพงษ์ บุญญากาศ

ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

แบบ ขค๑ ขต๒

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจ

ขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๕๖

ตามที่คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงได้ออกประกาศ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงได้พิจารณาและมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๖ เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยให้มีการออกเอกสารหลักฐานที่แสดงให้ประชาชนในฐานะผู้บริโภคและผู้จำหน่ายอิสระ ได้เห็นอย่างประจักษ์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ มาตรา ๓๘ และมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงจึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๖”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกความในข้อ ๖ แห่งประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๖ เมื่อได้รับคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงแล้ว ให้นายทะเบียนตรวจสอบรายการ เอกสารและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ขต. ๑ หรือแบบ ขต. ๒ แล้วแต่กรณี ว่ามีเอกสารและหลักฐานครบถ้วนถูกต้องและกรณีเข้าเกณฑ์ที่อาจรับจดทะเบียน ได้หรือไม่ ถ้าหากเอกสารและหลักฐานครบถ้วนถูกต้องและเข้าเกณฑ์ที่อาจรับจดทะเบียน ได้ให้ลงเลขที่รับคำขอและให้นายทะเบียนรับจดทะเบียน แต่หากเอกสารและหลักฐานไม่ครบถ้วนถูกต้อง ให้นายทะเบียนแจ้งผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขภายในเวลาอันสมควร

เมื่อนายทะเบียนรับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง หรือการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงแล้ว ให้นายทะเบียนออกใบสำคัญเพื่อแสดงว่าได้รับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง หรือการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ตามแบบ ร.ขต. ๑ หรือ ร.ขต. ๒ ท้ายประกาศนี้”

ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖

วีระพงษ์ บุญโญภาส

ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

แบบ ร.ขต.๑ - ร.ขต.๒

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง
เรื่อง กำหนดอัตราเบี้ยปรับกรณีผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง
ผู้ประกอบการขายตรง หรือผู้ประกอบการตลาดแบบตรง
ไม่คืนเงินตามจำนวนและภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด
ให้แก่ผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๗

โดยที่กฎหมายกำหนดให้การซื้อสินค้าหรือบริการจากการขายตรงหรือจากการขายผ่านตลาดแบบตรงผู้บริโภคมีสิทธิเลิกสัญญาโดยการส่งหนังสือแสดงเจตนาภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ได้รับสินค้าหรือบริการไปยังผู้ประกอบการขายตรงหรือผู้ประกอบการตลาดแบบตรง สำหรับธุรกิจขายตรง ผู้บริโภคจะแจ้งไปยังผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงที่เกี่ยวข้องก็ได้ เมื่อผู้บริโภคใช้สิทธิเลิกสัญญาดังกล่าวแล้วให้ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบการขายตรงหรือผู้ประกอบการตลาดแบบตรง คืนเงินเต็มจำนวนที่ผู้บริโภคจ่ายไปเพื่อการซื้อสินค้าหรือบริการนั้น ภายในกำหนดเวลา ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแสดงเจตนาเลิกสัญญา ในกรณีที่ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบการขายตรง หรือผู้ประกอบการตลาดแบบตรงใดไม่คืนเงินตามจำนวนและภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบการขายตรง หรือผู้ประกอบการตลาดแบบตรงนั้น ชำระเบี้ยปรับตามอัตราที่คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงประกาศให้แก่ผู้บริโภค

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๕ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

“เบี้ยปรับ ให้คิดในอัตราดอกเบี้ยสำหรับลูกค้าชั้นดีรายย่อย (Minimum Retail Rate) ของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) บวกสิบ (MRR.+๑๐) ต่อปี ของจำนวนเงินที่ผู้บริโภคจ่ายไปเพื่อการซื้อสินค้าหรือบริการ”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป

สุขุม ศุภนิธย์

ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เรื่อง กำหนดแบบบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่

พ.ศ. ๒๕๕๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๕ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๕ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบท้ายประกาศฉบับนี้

ข้อ ๒ ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ออกบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้แก่ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๕

ข้อ ๓ รูปถ่ายที่ติดบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้ใช้รูปที่ถ่ายไม่เกินหกเดือนก่อนวันยื่นคำขอมีบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ขนาด ๓ x ๔ เซนติเมตร ครึ่งตัว หน้าตรง ไม่สวมหมวก แต่งเครื่องแบบข้าราชการ

ข้อ ๔ บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ใช้ได้มีกำหนดห้าปีนับแต่วันที่ออกบัตร

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

สุขุม สุภนิตย์

ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

แบบบัตรประจำตัว

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เรื่อง หลักเกณฑ์และระยะเวลา การส่งรายงานการประกอบธุรกิจขายตรงต่อนายทะเบียน

พ.ศ. ๒๕๖๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ (๔) แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และมาตรา ๒๖/๒ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และระยะเวลา การส่งรายงานการประกอบธุรกิจขายตรงต่อนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๖๓”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ การรายงานการประกอบธุรกิจขายตรง ให้ผู้ประกอบการธุรกิจขายตรงรายงานตามแบบ ขต. ๑/๒ ท้ายประกาศนี้ หรือแบบ ขต. ๑/๒ ทางอิเล็กทรอนิกส์ ให้นายทะเบียนรับทราบภายในหกสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี

ข้อ ๔ การรายงานการประกอบธุรกิจขายตรง ให้ผู้ประกอบการธุรกิจขายตรงยื่นต่อเจ้าหน้าที่ หรือส่งผ่านไปรษณีย์ลงทะเบียน หรือส่งผ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์อื่นใดก็ได้ตามสมควร ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๕ ผู้ประกอบการธุรกิจขายตรงอาจขอขยายระยะเวลาการส่งรายงานการประกอบธุรกิจขายตรงได้อีกไม่เกินสามสิบวัน โดยได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน และให้ทำเป็นหนังสือขอขยายระยะเวลาการส่งรายงานการประกอบธุรกิจต่อนายทะเบียนก่อนครบกำหนดระยะเวลา

กรณีมีเหตุสุดวิสัย ผู้ประกอบการธุรกิจขายตรงอาจขอขยายระยะเวลาการส่งรายงานการประกอบธุรกิจได้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่เหตุสุดวิสัยนั้นสิ้นสุดลง

ข้อ ๖ ในกรณีที่รายงานการประกอบธุรกิจขายตรงต่อนายทะเบียนยังไม่ครบถ้วนให้เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแจ้งให้ผู้ประกอบการธุรกิจขายตรงจัดส่งให้ครบถ้วนภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานการประกอบธุรกิจ และให้ผู้ประกอบการธุรกิจขายตรงจัดส่งรายงานให้ครบถ้วนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ประกาศ ณ วันที่ ๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

สร้อยทิพย์ ไตรสุทธิ์

ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

แบบ ขต ๑/๒

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เรื่อง หลักเกณฑ์และระยะเวลา การส่งรายงานการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงต่อนายทะเบียน
พ.ศ. ๒๕๖๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ (๔) แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และมาตรา ๒๙/๒ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และระยะเวลา การส่งรายงานการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงต่อนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๖๓”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ การรายงานการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ให้ผู้ประกอบการธุรกิจตลาดแบบตรง รายงานตามแบบ ขต. ๒/๒ ท้ายประกาศนี้ หรือแบบ ขต. ๒/๒ ทางอิเล็กทรอนิกส์ ให้นายทะเบียน รับทราบภายในหกสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี

ข้อ ๔ การรายงานการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ให้ผู้ประกอบการธุรกิจตลาดแบบตรง ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ หรือส่งผ่านไปรษณีย์ลงทะเบียน หรือส่งผ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีการ ทางอิเล็กทรอนิกส์อื่นใดก็ได้ตามสมควร ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๕ ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงอาจขอขยายระยะเวลาการส่งรายงานการประกอบธุรกิจ ตลาดแบบตรงได้อีกไม่เกินสามสิบวัน โดยได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน และให้ทำเป็นหนังสือขอขยาย ระยะเวลาการส่งรายงานการประกอบธุรกิจต่อนายทะเบียนก่อนครบกำหนดระยะเวลา

กรณีมีเหตุสุดวิสัย ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงอาจขอขยายระยะเวลาการส่งรายงาน การประกอบธุรกิจได้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่เหตุสุดวิสัยนั้นสิ้นสุดลง

ข้อ ๖ ในกรณีที่รายงานการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงต่อนายทะเบียนยังไม่ครบถ้วน ให้เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงจัดส่ง ให้ครบถ้วนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับรายงานการประกอบธุรกิจ และให้ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง จัดส่งรายงานให้ครบถ้วนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ประกาศ ณ วันที่ ๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

สร้อยทิพย์ ไตรสุทธิ์

ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

แบบ ขต ๒/๒

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เรื่อง หลักประกัน ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ (๔) และมาตรา ๓๘/๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

กำหนดให้หลักประกันที่จะวางต่อนายทะเบียน ได้แก่

๑. เงินสด
๒. หนังสือค้ำประกันของธนาคาร

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๓

สร้อยทิพย์ ไตรสุทธิ์

ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

หน้า ๑๕
เล่ม ๑๓๔ ตอนพิเศษ ๕๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี

เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

โดยที่เป็นการสมควรแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๕๘ และเพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ นายกรัฐมนตรีจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

๑. ให้ยกเลิกประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๘

๒. แต่งตั้งข้าราชการสังกัดสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี ซึ่งดำรงตำแหน่งต่อไปนี้ เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

- (๑) เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
- (๒) รองเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
- (๓) ผู้อำนวยการกองกฎหมายและคดี
- (๔) ผู้อำนวยการกองคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง
- (๕) นิติกร
- (๖) นักสืบสวนสอบสวน

๓. แต่งตั้งพนักงานราชการสังกัดสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี ซึ่งดำรงตำแหน่งต่อไปนี้ เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

- (๑) นิติกร
- (๒) นักสืบสวนสอบสวน

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐

พลเรือเอก ณรงค์ พิพัฒนาศัย

รองนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทน

นายกรัฐมนตรี

ระเบียบ

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นกรรมการขายตรง

และตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘

โดยที่เป็นการสมควรให้มีระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เพื่อให้บรรดาสมาคมที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจขายตรง สมาคมที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจตลาดแบบตรง หรือสมาคมหรือมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคถือปฏิบัติในการเสนอชื่อผู้แทน เพื่อให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาแต่งตั้งเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ (๓) และมาตรา ๘ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย และคำสั่งมอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีเพิ่มเติม ตามหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ รัฐมนตรีจึงออกระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งอื่นใดที่กำหนดไว้ซ้ำกับระเบียบนี้หรือขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“สมาคม” หมายความว่า สมาคมที่ได้รับการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือตามกฎหมายอื่นที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจขายตรง ที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจตลาดแบบตรง หรือที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

“มูลนิธิ” หมายความว่า มูลนิธิที่ได้รับการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือตามกฎหมายอื่นที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๕ สมาคมหรือมูลนิธิใดมีความประสงค์จะเสนอชื่อผู้แทนเพื่อให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาแต่งตั้งเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ให้สมาคมหรือมูลนิธิเสนอชื่อผู้แทนได้ สมาคมหรือมูลนิธิรวมกันแล้วไม่น้อยกว่าห้าคน ทั้งนี้ สมาคมหรือมูลนิธิต้องมีคุณสมบัติดังนี้

- (๑) ได้รับการจดทะเบียนเป็นสมาคมหรือมูลนิธิมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีนับถึงวันที่เสนอชื่อผู้แทน
- (๒) มีประสบการณ์และผลงานการดำเนินกิจกรรมด้านธุรกิจขายตรง ด้านธุรกิจตลาดแบบตรง หรือการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นที่ประจักษ์มาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีนับถึงวันที่เสนอชื่อผู้แทน
- (๓) สนับสนุนและส่งเสริมการประกอบธุรกิจขายตรง หรือการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ที่ชอบด้วยกฎหมาย

ข้อ ๖ ผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้แทนสมาคมหรือผู้แทนมูลนิธิต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบปีบริบูรณ์
- (๓) มีความประพฤติเรียบร้อย ไม่บกพร่องในศีลธรรมอันดี และไม่มีประวัติเสียหาย
- (๔) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๕) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๖) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (๗) มีการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี
- (๘) เป็นสมาชิกหรือกรรมการของสมาคมหรือมูลนิธิและเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ และมีผลงานด้านการดำเนินธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง หรือมีผลงานเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นที่ประจักษ์ ไม่น้อยกว่าสามปีนับถึงวันที่ได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้แทน

ข้อ ๗ ก่อนครบกำหนดตามวาระของกรรมการตามมาตรา ๘ (๓) ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และประกาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย แล้วแต่ระยะเวลาใดจะสิ้นสุดลงภายหลัง

เอกสารหลักฐานประกอบการพิจารณามีดังต่อไปนี้

(๑) สำเนาใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลและสำเนาข้อบังคับของสมาคมหรือมูลนิธิ

(๒) สำเนารายงานการประชุมของที่ประชุมใหญ่ของสมาคม หรือของคณะกรรมการของมูลนิธิ แล้วแต่กรณีที่แสดงว่าได้มีการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้แทนว่ามีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๖ โดยมีผู้มีอำนาจทำการแทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นผู้รับรอง

(๓) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน ประวัติการศึกษา และสำเนาปริญญาบัตรของผู้แทน

(๔) เอกสารแสดงผลงานการดำเนินกิจกรรมในด้านธุรกิจขายตรง ด้านธุรกิจตลาดแบบตรง และด้านการคุ้มครองผู้บริโภค ของสมาคมหรือมูลนิธิ แล้วแต่กรณี

(๕) เอกสารหลักฐานอ้างอิงเพื่อยืนยันรับรองประสพการณ์ และผลงานด้านการดำเนินธุรกิจขายตรง หรือตลาดแบบตรง หรือผลงานเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค อันเป็นที่ประจักษ์ของผู้แทน

ข้อ ๘ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการคัดเลือกผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕” ซึ่งประกอบไปด้วย ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ผู้แทนสภาทนายความ ผู้แทนสมาคมนักข่าวหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ และผู้แทนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นเลขานุการ

ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตรวจสอบคุณสมบัติของผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิและเอกสารหลักฐานตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๖ และ ๗ ตามลำดับ แล้วนำรายชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิเสนอต่อคณะกรรมการคัดเลือกผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิให้เหลือจำนวนตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘ (๓) และให้นำรายชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิดังกล่าวเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาแต่งตั้งเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงต่อไป

กรณีไม่อาจแต่งตั้งผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘ (๓) ได้ทั้งหมด หรือบางส่วน ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และประกาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย เป็นเวลาสามวัน เพื่อให้สมาคมหรือมูลนิธินั้น เสนอชื่อผู้แทนภายในสามสิบวันนับแต่วันปิดประกาศ หรือ

หน้า ๓๐

เล่ม ๑๒๒ ตอนพิเศษ ๘๒ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๑ กันยายน ๒๕๔๘

วันสุดท้ายที่ได้ประกาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย แล้วแต่ระยะเวลาใดจะสิ้นสุดลง
ภายหลัง และให้นำความในวรรคแรกและวรรคสองมาบังคับใช้โดยอนุโลม

ข้อ ๕ ถ้าตำแหน่งกรรมการตามมาตรา ๘ (๓) วางลงก่อนครบกำหนดตามวาระ
ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานคณะกรรมการ
คุ้มครองผู้บริโภคและประกาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยเป็นเวลาสามวัน เพื่อให้
สมาคมหรือมูลนิธิเสนอชื่อผู้แทนภายในสามสัปดาห์นับแต่วันปิดประกาศ หรือวันสุดท้ายที่ได้ประกาศ
ทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย แล้วแต่ระยะเวลาใดจะสิ้นสุดลงภายหลัง ทั้งนี้ ให้นำความ
ในข้อ ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

พินิจ จารุสมบัติ

รองนายกรัฐมนตรี

ปฏิบัติราชการแทน นายกรัฐมนตรี

ระเบียบ

แก้ไขเพิ่มเติมระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิ

เป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ (๓) และมาตรา ๘ วรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย และคำสั่งมอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีเพิ่มเติมตามหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ รัฐมนตรีจึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบ แก้ไขเพิ่มเติมระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๗ แห่งระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๗ ก่อนครบกำหนดคราวระของกรรมการตามมาตรา ๘ (๓) ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและประกาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยเป็นเวลาสามวัน เพื่อให้สมาคมหรือมูลนิธิเสนอชื่อผู้แทนเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

ให้สมาคมหรือมูลนิธิเสนอชื่อผู้แทนพร้อมเอกสารหลักฐานประกอบการพิจารณาต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคภายในระยะเวลาไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันปิดประกาศ หรือวันสุดท้ายที่ได้ประกาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย แล้วแต่ระยะเวลาใดจะสิ้นสุดลงภายหลัง

เอกสารหลักฐานประกอบการพิจารณามีดังต่อไปนี้

(๑) สำเนาใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลและสำเนาข้อบังคับของสมาคมหรือมูลนิธิ

หน้า ๘

เล่ม ๑๒๒ ตอนพิเศษ ๑๑๐ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๓ ตุลาคม ๒๕๔๘

(๒) ถ้าเนารายงานการประชุมของที่ประชุมใหญ่ของสมาคม หรือของคณะกรรมการของมูลนิธิ แล้วแต่กรณี ที่แสดงว่าได้มีการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้แทนว่ามีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๖ โดยมีผู้มีอำนาจทำการแทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นผู้รับรอง

(๓) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน ประวัติการศึกษา และสำเนาปริญญาบัตรของผู้แทน

(๔) เอกสารแสดงผลงานการดำเนินกิจกรรมในด้านธุรกิจขายตรง ด้านธุรกิจตลาดแบบตรง และด้านการคุ้มครองผู้บริโภค ของสมาคมหรือมูลนิธิ แล้วแต่กรณี

(๕) เอกสารหลักฐานอ้างอิงเพื่อยืนยันรับรองประสิทธิภาพ และผลงานด้านการดำเนินธุรกิจขายตรง หรือตลาดแบบตรง หรือผลงานเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค อันเป็นที่ประจักษ์ของผู้แทน”

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๘

พินิจ จารุสมบัติ

รองนายกรัฐมนตรี

ปฏิบัติราชการแทน นายกรัฐมนตรี

ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน
พ.ศ. ๒๕๕๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ และมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติขายตรง
และตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และ
วิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ระเบียบ
นี้แทน

ข้อ ๒ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ว่าด้วย
หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๕๐”

ข้อ ๓ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ข้อ ๔ การอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๔๓ ผู้ได้รับคำสั่งของนายทะเบียน
ต้องกระทำสำหรับเพื่อตนเอง จะอุทธรณ์เพื่อผู้อื่นไม่ได้

การอุทธรณ์คำสั่งตามวรรคหนึ่ง ย่อมไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งนั้น

ข้อ ๕ คำอุทธรณ์ต้องทำเป็นหนังสือโดยระบุข้อโต้แย้งและข้อเท็จจริง หรือข้อกฎหมาย
ที่อ้างอิง พร้อมทั้งมีรายการ ดังต่อไปนี้

(๑) วัน เดือน ปี ที่ยื่นอุทธรณ์

(๒) ชื่อและที่อยู่ของผู้อุทธรณ์

(๓) คำชี้แจงข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายพร้อมทั้งความประสงค์ที่ยกขึ้นอ้างอิงในการอุทธรณ์
โดยแจ้งชัด

(๔) ลายมือชื่อของผู้อุทธรณ์

ทั้งนี้ ให้แนบสำเนาคำสั่งของนายทะเบียน พร้อมด้วยเอกสารหลักฐานประกอบการอุทธรณ์ ถ้ามี

ข้อ ๖ การยื่นอุทธรณ์ ให้ผู้ยื่นอุทธรณ์ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานคณะกรรมการ
คุ้มครองผู้บริโภค หรือจะส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนถึงเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคก็ได้

หน้า ๒๕

เล่ม ๑๒๕ ตอนพิเศษ ๗ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๐ มกราคม ๒๕๕๑

ในกรณียื่นอุทธรณ์ต่อเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้ออกใบรับอุทธรณ์ให้แก่ผู้ยื่นอุทธรณ์ในวันยื่นอุทธรณ์ ถ้าส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียน ให้ถือว่าวันที่ปรากฏในหลักฐานทางไปรษณีย์เป็นวันยื่นอุทธรณ์

ข้อ ๓ เมื่อได้รับอุทธรณ์แล้ว ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค นำเสนออุทธรณ์ต่อคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงเพื่อพิจารณาโดยเร็ว

ข้อ ๔ คณะกรรมการจะพิจารณาอุทธรณ์เอง หรือจะมอบหมายให้คณะอนุกรรมการเป็นผู้พิจารณา และเสนอความเห็นเกี่ยวกับอุทธรณ์ก่อนก็ได้

กรรมการหรืออนุกรรมการซึ่งมีส่วนได้เสียในอุทธรณ์เรื่องใดจะเข้าชี้แจงต่อคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการก็ได้ แต่จะเข้าร่วมประชุมพิจารณาอุทธรณ์นั้นมิได้

ข้อ ๕ คณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการจะแจ้งให้ผู้อุทธรณ์หรือให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องอุทธรณ์ มาชี้แจงข้อเท็จจริง หรือส่งเอกสารหรือข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการก็ได้

ข้อ ๑๐ ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการที่ได้สั่งตามมาตรา ๑๖ โดยมีได้แจ้งเหตุขัดข้องเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการ แล้วแต่กรณี ให้ถือว่าผู้อุทธรณ์ได้ทิ้งอุทธรณ์

ข้อ ๑๑ ถ้าผู้อุทธรณ์ทิ้งอุทธรณ์ หรือถอนอุทธรณ์ ให้คณะกรรมการจำหน่ายอุทธรณ์นั้นเสีย

ข้อ ๑๒ การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการในเรื่องใดประเด็นใด ถ้าได้ทิ้งอุทธรณ์หรือถอนอุทธรณ์แล้ว ห้ามอุทธรณ์ซ้ำอีก

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่คณะกรรมการมอบหมายให้คณะอนุกรรมการพิจารณาและเสนอความเห็นเกี่ยวกับอุทธรณ์ตามข้อ ๔ คณะอนุกรรมการต้องพิจารณาอุทธรณ์และเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับอุทธรณ์จากคณะกรรมการ แต่ถ้ายังพิจารณาไม่แล้วเสร็จ ให้คณะอนุกรรมการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน และให้บันทึกเหตุผลที่จำเป็นต่อการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ในแต่ละครั้งไว้ด้วย พร้อมทั้งรายงานให้คณะกรรมการทราบตามระยะเวลาที่กำหนด

ข้อ ๑๔ คณะกรรมการต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับอุทธรณ์ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นให้ขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน และให้บันทึกเหตุผลที่จำเป็นต่อการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ไว้ด้วย

ข้อ ๑๕ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์แล้วให้มีความวินิจฉัยอย่างหนึ่งอย่างใดต่อไปนี้

(๑) ถ้าเห็นว่าอุทธรณ์นั้นยื่นเกินกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง หรือถ้าเป็นอุทธรณ์ปัญหาข้อกฎหมายและเห็นว่าปัญหาข้อกฎหมายนั้นไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย หรือถ้าเรื่องที่อุทธรณ์นั้นมีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาล หรือศาลพิพากษา หรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้ยกอุทธรณ์

(๒) ถ้าเห็นว่าคำสั่งของนายทะเบียนถูกต้องไม่ว่าโดยเหตุเดียวกัน หรือโดยเหตุอื่นให้มีความวินิจฉัยยืนตามคำสั่งของนายทะเบียน

(๓) ถ้าเห็นว่าคำสั่งของนายทะเบียนไม่ถูกต้อง ให้กลับคำสั่งของนายทะเบียนและมีคำวินิจฉัยในปัญหาเหล่านั้นใหม่

(๔) ถ้าเห็นว่าคำสั่งของนายทะเบียนถูกต้องบางส่วนและผิดบางส่วน ให้แก้คำสั่งของนายทะเบียน โดยมีคำวินิจฉัยยืนส่วนที่ถูกและมีคำวินิจฉัยแก้ส่วนที่ผิดนั้นใหม่

ข้อ ๑๖ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการตามข้อ ๑๕ ให้ทำเป็นหนังสือระบุเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยโดยชัดแจ้ง และลงลายมือชื่อกรรมการทุกคนที่ร่วมพิจารณาอุทธรณ์เรื่องนั้น

ข้อ ๑๗ ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค แจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้ผู้อุทธรณ์ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่คณะกรรมการมีคำวินิจฉัย

ข้อ ๑๘ ให้ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงรักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

วีระพงษ์ บุญโญภาส

ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบ
ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๖๐

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

โดยที่ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงว่าด้วยหลักเกณฑ์และ
เงื่อนไขในการเปรียบเทียบความผิดตามกฎหมายว่าด้วยขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๖
ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน ประกอบกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปและไม่เหมาะสมกับ
สถานการณ์ในปัจจุบัน สมควรกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการใช้อำนาจเปรียบเทียบของผู้มี
อำนาจเปรียบเทียบ ขั้นตอนการเปรียบเทียบ และการทำประวัติผู้ต้องหา ให้มีความเหมาะสมชัดเจน
และใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น จึงจำเป็นต้องกำหนดระเบียบนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง
พ.ศ. ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงจึงวางระเบียบเกี่ยวกับ
การเปรียบเทียบผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงว่าด้วย
หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ.
๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๖๐”

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ว่าด้วย
หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบความผิดตามกฎหมายว่าด้วยขายตรงและตลาดแบบตรง
พ.ศ. ๒๕๔๖

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ” หมายถึง ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการขายตรง
และตลาดแบบตรง ให้ดำเนินการเปรียบเทียบบรรดาความผิดตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาด
แบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

“ผู้ต้องหา” หมายความว่า ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามพระราชบัญญัติ
ขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ข้อ ๕ บรรดาคดีที่มีผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเห็นว่าอยู่ในอำนาจเปรียบเทียบให้ผู้มี
อำนาจเปรียบเทียบปฏิบัติ ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๑) ชี้แจงให้ผู้ต้องหาเข้าใจว่า ความผิดที่ถูกกล่าวหาเป็นคดีที่เปรียบเทียบได้ ในกรณีที่ผู้ต้องหาทราบสภาพว่าได้กระทำความผิดจริงและยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้ผู้มีอำนาจ เปรียบเทียบบันทึกข้ออายุ ที่อยู่ของผู้กล่าวหาและผู้ต้องหา ข้อหา วัน เวลา และสถานที่เกิดเหตุ ตลอดจนรายละเอียดอื่น ๆ ในสมุดรับคำกล่าวโทษตามแบบ ขต.๓ ทำระยะเบียบนี้ และบันทึก คำให้การของผู้กล่าวหา และผู้ต้องหาตามแบบ ขต.๔ ทำระยะเบียบนี้ แล้วจึงเปรียบเทียบ ในกรณีที่ผู้ต้องหาไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบปรับ ให้ทำบันทึกคำให้การตามแบบ ขต.๕ ทำระยะเบียบนี้

(๒) บรรดาคดีที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเห็นว่า ไม่อาจเปรียบเทียบหรือไม่สมควร เปรียบเทียบ หรือคดีที่ผู้ต้องหาไม่มาเปรียบเทียบภายในเวลาที่กำหนด หรือมาทำการเปรียบเทียบ แต่ไม่ยินยอมตามที่ได้เปรียบเทียบ ให้ส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีต่อไป

ข้อ ๖ ในการเปรียบเทียบ ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนดเงินค่าปรับตาม พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งการกระทำความผิด ถ้าการเปรียบเทียบนั้น มีปัญหาสำคัญซึ่ง ยากแก่การวินิจฉัยให้หรือคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

ข้อ ๗ ในกรณีที่ผู้ต้องหาเป็นนิติบุคคล ให้บันทึกคำให้การและบันทึกเปรียบเทียบ ให้แยกกันระหว่างนิติบุคคล กรรมการ ผู้จัดการหรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบการดำเนินงานของนิติบุคคล

ข้อ ๘ ถ้าคดีที่เปรียบเทียบมีของกลางที่จะต้องจัดการอย่างใดอย่างหนึ่ง ให้ผู้มี อำนาจเปรียบเทียบบันทึกความยินยอมของเจ้าของสิ่งของนั้น ๆ ว่ายินยอมให้เป็นของแผ่นดินตาม แบบ ขต.๖ ทำระยะเบียบนี้ และจัดการแก่สิ่งของนั้นตามควรแก่กรณี ภายในขอบเขตของอำนาจหน้าที่ ที่จะกระทำได้

ข้อ ๙ เมื่อผู้ต้องหาชำระเงินค่าปรับแล้วให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบออกใบเสร็จรับเงิน ให้แก่ผู้ต้องหาและให้ผู้ต้องหาลงลายมือชื่อรับทราบจำนวนเงินค่าปรับไว้ที่คู่ฉบับใบเสร็จรับเงิน

ข้อ ๑๐ เมื่อเปรียบเทียบเสร็จและได้รับชำระค่าปรับแล้ว ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ บันทึกการเปรียบเทียบตามแบบ ขต.๗ ทำระยะเบียบนี้ และให้จัดทำระบบข้อมูลประวัติผู้ต้องหา จัดทำบันทึกประวัติของผู้ต้องหาตามแบบ ขต.๘ ทำระยะเบียบนี้ และทำงบเดือนคดีตลอดจนรวบรวม สำนวนการเปรียบเทียบที่เสร็จคดีแล้ว เสนอคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงเพื่อทราบ

ข้อ ๑๑ การเก็บรักษาเงินค่าปรับและการนำเงินค่าปรับส่งคลังให้เป็นไปตาม ระเบียบว่าด้วยการนี้

ข้อ ๑๒ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเก็บรักษาสำนวนเปรียบเทียบ ที่เสร็จคดีไว้ภายในกำหนดอายุความ เมื่อพ้นกำหนดอายุความแล้วให้ขออนุญาตทำลายตามระเบียบ สำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณต่อไป

ข้อ ๑๓ ให้ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงรักษาการตามระเบียบนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

วีระพงษ์ บุญโญภาส

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

[เอกสารแนบท้าย]

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๑. สมุดรับคำกล่าวหาโทษ แบบ ขต.๓

๒. บันทึกคำให้การของผู้กล่าวหาและผู้ต้องหา แบบ ขต.๔

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๓. บันทึกคำให้การของผู้กล่าวหาและผู้ต้องหา (กรณีไม่ยินยอมเปรียบเทียบปรับ)

แบบ ขต.๕

๔. บันทึกความยินยอมของเจ้าของสิ่งของ มอบสิ่งของให้เป็นของแผ่นดิน แบบ ขต.๖

๕. บันทึกการเปรียบเทียบ แบบ ขต.๗

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๖. ประวัติผู้กระทำความผิด แบบ ขต.๘

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(ดูข้อมูลจากภาพกฎหมาย)

คณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ชวัลพร/อัญชลี/จัดทำ

๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๐

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

นุสร/ตรวจ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๒๓ มกราคม ๒๕๖๑

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการเข้าไปในสถานที่ทำการ

ของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๖๐

โดยที่ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว ประกอบกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีความเหมาะสมชัดเจนและใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ไม่เป็นการรบกวนหรือส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงหรือผู้ครอบครองสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงกำหนดระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการเข้าไปในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้ “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

ข้อ ๕ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ใช้อำนาจตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ เพื่อสอบถามข้อเท็จจริง หรือตรวจดูเอกสารหรือหลักฐานเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ข้อ ๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงความบริสุทธิ์ต่อผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง หรือผู้ครอบครองสถานที่ทำการนั้นก่อนเข้าไปโดยให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่และมอบบันทึกเหตุผลในการเข้าไปให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง หรือผู้ครอบครองสถานที่ทำการนั้น ตามแบบบันทึกเหตุผลในการเข้าไปในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กระทำการต่อหน้าผู้ครอบครองสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงนั้น หรือถ้าผู้ครอบครองไม่อยู่ในที่นั้น ก็ให้กระทำต่อหน้าบุคคลอื่นอย่างน้อยสองคนซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ร้องขอมาเป็นพยาน

หน้า ๗๓

เล่ม ๑๓๔ ตอนพิเศษ ๒๑๐ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๐

ข้อ ๘ ในการสอบถามข้อเท็จจริงหรือตรวจดูเอกสารหรือหลักฐาน เพื่อตรวจสอบการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พนักงานเจ้าหน้าที่อาจประสานขอความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่นที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าร่วมปฏิบัติหน้าที่ด้วยก็ได้

ข้อ ๙ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงเพื่อสอบถามข้อเท็จจริง หรือตรวจดูเอกสารหรือหลักฐาน เพื่อตรวจสอบการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้เสร็จแล้ว ให้รายงานผลการปฏิบัติหน้าที่ต่อเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อทราบตามแบบทำเย็บยื่น

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์

เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

แบบขอเข้าสถานที่

ภาคผนวก ค

พระราชบัญญัติ
ความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
พ.ศ. ๒๕๕๑

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑
เป็นปีที่ ๖๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่
ไม่ปลอดภัย

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล
ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดย
อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอม
ของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจาก
สินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในกรณีที่มีกฎหมายใดบัญญัติเรื่องความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยไว้โดยเฉพาะ ซึ่งให้ความคุ้มครองผู้เสียหายมากกว่าที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ให้บังคับตามกฎหมายนั้น

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“สินค้า” หมายความว่า สัณหัตถ์ทุกชนิดที่ผลิตหรือนำเข้าเพื่อขาย รวมทั้งผลิตผลเกษตรกรรม และให้หมายความรวมถึงกระแสไฟฟ้า ยกเว้นสินค้าตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ผลิตผลเกษตรกรรม” หมายความว่า ผลิตผลอันเกิดจากเกษตรกรรมต่าง ๆ เช่น การทำนา ทำไร่ ทำสวน เลี้ยงสัตว์ เลี้ยงสัตว์น้ำ เลี้ยงไหม เลี้ยงกุ้ง เพาะเห็ด แต่ไม่รวมถึงผลิตผลที่เกิดจากธรรมชาติ

“ผลิต” หมายความว่า ทำ ผสม ประสาน แต่ง ประกอบ ประดิษฐ์ แปรสภาพ เปลี่ยนรูป ดัดแปลง คัดเลือก แบ่งบรรจุ แห่เยือกแข็ง หรือฉายรังสี รวมถึงการกระทำใด ๆ ที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

“ผู้เสียหาย” หมายความว่า ผู้ได้รับความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

“ความเสียหาย” หมายความว่า ความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยไม่ว่าจะเป็นความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สิน ทั้งนี้ไม่รวมถึงความเสียหายต่อตัวสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนั้น

“ความเสียหายต่อจิตใจ” หมายความว่า ความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน ความหวาดกลัว ความวิตกกังวล ความเศร้าโศกเสียใจ ความอับอาย หรือความเสียหายต่อจิตใจอย่างอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

“สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” หมายความว่า สินค้าที่ก่อหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นได้ไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุจากความบกพร่องในการผลิตหรือการออกแบบ หรือไม่ได้กำหนดวิธีใช้วิธีเก็บรักษา คำเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้า หรือกำหนดไว้แต่ไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจนตามสมควร ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงสภาพของสินค้า รวมทั้งลักษณะการใช้งานและการเก็บรักษาตามปกติธรรมดาของสินค้าอันพึงคาดหมายได้

“ขาย” หมายความว่า จำหน่าย จ่าย แจก หรือแลกเปลี่ยนเพื่อประโยชน์ทางการค้า และให้หมายความรวมถึงให้เช่า ให้เช่าซื้อ จัดหา ตลอดจนเสนอ ชักชวน หรือนำออกแสดงเพื่อการดังกล่าว

“นำเข้า” หมายความว่า นำหรือส่งสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

“ผู้ประกอบการ” หมายความว่า

(๑) ผู้ผลิต หรือผู้ว่าจ้างให้ผลิต

(๒) ผู้นำเข้า

(๓) ผู้ขายสินค้าที่ไม่สามารถระบุตัวผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิต หรือผู้นำเข้าได้

(๔) ผู้ซึ่งใช้ชื่อ ชื่อทางการค้า เครื่องหมายการค้า เครื่องหมาย ข้อความหรือแสดงด้วยวิธีใด ๆ อันมีลักษณะที่จะทำให้เกิดความเข้าใจได้ว่าเป็นผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิตหรือผู้นำเข้า

มาตรา ๕ ผู้ประกอบการทุกคนต้องร่วมกันรับผิดชอบผู้เสียหายในความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และสินค้านั้นได้มีการขายให้แก่ผู้บริโภคแล้ว ไม่ว่าความเสียหายนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ประกอบการหรือไม่ก็ตาม

มาตรา ๖ เพื่อให้ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบตามมาตรา ๕ ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทนตามมาตรา ๑๐ ต้องพิสูจน์ว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการและการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้านั้นเป็นไปตามปกติธรรมดา แต่ไม่ต้องพิสูจน์ว่าความเสียหายเกิดจากการกระทำของผู้ประกอบการผู้ใด

มาตรา ๗ ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หากพิสูจน์ได้ว่า

(๑) สินค้านั้นมิได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

(๒) ผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือ

(๓) ความเสียหายเกิดขึ้นจากการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้าไม่ถูกต้องตามวิธีใช้ วิธีเก็บรักษาคำเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าที่ผู้ประกอบการได้กำหนดไว้อย่างถูกต้องและชัดเจนตามสมควรแล้ว

มาตรา ๘ ผู้ผลิตตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิตไม่ต้องรับผิดชอบหากพิสูจน์ได้ว่าความไม่ปลอดภัยของสินค้าเกิดจากการออกแบบของผู้ว่าจ้างให้ผลิตหรือจากการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิตทั้งผู้ผลิตไม่ได้คาดเห็นและไม่ควรจะได้คาดเห็นถึงความไม่ปลอดภัย

ผู้ผลิตส่วนประกอบของสินค้าไม่ต้องรับผิดชอบหากพิสูจน์ได้ว่า ความไม่ปลอดภัยของสินค้าเกิดจากการออกแบบหรือการประกอบหรือการกำหนดวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา คำเตือน หรือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าของผู้ผลิตสินค้านั้น

มาตรา ๕ ข้อตกลงระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบการที่ได้ทำไว้ล่วงหน้าก่อนเกิดความเสียหายและประกาศหรือคำแจ้งความของผู้ประกอบการเพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ประกอบการต่อความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย จะนำมาอ้างเป็นข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดไม่ได้

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ผู้บริโภคมีความหมายเช่นเดียวกับนิยามคำว่า “ผู้บริโภค” ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สมาคม และมูลนิธิซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้การรับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายแทนผู้เสียหายได้ โดยให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการฟ้องและดำเนินคดีแทนตามกฎหมายดังกล่าวมาใช้บังคับโดยอนุโลม

การฟ้องและดำเนินคดีแทนผู้เสียหายตามวรรคหนึ่ง ให้ได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวงแต่ไม่รวมถึงความรับผิดในค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นที่สุด

มาตรา ๑๑ นอกจากค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิดตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ศาลมีอำนาจกำหนดค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อจิตใจอันเป็นผลเนื่องมาจากความเสียหายต่อร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยของผู้เสียหาย และหากผู้เสียหายถึงแก่ความตาย สามี ภริยา บุพการี หรือผู้สืบสันดานของบุคคลนั้นชอบที่จะได้รับค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อจิตใจ

(๒) หากข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ประกอบการได้ผลิต นำเข้า หรือขายสินค้าโดยรู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือมิได้รู้เพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือเมื่อรู้ว่าสินค้าไม่ปลอดภัยภายหลังจากการผลิต นำเข้า หรือขายสินค้านั้นแล้วไม่ดำเนินการใด ๆ ตามสมควรเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหาย ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบการจ่ายค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นจากจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริงที่ศาลกำหนดได้ตามที่ศาลเห็นสมควร แต่ไม่เกินสองเท่าของค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริงนั้น ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ต่าง ๆ เช่น ความร้ายแรงของ

ความเสียหายที่ผู้เสียหายได้รับ การที่ผู้ประกอบการรู้ถึงความปลอดภัยของสินค้า ระยะเวลาที่ผู้ประกอบการปกปิดความปลอดภัยของสินค้า การดำเนินการของผู้ประกอบการเมื่อทราบว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ผลประโยชน์ที่ผู้ประกอบการได้รับ สถานะทางการเงินของผู้ประกอบการ การที่ผู้ประกอบการได้บรรเทาความเสียหายที่เกิดขึ้น ตลอดจนการที่ผู้เสียหายมีส่วนในการก่อให้เกิดความเสียหายด้วย

มาตรา ๑๒ สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยตามพระราชบัญญัตินี้เป็นอันขาดอายุความเมื่อพ้นสามปีนับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบ หรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันที่มีการขายสินค้านั้น

ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัย โดยผลของสารที่สะสมอยู่ในร่างกายของผู้เสียหายหรือเป็นกรณีที่ต้องใช้เวลาในการแสดงอาการ ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทนตามมาตรา ๑๐ ต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในสามปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบ แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหาย

มาตรา ๑๓ ถ้ามีการเจรจาเกี่ยวกับค่าเสียหายที่พึงจ่ายระหว่างผู้ประกอบการและผู้เสียหาย หรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทนตามมาตรา ๑๐ ให้อายุความสะดุดหยุดอยู่ไม่นับในระหว่างนั้นจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้บอกเลิกการเจรจา

มาตรา ๑๔ บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้เสียหายที่จะเรียกค่าเสียหายโดยอาศัยสิทธิตามกฎหมายอื่น

มาตรา ๑๕ สินค้าใดที่ได้ขายแก่ผู้บริโภคก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ไม่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๖ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

สคบ.กับการคุ้มครองผู้บริโภค ๔๑๘

กฎกระทรวง

กำหนดผลิตผลเกษตรกรรมเป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามกฎหมาย
ว่าด้วยความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

พ.ศ. ๒๕๕๓

อาศัยอำนาจตามความในบทนิยามคำว่า “สินค้า” ในมาตรา ๔ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติ
ความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นกฎหมาย
ที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับ
มาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติ
แห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

กำหนดให้ผลิตผลเกษตรกรรมของเกษตรกรที่มีแหล่งกำเนิดในประเทศไทย แม้ผ่านกระบวนการ
อย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ เป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามบทนิยามคำว่า “สินค้า” ในมาตรา ๔

- (๑) การสี ฝัด หรือขัดข้าว
- (๒) การร่อนหรือล้างพีช หรือการคัดหรือแยกขนาดหรือคุณภาพของพีช
- (๓) การปอก ตัด บด ปั่น หรือย่อยพีช
- (๔) การกะเทาะเมล็ดหรือเปลือกเมล็ดพีช
- (๕) การอบใบยาสูบให้แห้งหรือการรูดก้านใบยาสูบ
- (๖) การล้าง ขำ แหะ แทะ หรือบดสัตว์หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของสัตว์
- (๗) การกระทำอื่นใดที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

๓ ธันวาคม ๒๕๕๓

สคบ.กับการคุ้มครองผู้บริโภค ๔๒๐

กฎกระทรวง

กำหนดยาและเครื่องมือแพทย์

ที่ผู้ให้บริการสาธารณสุขได้ผลิตเพื่อนำมาใช้กับผู้ป่วยหรือสัตว์

เฉพาะรายที่ผ่านการตรวจรักษาหรือได้ผลิตตามคำสั่งของผู้ให้บริการสาธารณสุขผู้ตรวจรักษา

เป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดชอบต่อความเสียหาย

ที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

พ.ศ. ๒๕๕๔

อาศัยอำนาจตามความในบทนิยามคำว่า “สินค้า” ในมาตรา ๔ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในกฎกระทรวงนี้

“ยา” หมายความว่า ยาตามกฎหมายว่าด้วยยา วัตถุออกฤทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ

“เครื่องมือแพทย์” หมายความว่า เครื่องมือแพทย์ตามกฎหมายว่าด้วยเครื่องมือแพทย์

“ผู้ให้บริการสาธารณสุข” หมายความว่า ผู้ให้บริการด้านการแพทย์และสาธารณสุข ซึ่งได้แก่ ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเวชกรรม ผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาล ผู้ประกอบวิชาชีพการผดุงครรภ์ และผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ ผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพทันตกรรม ผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเภสัชกรรม ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพการสัตวแพทย์ ผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพกายภาพบำบัด ผู้ประกอบวิชาชีพเทคนิคการแพทย์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเทคนิคการแพทย์ และผู้ประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะ

หน้า ๕

เล่ม ๑๒๘ ตอนที่ ๖ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๒๘ มกราคม ๒๕๕๔

ข้อ ๒ ให้ยาและเครื่องมือแพทย์ที่ผู้ให้บริการสาธารณสุขได้ผลิตเพื่อนำมาใช้เฉพาะกับการบำบัดรักษาผู้ป่วยหรือสัตว์เฉพาะรายที่ผ่านการตรวจรักษาหรือได้ผลิตตามคำสั่งของผู้ให้บริการสาธารณสุขผู้ตรวจรักษานั้นแต่เพียงอย่างเดียว โดยไม่ได้ผลิตในลักษณะเดียวกันเพื่อขายแก่บุคคลทั่วไปเป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามบทนิยามคำว่า “สินค้า” ในมาตรา ๔

ข้อ ๓ ให้ยา เครื่องมือแพทย์ หรือสังหาริมทรัพย์อื่นใดที่ผลิตโดยบุคคลอื่นซึ่งผู้ให้บริการสาธารณสุขได้นำมาใช้ในการผลิตยาหรือเครื่องมือแพทย์ตามข้อ ๒ ยังคงเป็นสินค้าที่ผู้ประกอบการต้องถูกบังคับตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔

อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากผู้ให้บริการสาธารณสุขจำเป็นต้องผลิตยาหรือเครื่องมือแพทย์สำหรับใช้ในการให้บริการสาธารณสุขเพื่อให้มีความเหมาะสมกับผู้ป่วยหรือสัตว์เฉพาะรายที่ผ่านการตรวจรักษา หรือได้ผลิตตามคำสั่งของผู้ให้บริการสาธารณสุขผู้ตรวจรักษานั้น โดยไม่ได้ผลิตในลักษณะเดียวกันเพื่อขายแก่บุคคลทั่วไปตามที่กฎหมายว่าด้วยความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยมุ่งประสงค์ที่จะบังคับ ประกอบกับการให้บริการด้านการแพทย์และสาธารณสุขของผู้ให้บริการสาธารณสุขมีกฎหมายเฉพาะบังคับอยู่แล้ว สมควรกำหนดให้ยาและเครื่องมือแพทย์ดังกล่าวเป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยสำหรับยา เครื่องมือแพทย์ และสังหาริมทรัพย์อื่นใดที่ผู้ให้บริการสาธารณสุขได้นำมาใช้ในการผลิตดังกล่าว ยังคงเป็นสินค้าตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยเพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
Office of the Consumer Protection Board

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานพระราชบัญญัติ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๕๑ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑
เป็นปีที่ ๖๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

สำนักงาน พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
ให้ประกาศว่า

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของ
บุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอม
ของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ.
๒๕๕๑”

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มาตรา ๒* พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้
“คดีผู้บริโภค” หมายความว่า

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
(๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคตามมาตรา ๑๙
หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอื่น
เนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
(๒) คดีแพ่งตามกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่
ไม่ปลอดภัย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
(๓) คดีแพ่งที่เกี่ยวข้องพินัยกับคดีตาม (๑) หรือ (๒)

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
(๔) คดีแพ่งที่มีกฎหมายบัญญัติให้ใช้วิธีพิจารณาตามพระราชบัญญัตินี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

* ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๕/ตอนที่ ๓๘ ก/หน้า ๓๒/๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

“ผู้บริโภค” หมายความว่า ผู้บริโภคตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค และให้หมายความรวมถึงผู้เสียหายตามกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยด้วย

“ผู้ประกอบการธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค และให้หมายความรวมถึงผู้ประกอบการตามกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยด้วย

“ก.ศ.” หมายความว่า คณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรมตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม

“เจ้าพนักงานคดี” หมายความว่า บุคคลที่เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้มีเจ้าพนักงานคดีทำหน้าที่ช่วยเหลือศาลในการดำเนินคดีผู้บริโภคตามที่ศาลมอบหมาย ดังต่อไปนี้

- (๑) โกล่เกลี่ยคดีผู้บริโภค
- (๒) ตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐาน
- (๓) บันทึกคำพยาน
- (๔) ดำเนินการให้มีการคุ้มครองสิทธิของคู่ความทั้งก่อนและระหว่างการพิจารณา
- (๕) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามพระราชบัญญัตินี้หรือตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาในการทำหน้าที่ช่วยเหลือนั้น

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานคดีเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาและให้มีอำนาจมีหนังสือเรียกบุคคลใดบุคคลหนึ่งมาให้ข้อมูล หรือให้จัดส่งเอกสารเพื่อประกอบการพิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่งตามอำนาจหน้าที่

หลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา

มาตรา ๕ ผู้ที่จะได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าพนักงานคดี ต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

- (๑) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโททางกฎหมายหรือปริญญาเอกทางกฎหมาย
 - (๒) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทางกฎหมาย เป็นสามัญสมุขิกแห่งเนติบัณฑิตยสภา และได้ประกอบวิชาชีพทางกฎหมายตามที่ ก.ศ. กำหนดเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปี
 - (๓) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทางกฎหมายและปริญญาในสาขาวิชาอื่นที่ ก.ศ. กำหนดซึ่งไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี และได้ประกอบวิชาชีพตามที่ ก.ศ. กำหนดเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปี
- ให้เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาแต่งตั้งบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติตามวรรคหนึ่งเป็นเจ้าพนักงานคดี ทั้งนี้ ตามระเบียบที่ ก.ศ. กำหนด

มาตรา ๖ ให้ประธานศาลฎีการักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกข้อกำหนดเพื่อให้การดำเนินงานพิจารณาคดีผู้บริโภคเป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็วและเที่ยงธรรม แต่ข้อกำหนดดังกล่าวจะต้องไม่ทำให้สิทธิในการต่อสู้คดีของคู่ความลดน้อยลง

ข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาและประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๗ กระบวนพิจารณาคดีผู้บริโภคให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้และข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาตามมาตรา ๖ ในกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติและข้อกำหนดดังกล่าวให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๘ ในกรณีมีปัญหาว่าคดีใดเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่ ให้ประธานศาลอุทธรณ์เป็นผู้วินิจฉัย คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด แต่ทั้งนี้ไม่กระทบถึงกระบวนพิจารณาใด ๆ ที่ได้กระทำไปก่อนที่จะมีคำวินิจฉัยนั้น

การขอให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยปัญหาตามวรรคหนึ่งไม่ว่าโดยคู่ความเป็นผู้ขอหรือโดยศาลเห็นสมควร ถ้าเป็นการขอในคดีผู้บริโภคต้องกระทำอย่างช้าในวันนัดพิจารณา แต่ถ้าเป็นการขอในคดีอื่นต้องกระทำอย่างช้าในวันชี้สองสถานหรือวันสืบพยานในกรณีที่ไม่มีกรชี้สองสถาน หากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้วห้ามมิให้มีการขอให้วินิจฉัยปัญหาดังกล่าวอีก และเมื่อได้รับคำขอจากศาลชั้นต้นแล้ว ให้ประธานศาลอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยและแจ้งผลไปยังศาลชั้นต้นโดยเร็ว

เพื่อให้การดำเนินคดีเป็นไปด้วยความรวดเร็ว การดำเนินการใด ๆ ระหว่างศาลชั้นต้นกับศาลอุทธรณ์ตามมาตรา นี้ จะดำเนินการโดยทางโทรสารหรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศอื่นใดก็ได้

มาตรา ๙ ในกรณีที่ปรากฏว่ามีข้อพิพาทหรือพิพาทหลงในการดำเนินกระบวนพิจารณาของคู่ความฝ่ายใด ให้ศาลสั่งให้คู่ความที่ดำเนินกระบวนพิจารณาพิพาทหรือพิพาทหลงนั้นทำการแก้ไขให้ถูกต้องภายในระยะเวลาและเงื่อนไขที่ศาลเห็นสมควรกำหนด เว้นแต่ข้อพิพาทหรือพิพาทดังกล่าวเกิดจากความไม่สุจริตของคู่ความฝ่ายนั้น

มาตรา ๑๐ บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่บังคับให้นิติกรรมใดต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อฝ่ายที่ต้องรับผิดชอบจะฟ้องร้องบังคับคดีได้นั้น มิให้นำมาใช้บังคับแก่ผู้บริโภคในการฟ้องบังคับให้ผู้ประกอบธุรกิจชำระหนี้

ในกรณีที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับให้สัญญาที่ทำขึ้นระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจจะต้องทำตามแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง ถึงแม้สัญญาดังกล่าวยังมิได้ทำให้อำนาจตามกฎหมายบังคับให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดทำสัญญาให้เป็นไปตามแบบที่กฎหมายกำหนดหรือชำระหนี้เป็นการตอบแทนได้

ในการดำเนินคดีตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง มิให้นำมาตรา ๙๔ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาใช้บังคับแก่ผู้บริโภคในการฟ้องคดีผู้บริโภคและการพิสูจน์ถึงนิติกรรมหรือสัญญาที่ทำขึ้นระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจ

มาตรา ๑๑ ประกาศ โฆษณา คำรับรอง หรือการกระทำด้วยประการใด ๆ ของผู้ประกอบธุรกิจซึ่งทำให้ผู้บริโภคเข้าใจได้ในขณะทำสัญญาว่าผู้ประกอบธุรกิจตกลงจะมอบให้ หรือจัดหาให้ซึ่งสิ่งของ บริการ หรือสาธารณูปโภคอื่นใด หรือจะดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งให้แก่ผู้บริโภคเพื่อเป็นการตอบแทนที่ผู้บริโภคเข้าทำสัญญา หรือข้อตกลงใด ๆ ที่ผู้ประกอบธุรกิจจะให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้บริโภคเพิ่มเติมขึ้นจากที่ได้ทำสัญญาไว้ ให้ถือว่าข้อความ การกระทำหรือข้อตกลงดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งผู้บริโภคสามารถนำสืบพยานบุคคล หรือพยานหลักฐานเกี่ยวกับข้อตกลงดังกล่าวได้ ถึงแม้ว่าการทำสัญญาเช่นนั้นกฎหมายจะกำหนดว่าต้องทำเป็นหนังสือหรือมีหลักฐานเป็นหนังสือและไม่ปรากฏข้อตกลงนั้นในหนังสือที่ได้ทำขึ้นก็ตาม

มาตรา ๑๒ ในการใช้สิทธิแห่งตนก็ดี ในการชำระหนี้ก็ดี ผู้ประกอบธุรกิจต้องกระทำด้วยความสุจริตโดยคำนึงถึงมาตรฐานทางการค้าที่เหมาะสมภายใต้ระบบธุรกิจที่เป็นธรรม

มาตรา ๑๓ ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรือนาม譽 โดยผลของสารที่สะสมอยู่ในร่างกายของผู้บริโภคหรือเป็นกรณีที่ต้องใช้เวลาในการแสดงอาการ ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในสามปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบธุรกิจที่ต้องรับผิดชอบ แต่ไม่เกินสามปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหาย

มาตรา ๑๔ ถ้ามีการเจรจาเกี่ยวกับค่าเสียหายที่พึงจ่ายระหว่างผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค ให้อายุความสะดุดหยุดอยู่ไม่นับในระหว่างนั้นจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้บอกเลิกการเจรจา

มาตรา ๑๕ ระยะเวลาตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นที่บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ให้นามาใช้บังคับ หรือระยะเวลาตามที่ศาลกำหนดไว้ เมื่อศาลเห็นสมควรหรือเมื่อคู่ความร้องขอ ศาลมีอำนาจยืดหรือขยายระยะเวลาได้ตามความจำเป็นและเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม

มาตรา ๑๖ การส่งคำคู่ความหรือเอกสารอื่นใด หรือการแจ้งวันนัด คำสั่งของศาล หรือข้อความอย่างอื่นไปยังคู่ความหรือบุคคลอื่นใดในคดีผู้บริโภคซึ่งปกติจะต้องดำเนินการโดยทางเจ้าพนักงานศาลนั้น ศาลอาจสั่งให้ดำเนินการโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ โทรศัพท โทรสาร ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศอื่นใดก็ได้ โดยคำนึงถึงความจำเป็นเร่งด่วน ความสะดวกรวดเร็ว ความเหมาะสมตามสภาพแห่งเนื้อหาของเรื่องที่ทำการติดต่อ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา

หมวด ๒
วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคในศาลชั้นต้น

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ส่วนที่ ๑

การฟ้องคดี

มาตรา ๑๗ ในกรณีและผู้ประกอบธุรกิจจะฟ้องผู้บริโภคเป็นคดีผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเสนอคำฟ้องต่อศาลที่ผู้บริโภคมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลหรือต่อศาลอื่นได้ด้วยให้ผู้ประกอบธุรกิจเสนอคำฟ้องต่อศาลที่ผู้บริโภคมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลได้เพียงแห่งเดียว

มาตรา ๑๘ ภายใต้บังคับของกฎหมายว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย การยื่นคำฟ้องตลอดจนการดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ ในคดีผู้บริโภคซึ่งดำเนินการโดยผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคให้ได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวงแต่ไม่รวมถึงความรับผิดในค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นที่สุด

ถ้าความปรากฏแก่ศาลว่าผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคนำคดีมาฟ้องโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เรียกร้องค่าเสียหายเกินสมควร ประพฤติตนไม่เรียบร้อย ดำเนินกระบวนการพิจารณาอันมีลักษณะเป็นการประวิงคดีหรือไม่จำเป็น หรือมีพฤติการณ์อื่นที่ศาลเห็นสมควร ศาลอาจมีคำสั่งให้บุคคลนั้นชำระค่าฤชาธรรมเนียมที่ได้รับการยกเว้นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนต่อศาลภายในระยะเวลาที่ศาลเห็นสมควรกำหนดก็ได้ หากไม่ปฏิบัติตาม ให้ศาลมีอำนาจสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ในกรณีตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ถ้าศาลเห็นว่าคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าฤชาธรรมเนียมทั้งหมดหรือแต่บางส่วนของคู่ความทั้งสองฝ่าย ให้ศาลพิพากษาในเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมโดยสั่งให้คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งนั้นชำระต่อศาลในนามของผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคซึ่งค่าฤชาธรรมเนียมที่ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคนั้นได้รับยกเว้นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามที่ศาลเห็นสมควร

มาตรา ๑๙ ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจฟ้องและดำเนินคดีผู้บริโภคแทนผู้บริโภคได้ โดยให้ระบุชื่อและที่อยู่ของผู้บริโภคให้ชัดเจน และให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการฟ้องและการดำเนินคดีแทนตามกฎหมายดังกล่าวมาใช้บังคับโดยอนุโลม

การถอนฟ้องหรือการประนีประนอมยอมความในคดีตามวรรคหนึ่งจะต้องได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากผู้บริโภคที่เกี่ยวข้องมาแสดงต่อศาล และในกรณีขอถอนฟ้องศาลจะมีคำสั่งอนุญาตได้ต่อเมื่อเห็นว่าการถอนฟ้องนั้นไม่เป็นผลเสียต่อการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

ถ้าภายหลังที่ได้มีการยื่นฟ้องต่อศาลแล้ว สมาคมหรือมูลนิธิผู้ยื่นฟ้องถูกเพิกถอนการรับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคหรือไม่สามารถดำเนินคดีต่อไปได้เพราะเหตุอื่นใดให้ผู้บริโภคที่เกี่ยวข้องเข้าดำเนินคดีต่อไป ถ้าศาลเห็นว่าผู้บริภคนั้นอาจไม่ทราบถึงเหตุดังกล่าว ศาลจะมีคำสั่งให้แจ้งบุคคลดังกล่าวทราบโดยกำหนดระยะเวลาที่ต้องเข้ามาในคดีไปพร้อมด้วยก็ได้ บรรดา

มาตรา ๑๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๖

กระบวนการพิจารณาที่ได้ทำไปก่อนเข้ามาในคดีให้มีผลผูกพันผู้บริโภคนั้นด้วย และหากบุคคลดังกล่าวไม่
เข้ามาภายในเวลาที่กำหนด ให้ศาลมีอำนาจสั่งจำหน่ายคดีส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลนั้น

ในกรณีตามวรรคสาม ผู้บริโภคอาจขอให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือ
สมาคมหรือมูลนิธิอื่นที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครอง
ผู้บริโภคดำเนินคดีแทนต่อไปก็ได้

มาตรา ๒๐ การฟ้องคดีผู้บริโภค โจทก์จะฟ้องด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือก็ได้ ใน
กรณีที่โจทก์ประสงค์จะฟ้องด้วยวาจา ให้เจ้าพนักงานคดีจัดให้มีการบันทึกรายละเอียดแห่งคำฟ้อง
แล้วให้โจทก์ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญ

คำฟ้องต้องมีข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีรวมทั้งคำขอบังคับชัดเจนพอที่จะ
ทำให้เข้าใจได้ หากศาลเห็นว่าคำฟ้องนั้นไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญบางเรื่อง ศาลอาจมีคำสั่งให้
โจทก์แก้ไขคำฟ้องในส่วนนั้นให้ถูกต้องหรือชัดเจนขึ้นก็ได้

มาตรา ๒๑ ภายหลังที่ได้มีการฟ้องคดีผู้บริโภคแล้ว หากมีการเสนอคำฟ้องเข้ามา
ในคดีดังกล่าวไม่ว่าโดยวิธีฟ้องเพิ่มเติม ฟ้องแย้ง หรือโดยสอดเข้ามาในคดี หรือหากศาลมีคำสั่งให้รวม
พิจารณาคดีแพ่งอื่นใดเข้ากับคดีผู้บริโภค ให้ถือว่าคดีในส่วนที่เกี่ยวกับคำฟ้องซึ่งได้ยื่นภายหลังและคดี
ที่ศาลสั่งให้รวมพิจารณาเหล่านั้นเป็นคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

ส่วนที่ ๒

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒๒ ถ้าบุคคลใดเกรงว่าพยานหลักฐานที่ตนอาจต้องอ้างอิงในภายหน้าจะ
สูญหายหรือยากแก่การนำมาเมื่อมีการฟ้องเป็นคดีผู้บริโภค หรือถ้าคู่ความฝ่ายใดในคดีผู้บริโภคเกรง
ว่าพยานหลักฐานที่ตนจำแนงจะอ้างอิงจะสูญหายก่อนที่จะนำมาสืบหรือเป็นการยากที่จะนำมาสืบใน
ภายหลัง บุคคลนั้นหรือคู่ความฝ่ายนั้นอาจยื่นคำขอต่อศาลเพื่อมีคำสั่งให้สืบพยานหลักฐานนั้นไว้ทันที
ก็ได้

เมื่อศาลได้รับคำขอเช่นนั้น ให้ศาลหมายเรียกผู้ขอและคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งหรือ
บุคคลภายนอกที่เกี่ยวข้องมาศาล และเมื่อได้ฟังบุคคลเหล่านั้นแล้ว ให้ศาลสั่งคำขอตามที่เห็นสมควร
ถ้าศาลสั่งอนุญาตตามคำขอ ก็ให้สืบพยานหลักฐานไปตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ส่วน
รายงานและเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนั้นให้ศาลเก็บรักษาไว้

ในกรณีที่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งหรือบุคคลภายนอกที่เกี่ยวข้องไม่มีภูมิลำเนาอยู่ใน
ราชอาณาจักรและยังมิได้เข้ามาในคดีนั้น เมื่อศาลได้รับคำขอตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลส่งคำขอนั้นอย่าง
คำขออันอาจทำได้แต่ฝ่ายเดียว และถ้าศาลสั่งอนุญาตตามคำขอแล้วให้สืบพยานไปฝ่ายเดียว

มาตรา ๒๓ ในกรณีมีเหตุฉุกเฉิน เมื่อมีการยื่นคำขอตามมาตรา ๒๒ ผู้ยื่นคำขอจะ
ยื่นคำร้องรวมไปด้วยเพื่อให้ศาลมีคำสั่งหรือออกหมายตามที่ขอโดยไม่ชักช้า และถ้าจำเป็นจะขอให้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ศาลมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดเอกสารหรือวัตถุที่จะใช้เป็นพยานหลักฐานที่ข้อสืบไว้ก่อนโดยมีเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่ศาลเห็นสมควรก็ได้

ให้นำมาตรา ๒๖๑ มาตรา ๒๖๒ มาตรา ๒๖๓ มาตรา ๒๖๗ มาตรา ๒๖๘ และมาตรา ๒๖๙ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับแก่กรณีตามวรรคหนึ่งโดยอนุโลม

มาตรา ๒๔ เมื่อศาลสั่งรับคำฟ้องแล้ว ให้ศาลกำหนดวันนัดพิจารณาโดยเร็ว และออกหมายเรียกจำเลยให้มาศาลตามกำหนดนัดเพื่อการไต่ถามคดี และการสืบพยานในวันเดียวกัน ทั้งนี้ ให้ศาลส่งสำเนาคำฟ้องหรือสำเนาบันทีกคำฟ้องให้จำเลย และสั่งให้โจทก์มาศาลในวันนัดพิจารณานั้นด้วย

จำเลยจะยื่นคำให้การเป็นหนังสือก่อนวันนัดพิจารณาตามวรรคหนึ่งก็ได้

มาตรา ๒๕ ในวันนัดพิจารณา เมื่อโจทก์และจำเลยมาพร้อมกันแล้วให้เจ้าพนักงานคดีหรือบุคคลที่ศาลกำหนดหรือที่คู่ความตกลงกันทำการไต่ถามคดีให้คู่ความได้ตกลงกันหรือประนีประนอมยอมความกันก่อน ในการไต่ถามคดี ถ้าคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอหรือผู้ไต่ถามเห็นสมควร ผู้ไต่ถามจะสั่งให้ดำเนินการเป็นการลับเฉพาะต่อหน้าตัวความทุกฝ่ายหรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็ได้

หลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาในการไต่ถามคดี ให้เป็นไปตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา

มาตรา ๒๖ ถ้าคู่ความไม่อาจตกลงกันหรือไม่อาจประนีประนอมยอมความกันได้ และจำเลยยังไม่ได้ยื่นคำให้การ ให้ศาลจัดให้มีการสอบถามคำให้การของจำเลยโดยจำเลยจะยื่นคำให้การเป็นหนังสือหรือจะให้การด้วยวาจาก็ได้ ในกรณีที่ยื่นคำให้การเป็นหนังสือ หากศาลเห็นว่าคำให้การดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญบางเรื่อง ศาลอาจมีคำสั่งให้จำเลยแก้ไขคำให้การในส่วนนั้นให้ถูกต้องหรือชัดเจนขึ้นก็ได้ ในกรณีให้การด้วยวาจา ให้ศาลจัดให้มีการบันทึกคำให้การนั้น และให้จำเลยลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญ

ถ้าจำเลยไม่ให้การตามวรรคหนึ่ง และไม่ได้รับอนุญาตจากศาลให้ขยายระยะเวลายื่นคำให้การ ให้ถือว่าจำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ

มาตรา ๒๗ เมื่อโจทก์ได้ทราบคำสั่งให้มาศาลตามมาตรา ๒๔ แล้วไม่มาในวันนัดพิจารณาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากศาลให้เลื่อนคดี ไม่ว่าจำเลยจะมาศาลหรือไม่ ให้ถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์จะดำเนินคดีต่อไป ให้ศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เว้นแต่ตามพฤติการณ์แห่งคดีศาลจะเห็นสมควรให้พิจารณาและชี้ขาดตัดสินคดีนั้นไปฝ่ายเดียว โดยให้ถือว่าโจทก์ขาดนัดพิจารณา

เมื่อจำเลยได้รับหมายเรียกให้มาศาลตามมาตรา ๒๔ แล้วไม่มาในวันนัดพิจารณาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากศาลให้เลื่อนคดี ถ้าจำเลยไม่ได้ยื่นคำให้การไว้ ให้ถือว่าจำเลยขาดนัดยื่นคำให้การแต่เพียงอย่างเดียว แต่ถ้าจำเลยได้ยื่นคำให้การไว้ก่อนหรือในวันนัดดังกล่าว ให้ถือว่าจำเลยขาดนัดพิจารณา

มาตรา ๒๘ ถ้าคู่ความฝ่ายใดไม่มาศาลในวันนัดอื่นที่มีในวันนัดพิจารณาตามมาตรา ๒๔ ให้ถือว่าคู่ความฝ่ายนั้นสละสิทธิการดำเนินกระบวนการพิจารณาของตนในนัดนั้นและทราบกระบวนการพิจารณาที่ศาลได้ดำเนินไปในนัดนั้นด้วยแล้ว

มาตรา ๒๙ ประเด็นข้อพิพาทข้อใดจำเป็นต้องพิสูจน์ถึงข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการผลิต การประกอบ การออกแบบ หรือส่วนผสมของสินค้า การให้บริการ หรือการดำเนินการใด ๆ ซึ่งศาลเห็นว่าข้อเท็จจริงดังกล่าวอยู่ในความรู้เห็นโดยเฉพาะของคู่ความฝ่ายที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจ ให้ภาระการพิสูจน์ในประเด็นดังกล่าวตกอยู่กับคู่ความฝ่ายที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจนั้น

มาตรา ๓๐ ถ้าภายหลังที่ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีผู้บริโภคแล้ว ปรากฏว่ามีการฟ้องผู้ประกอบการรายเดียวกันเป็นคดีผู้บริโภคอีกโดยข้อเท็จจริงที่พิพาทเป็นอย่างเดียวกับคดีก่อนและศาลในคดีก่อนได้วินิจฉัยไว้แล้ว ศาลในคดีหลังอาจมีคำสั่งให้ถือว่าข้อเท็จจริงในประเด็นนั้นเป็นอันยุติเช่นเดียวกับคดีก่อนโดยไม่ต้องสืบพยานหลักฐาน เว้นแต่ศาลเห็นว่าข้อเท็จจริงในคดีก่อนนั้นยังไม่เพียงพอแก่การวินิจฉัยชี้ขาดคดี หรือเพื่อให้โอกาสแก่คู่ความที่เสียเปรียบต่อคู่คดี ศาลมีอำนาจเรียกพยานหลักฐานมาสืบเองหรืออนุญาตให้คู่ความนำพยานหลักฐานมาสืบเพิ่มเติมตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๓๑ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้สืบพยาน ให้ศาลสอบถามคู่ความฝ่ายที่จะต้องนำพยานเข้าสืบว่าประสงค์จะอ้างอิงพยานหลักฐานใดแล้วบันทึกไว้หรือสั่งให้คู่ความจัดทำบัญชีระบุพยานยื่นต่อศาลภายในระยะเวลาตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๓๒ ก่อนการสืบพยาน ให้ศาลแจ้งประเด็นข้อพิพาทให้คู่ความทราบและจะกำหนดให้คู่ความฝ่ายใดนำพยานมาสืบก่อนหรือหลังก็ได้

มาตรา ๓๓ เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมในอันที่จะให้ได้ความแจ้งชัดในข้อเท็จจริงแห่งคดี ให้ศาลมีอำนาจเรียกพยานหลักฐานมาสืบได้เองตามที่เห็นสมควร ในการนี้ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้เจ้าพนักงานคดีตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐานที่จำเป็นแล้วรายงานให้ศาลทราบ รวมทั้งมีอำนาจเรียกสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หน่วยงาน หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูล หรือให้จัดส่งพยานหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาได้

พยานหลักฐานที่ได้มาตามวรรคหนึ่งต้องให้คู่ความทุกฝ่ายทราบและไม่ตัดสิทธิคู่ความในอันที่จะโต้แย้งพยานหลักฐานดังกล่าว

มาตรา ๓๔ ในการสืบพยานไม่ว่าจะเป็นพยานที่คู่ความฝ่ายใดอ้างหรือที่ศาลเรียกมาเอง ให้ศาลเป็นผู้ซักถามพยาน คู่ความหรือทนายความจะซักถามพยานได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากศาล ให้ศาลมีอำนาจซักถามพยานเกี่ยวกับข้อเท็จจริงใด ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับคดีแม้จะไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นอ้างก็ตาม

มาตรา ๓๕ การนั่งพิจารณาสืบพยาน ให้ศาลนั่งพิจารณาคดีติดต่อกันไปโดยไม่
เลื่อนคดีจนกว่าจะเสร็จการพิจารณา เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอันมิอาจก้ำว่งเสียได้ ศาลจะมีคำสั่งเลื่อน
ได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน

มาตรา ๓๖ ศาลอาจขอให้ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญมาให้ความเห็นเพื่อ
ประกอบการพิจารณาพิพากษาคดีได้ แต่ต้องให้ความรู้ทุกฝ่ายทราบและให้โอกาสคู่ความตามสมควร
ในอันที่จะขอให้เรียกผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญฝ่ายตนมาให้ความเห็นโต้แย้งหรือเพิ่มเติมความเห็น
ของผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว

ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญที่ศาลขอให้มาให้ความเห็นมีสิทธิได้รับค่าป่วยการ ค่า
พาหนะเดินทาง และค่าเช่าที่พักตามระเบียบที่กำหนดโดยคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมตาม
กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม

มาตรา ๓๗ เมื่อได้สืบพยานหลักฐานตามที่จำเป็นและคู่ความได้แถลงการณ์ ถ้าหาก
มีเสร็จแล้ว ให้ถือว่าการพิจารณาเป็นอันสิ้นสุดและให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งโดยเร็ว แต่ตราบใด
ที่ยังมิได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง หากศาลเห็นว่าเป็นการจำเป็นที่จะต้องนำพยานหลักฐานมาสืบ
เพิ่มเติมเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ให้ศาลทำการสืบพยานหลักฐานต่อไปได้ ซึ่งอาจรวมทั้งการ
เรียกพยานที่สืบแล้วมาสืบใหม่ด้วย โดยไม่ต้องมีฝ่ายใดร้องขอ

ส่วนที่ ๓

คำพิพากษาและคำสั่งชี้ขาดตัดสินคดี

มาตรา ๓๘ คำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดตัดสินคดี อย่างน้อยต้องแสดงข้อเท็จจริงที่
ฟังได้โดยสรุปและคำวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีพร้อมด้วยเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยนั้น

มาตรา ๓๙ ในคดีที่ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคเป็นโจทก์ ถ้าความ
ปรากฏแก่ศาลว่าจำนวนค่าเสียหายที่โจทก์เรียกร้องไม่ถูกต้องหรือวิธีการบังคับตามคำขอของโจทก์ไม่
เพียงพอต่อการแก้ไขเยียวยาความเสียหายตามฟ้อง ศาลมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยให้ถูกต้องหรือกำหนด
วิธีการบังคับให้เหมาะสมได้แม้จะเกินกว่าที่ปรากฏในคำขอบังคับของโจทก์ก็ตาม แต่ข้อที่ศาลยกขึ้น
วินิจฉัยนั้นจะต้องเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงที่คู่ความยกขึ้นมากล่าวกันแล้วโดยชอบ

มาตรา ๔๐ ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นแก่ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยและใน
เวลาที่พิพากษาคดีเป็นการพ้นวิสัยจะหยั่งรู้ได้ว่าความเสียหายนั้นมีแท้จริงเพียงใด ศาลอาจกล่าว
ในคำพิพากษาหรือคำสั่งว่ายังสงวนไว้ซึ่งสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นอีกภายในระยะเวลา
ที่ศาลกำหนด ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง แต่ก่อนการแก้ไขต้องให้
โอกาสคู่ความอีกฝ่ายที่จะคัดค้าน

มาตรา ๔๑ ในคดีที่ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคเป็นโจทก์ฟ้องขอให้ผู้ประกอบธุรกิจรับผิดชอบในความชำรุดบกพร่องของสินค้า หากศาลเชื่อว่าความชำรุดบกพร่องดังกล่าวมีอยู่ในขณะส่งมอบสินค้านั้นและไม่อาจแก้ไขให้กลับคืนสภาพที่ใช้งานได้ตามปกติหรือถึงแม้จะแก้ไขแล้วแต่หากนำไปใช้บริโภคแล้วอาจเกิดอันตรายแก่ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยของผู้บริโภคที่ใช้สินค้านั้น ให้ศาลมีอำนาจพิพากษาให้ผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนสินค้าใหม่ให้แก่ผู้บริโภคแทนการแก้ไขซ่อมแซมสินค้าที่ชำรุดบกพร่องนั้นก็ได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงลักษณะของสินค้าที่อาจเปลี่ยนทดแทนกันได้ พฤติการณ์ของผู้ประกอบธุรกิจ ตลอดจนความสุจริตของผู้บริโภคประกอบด้วย และหากข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้บริโภคได้รับประโยชน์จากการใช้สินค้าหรือได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่สินค้านั้น ให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้บริโภคชดเชยค่าใช้ทรัพย์หรือค่าเสียหาย แล้วแต่กรณี ให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจนั้นได้ตามที่เห็นสมควร

การฟ้องคดีตามวรรคหนึ่ง ถ้าผู้ถูกฟ้องมิใช่ผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าสินค้านั้น ให้ศาลมีคำสั่งเรียกผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าดังกล่าวเข้ามาในคดีตามมาตรา ๕๗ (๓) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และมีอำนาจพิพากษาให้บุคคลดังกล่าวร่วมรับผิดชอบในหนี้ที่ผู้ประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่งมีต่อผู้บริโภคได้ด้วย

มาตรา ๔๒ ถ้าการกระทำที่ถูกฟ้องร้องเกิดจากการที่ผู้ประกอบธุรกิจกระทำโดยเจตนาเอาเปรียบผู้บริโภคโดยไม่เป็นธรรมหรือจงใจให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหายหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงไม่คำนึงถึงความเสียหายที่จะเกิดแก่ผู้บริโภคหรือกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนต่อความรับผิดชอบในฐานะผู้มีอาชีพหรือธุรกิจอันยอมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน เมื่อศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ประกอบธุรกิจชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้บริโภค ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจจ่ายค่าเสียหายเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นจากจำนวนค่าเสียหายที่แท้จริงที่ศาลกำหนดได้ตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ต่าง ๆ เช่น ความเสียหายที่ผู้บริโภคได้รับ ผลประโยชน์ที่ผู้ประกอบธุรกิจได้รับ สถานะทางการเงินของผู้ประกอบธุรกิจ การที่ผู้ประกอบธุรกิจได้บรรเทาความเสียหายที่เกิดขึ้น ตลอดจนการที่ผู้บริโภคมีส่วนในการก่อให้เกิดความเสียหายด้วย

การกำหนดค่าเสียหายเพื่อการลงโทษตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลมีอำนาจกำหนดได้ไม่เกินสองเท่าของค่าเสียหายที่แท้จริงที่ศาลกำหนด แต่ถ้าค่าเสียหายที่แท้จริงที่ศาลกำหนดมีจำนวนเงินไม่เกินห้าหมื่นบาท ให้ศาลมีอำนาจกำหนดค่าเสียหายเพื่อการลงโทษได้ไม่เกินห้าเท่าของค่าเสียหายที่แท้จริงที่ศาลกำหนด

มาตรา ๔๓ ในคดีผู้บริโภค เมื่อศาลวินิจฉัยชี้ขาดคดีหรือจำหน่ายคดีเสียจากสารบบความ หากข้อเท็จจริงปรากฏแก่ศาลว่ายังมีสินค้าที่ได้จำหน่ายไปแล้วหรือที่เหลืออยู่ในท้องตลาดอาจเป็นอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยของผู้บริโภคโดยรวม และไม่อาจใช้วิธีป้องกันอย่างอื่นได้ ให้ศาลมีอำนาจออกคำสั่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดการประกาศและรับสินค้าดังกล่าวซึ่งอาจเป็นอันตรายคืนจากผู้บริโภคเพื่อทำการแก้ไขหรือเปลี่ยนให้ใหม่ภายในเวลาที่กำหนดโดยค่าใช้จ่ายของผู้ประกอบธุรกิจเอง แต่ถ้าเป็นกรณีที่ไม่อาจแก้ไขหรือดำเนินการตามที่กล่าวข้างต้นได้ ก็ให้ใช้ราคาตามที่ศาลเห็นสมควร โดยคำนึงถึงลักษณะและสภาพของสินค้าขณะรับคืน รวมทั้งความสุจริตของผู้ประกอบธุรกิจประกอบด้วย

(๒) ห้ามผู้ประกอบการจำหน่ายสินค้าที่เหลืออยู่และให้เรียกเก็บสินค้าที่ยังไม่ได้จำหน่ายแก่ผู้บริโภคกลับคืนจนกว่าจะได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงสินค้าดังกล่าวให้มีความปลอดภัย แต่ถ้าเป็นกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ ศาลจะมีคำสั่งห้ามผู้ประกอบการผลิตหรือนำเข้าสินค้านั้นก็ได้ และหากเป็นที่สงสัยว่าผู้ประกอบการจะเก็บสินค้าที่เหลือไว้เพื่อจำหน่ายต่อไป ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบการทำลายสินค้าที่เหลือนั้นด้วย

ถ้าความปรากฏในภายหลังว่าผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ให้ศาลมีอำนาจสั่งจับกุมและกักขังผู้ประกอบการหรือผู้มีอำนาจทำการแทนของผู้ประกอบการในกรณีที่ผู้ประกอบการเป็นนิติบุคคลไว้จนกว่าจะได้ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว หรือสั่งให้เจ้าพนักงานคดีหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดดำเนินการโดยให้ผู้ประกอบการเป็นผู้รับผิดชอบในค่าใช้จ่าย และหากผู้ประกอบการไม่ชำระ ให้บุคคลนั้นมีอำนาจบังคับคดีกับผู้ประกอบการเสมือนหนึ่งเป็นเจ้าของหนี้ตามคำพิพากษา ผู้ประกอบการหรือผู้มีอำนาจทำการแทนของผู้ประกอบการในกรณีที่ผู้ประกอบการเป็นนิติบุคคลที่ถูกจับกุมโดยเหตุจงใจขัดขึ้นคำสั่ง จะต้องถูกกักขังไว้จนกว่าจะมีประกัน หรือประกันและหลักประกันตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควรกำหนดว่าตนยินยอมที่จะปฏิบัติตามคำสั่งทุกประการ แต่ทั้งนี้ ห้ามไม่ให้กักขังผู้ประกอบการหรือผู้มีอำนาจทำการแทนของผู้ประกอบการในกรณีที่ผู้ประกอบการเป็นนิติบุคคลแต่ละครั้งเกินกว่าหกเดือนนับแต่วันจับหรือกักขัง แล้วแต่กรณี

มาตรา ๔๔ ในคดีที่ผู้ประกอบการซึ่งถูกฟ้องเป็นนิติบุคคล หากข้อเท็จจริงปรากฏว่านิติบุคคลดังกล่าวถูกจัดตั้งขึ้นหรือดำเนินการโดยไม่สุจริต หรือมีพฤติการณ์ฉ้อฉลหลอกลวงผู้บริโภค หรือมีการย้ายถ่ายทรัพย์สินของนิติบุคคลไปเป็นประโยชน์ของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง และทรัพย์สินของนิติบุคคลมีไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้ตามฟ้อง เมื่อคู่ความร้องขอหรือศาลเห็นสมควรให้ศาลมีอำนาจเรียกหุ้นส่วน ผู้ถือหุ้นหรือบุคคลที่มีอำนาจควบคุมการดำเนินงานของนิติบุคคลหรือผู้รับมอบทรัพย์สินจากนิติบุคคลดังกล่าวเข้ามาเป็นจำเลยร่วม และให้มีอำนาจพิพากษาให้บุคคลเหล่านั้นร่วมรับผิดชอบในหนี้ที่นิติบุคคลมีต่อผู้บริโภคได้ด้วย เว้นแต่ผู้นั้นจะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีส่วนรู้เห็นในการกระทำดังกล่าว หรือในกรณีของผู้รับมอบทรัพย์สินนั้นจากนิติบุคคลจะต้องพิสูจน์ได้ว่าตนได้รับทรัพย์สินมาโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน

ผู้รับมอบทรัพย์สินจากนิติบุคคลตามวรรคหนึ่งให้ร่วมรับผิดชอบไม่เกินทรัพย์สินที่ผู้นั้นได้รับจากนิติบุคคลนั้น

หมวด ๓ อุทธรณ์

มาตรา ๔๕ ให้จัดตั้งแผนกคดีผู้บริโภคขึ้นในศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาค โดยให้มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่อุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นในคดีผู้บริโภค

มาตรา ๔๖ การอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นในคดีผู้บริโภค ให้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น

มาตรา ๔๗ ในคดีผู้บริโภคที่ราคาทรัพย์สินหรือจำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในช่วง
อุทธรณ์ไม่เกินห้าหมื่นบาทหรือไม่เกินจำนวนที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ห้ามมิให้คู่ความอุทธรณ์ใน
ปัญหาข้อเท็จจริง

มาตรา ๔๘ ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์เห็นว่าคดีต้องห้ามอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๗ ผู้อุทธรณ์
อาจยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาล
อุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคไปพร้อมกับอุทธรณ์ก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ เมื่อศาลชั้นต้นตรวจอุทธรณ์
แล้วเห็นว่าเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้าม ก็ให้ส่งอุทธรณ์และคำขอดังกล่าวไปยังศาลอุทธรณ์แผนกคดี
ผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคเพื่อพิจารณา แต่ถ้าศาลชั้นต้นเห็นว่าอุทธรณ์ดังกล่าว
ไม่ต้องห้ามก็ให้มีคำสั่งรับอุทธรณ์นั้นไว้ดำเนินการต่อไป

ในกรณีที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับอุทธรณ์เพราะเหตุต้องห้ามอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๗
ผู้อุทธรณ์อาจยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือ
ศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งก็ได้ ถ้าคู่ความ
ยื่นคำขอดังกล่าวแล้ว จะอุทธรณ์คำสั่งไม่รับอุทธรณ์ไม่ได้

หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอและการพิจารณาคำขอของศาลอุทธรณ์แผนกคดี
ผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคตามวรรคหนึ่งและวรรคสองให้เป็นไปตามข้อกำหนด
ของประธานศาลฎีกา

มาตรา ๔๙ การพิจารณาพิพากษาคดีผู้บริโภคในศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือ
ศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว ทั้งนี้ ตามข้อกำหนดของ
ประธานศาลฎีกา

ภายใต้บังคับมาตรา ๕๑ คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภค
และศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคให้เป็นที่สุด^๓

มาตรา ๕๐ ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๒ วิพิจารณาคดีผู้บริโภคในศาลชั้นต้นมาใช้
บังคับแก่การอุทธรณ์และการพิจารณาพิพากษาซ้ำขาดตัดสินคดีของศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคและ
ศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคโดยอนุโลม

หมวด ๔

ฎีกา

มาตรา ๕๑^๔ การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือ
ศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภค ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้
บังคับโดยอนุโลม

^๓ มาตรา ๔๙ วรรคสอง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓)

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๕๒^๕ (ยกเลิก)

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มาตรา ๕๓^๖ (ยกเลิก)

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มาตรา ๕๔^๗ (ยกเลิก)

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๕๕ ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๒ วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคในศาลชั้นต้นมาใช้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
บังคับแก่การพิจารณาพิพากษาชี้ขาดตัดสินคดีของศาลฎีกาโดยอนุโลม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา หมวด ๕ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

วิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๕๖ ก่อนยื่นฟ้องคดีผู้บริโภค หากมีเหตุเช่นเดียวกับกรณีที่จะทำให้โจทก์มีสิทธิยื่นคำขอให้ศาลมีคำสั่งจัดให้มีวิธีคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษตามมาตรา ๒๕๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง หรือมีความจำเป็นต้องขอให้ศาลมีคำสั่งห้ามชั่วคราวมิให้จำเลยกระทำการหรือดเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นส่วนตัว ผู้ที่จะเป็นโจทก์อาจยื่นคำขอฝ่ายเดียวโดยทำเป็นคำร้องเพื่อขอให้วิธีการชั่วคราวดังกล่าวก่อนฟ้องได้

คำขอตามวรรคหนึ่งต้องบรรยายถึงข้อเท็จจริงที่แสดงว่ามีเหตุที่จะฟ้องผู้ประกอบธุรกิจเป็นจำเลย และมีเหตุเพียงพอที่จะทำให้เชื่อว่าสมควรที่ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอนั้น รวมทั้งจะต้องมีบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงของผู้รู้เห็นเหตุแห่งการขอนั้นเพื่อสนับสนุนข้ออ้างดังกล่าว

มาตรา ๕๗ ในการพิจารณาคำขอตามมาตรา ๕๖ ให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอหากพิจารณาแล้วเห็นว่า

- (๑) คำขอที่ยื่นและในโอกาสที่ยื่นคำขอนั้นมีเหตุสมควร และมีเหตุเพียงพอที่ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอนั้นได้ และ
- (๒) สภาพแห่งความเสียหายของผู้ขอไม่สามารถที่จะได้รับชดใช้เป็นเงินหรือทดแทนด้วยสิ่งอื่นใดได้ หรือผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยไม่อยู่ในฐานะที่จะชดใช้หรือทดแทนความเสียหายแก่ผู้ขอ หรือกรณีเป็นการยากที่จะบังคับคดีเอาแก่ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยนั้นได้ภายหลัง หรือจะเกิดความเสียหายต่อผู้บริโภคเป็นส่วนรวมอันยากต่อการแก้ไขเยียวยาในภายหลัง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๕ มาตรา ๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘

^๕ มาตรา ๕๒ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘

^๖ มาตรา ๕๓ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘

^๗ มาตรา ๕๔ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘

ทั้งนี้ โดยให้คำนึงถึงความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นแก่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมากกว่ากันเพียงใด
เป็นสำคัญ

ถ้าศาลมีคำสั่งให้ยกคำขอนั้น คำสั่งเช่นว่านี้ให้เป็นที่สุด

มาตรา ๕๘ ให้ศาลแจ้งคำสั่งอนุญาตตามมาตรา ๕๗ ให้ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลย
ทราบโดยไม่ชักช้า

คำสั่งศาลตามวรรคหนึ่งนั้นให้มีผลบังคับแก่ผู้ที่ถูกฟ้องเป็นจำเลยได้ทันที

มาตรา ๕๙ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตตามมาตรา ๕๗ ให้ศาลพิจารณาถึงความ
เสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่ผู้ที่ถูกฟ้องเป็นจำเลย และอาจสั่งให้ผู้ขอตามมาตรา ๕๖ วางเงินหรือหา
ประกันมาให้ตามจำนวนภายในระยะเวลาและกำหนดเงื่อนไขอย่างใดตามที่ศาลเห็นสมควรสำหรับ
ความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นดังกล่าวก็ได้

มาตรา ๖๐ ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยอาจยื่นคำขอให้ศาลยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลง
คำสั่งอนุญาตตามมาตรา ๕๗ ได้ ถ้าศาลมีคำสั่งยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเดิมดังกล่าว คำสั่งเช่นว่า
นี้ให้เป็นที่สุด

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยอาจมีคำขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ขอตาม
มาตรา ๕๖ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนได้ โดยขอรวมไปกับคำขอให้ยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งนั้น
หรือยื่นคำขอต่อศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเดิม
ดังกล่าว และเมื่อศาลทำการไต่สวนแล้วเห็นว่าคำสั่งเดิมที่ถูกยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นการสั่ง
โดยความผิดหรือความเลินเล่อของผู้ขอ ทำให้ศาลมีความเห็นหลงไปว่ามีเหตุที่จะฟ้องผู้ที่ถูกฟ้อง
เป็นจำเลยนั้น หรือมีเหตุเพียงพอที่จะสั่งอนุญาตตามมาตรา ๕๗ ให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ขอชดใช้ค่าสินไหม
ทดแทนให้แก่ผู้ที่ถูกฟ้องเป็นจำเลยได้ตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควร และถ้าผู้ขอไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง
ศาล ศาลมีอำนาจบังคับผู้ขอเสมือนหนึ่งว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา

มาตรา ๖๑ ในกรณีที่ผู้ขอตามมาตรา ๕๖ มิได้ฟ้องคดีเกี่ยวกับคำขอที่ศาลมีคำสั่ง
อนุญาตตามมาตรา ๕๗ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งหรือภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด ให้
ถือว่าคำสั่งนั้นเป็นอันยกเลิกเมื่อครบกำหนดดังกล่าว

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยอาจยื่นคำขอต่อศาลภายในสามสิบ
วันนับแต่วันที่ถือว่าคำสั่งนั้นเป็นอันยกเลิก ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ขอตามมาตรา ๕๖ ชดใช้ค่าสินไหม
ทดแทนแก่ตนได้ และให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ขอชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ที่ถูกฟ้องเป็นจำเลยได้
ตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควร และถ้าผู้ขอไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ศาลมีอำนาจบังคับผู้ขอเสมือนหนึ่ง
ว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา

มาตรา ๖๒ ในกรณีที่ผู้ขอตามมาตรา ๕๖ ฟ้องคดีเกี่ยวกับคำขอที่ศาลมีคำสั่ง
อนุญาตตามมาตรา ๕๗ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งหรือภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด ให้
คำสั่งอนุญาตนั้นหรือคำสั่งอนุญาตที่ศาลมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงตามมาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง มีผลใช้บังคับ
ต่อไป เว้นแต่ศาลจะมีคำสั่งตามคำขอของจำเลยให้ยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น และให้นำ

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
Office of the Consumer Protection Board

มาตรา ๒๖๐ มาตรา ๒๖๑ และมาตรา ๒๖๓ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับ
โดยอนุโลม

มาตรา ๖๓ ในระหว่างการพิจารณา ถ้ามีความจำเป็นต้องกำหนดมาตรการหรือ
วิธีการใด ๆ เพื่อบรรเทาความเสียหายหรือป้องกันเหตุที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่คู่ความหรือ
ผู้บริโภคเป็นส่วนรวมเป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดี เมื่อศาลเห็นสมควรหรือคู่ความมีคำขอ
หรือปรากฏจากรายงานของเจ้าพนักงานคดีให้ศาลมีอำนาจกำหนดมาตรการหรือวิธีการนั้นได้เท่าที่
จำเป็นและพอสมควรแก่กรณีเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่

กำหนดโดยข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลมีอำนาจออกคำสั่งให้บุคคลที่
เกี่ยวข้องแจ้งข้อมูลหรือออกหมายเรียกบุคคลนั้นมาได้ส่วนเกี่ยวกับความเสียหาย เหตุที่จะก่อให้เกิด
ความเสียหาย รวมทั้งกิจการและทรัพย์สินของจำเลยได้ตามที่เห็นสมควร

หมวด ๖

การบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง

มาตรา ๖๔ ในการบังคับคดี หากการออกคำบังคับไปยังลูกหนี้ตามคำพิพากษาก่อน
มีการออกหมายบังคับคดีจะทำให้เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาได้รับความเสียหายและหากเน้นเข้าไปจะไม่
อาจบังคับคดีได้ เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาอาจมีคำขอฝ่ายเดียวต่อศาลเพื่อให้ออกหมายบังคับคดีไป
ทันทีโดยไม่ต้องออกคำบังคับก่อนก็ได้

มาตรา ๖๕ ภายหลังที่ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีผู้บริโภคแล้ว หากความปรากฏ
แก่ศาลว่ามีข้อขัดข้องทำให้ไม่อาจดำเนินการบังคับคดีตามคำพิพากษาได้หรือมีความจำเป็นต้อง
กำหนดวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษา ให้ศาลมีอำนาจออกคำสั่งเพื่อ
แก้ไขข้อขัดข้องดังกล่าวตามความจำเป็นและสมควรแก่กรณีเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๖๖ บรรดาคดีผู้บริโภคซึ่งค้างพิจารณาอยู่ในศาลก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้
ใช้บังคับ ให้ศาลนั้นมีอำนาจพิจารณาพิพากษาต่อไป และให้บังคับตามกฎหมายซึ่งใช้อยู่ก่อนวันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับจนกว่าคดีนั้นจะถึงที่สุด

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ปัจจุบันระบบเศรษฐกิจมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว และมีการนำความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาใช้ในการผลิตสินค้าและบริการมากขึ้น ในขณะที่ผู้บริโภคส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ในเรื่องของคุณภาพสินค้าหรือบริการ ตลอดจนเทคนิคการตลาดของผู้ประกอบธุรกิจ ทั้งยังขาดอำนาจต่อรองในการเข้าทำสัญญาเพื่อให้ได้มาซึ่งสินค้าหรือบริการ ทำให้ผู้บริโภคถูกเอารัดเอาเปรียบอยู่เสมอ นอกจากนี้ เมื่อเกิดข้อพิพาทขึ้น กระบวนการในการเรียกร้องค่าเสียหายต้องใช้เวลานานและสร้างความยุ่งยากให้แก่ผู้บริโภคที่จะต้องพิสูจน์ถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ ซึ่งไม่อยู่ในความรู้เห็นของตนเอง อีกทั้งต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีสูง ผู้บริโภคจึงตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบจนบางครั้งนำไปสู่การใช้วิธีการที่รุนแรงและก่อให้เกิดการเผชิญหน้าระหว่างผู้ประกอบธุรกิจกับกลุ่มผู้บริโภคที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม อันส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ สมควรให้มีระบบวิธีพิจารณาคดีที่เอื้อต่อการใช้สิทธิเรียกร้องของผู้บริโภค เพื่อให้ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายได้รับการแก้ไขเยียวยาด้วยความรวดเร็ว ประหยัด และมีประสิทธิภาพ อันเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ขณะเดียวกัน เป็นการส่งเสริมให้ผู้ประกอบธุรกิจหันมาให้ความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพของสินค้าและบริการให้ดียิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๖^๔

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคได้กำหนดให้มูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองมีสิทธิฟ้องคดีแพ่ง คดีอาญา และดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ ในคดีเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภค โดยส่วนรวมตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนดแทนผู้บริโภคได้ ดังนั้น เพื่อให้มูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองมีอำนาจฟ้องและดำเนินคดีสอดคล้องกับกฎหมายดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘^๕

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๖ การฎีกาคดีผู้บริโภคที่ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาค แผนกคดีผู้บริโภคมีคำพิพากษาหรือคำสั่งก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้บังคับตามกฎหมายซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับจนกว่าคดีจะเสร็จการพิจารณาจากศาลฎีกา

มาตรา ๗ ให้ประธานศาลฎีการักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

^๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๐/ตอนที่ ๒๕ ก/หน้า ๑/๑๘ มีนาคม ๒๕๕๖

^๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๒/ตอนที่ ๑๒๐ ก/หน้า ๓๗/๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๘

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
Office of the Consumer Protection Board

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ได้มีการแก้ไขปรับปรุง
หลักเกณฑ์การอุทธรณ์และฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง โดยให้คดีแพ่งถึงที่สุดใน
ระดับชั้นศาลอุทธรณ์และคดีที่ขึ้นสู่ศาลฎีกาจะต้องได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา สมควรแก้ไขปรับปรุง
หลักเกณฑ์การอุทธรณ์และฎีกาในคดีผู้บริโภคให้มีความสอดคล้องเป็นระบบเดียวกัน จึงจำเป็นต้อง
ตราพระราชบัญญัตินี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ปณตกร/ผู้จัดทำ
๑๙ มีนาคม ๒๕๕๖

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

นุสรฯ/เพิ่มเติม
๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๘

เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๗๐ ก

หน้า ๑๔
ราชกิจจานุเบกษา

๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑

ระเบียบคณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรม ว่าด้วยการแต่งตั้งเจ้าพนักงานคดี พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ และมาตรา ๒๑ (๑) (๖) และ (๘) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ คณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรม (ก.ศ.) โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม (ก.บ.ศ.) ออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรมว่าด้วยการแต่งตั้งเจ้าพนักงานคดี พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาแต่งตั้งเจ้าพนักงานคดี ซึ่งต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(๑) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโททางกฎหมายหรือปริญญาเอกทางกฎหมาย

(๒) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทางกฎหมาย เป็นสามัญสมาชิกแห่งเนติบัณฑิตยสภา และได้ประกอบวิชาชีพทางกฎหมายตามที่ ก.ศ. กำหนดเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปี

(๓) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทางกฎหมายและปริญญาในสาขาวิชาอื่นที่ ก.ศ. กำหนด ซึ่งไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี และได้ประกอบวิชาชีพอื่นตามที่ ก.ศ. กำหนดเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปี

ข้อ ๔ การประกอบวิชาชีพทางกฎหมาย ตามข้อ ๓ (๒) ได้แก่ เป็นเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เจ้าพนักงานบังคับคดี พนักงานอัยการ นายทหารเหล่าพระธรรมนูญ ทนายความหรือเป็นผู้ประกอบวิชาชีพอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ได้แก่

(๑) เป็นข้าราชการศาลยุติธรรมตำแหน่งเจ้าพนักงานศาลยุติธรรม (วุฒิต่างกฎหมาย) ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ปฏิบัติงานด้านกฎหมายอย่างแท้จริงในหน้าที่ดังกล่าวตามมาตรฐานในสายงานนิติการที่ ก.ศ. กำหนด

(๒) เป็นข้าราชการตำแหน่งเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน (วุฒิต่างกฎหมาย) สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ปฏิบัติงานด้านกฎหมายอย่างแท้จริง

(๓) เป็นอาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ หรือภาควิชานิติศาสตร์ หรือสาขาวิชานิติศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยของรัฐ หรือสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่กระทรวงศึกษาธิการให้การรับรองมาตรฐาน การศึกษาของหลักสูตรนิติศาสตร์ ซึ่งคณะดีหรือตำแหน่งที่เทียบเท่ารับรองว่าได้สอนวิชากฎหมายตาม หลักสูตรในคณะนิติศาสตร์ หรือภาควิชานิติศาสตร์ หรือสาขาวิชานิติศาสตร์

(๔) เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ซึ่งทำหน้าที่พนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชา รับรองว่าได้ปฏิบัติงานในหน้าที่พนักงานสอบสวน

(๕) เป็นนายทหารซึ่งทำหน้าที่นายทหารสืบสวนสอบสวน หรือนายทหารสารวัตร สืบสวนสอบสวน กระทรวงกลาโหม ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ปฏิบัติงานสอบสวนคดีอาญาซึ่งอยู่ ในอำนาจของศาลทหาร

(๖) เป็นข้าราชการตำแหน่งเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ปฏิบัติงานสอบสวนคดียาเสพติด

(๗) เป็นข้าราชการตำแหน่งเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ ปฏิบัติงานด้านกฎหมายอย่างแท้จริง

(๘) เป็นข้าราชการตำแหน่งนักวิชาการตรวจเงินแผ่นดิน (วุฒิทางกฎหมาย) สำนักงาน การตรวจเงินแผ่นดิน หรือนักวิชาการที่ดิน (วุฒิทางกฎหมาย) กรมที่ดิน ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ ปฏิบัติงานด้านกฎหมายอย่างแท้จริงในหน้าที่ดังกล่าว ตามมาตรฐานในสายงานนิติการที่ ก.พ. กำหนด

(๙) เป็นเจ้าพนักงานการเลือกตั้ง (งานนิติการ) สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ปฏิบัติงานด้านกฎหมายอย่างแท้จริงในหน้าที่ดังกล่าว ตามมาตรฐานใน สายงานนิติการที่ ก.พ. กำหนด หรือเจ้าพนักงานการเลือกตั้ง (งานวินิจัยหรืองานสืบสวนสอบสวน) หรือพนักงานสืบสวนสอบสวน สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ ปฏิบัติงานพิจารณาวินิจัยหรือสอบสวน

(๑๐) เป็นข้าราชการหรือลูกจ้างในกระทรวงยุติธรรม ทำหน้าที่พนักงานคุมประพฤติ ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ปฏิบัติงานในหน้าที่ดังกล่าว ตามมาตรฐานในสายงานคุมประพฤติ ที่ ก.พ. กำหนด

(๑๑) เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือลูกจ้างในหน่วยงานของรัฐ ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ปฏิบัติงานในหน้าที่ที่นิติกรตามมาตรฐานในสายงานนิติกรที่ ก.พ. หรือองค์กรกลางบริหารงานบุคคลอื่นกำหนด แล้วแต่กรณี

(๑๒) เป็นพนักงานของสถาบันการเงินที่ ก.ศ. รับรอง ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ปฏิบัติงานในหน้าที่นิติกร

(๑๓) เป็นเจ้าหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญ (วุฒิทางกฎหมาย) สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ปฏิบัติงานด้านกฎหมายอย่างแท้จริงในหน้าที่ดังกล่าว ตามมาตรฐานที่สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญกำหนด

(๑๔) เป็นนักวิจัยหรือผู้ช่วยนักวิจัย (วุฒิทางกฎหมาย) ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ปฏิบัติงานด้านกฎหมายอย่างแท้จริง

(๑๕) เป็นตำรวจซึ่งทำหน้าที่นิติกร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ปฏิบัติงานในหน้าที่นิติกร ตามมาตรฐานในสายงานนิติกรที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนด

(๑๖) เป็นพนักงานคดีปกครอง (วุฒิทางกฎหมาย) สำนักงานศาลปกครอง ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ปฏิบัติงานด้านกฎหมายอย่างแท้จริงในหน้าที่ดังกล่าว ตามมาตรฐานที่สำนักงานศาลปกครองกำหนด

(๑๗) เป็นพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ หรือเจ้าหน้าที่คดีพิเศษ (วุฒิทางกฎหมาย) กรมสอบสวนคดีพิเศษ ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ปฏิบัติงานด้านกฎหมายอย่างแท้จริงในหน้าที่ดังกล่าว ตามมาตรฐานที่กรมสอบสวนคดีพิเศษกำหนด

(๑๘) เป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน (วุฒิทางกฎหมาย) สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ซึ่งผู้บังคับบัญชารับรองว่าได้ปฏิบัติงานสอบสวนคดีเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

(๑๙) เป็นผู้ประกอบวิชาชีพอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายที่ได้ปฏิบัติงานด้านกฎหมายในลักษณะทำนองเดียวกันหรือเทียบได้กับวิชาชีพตาม (๑) - (๑๘) ซึ่ง ก.ศ. รับรองเป็นรายกรณี

ข้อ ๕ ปริญญาในสาขาวิชาอื่น ตามข้อ ๓(๑) ได้แก่ ปริญญาในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ เกษศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ หรือการบัญชี

ข้อ ๖ การประกอบวิชาชีพตามข้อ ๓(๓) ได้แก่ วิชาชีพเวชกรรม ทันตกรรม เภสัชกรรม ผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์ การพยาบาล วิศวกรรม สถาปัตยกรรม หรือเป็นผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแล้วแต่กรณี ในหน่วยงานของรัฐหรือเอกชน โดยจะต้องมีหนังสือรับรองของผู้บังคับบัญชามาแสดงว่าได้ประกอบวิชาชีพดังกล่าวอย่างแท้จริง ในกรณีที่มิได้ประกอบวิชาชีพดังกล่าวในหน่วยงานของรัฐหรือเอกชน จะต้อง มีหนังสือรับรองตนเองมาแสดงว่าได้ประกอบวิชาชีพดังกล่าวอย่างแท้จริง และมีหลักฐานแสดงผลงานในการทำงาน

ข้อ ๗ ให้ ก.ศ. มีอำนาจประกาศกำหนดปริญญญาและการประกอบวิชาชีพอื่น ๆ เพิ่มเติมตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๘ หนังสือรับรองตามข้อ ๔ และข้อ ๖ ให้เป็นไปตามที่สำนักงานศาลยุติธรรมกำหนด

ข้อ ๙ ให้เจ้าพนักงานคดีมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษตามหลักเกณฑ์ที่ ก.ศ. กำหนด

ข้อ ๑๐ ให้เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมรักษาการตามระเบียบนี้

ข้อ ๑๑ ให้ ก.ศ. มีอำนาจตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

พิชิต คำแฝง

รองประธานศาลฎีกา

ประธานกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรม

หน้า ๒๖
เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๕๕ ก
ราชกิจจานุเบกษา
๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๑

ข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา
ว่าด้วยการดำเนินกระบวนการพิจารณา
และการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๑๖ มาตรา ๒๕ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ ประธานศาลฎีกา โดยความเห็นชอบจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาออกข้อกำหนดไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อกำหนดนี้เรียกว่า “ข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วยการดำเนินกระบวนการพิจารณาและการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ข้อกำหนดนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในข้อกำหนดนี้
“ศาลอุทธรณ์” หมายความว่า ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภค แล้วแต่กรณี

ข้อ ๔ ให้สำนักงานศาลยุติธรรมออกประกาศกำหนดแบบพิมพ์ที่จำเป็นแก่การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีผู้บริโภค

ข้อ ๕ ให้ประธานศาลฎีการักษาการตามข้อกำหนดนี้

หมวด ๑
การฟ้องคดี

ข้อ ๖ ในกรณีที่โจทก์ยื่นคำฟ้องเป็นหนังสือ หากคำฟ้องนั้น ไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญในเรื่องใด เจ้าพนักงานคดีอาจให้คำแนะนำแก่โจทก์เพื่อจัดทำคำฟ้องให้ถูกต้องครบถ้วน

ในกรณีที่โจทก์ประสงค์จะฟ้องด้วยวาจา ให้เจ้าพนักงานคดีดำเนินการเพื่อให้มีการจดบันทึกรายละเอียดแห่งคำฟ้องลงในแบบพิมพ์คำฟ้องแล้วให้โจทก์ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญ

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดี ให้โจทก์เสนอพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเท่าที่จะทำได้มาพร้อมกับคำฟ้อง

ข้อ ๙ การให้คำแนะนำและการให้ความช่วยเหลือตามข้อ ๖ ให้เจ้าพนักงานคดีพิจารณาช่วยเหลือตามสมควรแก่กรณี และให้รวมถึงการตรวจสอบสถานะการเป็นนิติบุคคลหรือภูมิลำเนาของกลุ่มความเพื่อประโยชน์ในการจัดทำคำฟ้อง แต่ทั้งนี้ต้องไม่มีลักษณะเป็นการกำหนดรูปคดีทำนองเดียวกับการปฏิบัติหน้าที่ของทนายความ

ข้อ ๙ ในคำฟ้อง นอกจากภูมิลำเนาของกลุ่มความแล้ว ให้ระบุสถานที่ที่สามารถติดต่อได้โดยสะดวก และหมายเลขโทรศัพท์ของกลุ่มความเท่าที่ทราบไว้ด้วย

หมวด ๒

การนัดพิจารณา

ข้อ ๙ ให้ศาลกำหนดวันนัดพิจารณาโดยเร็ว แต่ต้องไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งรับคำฟ้อง

ข้อ ๑๐ การส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้แก่จำเลย ศาลอาจมีคำสั่งให้ส่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือโดยทางเจ้าพนักงานศาลก็ได้ ในกรณีที่ส่งโดยทางเจ้าพนักงานศาล ศาลจะมีคำสั่งให้ปิดหมายเรียกและสำเนาคำฟ้อง ทั้งนี้ ศาลอาจยื่นหรือขยายระยะเวลาให้มีผลใช้ได้ก่อนหรือหลังครบกำหนดสิบห้าวันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๕ ด้วยก็ได้

ในกรณีที่ส่งไม่ได้และต้องมีการส่งใหม่ ศาลอาจมีคำสั่งให้เลื่อนวันนัดพิจารณาออกไปได้ แต่ต้องไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่มิคำสั่งดังกล่าว

ข้อ ๑๑ การส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องนั้น ให้ส่งคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติและผลแห่งการที่ไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาให้จำเลยทราบด้วย ตามแบบที่สำนักงานศาลยุติธรรมกำหนด

ข้อ ๑๒ การส่งคำคู่ความหรือเอกสารอย่างอื่นที่มีใช้หมายเรียกและสำเนาคำฟ้อง หรือการแจ้งวันนัด คำสั่งศาล หรือข้อความอย่างอื่นไปยังคู่ความหรือบุคคลอื่นใด ให้ดำเนินการโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ เว้นแต่กรณีจำเป็นเร่งด่วนและเป็นการแจ้งไปเพื่อทราบ จะแจ้งข้อความทางโทรศัพท์ก็ได้โดยเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการต้องบันทึกเรื่องที่แจ้ง วันเวลาที่ดำเนินการ รวมทั้งชื่อผู้รับไว้ให้ปรากฏในรายงานเจ้าหน้าที่

การส่งหรือแจ้งโดยทางโทรสาร จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ
อย่างอื่น หากศาลใดมีความพร้อมก็ให้ดำเนินการได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามประกาศสำนักงานศาล
ยุติธรรมว่าด้วยเรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการส่งคำคู่ความหรือเอกสารทางไปรษณีย์ โทรสาร หรือ
จดหมายอิเล็กทรอนิกส์

หมวด ๓

การดำเนินคดีในวันนัดพิจารณา

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่คู่ความฝ่ายใดไม่มาศาลในวันนัดพิจารณา ให้เจ้าหน้าที่ศาลรายงานให้
ศาลทราบเพื่อดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปตามมาตรา ๒๗

ข้อ ๑๔ ในวันนัดพิจารณาเมื่อคู่ความมาพร้อมกัน ให้เจ้าพนักงานคดีเป็นผู้ไกล่เกลี่ย
ให้คู่ความได้เจรจาตกลงกัน เว้นแต่ศาลเห็นสมควรจะแต่งตั้งให้ผู้ประนีประนอมประจำศาลทำหน้าที่
ไกล่เกลี่ยแทนก็ได้

ถ้าคู่ความมีความประสงค์ร่วมกันที่จะให้บุคคลใดเป็นผู้ไกล่เกลี่ย ให้แจ้งต่อเจ้าพนักงานคดี
พร้อมสถานที่ติดต่อและหมายเลขโทรศัพท์ของบุคคลนั้น ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดี
ติดต่อไปยังบุคคลดังกล่าวเพื่อให้มาทำหน้าที่เป็นผู้ไกล่เกลี่ย หากไม่สามารถดำเนินการได้หรือบุคคลนั้น
ไม่ยอมรับเป็นผู้ไกล่เกลี่ยหรือการกระทำเช่นนั้นจะทำให้คดีเนิ่นช้าเสียหาย ให้เจ้าพนักงานคดีหรือ
ผู้ประนีประนอมประจำศาลดำเนินการไกล่เกลี่ยต่อไป

ข้อ ๑๕ ในการไกล่เกลี่ย ให้ผู้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยพยายามช่วยเหลือให้คู่ความบรรลุ
ถึงข้อตกลงร่วมกัน และให้นำระเบียบหรือข้อกำหนดว่าด้วยการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทมาใช้บังคับโดย
อนุโลม

ข้อ ๑๖ ในกรณีที่คู่ความตกลงกันได้ ซึ่งจะต้องมีการถอนฟ้องหรือทำสัญญาประนีประนอม
ยอมความกัน ให้ผู้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยแนะนำและช่วยเหลือคู่ความในการจัดทำคำร้อง คำแถลง หรือ
สัญญาประนีประนอมยอมความที่จำเป็นแล้วทำรายงานเสนอต่อศาลเพื่อมีคำพิพากษาหรือคำสั่งโดยเร็ว
แต่ถ้ายังไม่สามารถตกลงกันได้และผู้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยเห็นควรเลื่อนการนัดพิจารณา ก็ให้ทำรายงาน
เสนอต่อศาลเพื่อขออนุญาตเลื่อนการนัดพิจารณาออกไป กรณีเช่นนี้ ให้ศาลมีอำนาจสั่งเลื่อนการนัด
พิจารณาได้ไม่เกินสามครั้งครั้งละไม่เกินเจ็ดวัน เว้นแต่ในกรณีที่มีพฤติการณ์พิเศษ ศาลอาจมีคำสั่ง
เลื่อนการนัดพิจารณาออกไปได้ตามที่เห็นสมควร โดยต้องระบุพฤติการณ์พิเศษดังกล่าวไว้

ข้อ ๑๓ หากคู่ความไม่สามารถตกลงกันได้และคู่ความฝ่ายใดประสงค์จะยื่นคำให้การหรือบัญชีระบุพยาน ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีช่วยเหลือคู่ความในการจัดทำคำให้การหรือบัญชีระบุพยานดังกล่าวให้เรียบร้อยแล้วรับทำรายงานเสนอต่อศาลเพื่อออกนั่งพิจารณาในวันนั้นหรือวันนัดพิจารณาอื่นตามที่ศาลเห็นสมควร

การให้ความช่วยเหลือตามวรรคหนึ่ง ให้นำความในข้อ ๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๑๔ เพื่อประโยชน์ในการกำหนดประเด็นข้อพิพาทและสืบพยาน ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีอื่นที่มีผู้ใช้ผู้ไกล่เกลี่ยสอบถามข้อเท็จจริงเบื้องต้นจากคู่ความ แล้วจัดทำรายงานสรุปข้อเท็จจริงและประเด็นข้อพิพาทเสนอต่อศาลโดยเร็ว

ข้อเท็จจริงตามวรรคหนึ่งต้องมีใช้ข้อเท็จจริงที่ได้มาจากการไกล่เกลี่ย

หมวด ๔

การสืบพยานหลักฐาน

ข้อ ๑๕ ก่อนการสืบพยานให้ศาลแจ้งประเด็นข้อพิพาท ภาระการพิสูจน์ในแต่ละประเด็น และลำดับก่อนหลังในการนำพยานหลักฐานของคู่ความแต่ละฝ่ายเข้าสืบ ให้คู่ความทุกฝ่ายทราบ

ข้อ ๑๖ ในกรณีที่ศาลเห็นว่ามีความจำเป็นเพื่อให้ได้ความแจ้งชัดในข้อเท็จจริงแห่งคดี ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีดำเนินการเพื่อให้มีการตรวจสอบพยานหลักฐานอันเป็นประเด็นแห่งคดี การตรวจสอบกระบวนการผลิตสินค้าหรือบริการ การตรวจพิสูจน์สินค้าหรือความเสียหาย อันเกิดจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ หรือตรวจสอบรายละเอียดเกี่ยวกับทรัพย์สิน หนังสือสัญญา จดทะเบียน รายได้ รายชื่อหุ้นส่วน ผู้ถือหุ้น หรือกรรมการของผู้ประกอบธุรกิจ หรือเรียกให้หน่วยงานหรือบุคคลใดมาให้ข้อมูลหรือจัดส่งพยานหลักฐาน หรือตรวจสอบข้อเท็จจริงอื่นใด เพื่อประโยชน์แก่การพิจารณาพิพากษาคดี

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานคดีอาจประสานงานไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอให้ตรวจพิสูจน์หรือขอข้อมูลที่จำเป็น หรือมีหนังสือเรียกบุคคลใดบุคคลหนึ่งมาให้ข้อมูลหรือจัดส่งเอกสารมาเพื่อประกอบการดำเนินการ แล้วจัดทำรายงานเสนอต่อศาล โดยอาจระบุถึงพยานหลักฐานที่ศาลสมควรเรียกมาสืบเพิ่มเติมตามมาตรา ๓๓ หรือผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญที่ศาลสมควรรับฟังความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาพิพากษามาตรา ๓๖

ข้อ ๒๑ พยานหลักฐานหรือความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญตามรายงานของเจ้าพนักงานคดีตามข้อ ๒๐ ให้ศาลแจ้งให้คู่ความทราบก่อนการสืบพยานนั้นตามสมควร เพื่อให้คู่ความมีโอกาสได้แย้งพยานหลักฐานดังกล่าวหรือเรียกผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญฝ่ายตนมาให้ความเห็นโต้แย้งหรือเพิ่มเติมได้

ข้อ ๒๒ ศาลอาจใช้ข้อมูลที่ได้จากรายงานของเจ้าพนักงานคดีเป็นแนวทางในการซักถามพยานก็ได้

ข้อ ๒๓ ในกรณีที่มีการบันทึกคำพยานโดยใช้วิธีการบันทึกลงในวัสดุ ซึ่งสามารถถ่ายทอดเป็นภาพหรือเสียงหรือโดยใช้วิธีการอื่นใด ซึ่งคู่ความและพยานสามารถตรวจสอบถึงความถูกต้องของบันทึกการเบิกความนั้นได้ ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๒๑ วรรคสอง ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อความที่บันทึกตลอดจนการจัดทำสำเนาข้อความดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรหรือสิ่งบันทึกอย่างอื่น

ข้อ ๒๔ ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีช่วยตรวจสอบและดูแลให้คู่ความดำเนินคดีไปตามขั้นตอนของกฎหมาย หากพบว่ามิชอบควรร้อง ให้นำรายงานต่อศาลพร้อมด้วยแนวทางแก้ไขโดยเร็ว เพื่อให้ศาลพิจารณาสั่งการตามที่เห็นสมควร

หมวด ๕

วิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษา

ข้อ ๒๕ ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนขึ้นฟ้องคดี ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีตรวจสอบข้อเท็จจริงเพื่อประโยชน์แก่การวินิจฉัยตามมาตรา ๕๗ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวที่เหมาะสม รวมทั้งเงื่อนไขและระยะเวลาของการใช้วิธีการดังกล่าว

ความเห็นของเจ้าพนักงานคดีตามวรรคหนึ่ง ศาลมีอำนาจที่จะฟังผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยถึงข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องก่อนมีคำสั่งในเรื่องนั้นก็ได้

ข้อ ๒๖ ในการใช้วิธีการชั่วคราวตามมาตรา ๖๓ นอกจากมาตรการหรือวิธีการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งแล้ว ศาลอาจมีคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจกระทำการหรือห้ามกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด เช่น

(๑) ให้ประกาศหรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้ผู้บริโภคทราบถึงข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการโดยถูกต้องครบถ้วน

(๒) ห้ามกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดที่อาจทำให้ผู้บริโภคหลงผิดเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ

(๓) ให้จำหน่ายสินค้าหรือบริการภายใต้เงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่ศาลเห็นสมควร

(๔) ห้ามหรือให้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดทำนองเดียวกับ (๑) (๒) หรือ (๓)

การกำหนดมาตรการหรือวิธีการตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลพิจารณาสิ่งที่เท่าที่จำเป็นและไม่เกินสมควรแก่กรณี โดยคำนึงถึงผลกระทบทางเศรษฐกิจและประโยชน์ในการคุ้มครองผู้บริโภคโดยรวมประกอบกัน

ข้อ ๒๗ ในกรณีที่มีการอุทธรณ์คำสั่งศาลเกี่ยวกับวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษา การดำเนินการใด ๆ ระหว่างศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ศาลอาจดำเนินการทางโทรสารหรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศอื่นใดก็ได้ โดยคำนึงถึงความจำเป็นเร่งด่วนและความเหมาะสมตามสภาพแห่งเนื้อหาของเรื่อง ทั้งนี้ ตามวิธีการที่ประธานศาลอุทธรณ์กำหนด

หมวด ๖

คำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดตัดสินคดี

ข้อ ๒๘ เพื่อประโยชน์ในการทำคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดตัดสินคดีตามมาตรา ๓๕ ถึงมาตรา ๔๔ หากศาลเห็นสมควร ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีตรวจสอบข้อเท็จจริงและความเห็นเพื่อประกอบการทำคำพิพากษาหรือคำสั่งตามบทบัญญัติดังกล่าวก็ได้

ข้อเท็จจริงหรือความเห็นของเจ้าพนักงานคดีตามวรรคหนึ่งต้องให้คู่ความทุกฝ่ายทราบและไม่ตัดสิทธิคู่ความในอันที่จะโต้แย้งคัดค้าน

ข้อ ๒๙ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา ๔๓ ศาลอาจกำหนดเวลาให้ผู้ประกอบธุรกิจยื่นคำแถลงถึงผลการปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวให้ศาลทราบ เมื่อได้รับแจ้งผลแล้วศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือมีหนังสือเรียกบุคคลใดบุคคลหนึ่งมาให้ข้อมูลหรือส่งเอกสาร เพื่อตรวจสอบการปฏิบัติตามคำสั่งศาลดังกล่าวแล้วรายงานให้ศาลทราบโดยเร็ว

หากปรากฏว่าผู้ประกอบธุรกิจไม่แจ้งผลตามวรรคหนึ่งหรือไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งศาล โดยถูกต้องครบถ้วน และศาลได้มีคำสั่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดนอกจากเจ้าพนักงานคดีดำเนินการแทนตามมาตรา ๔๓ วรรคสอง ให้เจ้าพนักงานคดีมีหน้าที่ประสานงานเพื่อให้บุคคลนั้นสามารถดำเนินการให้เป็นไปตามคำสั่งศาล ในกรณีที่มิใช่จำเลยอันเกิดจากการนั้น ให้บุคคลดังกล่าวแถลงต่อศาลพร้อมด้วยพยานหลักฐานเพื่อให้ศาลกำหนดจำนวนค่าใช้จ่ายที่ผู้ประกอบธุรกิจต้องรับผิดชอบ กรณีเช่นว่านี้

หน้า ๓๒

เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๕๕ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๑

ศาลอาจมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานคดีดำเนินการตรวจสอบเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายดังกล่าว และหากศาลมีคำสั่งประการใดแล้วให้บังคับคดีไปตามนั้น และให้เจ้าพนักงานคดีให้ความช่วยเหลือแก่ผู้นั้นตามสมควร ในการบังคับคดีแก่ผู้ประกอบการธุรกิจเพื่อได้รับผิดในค่าใช้จ่ายตามคำสั่งศาลดังกล่าว

ในการกำหนดจำนวนเงินตามวรรคสอง ศาลต้องให้โอกาสผู้ประกอบการธุรกิจมีโอกาสในการโต้แย้งคัดค้าน

หมวด ๓

อุทธรณ์

ข้อ ๓๐ ในกรณีที่มีการยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๔๘ ให้ศาลชั้นต้นมีอำนาจตรวจคำขอและอุทธรณ์ และมีคำสั่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘ หากผู้ร้องไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ให้ศาลชั้นต้นรับส่งคำขอและอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์เพื่อพิจารณาสั่งโดยเร็วต่อไป

ในกรณีมีการขออนุญาตขยายระยะเวลาอุทธรณ์หรือระยะเวลายื่นคำขออนุญาตอุทธรณ์ หากศาลชั้นต้นเห็นสมควรอนุญาตให้ขยาย ให้ศาลชั้นต้นสั่งตามที่เห็นสมควร หากจะไม่อนุญาตให้ศาลชั้นต้นดำเนินการตามวรรคหนึ่ง

ข้อ ๓๑ เมื่อศาลชั้นต้นได้รับคำขอตามข้อ ๓๐ แล้วให้รับส่งสำเนาคำขอพร้อมอุทธรณ์ให้คู่ความอีกฝ่ายทราบและส่งคำขอดังกล่าวพร้อมอุทธรณ์และสำนวนคดีไปยังศาลอุทธรณ์เพื่อพิจารณาสั่งโดยเร็ว โดยไม่จำต้องรอคำคัดค้านของคู่ความฝ่ายอื่น

ข้อ ๓๒ การพิจารณาคำขอเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ตามข้อ ๓๑ ศาลอุทธรณ์มีดุลพินิจที่จะพิจารณาอนุญาตให้อุทธรณ์ได้เมื่อเห็นว่าเป็นกรณีที่กระทบกระเทือนต่อความยุติธรรมหรือประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

ข้อ ๓๓ เมื่อศาลอุทธรณ์เห็นสมควรอนุญาตให้อุทธรณ์ ให้มีคำสั่งรับอุทธรณ์ไว้พิจารณา และให้ศาลชั้นต้นอ่านคำสั่งดังกล่าวให้คู่ความฟัง

จำเลยอุทธรณ์อาจยื่นคำแก้อุทธรณ์ต่อศาลชั้นต้นได้ภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันฟังคำสั่ง และภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันที่จำเลยอุทธรณ์ยื่นคำแก้อุทธรณ์ หรือนับแต่ระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการยื่นคำแก้อุทธรณ์ได้สิ้นสุดลง ให้ศาลชั้นต้นส่งคำแก้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์หรือแจ้งให้ทราบว่าไม่มีคำแก้อุทธรณ์ เมื่อศาลอุทธรณ์ได้รับคำแก้อุทธรณ์หรือแจ้งความเห็นว่าแล้ว ให้นำคดีลงสารบบความโดยพลัน

ในกรณีที่ศาลอุทธรณ์ไม่อนุญาตให้อุทธรณ์ ให้มีคำสั่งยกคำขอและสั่งไม่รับอุทธรณ์แล้วส่ง
สำนวนความคืนศาลชั้นต้นเพื่อแจ้งให้คู่ความทราบโดยเร็ว

ข้อ ๓๔ กรณีที่ศาลอุทธรณ์พิจารณาเพื่อมีคำสั่งตามข้อ ๓๓ หากคดีมีการอุทธรณ์ปัญหา
ข้ออื่นนอกจากข้อที่ผู้ร้องได้ยื่นคำขออนุญาตอุทธรณ์รวมอยู่ด้วย ไม่ว่าศาลชั้นต้นจะได้มีคำสั่ง
รับอุทธรณ์เช่นว่านี้ไว้พิจารณาแล้วหรือไม่ก็ตาม ให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาสั่งด้วยว่าจะรับอุทธรณ์ข้ออื่น
ดังกล่าวไว้พิจารณาหรือไม่

กรณีที่ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งให้รับอุทธรณ์ปัญหาข้ออื่นตามวรรคหนึ่ง ให้นำความในข้อ ๓๓
วรรคหนึ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่อุทธรณ์ข้ออื่นที่ศาลอุทธรณ์สั่งรับไว้พิจารณาด้วย

ข้อ ๓๕ คดีที่ศาลชั้นต้นสั่งรับอุทธรณ์ไว้พิจารณา หากศาลอุทธรณ์เห็นว่าเป็นอุทธรณ์
ที่ต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาว่ามีเหตุสมควรอนุญาตให้อุทธรณ์หรือไม่
หากอนุญาตก็รับวินิจฉัยให้ หากไม่อนุญาตก็ให้ยกอุทธรณ์นั้นเสียโดยไม่ต้องวินิจฉัยในประเด็น
แห่งอุทธรณ์

ข้อ ๓๖ หากคู่ความประสงค์จะขอแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อศาลอุทธรณ์ ให้ขอมาในตอนท้าย
คำฟ้องอุทธรณ์หรือคำแก้อุทธรณ์ โดยระบุประเด็นและเหตุผลความจำเป็นของการแถลงการณ์ด้วยวาจานั้น

เมื่อศาลอุทธรณ์อนุญาตให้มีการแถลงการณ์ด้วยวาจา ให้กำหนดจำนวนระยะเวลาที่จะอนุญาต
ให้แต่ละฝ่ายแถลงการณ์ด้วยวาจากับแจ้งวันเวลานัดให้คู่ความทุกฝ่ายทราบ

ในการแถลงการณ์ด้วยวาจา คู่ความไม่อาจเสนอพยานหลักฐานเพิ่มเติมประกอบคำแถลงการณ์
ด้วยวาจาได้

ข้อ ๓๗ ให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาคดีให้แล้วเสร็จโดยเร็ว หากพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่
วันที่นัดสืบพยานหลักฐาน ก็ให้บันทึกเหตุแห่งพฤติการณ์พิเศษที่ล่าช้าไว้ในสำนวน

หมวด ๘

ฎีกา

ข้อ ๓๘ การขอให้ศาลฎีกาพิจารณาอนุญาตให้ฎีกาตามมาตรา ๕๑ ให้ทำเป็นคำร้องยื่นต่อ
ศาลชั้นต้นโดยแสดงถึง

(๑) ปัญหาที่ขออนุญาตฎีกาโดยชัดแจ้งและกะทัดรัด

(๒) ความเกี่ยวพันกับประโยชน์สาธารณะหรือความสำคัญของปัญหาที่ทำให้ศาลฎีกา
ควรอนุญาตให้ฎีกา

ให้ศาลชั้นต้นตรวจคำร้องและฎีกาของผู้ร้อง โดยนำความในข้อ ๓๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๓๕ เมื่อศาลชั้นต้นได้รับคำร้องตามข้อ ๓๔ แล้ว ให้รับส่งสำเนาคำร้องให้คู่ความ
อีกฝ่ายทราบและส่งคำร้องดังกล่าวพร้อมฎีกาและสำนวนความไปยังศาลฎีกาเพื่อพิจารณาตั้งโดยเร็ว
โดยไม่ต้องรอคำคัดค้านของคู่ความฝ่ายอื่น

ข้อ ๔๐ การพิจารณาคำร้องขอให้พิจารณาอนุญาตฎีกาตามข้อ ๓๔ ศาลฎีกามีดุลพินิจ
ที่จะพิจารณาอนุญาตให้ฎีกา เมื่อเห็นว่าปัญหามานั้นเป็นปัญหาซึ่งเกี่ยวข้องกับประโยชน์สาธารณะ
หรือเป็นปัญหาสำคัญอื่นที่ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัย

ปัญหาสำคัญตามวรรคหนึ่ง เช่น

(๑) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ขัดกับคำพิพากษาหรือคำสั่งอันถึงที่สุด
ของศาลอื่น

(๒) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญขัดกัน หรือ
ขัดกับแนวบรรทัดฐานของคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกา

(๓) คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญซึ่งยังไม่มีแนว
คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกามาก่อน

ข้อ ๔๑ เมื่อศาลฎีกาเห็นสมควรอนุญาตให้ฎีกา ให้มีคำสั่งรับฎีกาไว้พิจารณาและให้ศาล
ชั้นต้นอ่านคำสั่งดังกล่าวให้คู่ความฟัง

จำเลยฎีกาอาจยื่นคำแก้ฎีกาต่อศาลชั้นต้นได้ภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันฟังคำสั่ง
และภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันที่จำเลยฎีกายื่นคำแก้ฎีกา หรือนับแต่ระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับ
การยื่นคำแก้ฎีกาได้สิ้นสุดลง ให้ศาลชั้นต้นส่งคำแก้ฎีกาไปยังศาลฎีกาหรือแจ้งให้ทราบว่ามีคำแก้ฎีกา
เมื่อศาลฎีกาได้รับคำแก้ฎีกาหรือแจ้งความเช่นว่าแล้ว ให้นำคดีลงสารบบความโดยพลัน

ในกรณีที่ศาลฎีกาไม่อนุญาตให้ฎีกา ให้มีคำสั่งยกคำร้องและสั่งไม่รับฎีกาแล้วส่งสำนวนความ
คืนศาลชั้นต้นเพื่อแจ้งให้คู่ความทราบโดยเร็ว

หมวด ๕
การบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง

ข้อ ๔๒ ในการใช้อำนาจตามมาตรา ๖๔ และมาตรา ๖๕ หรือปรากฏว่ามีข้อขัดข้องในการบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีตรวจสอบและรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกรณีดังกล่าวรวมทั้งแนวทางแก้ไขหรือความจำเป็นที่จะต้องกำหนดวิธีการใดเพื่อบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษา

รายงานข้อเท็จจริงของเจ้าพนักงานคดีตามวรรคหนึ่ง ศาลมีอำนาจที่จะฟังคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งหรือคู่ความอื่น ๆ ก่อนที่จะออกคำสั่งในเรื่องนั้นก็ได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

วิรัช ลิ้มวิชัย

ประธานศาลฎีกา

พระราชบัญญัติ
ว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม
พ.ศ. ๒๕๕๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐

เป็นปีที่ ๕๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอม
ของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็น
ธรรม พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้อสัญญา” หมายความว่า ข้อตกลง ความตกลง และความยินยอมรวมทั้งประกาศ
และคำแจ้งความเพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบ

“ผู้บริโภค” หมายความว่า ผู้เข้าทำสัญญาในฐานะผู้ซื้อ ผู้เช่า ผู้เช่าซื้อ ผู้กู้ ผู้เอา
ประกันภัย หรือผู้เข้าทำสัญญาอื่นใดเพื่อให้ได้มา ซึ่งทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใดโดยมี
ค่าตอบแทน ทั้งนี้ การเข้าทำสัญญานั้นต้องเป็นไปโดยมิใช่เพื่อการค้า ทรัพย์สิน บริการ หรือ
ประโยชน์อื่นใดนั้น และให้หมายความรวมถึงผู้เข้าทำสัญญาในฐานะผู้ค้าประกันของบุคคลดังกล่าวซึ่ง
มิได้กระทำการเพื่อการค้าด้วย

“ผู้ประกอบการกิจการค้าหรือวิชาชีพ” หมายความว่า ผู้เข้าทำสัญญาในฐานะผู้ขาย
ผู้ให้เช่า ผู้ให้เช่าซื้อ ผู้ให้กู้ ผู้รับประกันภัย หรือผู้เข้าทำสัญญาอื่นใดเพื่อจัดให้ซึ่งทรัพย์สิน บริการ
หรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ การเข้าทำสัญญานั้นต้องเป็นไปเพื่อการค้า ทรัพย์สิน บริการ หรือ
ประโยชน์อื่นใดนั้นเป็นทางค้าปกติของตน

“สัญญาสำเร็จรูป” หมายความว่า สัญญาที่ทำเป็นลายลักษณ์อักษรโดยมีการกำหนดข้อสัญญาที่เป็นสาระสำคัญไว้ล่วงหน้า ไม่ว่าจะทำในรูปแบบใด ซึ่งคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดนำมาใช้ในการประกอบกิจการของตน

มาตรา ๔ ข้อตกลงในสัญญาระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจการค้า หรือวิชาชีพ หรือในสัญญาสำเร็จรูป หรือในสัญญาขายฝากที่ทำให้ผู้ประกอบธุรกิจการค้า หรือวิชาชีพ หรือผู้กำหนดสัญญาสำเร็จรูป หรือผู้ซื้อฝากได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเกินสมควร เป็นข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม และให้มีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีเท่านั้น

ในกรณีที่มิใช่ข้อสงสัย ให้ตีความสัญญาสำเร็จรูปไปในทางที่เป็นคุณแก่ฝ่ายซึ่งมิได้เป็นผู้กำหนดสัญญาสำเร็จรูปนั้น

ข้อตกลงที่มีลักษณะหรือมีผลให้คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งปฏิบัติหรือรับภาระเกินกว่าที่วิญญูชนจะพึงคาดหมายได้ตามปกติ เป็นข้อตกลงที่อาจถือได้ว่าทำให้ได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง เช่น

- (๑) ข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบที่เกิดจากการผิดสัญญา
- (๒) ข้อตกลงให้ต้องรับผิดหรือรับภาระมากกว่าที่กฎหมายกำหนด
- (๓) ข้อตกลงให้สัญญาสิ้นสุดลงโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือให้สิทธิบอกเลิกสัญญาได้โดยอีกฝ่ายหนึ่งมิได้ผิดสัญญาในข้อสาระสำคัญ
- (๔) ข้อตกลงให้สิทธิที่จะไม่ปฏิบัติตามสัญญาข้อหนึ่งข้อใด หรือปฏิบัติตามสัญญาในระยะเวลาที่ล่าช้าได้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร
- (๕) ข้อตกลงให้สิทธิคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเรียกร้องหรือกำหนดให้อีกฝ่ายหนึ่งต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าภาระที่เป็นอยู่ในเวลาทำสัญญา
- (๖) ข้อตกลงในสัญญาขายฝากที่ผู้ซื้อฝากกำหนดราคาสินได้สูงกว่าราคาขายบวกอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าร้อยละสิบห้าต่อปี
- (๗) ข้อตกลงในสัญญาเช่าซื้อที่กำหนดราคาค่าเช่าซื้อ หรือกำหนดให้ผู้เช่าซื้อต้องรับภาระสูงเกินกว่าที่ควร
- (๘) ข้อตกลงในสัญญาบัตรเครดิตที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องชำระดอกเบี้ย เบี้ยปรับ ค่าใช้จ่ายหรือประโยชน์อื่นใดสูงเกินกว่าที่ควรในกรณีที่ผิดนัดหรือที่เกี่ยวข้องกับการผิดนัดชำระหนี้
- (๙) ข้อตกลงที่กำหนดวิธีคิดดอกเบี้ยทบต้นที่ทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระสูงเกินกว่าที่ควร

ในการพิจารณาข้อตกลงที่ทำให้ได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งตามวรรคสาม จะเป็นการได้เปรียบเกินสมควรหรือไม่ ให้นำมาตรา ๑๐ มาใช้โดยอนุโลม

มาตรา ๕ ข้อตกลงจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพในการประกอบอาชีพการงาน หรือการทำนิติกรรมที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพซึ่งไม่เป็นโมฆะ แต่เป็นข้อตกลงที่ทำให้ผู้ถูกจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพต้องรับภาระมากกว่าที่จะพึงคาดหมายได้ตามปกติ ให้มีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีเท่านั้น

ในการวินิจฉัยว่าข้อตกลงตามวรรคหนึ่งทำให้ผู้ถูกจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพต้องรับภาระมากกว่าที่จะพึงคาดหมายได้หรือไม่ ให้พิจารณาถึงขอบเขตในด้านพื้นที่และระยะเวลาของ

การจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพ รวมทั้งความสามารถและโอกาสในการประกอบอาชีพการงานหรือการทำ
นิติกรรมในรูปแบบอื่นหรือกับบุคคลอื่นของผู้ถูกจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพ ประกอบกับทางได้เสียทุก
อย่างอันชอบด้วยกฎหมายของคู่สัญญาด้วย

มาตรา ๖ สัญญาระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพที่มีการ
ชำระหนี้ด้วยการส่งมอบทรัพย์สินให้แก่ผู้บริโภค จะมีข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้
ประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพเพื่อความชำรุดบกพร่องหรือเพื่อการรอนสิทธิไม่ได้ เว้นแต่ผู้บริโภค
ได้รู้ถึงความชำรุดบกพร่องหรือเหตุแห่งการรอนสิทธิอยู่แล้วในขณะทำสัญญา ในกรณีนี้ให้ข้อตกลง
ยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบนั้นมีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีเท่านั้น

มาตรา ๗ ในสัญญาที่มีการให้สิ่งใดไว้เป็นมัดจำ หากมีกรณีที่จะต้องรับมัดจำถ้ามัด
จำนั้นสูงเกินส่วน ศาลจะลดลงให้รับได้เพียงเท่าความเสียหายที่แท้จริงก็ได้

มาตรา ๘ ข้อตกลง ประกาศ หรือคำแจ้งความที่ได้ทำไว้ล่วงหน้า เพื่อยกเว้นหรือ
จำกัดความรับผิดชอบเพื่อละเมิดหรือผิดสัญญาในความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรืออนามัยของผู้อื่น อัน
เกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ตกลง ผู้ประกาศ ผู้แจ้งความ หรือของบุคคล
อื่นซึ่งผู้ตกลง ผู้ประกาศ หรือผู้แจ้งความต้องรับผิดชอบด้วย จะนำมาอ้างเป็นข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับ
ผิดไม่ได้

ข้อตกลง ประกาศ หรือคำแจ้งความที่ได้ทำไว้ล่วงหน้าเพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับ
ผิดในกรณีอื่นนอกจากที่กล่าวในวรรคหนึ่ง ซึ่งไม่เป็นโมฆะ ให้มีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและ
พอสมควรแก่กรณีเท่านั้น

มาตรา ๙ ความตกลงหรือความยินยอมของผู้เสียหายสำหรับการกระทำที่ต้องห้าม
ขัดแจ้งโดยกฎหมาย หรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน จะนำมาอ้างเป็น
เหตุยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบเพื่อละเมิดมิได้

มาตรา ๑๐ ในการวินิจฉัยว่าข้อสัญญาจะมีผลบังคับเพียงใดจึงจะเป็นธรรมและ
พอสมควรแก่กรณี ให้พิเคราะห์ถึงพฤติการณ์ทั้งปวง รวมทั้ง

- (๑) ความสุจริต อำนาจต่อรอง ฐานะทางเศรษฐกิจ ความรู้ความเข้าใจ ความสันทัด
จัดเจน ความคาดหวัง แนวทางที่เคยปฏิบัติ ทางเลือกอย่างอื่น และทางได้เสียทุกอย่างของคู่สัญญา
ตามสภาพที่เป็นจริง
- (๒) ปกติประเพณีของสัญญาชนิดนั้น
- (๓) เวลาและสถานที่ในการทำสัญญาหรือในการปฏิบัติตามสัญญา
- (๔) การรับภาระที่หนักกว่ามากของคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับคู่สัญญาอีก
ฝ่ายหนึ่ง

มาตรา ๑๑ ข้อสัญญาใดที่มีให้นำบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับไม่ว่า
ทั้งหมดหรือบางส่วน ข้อสัญญานั้นเป็นโมฆะ

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
Office of the Consumer Protection Board

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มาตรา ๑๒ พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่นิติกรรมหรือสัญญาที่ทำขึ้นก่อนวันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
มาตรา ๑๓ ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีตามพระราชบัญญัตินี้เมื่อคู่ความร้อง
ขอ หรือศาลเห็นสมควร ศาลอาจขอให้ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญมาให้ความเห็นเพื่อประกอบการ
พิจารณาพิพากษาได้

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
มาตรา ๑๔ ให้ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญที่ศาลขอให้มาให้ความเห็นได้รับค่าป่วยการ
ค่าพาหนะเดินทาง และค่าเช่าที่พักตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนดโดยได้รับความ
เห็นชอบจากกระทรวงการคลัง

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
มาตรา ๑๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้
และให้มีอำนาจออกระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ
นายกรัฐมนตรี

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากหลักกฎหมายเกี่ยวกับ
นิติกรรมหรือสัญญาที่ใช้บังคับอยู่มีพื้นฐานมาจากเสรีภาพของบุคคล ตามหลักของความคิดดีสิทธิของ
การแสดงเจตนา รัฐจะไม่เข้าแทรกแซงแม้ว่าคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง เว้นแต่จะ
เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน
แต่ในปัจจุบัน สภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไป ทำให้ผู้ซึ่งมีอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจเหนือกว่าถือโอกาส
อาศัยหลักดังกล่าวเอาเปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งมีอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจด้อยกว่าอย่างมาก
ซึ่งทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมและไม่สงบสุขในสังคม สมควรที่รัฐจะกำหนดกรอบของการใช้หลัก
ความคิดดีสิทธิของการแสดงเจตนาและเสรีภาพของบุคคล เพื่อแก้ไขความไม่เป็นธรรมและความไม่
สงบสุขในสังคมดังกล่าว โดยกำหนดแนวทางให้แก่ศาลเพื่อใช้ในการพิจารณาว่าข้อสัญญาหรือ
ข้อตกลงใดที่ไม่เป็นธรรม และให้อำนาจแก่ศาลที่จะสั่งให้ข้อสัญญาหรือข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมนั้นมีผล
ใช้บังคับเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณี จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ศุภสรณ์/อภิสิทธิ์/ผู้จัดทำ
๒๑ มีนาคม ๒๕๔๖
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สัญญา/ปรับปรุง
๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๘
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
รัฐดิพร/ปรับปรุง
๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ปณตกร/ตรวจ
๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

พระราชบัญญัติ
การจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๖๒

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ
พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
เป็นปีที่ ๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว
มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๖๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“สภาองค์กรของผู้บริโภค” หมายความว่า สภาขององค์กรของผู้บริโภคที่จัดตั้งขึ้น
ตามพระราชบัญญัตินี้

“องค์กรของผู้บริโภค” หมายความว่า องค์กรที่ผู้บริโภคซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาตั้งแต่สิบคน
ขึ้นไปรวมตัวกันจัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคและไม่แสวงหากำไร ไม่ว่าการรวมตัว

จัดตั้งนั้นจะจัดตั้งเป็นรูปแบบใด และจะเป็นนิติบุคคลหรือไม่ก็ตาม และให้หมายความรวมถึงนิติบุคคลที่มีวัตถุประสงค์ดังกล่าวด้วย

“ผู้ประกอบการธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัด

“นายทะเบียนกลาง” หมายความว่า ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีมอบหมาย

“นายทะเบียนประจำจังหวัด” หมายความว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมาย

มาตรา ๔ องค์การของผู้บริโภคมีสิทธิรวมกันดำเนินการเพื่อจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ องค์การของผู้บริโภคที่จะรวมตัวกันดำเนินการเพื่อจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคหรือที่จะเข้าเป็นสมาชิกของสภาองค์กรของผู้บริโภคต้องมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) ไม่เป็นองค์กรของผู้บริโภคที่จัดตั้งขึ้นไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมหรือถูกครอบงำโดยผู้ประกอบการที่เป็นนิติบุคคล กรรมการหรือผู้มีอำนาจบริหารของผู้ประกอบการดังกล่าว หรือโดยหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือพรรคการเมือง

(๒) ไม่เป็นองค์กรของผู้บริโภคที่ได้รับเงินอุดหนุนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมจากบุคคลตาม (๑) เว้นแต่เป็นเงินที่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) เป็นองค์กรของผู้บริโภคที่ได้แจ้งสถานะความเป็นองค์กรตามมาตรา ๖

มาตรา ๖ องค์การของผู้บริโภคใดที่มีลักษณะตามมาตรา ๕ (๑) และ (๒) ประสงค์จะเข้าร่วมจัดตั้งหรือเป็นสมาชิกของสภาองค์กรของผู้บริโภค ให้แจ้งสถานะความเป็นองค์กรของผู้บริโภคไว้ต่อนายทะเบียน โดยจะแจ้งต่อนายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัดที่ผู้แจ้งมีภูมิลำเนาอยู่ก็ได้

องค์กรของผู้บริโภคที่จะแจ้งการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ต้องมีหลักฐานแสดงว่าเป็นผู้ดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นที่ประจักษ์มาแล้วไม่น้อยกว่าสองปีก่อนวันยื่นแจ้ง

การแจ้งให้เป็นไปตามแบบและวิธีการที่นายทะเบียนกลางกำหนด ซึ่งจะกำหนดให้แจ้งโดยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศหรือระบบหรือวิธีการอื่นใดที่ผู้แจ้งสามารถดำเนินการได้โดยสะดวกด้วยก็ได้

หน้า ๒๔

เล่ม ๑๓๖ ตอนที่ ๖๗ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒

ในการกำหนดแบบและวิธีการตามวรรคสาม ต้องไม่มีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็น และให้รับฟังความคิดเห็นขององค์กรของผู้บริโภคประกอบด้วย

เมื่อได้รับแจ้งและเห็นว่าเป็นองค์กรของผู้บริโภคที่มีลักษณะตามมาตรา ๕ แล้ว ให้นายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัดผู้รับแจ้งออกหลักฐานการแจ้งไว้ให้แก่ผู้แจ้ง และให้นายทะเบียนกลางประกาศให้ประชาชนทราบเป็นการทั่วไปทางระบบเทคโนโลยีสารสนเทศหรือระบบหรือวิธีการอื่นใดที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก

มาตรา ๗ ให้ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นนายทะเบียนกลาง มีหน้าที่รับแจ้งสถานะความเป็นองค์กรของผู้บริโภคได้ทั่วราชอาณาจักร และมีหน้าที่อื่นตามพระราชบัญญัตินี้

ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมายเป็นนายทะเบียนประจำจังหวัด มีหน้าที่รับแจ้งสถานะความเป็นองค์กรของผู้บริโภคภายในจังหวัดนั้น และเมื่อได้รับแจ้งแล้วให้ส่งรายชื่อองค์กรของผู้บริโภคให้นายทะเบียนกลางโดยเร็วเพื่อประกาศให้ประชาชนทราบตามมาตรา ๖ วรรคห้า

มาตรา ๘ ผู้ใดเห็นว่าองค์กรของผู้บริโภคที่ได้แจ้งไว้ตามมาตรา ๖ มีลักษณะไม่ถูกต้องตามมาตรา ๕ ให้มีสิทธิยื่นคำคัดค้านพร้อมทั้งหลักฐานต่อนายทะเบียนกลางได้

เมื่อนายทะเบียนกลางได้รับคำคัดค้านตามวรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการสอบข้อเท็จจริงแล้ววินิจฉัยโดยเร็ว ในกรณีที่เห็นว่าองค์กรของผู้บริโภคนั้นมีลักษณะไม่ถูกต้องตามมาตรา ๕ ให้เพิกถอนการรับแจ้งพร้อมทั้งแจ้งให้ผู้ร้องและองค์กรของผู้บริโภคที่เกี่ยวข้องทราบ

คำวินิจฉัยของนายทะเบียนกลางให้เป็นที่สุด

มาตรา ๙ องค์กรของผู้บริโภคที่มีลักษณะตามมาตรา ๕ ไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบองค์กร มีสิทธิเข้าชื่อกันแจ้งต่อนายทะเบียนกลางเพื่อเป็นผู้เริ่มก่อการในการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค

เมื่อได้แจ้งตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ผู้เริ่มก่อการรวบรวมองค์กรของผู้บริโภคที่ยินยอมเข้าร่วมในการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคให้ได้จำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งขององค์กรของผู้บริโภคที่นายทะเบียนกลางได้ประกาศการรับแจ้งตามมาตรา ๖ วรรคห้า ไว้ครั้งสุดท้ายก่อนวันที่แจ้งตามวรรคหนึ่ง ทั้งนี้ ให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันแจ้งตามวรรคหนึ่ง

ในการดำเนินการตามวรรคสอง ผู้เริ่มก่อการจะขอให้นายทะเบียนกลางเป็นผู้ประกาศเชิญชวนให้องค์กรของผู้บริโภคมาแสดงความยินยอมเข้าร่วมต่อนายทะเบียนกลางแทนผู้เริ่มก่อการก็ได้

เมื่อผู้เริ่มก่อการรวบรวมองค์กรของผู้บริโภคได้ครบถ้วนภายในกำหนดเวลาตามวรรคสองแล้ว ให้แจ้งให้นายทะเบียนกลางทราบพร้อมด้วยหลักฐานการยินยอมเข้าร่วมขององค์กรของผู้บริโภค เมื่อนายทะเบียนกลางได้รับแจ้งและตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนแล้ว ให้ประกาศการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคในราชกิจจานุเบกษาและทางระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ

ในกรณีที่นายทะเบียนกลางเป็นผู้ประกาศเชิญชวนตามวรรคสาม เมื่อนายทะเบียนกลางรวบรวมองค์กรของผู้บริโภคได้ครบถ้วนตามจำนวนและภายในกำหนดเวลาตามวรรคสองแล้ว ให้นายทะเบียนกลางดำเนินการตรวจสอบและประกาศการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคตามวรรคสี่ต่อไป

การประกาศการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค ให้นายทะเบียนกลางดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งตามวรรคสี่หรือวันที่รวบรวมองค์กรของผู้บริโภคได้ครบถ้วนตามวรรคห้า

องค์กรของผู้บริโภคที่เข้าชื่อตามวรรคหนึ่งหรือยินยอมเข้าร่วมตามวรรคสองแล้ว จะขอถอนชื่อออก และจะเข้าชื่อกับคณะผู้เริ่มก่อการอื่นหรือยินยอมเข้าร่วมในการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคอื่นไม่ได้ เว้นแต่มีได้มีการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคภายในกำหนดเวลาตามที่ได้เริ่มก่อการไว้

มาตรา ๑๐ ให้สภาองค์กรของผู้บริโภคที่จัดตั้งตามมาตรา ๙ เป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์เพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคในทุกด้านและดำเนินการอื่นใดตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ โดยให้ถือว่าองค์กรของผู้บริโภคที่เป็นผู้เริ่มก่อการและที่ได้อ้างชื่อยินยอมเข้าร่วมในการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคตามมาตรา ๙ เป็นสมาชิกของสภาองค์กรของผู้บริคนับแต่วันที่ประกาศจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค

ให้สภาองค์กรของผู้บริโภคมีความเป็นอิสระ ไม่อยู่ภายใต้อาณัติหรือการครอบงำหรือการสั่งการไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมจากหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ พรรคการเมือง ผู้ประกอบธุรกิจหรือพนักงานหรือลูกจ้างของผู้ประกอบธุรกิจ

มาตรา ๑๑ เมื่อมีการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคตามมาตรา ๙ แล้ว ให้คณะผู้เริ่มก่อการจัดทำร่างข้อบังคับของสภาองค์กรของผู้บริโภคและเรียกประชุมสมาชิกภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ประกาศการจัดตั้งในราชกิจจานุเบกษา เพื่อดำเนินกิจกรรม ดังต่อไปนี้

- (๑) จัดทำข้อบังคับของสภาองค์กรของผู้บริโภค
- (๒) เลือกตั้งประธานและคณะกรรมการนโยบายของสภาองค์กรของผู้บริโภค
- (๓) กำหนดนโยบาย แนวทาง หรือแผนงาน เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค
- (๔) กิจกรรมอื่นที่คณะผู้เริ่มก่อการเห็นสมควร

มาตรา ๑๒ ข้อบังคับของสภาองค์กรของผู้บริโภคอย่างน้อยต้องมีเรื่อง ดังต่อไปนี้

(๑) วัตถุประสงค์ของสภาองค์กรของผู้บริโภค

(๒) แนวทางในการดำรงความเป็นอิสระตามมาตรา ๑๐

(๓) โครงสร้างของการบริหารงานซึ่งอย่างน้อยต้องมีคณะกรรมการนโยบายที่ประกอบด้วย ประธาน รองประธาน และกรรมการนโยบายตามที่กำหนด และคุณสมบัติ ลักษณะต้องห้าม วาระ การดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง และวิธีการได้มาซึ่งคณะกรรมการนโยบาย โดยกรรมการนโยบาย อย่างน้อยต้องประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ ตามมาตรา ๑๓ และตัวแทนขององค์กรของผู้บริโภค จากพื้นที่ต่าง ๆ โดยจะให้มีคณะกรรมการบริหารด้วยหรือไม่ก็ได้

(๔) โครงสร้างขององค์กรซึ่งอย่างน้อยต้องมีสำนักงานสภาองค์กรของผู้บริโภคและหน่วยงาน ประจำจังหวัดซึ่งอาจมีทุกจังหวัดหรือบางจังหวัดตามที่เห็นสมควร ตลอดทั้งวิธีการบริหารงานของสำนักงาน สภาองค์กรของผู้บริโภคซึ่งอย่างน้อยต้องมีเลขาธิการสำนักงานสภาองค์กรของผู้บริโภคเป็นหัวหน้าสำนักงาน และวิธีการบริหารงานในหน่วยงานประจำจังหวัด รวมตลอดทั้งผู้มีอำนาจกระทำการแทนสภาองค์กรของ ผู้บริโภค

(๕) หลักเกณฑ์และวิธีการในการรับรองครุของผู้บริโภคเข้าเป็นสมาชิก และสิทธิ หน้าที่ และประโยชน์ของสมาชิก ทั้งนี้ หลักเกณฑ์และวิธีการในการรับสมาชิกต้องไม่มีลักษณะเป็นการกีดกัน มิให้องค์กรของผู้บริโภคที่มีคุณสมบัติครบถ้วนเข้าเป็นสมาชิกได้

(๖) จรรยาบรรณและการควบคุมการปฏิบัติงาน ให้เป็นไปตามจรรยาบรรณและโทษกรณี มีการละเมิดจรรยาบรรณ

(๗) ค่าลงทะเบียน ค่าบำรุง และค่าบริการที่จะพึงเรียกเก็บจากสมาชิกหรือบุคคลภายนอก

(๘) การบัญชีและการเงิน การสอบบัญชี และการประเมินผลการปฏิบัติงานของสภาองค์กร ของผู้บริโภค

(๙) การบรรจุ การแต่งตั้ง การถอดถอน การกำหนดตำแหน่ง อัตราเงินเดือน ค่าจ้าง และ เงินบำเหน็จ รางวัลพนักงาน รวมทั้งระเบียบ วินัย การลงโทษ และการร้องทุกข์ของพนักงาน

ข้อบังคับของสภาองค์กรของผู้บริโภคต้องแจ้งให้นายทะเบียนกลางทราบและเผยแพร่ทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ หรือระบบหรือวิธีการอื่นใดที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก

มาตรา ๑๓ คณะกรรมการนโยบายสภาองค์กรของผู้บริโภคอย่างน้อยต้องประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- (๑) ด้านการเงินและการธนาคาร
- (๒) ด้านการขนส่งและยานพาหนะ
- (๓) ด้านอสังหาริมทรัพย์และที่อยู่อาศัย
- (๔) ด้านอาหาร ยา และผลิตภัณฑ์สุขภาพ
- (๕) ด้านบริการสุขภาพ
- (๖) ด้านสินค้าและบริการทั่วไป
- (๗) ด้านการสื่อสารและโทรคมนาคม
- (๘) ด้านบริการสาธารณะ

มาตรา ๑๔ สภาองค์กรของผู้บริโภค นอกจากมีอำนาจดำเนินการตามวัตถุประสงค์ที่ได้จัดตั้งแล้ว ในฐานะเป็นผู้แทนผู้บริโภค ให้มีอำนาจดำเนินการในเรื่องดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) ให้ความคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค รวมตลอดทั้งเสนอแนะนโยบายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคต่อคณะรัฐมนตรีหรือหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง

(๒) สนับสนุนและดำเนินการ ตรวจสอบ ติดตาม เฝ้าระวังสถานการณ์ปัญหาสินค้าและบริการ แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารหรือเตือนภัยเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภค หรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเกิดความเสื่อมเสียแก่ผู้บริโภค โดยจะระบุชื่อสินค้าหรือบริการหรือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจด้วยก็ได้

(๓) รายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันมีผลกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภค ไปยังหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานอื่นที่รับผิดชอบและเผยแพร่ให้ประชาชนทราบ

(๔) สนับสนุนและช่วยเหลือองค์กรของผู้บริโภคในการรักษาประโยชน์ของผู้บริโภคให้มีประสิทธิภาพและได้รับความเชื่อถือ ตลอดจนส่งเสริมการรวมตัวขององค์กรของผู้บริโภคในระดับจังหวัดและเขตพื้นที่ ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในข้อบังคับของสภาองค์กรของผู้บริโภค

(๕) สนับสนุนการศึกษาและการวิจัยเพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค

(๖) สนับสนุนและช่วยเหลือสมาชิกในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมยอมความข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคทั้งก่อนและในระหว่างการดำเนินคดีต่อศาล

(๗) ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามที่เห็นสมควรหรือเมื่อมีผู้ร้องขอ หรือให้ความช่วยเหลือในการดำเนินคดีในกรณีที่ผู้บริโภคหรือองค์กรของผู้บริโภคถูกฟ้องคดีจากการใช้สิทธิในฐานะผู้บริโภคหรือใช้สิทธิแทนผู้บริโภค แล้วแต่กรณี และเพื่อประโยชน์แห่งการนี้ ให้มีอำนาจประนีประนอมยอมความด้วย

(๘) จัดให้มีหรือรวบรวม และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการอันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคในการตัดสินใจซื้อสินค้าหรือใช้บริการ ให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก

การดำเนินการตาม (๑) (๒) (๓) (๗) หรือ (๘) ถ้าเป็นการกระทำโดยสุจริต ให้สภาองค์กรของผู้บริโภคพ้นจากความรับผิด

ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐได้รับรายงานตาม (๓) ให้แจ้งผลการดำเนินงานให้สภาองค์กรของผู้บริโภคทราบภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ในการดำเนินการตาม (๗) ให้สภาองค์กรของผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องคดีได้ทั้งคดีแพ่ง คดีอาญาคดีปกครอง และคดีผู้บริโภค เช่นเดียวกับผู้เสียหายตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความแพ่ง กฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง และกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค รวมทั้งเช่นเดียวกับคู่กรณีตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง และเมื่อศาลพิพากษาว่าผู้ประกอบการธุรกิจกระทำการละเมิด หรือผิดสัญญาต่อผู้บริโภค ให้ศาลสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจชำระค่าใช้จ่ายและค่าป่วยการให้แก่สภาองค์กรของผู้บริโภคไม่น้อยกว่าร้อยละสิบห้าแต่ไม่เกินกึ่งหนึ่งของค่าเสียหายและค่าสินไหมทดแทนที่ศาลกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจชำระให้แก่ผู้บริโภค เว้นแต่สภาองค์กรของผู้บริโภคจะพิสูจน์ได้ว่ามีค่าใช้จ่ายมากกว่านั้น ก็ให้ศาลสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจชดใช้ค่าใช้จ่ายตามจำนวนดังกล่าวและชำระค่าป่วยการให้เท่ากับจำนวนค่าใช้จ่ายนั้น

มาตรา ๑๕ ให้เป็นหน้าที่ของสภาองค์กรของผู้บริโภคที่จะต้องจัดให้มีการประชุมสมาชิกและผู้บริโภคทั่วไปที่สนใจอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง เพื่อรายงานผลการดำเนินงานของสภาองค์กรของผู้บริโภค และรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอันจะยังประโยชน์แก่การคุ้มครองผู้บริโภค และการปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานของสภาองค์กรของผู้บริโภค

มาตรา ๑๖ ให้เป็นหน้าที่ของสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีที่จะเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาจัดสรรเงินอุดหนุนเป็นรายปีเป็นการจ่ายขาดให้แก่สภาองค์กรของผู้บริโภคตามที่สภาองค์กรของผู้บริโภคเสนอ

ในการจัดสรรเงินอุดหนุนตามวรรคหนึ่ง ให้คณะรัฐมนตรีจัดสรรให้เพียงพอต่อการดำเนินงานโดยอิสระของสภาองค์กรของผู้บริโภค

ในกรณีที่สภาองค์กรของผู้บริโภคเห็นว่าจำนวนเงินที่คณะรัฐมนตรีจัดสรรให้ไม่เพียงพอต่อการดำเนินงานตามวรรคสอง สภาองค์กรของผู้บริโภคจะมีหนังสือขอให้คณะรัฐมนตรีทบทวนเพื่อจัดให้เพียงพอก็ได้

มาตรา ๑๗ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมประสิทธิภาพและการตรวจสอบการดำเนินงานของสภาองค์กรของผู้บริโภคให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ให้สภาองค์กรของผู้บริโภคจัดให้มีการประเมินผลการดำเนินงานของสภาองค์กรของผู้บริโภคตามระยะเวลาที่สภาองค์กรของผู้บริโภคกำหนด แต่ต้องไม่เกินสามปี

การประเมินผลการดำเนินงานตามวรรคหนึ่ง ให้จัดทำโดยสถาบันหรือองค์กรที่เป็นกลางและมีความเชี่ยวชาญในด้านการประเมินผลการดำเนินงาน โดยมีการคัดเลือกตามวิธีการที่สภาองค์กรของผู้บริโภคกำหนด

การประเมินผลการดำเนินงานของสภาองค์กรของผู้บริโภคจะต้องแสดงข้อเท็จจริงให้ปรากฏในด้านประสิทธิผล ประสิทธิภาพ การพัฒนาสภาองค์กรของผู้บริโภค และการสนับสนุนจากประชาชนหรือในด้านอื่นตามที่สภาองค์กรของผู้บริโภคจะกำหนดเพิ่มเติมขึ้น

มาตรา ๑๘ ให้สภาองค์กรของผู้บริโภคจัดทำรายงานผลการปฏิบัติงานประจำปี ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคเผยแพร่ให้ประชาชนทราบและเสนอต่อคณะรัฐมนตรี สภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภาเพื่อทราบภายในหกเดือนนับแต่วันสิ้นปีปฏิทิน

หน้า ๓๐

เล่ม ๑๓๖ ตอนที่ ๖๗ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒

นายกรัฐมนตรี สภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภา อาจขอให้ประธานกรรมการนโยบายสภาองค์กรของผู้บริโภคชี้แจงการดำเนินงานในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นหนังสือหรือขอให้มาชี้แจงด้วยวาจาได้

มาตรา ๑๙ เมื่อมีการประกาศจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคตามมาตรา ๙ วรรคสี่เป็นครั้งแรก หลังจากวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้รัฐบาลจัดสรรเงินอุดหนุนไว้ที่สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นการจ่ายขาดเพื่อเป็นทุนประเดิมเบื้องต้นให้แก่สภาองค์กรของผู้บริโภคที่จัดตั้งขึ้นดังกล่าวเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าสามร้อยห้าสิบล้านบาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเบื้องต้นในการดำเนินการให้เกิดการรวมตัวกันขององค์กรของผู้บริโภคอย่างทั่วถึงและเกิดพลังอย่างแท้จริงตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ภายในหกสิบวันนับแต่วันประกาศจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค และการจ่ายเงินอุดหนุนให้แก่สภาองค์กรของผู้บริโภคให้เป็นไปตามระเบียบที่สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๒๐ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๔๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้สิทธิของผู้บริโภคย่อมได้รับความคุ้มครอง บุคคลย่อมมีสิทธิรวมกันจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภคเพื่อคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค และองค์กรของผู้บริโภคดังกล่าวมีสิทธิรวมกันจัดตั้งเป็นองค์กรที่มีความเป็นอิสระเพื่อให้เกิดพลังในการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภคโดยได้รับการสนับสนุนจากรัฐ ทั้งนี้ หลักเกณฑ์และวิธีการจัดตั้ง อำนาจในการเป็นตัวแทนของผู้บริโภค และการสนับสนุนด้านการเงินจากรัฐ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ สมควรมีกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

รายนามผู้จัดทำหนังสือ สคบ. กับการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ปรึกษา

๑. นายธรรณัฏฐ์ ธนทิพนธ์

เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

๒. นายสุวิทย์ วิจิตรโสภาค

รองเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คณะทำงาน

๑. นายอุฬาร จิวเจริญ

ผู้อำนวยการกองกฎหมายและคดี

๒. นางมารีสา นาครักสุด

นักสืบสวนสอบสวนชำนาญการพิเศษ

๓. นางสาวนิตยาภรณ์ วงศ์คำ

นักสืบสวนสอบสวนชำนาญการพิเศษ

๔. นายกิตติ อึ้งมณีภรณ์

นักสืบสวนสอบสวนชำนาญการพิเศษ

๕. นายฤทธิรอน ทวีทรัพย์

นักสืบสวนสอบสวนชำนาญการพิเศษ

๖. นางสาวดาลัด ระยะสวัสดิ์

นักวิชาการเผยแพร่ชำนาญการพิเศษ

๗. นายธีระ หงสกุล

นักวิชาการเผยแพร่ชำนาญการ

๘. นางสาวศิริกัญญา กระดุมพี

นักวิชาการเผยแพร่ชำนาญการ

๙. นายกฤติกร แจ่มตระกูล

นักประชาสัมพันธ์

ผู้ร่วมจัดทำหนังสือ

๑. นายพัสกร ทังมงคล

นิติกรชำนาญการพิเศษ

๒. นายอนุพงษ์ เจริญเวช

นักสืบสวนสอบสวนชำนาญการพิเศษ

๓. นางณปภัช รัตนสุด

นักสืบสวนสอบสวนชำนาญการ

๔. นางสาวณัฐกัญจน์ อภิรักษ์สันติกุล

นิติกรชำนาญการ